JOHN MARRS

RĂMÂNE ÎN FAMILIE

BOOKZONE

JOHN MARRS

RĂMÂNE ÎN FAMILIE

JOHN MARRS

RĂMÂNE ÎN FAMILIE

Bookzone
BUCUREŞTI, 2024

PROLOG

CU TREIZECI ȘI NOUĂ DE ANI ÎN URMĂ

Îmi iau inima în dinți și urc tiptil scările. Cunosc atât de bine drumul, încât reușesc să înaintez evitând porțiunile din podeaua de lemn care scârțâie.

Rămân la distanță de un braț de ușa din față, mă las pe vine și încremenesc când genunchii îmi trosnesc aidoma vreascurilor uscate. Dacă mă aude cineva, iar clanța se răsucește, s-a zis cu mine. O asemenea încălcare a regulilor ar însemna ca eu să fiu persoana din cameră data viitoare.

Cu toate că știu care sunt riscurile, îmi doresc să fiu aici, în toiul acțiunii.

Când mă conving că sunt în siguranță, mă întind pe burtă în fața ușii. Îmi țin obrazul încins lipit de scândura rece a dușumelei, până când, în cele din urmă, îl aud. Glasul îi e mai înăbușit și mai stins decât de dimineață. Atunci lovea cu pumnii și cu picioarele în podea, strigătele și rugămințile să fie eliberat ricoșând în pereți și-n tavan. Însă n-a durat prea mult, fiindcă, de-ndată ce ei au urcat în goană treptele, l-au făcut imediat să tacă.

Mijesc ochii pe sub fanta îngustă de sub ușă și simt că mă usturĂ. Afară e încă lumină, dar încăperea e cufundată în întuneric, ceea ce înseamnă că draperiile sunt trase. O precauție inutilă, din moment ce nu există nicio altă clădire mai înaltă decât asta. Prin apropiere nu se află decât o grădină interioară, împrejmuită cu ziduri, și o livadă de meri. O fermă în paragină ne desparte de cel

mai apropiat vecin, la aproximativ un sfert de kilometru în susul drumului.

Într-un final zăresc două picioare dezgolite. Tălpile îi sunt încordate, dar nu ating podeaua, așa că presupun că stă pe vârfuri. Probabil e ținut în poziție verticală de funia legată de cârligul din tavan. Bănuiesc că i-au scos călușul, pentru că reușesc să disting cuvinte precum „acasă" și „dați-mi drumul". Disperarea lui le va face plăcere.

Nu e primul care le-a căzut în capcană și nu va fi nici ultimul. Majoritatea cerșesc îndurare, însă își răcesc gura de pomană. Ei nu vor da înapoi; nu renunță niciodată. Nimeni dintre cei care locuiesc sub acest acoperiș nu crede în compasiune. Aici, empatia e un sentiment necunoscut.

Gândurile îmi fug de la el la ei. Relația lor e toxică, dar sunt făcuți unul pentru celălalt. Doar împreună pot fi cu adevărat ei înșiși. Afară, în lumea reală, unde nu dețin controlul asupra mediului în care trăiesc, sunt forțați să se adapteze și să se descurce. Sunt calmi și discreți și presupun că majoritatea oamenilor îi uită imediat ce se intersectează cu ei. Reușesc să scape basma curată cu ceea ce fac, ascunzându-se la vedere și comportându-se normal. Nimeni nu vede în ei ceea ce văd eu, fiindcă ceilalți nu au niciun motiv să se uite cu atenție. Doar eu observ pustiul adânc din privirea lor.

Tusea seacă ce răzbate din cameră, urmată imediat de horcăieli disperate după aer, îmi atrage iarăși atenția. O rază de lumină pătrunde în încăpere, iar imaginea fragmentată mi se limpezește în fața ochilor: el stă în echilibru pe vârful degetelor de la picioare. Dar nici măcar în fața certitudinii nu se dă bătut.

— Vă rog! îi imploră. Nu faceți asta!

E mult mai perseverent decât aș fi crezut.

Ca toți ceilalți înaintea lui, se agață de speranța că va avea loc un miracol. Nu își dă seama că pentru ei nu e o ființă umană. E doar un obiect banal, nefolositor. Și nu prea contează cum ai grijă de un astfel de obiect, pentru că, dacă se strică, e ușor de înlocuit. Asta e și soarta lui. S-ar putea să le ia câteva săptămâni sau câteva luni, dar, în cele din urmă, vor găsi un altul la fel. Mereu găsesc unul.

Foșnetul pungii de plastic îmi dă de știre că aproape au terminat să se joace cu el. Apoi, cu o smucitură bruscă, tălpile îi părăsesc podeaua, dispărând în sus, de parcă îngerii l-ar fi ridicat spre paradis. Firește, nu asta s-a întâmplat. Niciun înger nu se încumetă să vină aici. Urmează un bufnet violent, însoțit de mai multe foșnete și scâncete înfundate, înainte ca liniștea să învăluie camera.

Doar un văl străveziu de fum de țigară se mai strecoară pe sub ușă.

Ăsta-i semnalul că trebuie să-mi iau tălpășița. Mă ridic cu precauție și-n tăcere, la fel cum am venit, apoi merg pe coridor până la dormitorul meu și închid ușa. Stau în pat, cu o carte deschisă în mână, apoi, în scurt timp, îi aud apropiindu-se.

Ea vorbește prima, pe un ton cântat.

— Acum poți să ieși, ciripește.

Întotdeauna e binedispusă după ce termină treaba.

Nu răspund, așa că zăbovește. Ușa se deschide încetișor, amândoi rămânând în prag. El are părul ciufulit și o urmă de ruj vișiniu pe gât. Ea afișează aceeași expresie satisfăcută ca după primul fum dintr-o țigară.

— M-ai auzit? mă întreabă ea.

— Da, îi răspund și schițez un zâmbet prefăcut. Scuze!

Mă privește o clipă, înainte să plece mai departe, lăsând ușa crăpată, și revin la cartea pe care nu o citesc.

După ce mă asigur că au coborât la parter, curiozitatea mea morbidă mă îndeamnă să mă întorc la cameră și mă împinge să mă uit iar pe sub ușă și să-i caut cadavrul, fiindcă niciodată nu am văzut ce fac cu ei după ce nu le mai sunt de folos. Totuși mi-am imaginat. Destul de des. Cu toate astea, mă hotărăsc să nu merg. Nu, mă gândesc, mi-am forțat destul norocul astăzi, iar răsplata nu merită să-mi asum riscul sau să devin ținta răzbunării lor.

Nu va trece mult până ce această ultimă dispariție va fi făcută publică. Știrea ar putea rămâne în ziare sau la televizor câteva zile sau chiar o săptămână. Apoi un eveniment mai recent și mai important îi va lua locul. Toată lumea va uita de dispariția unui copil, cu excepția familiei lui. Și a mea. Îmi amintesc de fiecare dintre ei.

Pentru că sunt momeala care îi ademenește aici.

PARTEA ÎNTÂI

FRAGMENT DIN INTERVIUL CU KATE THURSTON, DIFUZAT PE CANALUL ANGLIA TV NEWS, HIGH STREET, STEWKBURY, BEDFORDSHIRE

E genul de casă pe care nu o remarci, chiar dacă locuiești în oraș de ani buni. E situată la periferie și abia dacă o poți vedea printre copacii și tufișurile sălbatice care împânzesc proprietatea. Ultima dată când cineva a locuit acolo a fost în urmă cu mai bine de treizeci de ani – un cuplu de bătrâni, cărora cred că li s-a alăturat, mai târziu, o familie tânără. Apoi, peste câțiva ani, toți au dispărut peste noapte. Nimeni nu știe de ce sau unde au plecat. Oricum, n-am mai văzut pe nimeni venind sau plecând de acolo până la sosirea noului cuplu. Cu toții ne întrebam cine ar fi putut să cumpere un loc ca acela. Am presupus că au buzunare adânci și mult timp liber.

CAPITOLUL 1

MIA, 2018

Stăm în duba lui, cu ochii aţintiţi spre proprietatea ce se întinde în stânga noastră. Finn opreşte motorul, iar tăcerea apăsătoare ne învăluie. Niciunul nu ştie ce să spună ca să detensioneze atmosfera.

– Deci..., zice el în cele din urmă, asta va fi casa noastră?

Parcă aşteaptă să-i confirm o informaţie pe care o ştie deja. Mă străduiesc să formulez un răspuns entuziast, cum ar fi „Vom fi foarte fericiţi aici" sau „E casa visurilor noastre", însă replica ce mi se desprinde de pe buze e laconică, nicidecum liniştitoare.

– Da.

Încuviinţează lent din cap, încercând să priceapă ce am făcut. Liniştea se lasă iar între noi, pe măsură ce conştientizăm enormitatea sarcinii la care ne-am înhămat. Simt că mi se face rău.

Arunc o privire în oglinda retrovizoare spre şoseaua principală. Ne-am plimbat şi am condus de câteva ori de-a lungul acestor străzi în ultimul an, convenind că e genul de oraş în care vrem să ne mutăm. Criteriile noastre erau simple: proprietatea nu trebuia să fie la mai mult de cincisprezece minute de mers cu maşina de centrul oraşului şi de gară, să există magazine şi un pub în zonă, să fie cât de cât îngrijită şi să ne permită să facem plimbări lungi prin natură, când ne vom lua câinele pe care ni-l dorim de mult. Stewkbury a fost opţiunea cea mai bună.

Singura problemă – una mare – a fost prețul proprietăților. Dacă nu vrei să locuiești într-o clădire nouă, fără personalitate, atunci pregătește-te să plătești mult pentru asta. Iar noi nu dispuneam de atâția bani.

Nici eu, nici Finn n-am remarcat în căutările noastre anterioare casa izolată, în stil victorian, cu două etaje și cinci dormitoare. Am devenit interesați de ea abia după ce acritura de soacră-mea a găsit-o în broșura online a unei case de licitații. Ea și socrul meu intenționau să liciteze pentru ea și s-o renoveze, însă era perfectă pentru mine și Finn. În cele din urmă, după câteva discuții în contradictoriu, i-am înduplecat – cu o oarecare reticență – să ne lase să facem o ofertă pentru proprietate.

Dintr-odată, stăteam într-o sală unde ne trăgea curentul și licitam împotriva a șase străini.

În momentul în care s-a deschis licitația, Finn avea degetele și fața albe ca varul. Parcă ar fi presimțit ceea ce ne aștepta. Demolarea și reconstruirea casei urmau să pună capăt weekendurilor petrecute la hotelul de tip butic Mr & Mrs Smith, ieșirilor mele la spa cu fetele, meciurilor lui de fotbal cu băieții, de duminică dimineața, precum și abonamentelor la suprapreț la sala de sport. Adio, distracție, bun-venit, muncă grea!

Achiziționarea unei locuințe n-a fost un proces ușor pentru noi. Când ne-am căsătorit, cu cinci ani în urmă, mi-am vândut apartamentul din Londra și m-am mutat în casa cu terasă a lui Finn din Leighton Buzzard. Dar locuința cu două dormitoare nu era destul de spațioasă să putem întemeia o familie. Așa că am vândut-o și ne-am mutat la părinții lui, Dave și Debbie, în timp ce ne căutam o nouă casă. De patru ori ofertele pe care le-am făcut au fost acceptate și tot de atâtea ori fie am fost lăsați baltă, fie proprietarii s-au răzgândit. Așa că, lăsând precauția deoparte, de data asta, fără să fi văzut casa sau măcar să stabilim o vizionare, ne-am trezit că am câștigat licitația.

Îmi îndrept privirea spre Finn, care stă cu ochii fixați asupra clădirii, aidoma unui iepure prins în lumina farurilor. Nu pot să-i dau de înțeles că și eu am îndoieli. Următoarea întrebare pe care i-o adresez invită la critică, dar îl întreb oricum.

— E mai bine sau mai rău decât ți-ai închipuit?

— Greu de zis, răspunde.

Își alege cu grijă cuvintele. Aproape că pot auzi sunetul scos de rotițele care i se învârt în minte, în timp ce stabilește ordinea priorităților pentru lucrările ce trebuie făcute. Finn are o fire pragmatică și posedă un talent înnăscut pentru rezolvarea problemelor. Presupun că asta îl face un instalator priceput și un bun meseriaș. Se poate uita la un obiect și știe instinctiv cum funcționează sau cum să-l repare. Eu sunt opusul. Mă uit la ceva și într-o secundă se și destramă sub ochii mei.

— Dar tu și tatăl tău veți reuși să faceți mare parte din muncă, nu-i așa?

— Așa sper.

Coborâm din mașină.

— Intrăm?

Îmi încolăcesc mâinile în jurul brațului său. E la fel de încordat ca un negociator pentru ostatici.

Întotdeauna am fost sută la sută sinceri unul cu altul, dar astăzi nu mă îndur să-i împărtășesc ce gândesc cu adevărat – c-am făcut o greșeală imensă și că ne-am îndepărtat atât de mult de zona noastră de confort, încât nici măcar n-o pot zări din locul în care ne aflăm. Dar e singura cale să obținem ce ne dorim – o casă în provincie, pe care am cumpărat-o cu un preț mic – și să scăpăm de traiul cu părinții lui. Poate că el e apropiat de ei, dar eu, în mod cert, nu.

„Locul ăsta ar putea fi bun pentru noi", îmi spun. „Ar putea fi exact ceea ce ne trebuie."

Optimismul meu ţine doar o fracţiune de secundă, atât cât îmi stăruie gândul în minte. Apoi simt cum greaţa pune iar stăpânire pe mine.

CAPITOLUL 2

FINN

Ce dracu' am făcut? *Ce dracu'*? Inima îmi bate de douăzeci de ori mai repede și e singurul semn de slăbiciune pe care îl manifest, ca să nu răbufnesc și să-i spun Miei ce simt cu adevărat.

Ne-am promis că întotdeauna vom fi sinceri unul cu altul, oricât de mult l-ar deranja pe celălalt adevărul, dar în privința casei ăsteia am trecut totul sub tăcere. Din momentul în care am pus piciorul în sala de licitație și până când am luat cheile, cu o oră în urmă, instinctul mi-a spus că facem o mare greșeală. Ne-am investit economiile de-o viață într-o construcție în care n-am intrat niciodată și mă stresează cât de mulți bani ne va costa s-o renovăm.

Pur și simplu, n-am crezut niciun moment că o vom cumpăra. De obicei, Mia detestă orice îi place mamei. Doar că, de data asta, Mia chiar și-a dorit casa și n-a vrut să accepte un refuz. Părinții mei plănuiau s-o revândă, pentru că aveau mare nevoie de bani, iar acum mă simt foarte prost că le-am furat șansa.

Chiar și atunci când oferta noastră a fost acceptată, am continuat să cred că va interveni ceva în ultima clipă. Dar iată-ne aici, cu cheile în mână, urmând ca numele nostru să fie trecut în actele de proprietate, iar eu fac pe mine de parcă aș fi înghițit un pumn de laxative. O privire fugară în jurul casei îmi dă de înțeles că e mai rău decât mi-am închipuit. Dar, de dragul Miei, trebuie să mă

prefac că totul e-n ordine. A fost criticată destul, nu mai e cazul să pun și eu gaz pe foc.

Poate că interpretez greșit atitudinea soției mele, dar am senzația că nu e atât de încântată de locul ăsta pe cât vrea să arate. Când e neliniștită sau speriată și nu vrea să recunoască, își freacă degetele mari de arătătoare. Astăzi le mișcă atât de repede, încât riscă să provoace scântei.

Mia traversează prima stradă; o urmez îndeaproape. Deschide poarta metalică ruginită, înaltă până la brâu, și ne căznim să ne croim drum pe aleea năpădită de vegetație sălbatică, încât nu-ți dai seama unde se termină poteca și unde începe grădina.

— E ca-n *Jumanji*, spun. Parcă o văd pe Dwayne Johnson că-și face apariția călare pe motocicletă.

Gluma mea nu-i stârnește nicio reacție.

Ușa de la intrare și ferestrele de la parter au fost acoperite cu plăci de tablă, dar cele de la primul etaj sunt vizibile. Unele sunt sparte, fie din cauza trecerii timpului și a intemperiilor vremii, fie din cauza vandalilor, în timp ce altele abia dacă mai rezistă în ramele putrede. N-am văzut în viața mea o glicină care să crească atât de înaltă – trunchiul ei are grosimea unui copac pitic, întinzându-se până la acoperiș. Cele două hornuri și zidăria din jurul ușii trebuie refăcute, iar fațadele din lemn sunt putrede. Nu e o renovare, ci o reconstrucție, ce presupune demolarea întregii șandramale și reclădirea casei de la zero.

Numai că nu dispunem de banii necesari. Planul e să facem cât de mult se poate noi înșine. N-aș recunoaște niciodată cu voce tare, dar slavă Domnului că afacerile tatei s-au dus pe apa sâmbetei, fiindcă altfel nu ar fi avut niciodată timp să se ocupe de casa asta. Facturile neplătite și lipsa contractelor l-au forțat să-și închidă firma de construcții, așa că acum își câștigă existența din lucrări

ocazionale și muncind pentru alții. Nu vorbește niciodată cu mine despre cât îi e de greu. Rareori discutăm despre lucruri care contează.

Mia folosește cheile să dea jos lacătele puse pe ușă și ne strecurăm înăuntru. Interiorul e întunecos din cauza ferestrelor baricadate, așa că mă întorc la dubă să iau două lanterne din trusa de scule. Mă apuc să filmez cu telefonul pentru mai târziu, ca să-mi stabilesc prioritățile.

— Îți amintești de cât timp e nelocuită? o întreb pe Mia.

— Parcă adjudecătorul a spus că de vreo patruzeci și ceva de ani.

Intrăm mai întâi în bucătărie. Pereții sunt acoperiți cu lambriuri din lemn și dulapuri mascate de uși sau jumătăți de perdele. Totul e foarte vechi. Nici sufrageria, salonul, baia sau vestibulul de la intrare nu arată mai bine. Apoi urcăm cu grijă scările, având grijă să călcăm pe părțile laterale ale fiecărei trepte, altfel riscăm să ne prăbușim odată cu scândurile șubrede. Ne deplasăm cu aceeași atenție și pe coridorul ce duce spre fiecare dintre cele cinci dormitoare. La cât de multe știm despre acest loc, fără un raport al stării casei și fără o vizionare în prealabil, am putea merge în vârful degetelor pe bețe de chibrit.

Mia merge înainte și deschide ultima ușă de pe palier. Un dormitor gol, cu un cârlig fixat de tavan, din care atârnă o frânghie. Pare un ștreang sau ceva de genul ăsta, un lucru prea macabru să-l lași într-o casă. Intuiesc la ce se gândește.

— Sunt sigur că e vreun joc de-al copiilor, spun, chiar dacă nu cred cuvintele ce-mi ies pe gură.

Nici ea nu e ferm convinsă.

Înapoi la parter, mă apuc să ciocănesc în pereți, ca să-mi dau seama care fac parte din structura de rezistență și care pot fi dărâmați pentru un living *open space*. Ne va

lua ani întregi să renovăm casa așa cum ne dorim, însă trebuie să recunosc că nu e imposibil.

— Am luat decizia corectă, nu-i așa? mă întreabă Mia.

O cuprind cu brațul pe după umeri.

— Cu timpul vom afla.

— Dacă asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, să știi că nu prea funcționează.

— Uite, nu pot băga mâna în foc că o să ne meargă bine. Ar putea ieși un dezastru de proporții. Dar nu putem face altceva decât să ne dăm silința și să sperăm că totul va fi bine.

— Amuzant, exact asta am vrut să spun și eu în jurămintele de nuntă, glumește ea.

— Doamnelor și domnilor, soția mea, comedianta, spun cu un glas lipsit de orice inflexiune. Oricum, cine ar fi crezut că tu și mama veți ajunge să vă luptați să puneți mâna pe același lucru?

— Facem asta de când te-am cunoscut.

— Mă refeream la casă. Se pare că voi două aveți ceva în comun. Se spune că bărbații se căsătoresc cu femei care le seamănă mamelor.

— O să-ți amintesc comparația data viitoare când o să-mi ceri să te ating pe sub plapumă. O să te las să mă strigi „mama", dacă îți face plăcere.

— Ai câștigat, cedez și scutur din cap, alungând imaginea care tocmai a prins contur în mintea mea.

CAPITOLUL 3

MIA

— Casa e a noastră.

Ridic cheile și le scutur, făcându-le să zornăie.

— Felicitări! spune Debbie, dar zâmbetul de pe buze nu i se reflectă și-n privire. Nu mi-ați spus că licitația e astăzi, adaugă ea.

Își îmbrățișează fiul, iar pe mine mă bate ușor pe braț. Gradul ăsta de intimitate îmi convine de minune.

— N-am vrut să dăm sfară-n țară și să aducem ghinion, îi răspunde Finn. Știi doar de câte ori am fost dezamăgiți până acum.

— Plus că am stat destul pe capul vostru, adaug. Vă suntem recunoscători pentru tot ce-ați făcut pentru noi, dar trebuie să ne vedem de viață, continui, ațintindu-mi privirea asupra lui Debbie. Doar noi doi.

Jur că într-un fel se stafidește ca un melc stropit cu sare de fiecare dată când își amintește că Finn s-a însurat cu mine. Dar numai eu observ asta. Din clipa în care am întâlnit-o și mi-a remarcat tatuajele de pe încheietura mâinii, gleznă și spate, mi-a fost semnată sentința, chiar dacă fiul ei are brațul acoperit cu tatuaje, inclusiv unul cu chipul fostei iubite, Emma, pe care încă nu l-a șters, în ciuda cicălelilor mele.

Într-un fel prostuță și nesigură, mă întreb dacă nu cumva relația lor nu s-a încheiat de tot, iar acesta să fie motivul pentru care l-a păstrat. Cu siguranță, Debbie nu e pregătită să-și ia adio de la Sfânta Emma. Păstrează în

sufragerie o fotografie înrămată cu ei doi, de la balul de absolvire a liceului. Emma poartă o rochie argintie, iar Finn, un costum elegant cu cravată. Am presupus că în cele din urmă o va înlocui cu una de la nunta noastră, dar m-am înșelat. De fiecare dată când intru în cameră, am impresia că ochii fetei mă urmăresc oriunde aș merge.

— Sunt multe de făcut, dar suntem gata să muncim pe brânci, spun.

Debbie râde, iar sunetul pe care-l scoate seamănă izbitor de mult cu un guițat de porc.

— Oh, Mia, să hoinărești prin John Lewis și să alegi lenjerie de pat și perdele asortate nu înseamnă să „muncești pe brânci". Presupun că Finn și tatăl lui vor face cea mai mare parte din muncă, nu-i așa?

Îmi iubesc soțul și îmi dau seama că uneori e prins între ciocan și nicovală, dar în momente ca acesta îmi doresc să se maturizeze și să-mi ia apărarea. Îmi mușc limba și mă întreb cum am îndurat să trăiesc sub același acoperiș cu ea în ultimele paisprezece luni. Sunt sigură c-aș fi luat-o razna dacă n-am fi avut anexa doar pentru noi. E înghesuită, dar dispunem de un dormitor, o sufragerie, o bucătărioară și o baie. Ne-a fost de folos, numai că nu-i împiedică pe ceilalți să intre oricând au chef.

Îmi desprind privirea de la ea și mă întorc spre Dave. Nu pot să nu bag de seamă cât de mult a îmbătrânit în ultimul an. Încă e bine făcut, dar nu la fel de musculos ca în urmă cu câteva luni. Încărunțește și începe să chelească, iar în curând nu-și va mai putea ascunde semnul stacojiu din naștere ce-i împodobește jumătate din frunte și o parte a pleoapei.

— Fără îndoială, e spațioasă, spune Dave. Aveți numeroase posibilități să vă puneți amprenta asupra ei.

— Păcat că nu veți putea umple dormitoarele...

— Debbie, o întrerupe Dave și nu e singurul căruia nu-i vine să creadă ce tocmai a spus soția lui.

— Ah, îmi pare rău..., se scuză ea, dar chipul îi e însuflețit de o cu totul altă expresie.

Ies valvârtej din cameră, îndreptându-mă glonț spre anexă. Știe cu precizie unde să mă lovească ca durerea să fie crâncenă. În timp ce-mi croiesc drum afară, vreau să-l aud pe Finn cum o pune la punct, spunându-i cât de nesăbuită a fost, dar el mă urmează ca un cățeluș.

Trântesc ușa anexei după mine, dar se deschide aproape imediat.

— Iubito, începe el, dar nu vreau să aud nimic.

— Să nu îndrăznești să-i cauți scuze pentru ce-a zis.

— A spus-o fără să gândească, zice, dar îi dau la-o parte mâna pe care mi-a pus-o pe umăr. Doar știi cum e ea.

— Bineînțeles că știu. Nu se poate abține să nu mă facă să mă simt ca o netrebnică. Văd cum se uită la nora ei defectă. Mă bucur că ovarele nu-mi funcționează, fiindcă așa nu va pune niciodată gheara pe vreun nepot.

— Nu vorbești serios. O să discut cu ea.

— Nu te obosi, n-o să te asculte, spun. Se comportă ca o răzgâiată pentru că știe că noi merităm casa aia mai mult decât ea.

Știu că mă port irațional chiar de când scot valiza de sub pat, dar nu mai pot da înapoi.

— Hai să împachetăm haine și câteva articole de toaletă și să ne luăm o cameră la Travelodge. Ne putem lua restul lucrurilor mâine. O să-i anunț pe cei de la firma de depozitare și o să aranjez să ne fie aduse la noua casă.

— Nu se poate locui acolo, Mia. Știi asta prea bine. Hai să dormim și vom vorbi despre asta dimineață. Dacă

vei fi în continuare hotărâtă să plecăm, găsim un loc în care să mergem.

Sunt conştientă că încearcă să mă împace, spunându-mi ce vreau să aud. Îi dau voie să mă tragă la pieptul lui. Amândoi ştim că, odată cu ivirea zorilor, dispoziţia proastă se va risipi. Dar în seara asta intenţionez să fac sex zgomotos şi pasional cu fiul lui Debbie şi să gem atât de tare, de-o să se cutremure pereţii, fără să-mi pese cine m-ar putea auzi. Dacă nu pot să-i dăruiesc un copil, cel puţin îi voi oferi plăcere.

CAPITOLUL 4

DAVE

Eu și Debbie stăm treji până târziu în noapte, discutând iar despre avantajele și dezavantajele ca Finn și Mia să cumpere casa. Ea e sigură că, dacă va discuta doar cu Finn, îl va convinge să ne-o vândă nouă până la urmă. Însă Mia e mânată de aceeași hotărâre înflăcărată pe care am văzut-o în nenumărate rânduri la soția mea. Când își pun ceva în minte, nu e ușor să le determini pe niciuna să renunțe. Mă tem că asta nu e o bătălie din care Debbie să iasă biruitoare.

Mai devreme am discutat cu ea despre comentariul pe care l-a făcut cu privire la problema Miei și a lui Finn de a-și întemeia o familie. Știu că Debbie n-a vrut s-o spună în felul acela, iar dacă Mia n-ar fi ieșit ca o furtună din cameră, ar fi auzit-o când și-a cerut iertare. Uneori, Debbie vorbește fără să gândească, însă nu intenționează să rănească pe nimeni. Oricum, Mia e o fire vulcanică, iar ciorovăiala lor va face ca atmosfera din casă să fie tensionată pentru o vreme.

S-o spunem pe șleau: am senzația că Mia a căutat să iște o ceartă. A fost ceva ostentativ în felul în care ne-a fluturat cheile pe sub nas. Nu sărbătorea doar cumpărarea casei, ci și faptul c-a făcut-o în ciuda lui Debbie.

— N-ai prefera ca această casă să aparțină unuia dintre noi decât vreunui străin? o întreb.

— Cred că da, consimte ea, dar știu că urăște să piardă.

Am avertizat-o pe Debbie că, dacă nu se străduiește s-o câștige pe Mia de partea ei și să-i demonstreze că nu e inamica ei, îl va pierde pe Finn. El va alege să-și facă soția fericită, în loc să ne facă nouă pe plac, ceea ce-i firesc. Însă și Finn trebuie să muncească din greu, pentru că Mia nu e întotdeauna ușor de mulțumit. El spune despre ea că e ambițioasă și pedantă, dar eu o consider insistentă, dorindu-și mereu ceea ce nu are. Probabil e ereditar. I-am întâlnit părinții de câteva ori și mi-au lăsat impresia că nu sunt deloc împăcați cu soarta lor. Probabil de-asta au plecat să cutreiere lumea într-o aventură de cinci ani: vor să vadă cu propriii ochi dacă iarba e mai verde pe cealaltă parte a planetei.

N-aș recunoaște niciodată față de Debbie, dar sunt puțin invidios pe părinții Miei. M-am gândit de multe ori să caut o cale de evadare atunci când simt că povara grijilor mă doboară. În acele momente, aș da orice să dispar. Dar, în realitate, n-aș putea s-o fac. N-aș putea s-o părăsesc pe Debbie decât dacă ar fi absolut necesar. Avem prea multă nevoie unul de celălalt.

În seara asta, o durere acută, ce nu dă semne c-ar vrea să cedeze, îmi roade stomacul, așa că, de-ndată ce Debbie adoarme, ies din dormitor și cobor în sufragerie, de unde iau două tablete din flaconul dosit în dulapul cu băuturi. Apoi le dau pe gât cu câteva înghițituri de Jim Beam. E dimineață devreme, iar la ora asta, e fie ultima băutură a zilei, fie prima. Nu mă simt atât de vinovat când gândesc așa.

Nu sunt dependent de alcool, dar sunt conștient că în ultima perioadă a devenit mai mult decât un simplu obicei. La scurt timp după diagnosticul lui Debbie, am început să beau mai mult, încât să îndepărtez toți spinii ascuțiți din viața mea. Situația s-a agravat, odată ce afacerea a început să se ducă de râpă. Au fost înființate companii de construcții mai mari, mai bune și mai ieftine, cu

costuri generale și oferte la prețuri reduse, iar pe piață nu a mai fost loc pentru meseriași ca mine.

Îmi torn încă un pahar și-mi promit că va fi ultimul pe azi. Nu sunt sigur dacă alcoolul sau rezerva mea secretă de pastile îmi domolește durerea de stomac. Oricum ar fi, e o soluție temporară – mai ales când scot telefonul de la încărcat și încep să mă uit la filmulețul pe care mi l-a trimis Finn. Părul de pe brațe mi se zburlește, pe măsură ce-l urmăresc parcurgând fiecare cameră din casă, calculând toate lucrările ce trebuie făcute. În cele din urmă, renunț. Prea multe lucruri îmi distrag atenția. Trebuie s-o văd cu ochii mei.

Totuși s-ar putea să se ivească o rază de soare prin perdeaua densă de nori. Poate că proiectul ăsta e exact ce avem nevoie eu și Finn ca să ne apropiem mai mult. Relația noastră tată–fiu a fost una distantă încă din ziua în care a intrat în viața noastră și trebuie să recunosc că vina îmi aparține într-o anumită măsură.

Pun telefonul înapoi la încărcat și intru în baie, unde mă spăl pe dinți pentru a doua oară în această noapte, luând o înghițitură generoasă din apa de gură cu aromă de mentă, până ce nu mai simt gustul whiskyului. Apoi mă strecor în liniște în pat, lângă Debbie.

Îmi trec un braț în jurul pieptului ei, simțind fiecare ridicare și coborâre a acestuia. În ciuda defectelor ei, n-aș putea trăi niciodată fără ea. A apărut în viața mea într-un moment în care aveam nevoie de cineva care să mă sprijine, iar ea nu m-a abandonat niciodată. Mi-aș da și ultima suflare pentru ea, fără să șovăi. De fapt, dacă n-ar fi fost ea, probabil c-aș fi fost deja mort.

CAPITOLUL 5

Mă străduiesc să afişez o mină dezinvoltă, în timp ce mă apropii pe jos de casă. Scormonesc prin minte, încercând să-mi amintesc de când n-am mai fost pe-aici. Trebuie să fi trecut vreo treizeci de ani de când am căzut pradă curiozităţii ultima dată. În acea zi, înainte să pun piciorul pe alee, toate chipurile tinere care mi-au marcat copilăria plină de peripeţii şi-au făcut apariţia în dosul ferestrelor murdare de trecerea timpului, de parcă îmi pândeau întoarcerea. Nefiind gata pentru o asemenea confruntare, am dat bir cu fugiţii.

Astăzi, spaima de-atunci revine cu aceeaşi intensitate. Încetinesc pasul când remarc cum şoferul unui camion, cu ţigara atârnându-i în colţul gurii, fixează o plasă deasupra benei ticsite de cărămizi vechi, rigips şi mobilierul dintr-o baie ce-mi pare cunoscut. Lângă, se află o benă goală, gata să fie umplută cu alte rămăşiţe ale casei pe care am cunoscut-o odinioară. Bănuiesc că vor mai rămâne foarte puţine elemente din structura originală până la finalizarea lucrărilor.

O maşină parchează în faţă şi mă opresc, temându-mă să nu mă observe cineva. Mă pitesc printre copacii de pe cealaltă parte a şoselei. În timp ce noii proprietari aşteaptă plecarea camionului de pe alee, îşi întind gâturile, uitându-se stăruitor la acoperiş. Urmăresc cu privirea direcţia în care îşi înclină capetele.

În copilăria mea, locul era impecabil, departe de imaginea pe care o am acum în faţa ochilor. Tata se îngrijea de reparaţiile interioare, iar grădina era teritoriul

mamei. Încă mi-o pot închipui cum stătea acolo, cu mănușile înflorate, cu foarfecile pentru grădinărit în mână și o traistă plină de crenguțe și tulpini tăiate la picioare. Părea liniștită în mijlocul naturii. Cu toate astea, spre sfârșitul perioadei petrecute aici, nici măcar grădinăritul nu-i mai aducea satisfacție.

În prezent, nu mai există straturi cu flori sau gazon; toate s-au transformat într-o mare de verdeață. Buruienile încolăcite pe jgheaburile de la etajul al doilea se înalță spre cerul de-un albastru pal.

Au trecut prea mulți ani de atunci ca să-mi amintesc exact cum am ajuns să locuim în această casă sau unde am stat înainte. Însă George, fratele meu, îmi povestea despre perindările neîntrerupte ale familiei noastre înainte să ne stabilim aici, mereu pe drumuri, rareori rămânând într-un apartament sau o casă mai mult de câteva luni, iar de fiecare dată locuiam împreună cu alte persoane, mai în vârstă decât mama și tata. Îmi amintesc vag că locuința era deja ocupată de doi adulți când am ajuns noi aici, dar nu au zăbovit prea mult. Curând am rămas doar noi și am avut timp berechet s-o explorăm.

— Tata spune că suntem niște cuci, mi-a explicat George, dar n-am priceput la ce se referă.

Privirea mi-e atrasă ca un magnet de cele două bovindouri unde toate cele șase geamuri au fost baricadate cu scânduri, ca să țină intrușii la distanță, presupun. Mă uit spre porțiunea grădinii ce era acoperită cu gazon și aproape că mă aștept să zăresc resturile scaunului pe care l-am azvârlit de la una dintre cele două ferestre de la etaj. Și mai multe amintiri și emoții de mult îngropate își croiesc drum spre suprafață, în valuri copleșitoare, ce-mi taie răsuflarea. Știu că acum port o piele diferită, mai groasă, spre deosebire de cea cu care m-am născut, dar, dacă privești dincolo de aparențe, în adâncul sufletului sunt același copil speriat.

Pe măsură ce camionul se îndepărtează, iar noii păzitori ai casei coboară din mașină, atenția mea se îndreaptă mai degrabă spre ea decât spre el. Femeia ține fruntea sus, umerii trași în spate și pășește încrezătoare. Dar siguranța ei e umbrită de felul în care se agață de brațul lui, ca și cum s-ar agăța de însăși dorința de a trăi. E o actriță bună. Ea are mai multă nevoie de el decât el de ea.

Mă gândesc cât sunt de norocoși că nu cunosc istoria clădirii. Chiar dacă n-am mai călcat acolo de zeci de ani, voi face parte întotdeauna din componența ei. Eu sunt mortarul care ține cărămizile la un loc, țevile ce duc spre fiecare robinet, grinzile de lemn ce-i susțin acoperișul. N-am reușit niciodată să mă eliberez de ea cu adevărat. Eu sunt în casă, iar casa e în mine. Bună sau rea, ea m-a făcut persoana care sunt astăzi. Pentru unii, sunt un salvator, pentru alții, un monstru. Știu ce-a trebuit să fac, îmi amintesc toate sufletele pe care le-am scăpat din chinuri. Faptul că nu pot dezvălui lumii rolul pe care-l am face parte din înțelegere. Nimeni n-o să-mi înțeleagă vreodată menirea. Sunt atât de orbi, încât pentru ei aș putea fi doar un monstru.

PODCASTUL *ÎN SPATELE CORTINEI* EPISODUL 4/6

FRAGMENT DIN INTERVIUL CU GABBY GIBSON, LOCALNICĂ ȘI PROPRIETARĂ A WHITE HART PUB, STEWKBURY

Ne puteți spune când v-ați dat prima dată seama că se lucrează la casă?

Primele camioane au început să străbată străzile înguste ale orașului la aproximativ două săptămâni de la afișarea anunțului de vânzare. Huruitul motoarelor mi-a făcut ferestrele să se zgâlțâie. Am crezut că e cutremur.

Ce-ați putut observa, de vreme ce sunteți cel mai apropiat vecin al lor?

De aici, nimic, dar am putut să observ multe în timp ce-mi plimbam câinele. După ce au petrecut câteva zile tăind toate buruienile din grădină, am văzut în sfârșit ce s-a ales de acel loc, părăsit atâta amar de vreme. A fost un proiect al naibii de greu de dus la capăt.

Ați crescut aici. Le puteți spune ascultătorilor noștri ce vă amintiți despre acea casă?

N-am auzit vreodată să fie locuită. Curtea din spate e împrejmuită cu ziduri înalte și nu e vizibilă din exterior. Când eram adolescenți, era locul perfect în care să chiulim de la școală, să ne petrecem ziua drogându-ne și bând cidru, înainte să ne dezmeticim și să ne ducem spre case. Dar niciunul dintre noi n-a încercat să pătrundă în interior. Locul acela avea o aură înfiorătoare și nici măcar o șleahtă de adolescenți răzvrătiți nu erau atât de proști încât să pătrundă acolo.

Care a fost reacția localnicilor la ceea ce s-a găsit mai târziu în interior?

Așa cum v-ați aștepta, au fost complet șocați. A fost mult mai rău decât ne-am fi putut imagina vreodată.

CAPITOLUL 6

MIA

Prin toate camerele în care intrăm plutesc nori de praf. Noroc că am cumpărat o mulțime de măști de pe eBay, altfel am fi tușit până ne făceam plămânii franjuri. Îmi trec degetele prin păr și-mi doresc să fi purtat o cască de protecție, pentru că deja e aspru la atingere ca vata, deși sunt aici de numai o oră. În seara asta, am de gând să mă răsfăț c-un tratament de revitalizare a părului.

Data trecută când am stat în bucătăria asta, era de dimensiunea unei cambuze, întunecoasă și ridicol de mică pentru o casă de asemenea dimensiuni. Două zile mai târziu, deja îi lipsește unul dintre pereții portanți, pilaștrii de metal susținând tavanul. Grinzile din oțel laminat trebuie să sosească mâine. Aproape că știu despre ce vorbesc, cel puțin așa cred. Am învățat multe în cele două luni de când au început lucrările. Dave a condus proiectul, făcând mare parte dintre renovări el însuși. Dacă e vreun muncitor pe șantier, se ține scai de capul lui, să se asigure că totul iese exact cum ne dorim.

Am o idee foarte clară despre cum îmi doresc să arate toate camerele imediat ce sunt gata. Printre sarcinile pe care le-am avut de îndeplinit la locul de muncă în domeniul relațiilor publice din Londra, s-a numărat și organizarea a zeci de ședințe foto în locuințele pe care le-am închiriat pentru a prezenta produse clienților. Iar din punct de vedere social, am petrecut mult timp împreună cu fostul meu iubit în casele celebrităților care au angajat designeri de interior pentru a transforma case de

epocă neglijate în adevărate palate. Prin urmare, știu deja cum mi-ar plăcea să arate, chiar și cu un buget mult mai mic.

Probabil că tot praful ăsta și masca pe care o port îmi provoacă greață, însă nu sunt întru totul convinsă că senzația de rău nu e doar în capul meu. De fiecare dată când mă aflu aici, mă lovește cu o frecvență alarmantă, chiar și în pauzele luate de la lucrările de demolare. E o reamintire constantă a grămezii de bani pe care îi investim în casă, fiind atât de multe lucruri de făcut până să luăm în calcul ideea să ne mutăm. Poate că ar fi trebuit să-i lăsăm mai bine pe Debbie și Dave s-o cumpere.

De multe ori am fost la un pas să mă dau bătută. Atunci când mare parte din tavanul băii de la etaj s-a prăbușit din cauza unui rezervor de apă care curgea. Sau când am venit aici în prima săptămână de când am început lucrările și am descoperit că furtuna smulsese partea superioară a hornului, aruncând-o în capătul aleii. În acea clipă, mi-a venit să-i azvârl cheile lui Finn, să plec și să nu mai calc niciodată aici.

Dar ce alternativă avem? Dacă renunțăm acum, o lăsăm într-o stare și mai jalnică decât atunci când am cumpărat-o. Și, în condițiile astea, cine ar vrea să ne scape de ea? În plus, impactul financiar ne-ar zdrobi. Deja reducem la minimum toate cheltuielile. Spre dezamăgirea părinților mei, ne-am amânat planurile de a ne întâlni cu ei în Long Island și să petrecem o săptămână navigând împreună spre Florida. Am strâns cureaua atât de tare, încât am impresia că am fost vârâtă într-un corset.

Sunt foarte norocoasă că Helena, șefa mea, nu mă pune să fac naveta în capitală, cinci zile pe săptămână, când pot să muncesc la fel de mult de acasă. Așa că, dacă nu lucrez pe laptop, în anexă, mă învârt prin diferite magazine și cafenele din oraș. Poți să ții o fată departe de Londra, dar nu-i poți smulge din mână o cafea latte triplă cu nucșoară. Oricum, nu fără să folosești o rangă. Apetitul

meu pentru dulciuri și produse de patiserie, pe care le consum în cantități din ce în ce mai mari, mi-a rotunjit burta sau mi-a dat ceea ce Finn numește „un bebeluș provenit din alimente". E doar o glumă, deși puțin cam grosolană, având în vedere situația mea. Ori poate sunt eu un pic prea sensibilă.

În timp ce mă îndrept spre ușa din față, o surprind pe Debbie înaintând anevoie pe alee, sprijinindu-se în baston. Pare că o deranjează piciorul astăzi. Nu știe că o privesc, așa că e posibil să mă înșel când presupun, uneori, că exagerează ca să atragă compasiunea celor din jur. Mă retrag, să nu dau ochii cu ea, străbat în grabă casa și ies prin gaura din perete.

Sincronizare excelentă. Acum pot lucra în anexă fără să stea ea de veghe în casa principală, așteptând să dea buzna peste mine ca un miros urât. Niciodată n-a înțeles cu ce mă ocup sau care e rostul unui specialist în PR. Are impresia că e o carieră scornită, o slujbă falsă, creată doar ca să umple un gol de pe piață care nu există cu adevărat. Și cam așa și e, dar cui îi pasă, atunci când salariul e unul generos?! Sunt sigură că Finn i-a spus cât de mult câștig în plus față de el din meseria mea „inventată". Probabil că asta a determinat-o să se împace cu ideea.

Prietenele și colegele mele au rămas mute de uimire când le-am spus că-mi vând apartamentul din Huxton ca să mă mut la țară. Câteva dintre ele au organizat o „intervenție", așa cum au numit-o doar pe jumătate în glumă, pentru a mă convinge să mă răzgândesc, amintindu-mi că n-ar trebui să renunț la absolut nimic de dragul unui bărbat, cu atât mai puțin pentru unul care are o slujbă banală așa ca Finn. Am auzit în repetate rânduri că „e doar un instalator". Cândva, probabil c-aș fi spus același lucru.

Dar în momentul în care l-am cunoscut aveam nevoie de mult mai mult decât unul dintre băieții

superficiali cu care obișnuiam să mă întâlnesc. Finn nu era un fotograf faimos, cu coc în creștet și o agendă plină de persoane care mă puteau pune în fruntea listei la o petrecere exclusivistă; părinții lui nu dețineau niciun titlu și locuiau într-o casă mare în provincie; nu-și petrecea weekendurile prin baruri în compania membrilor echipei Chelsea. Era un tip obișnuit cu adevărat. Și mi-am dat seama că îmi place să fiu un om obișnuit. Chiar și acum, de fiecare dată când ascultăm piesa *Common people* a celor de la Pulp îmi spune că Jarvis Cocker cântă despre noi. Vorbele lui ascund un sâmbure de adevăr și mă fac să râd întotdeauna.

Simt cum mi se face iar rău și acum, că sunt afară, îmi dau jos masca, inspirând cu nesaț, de câteva ori, aerul proaspăt. Urc în mașină, pornesc motorul și acordurile melodiei *Get Lucky* de la Daft Punk răsună din difuzoare. Zâmbesc și dau volumul la maximum. Piesa asta se auzea din difuzoare în seara în care eu și Finn ne-am cunoscut. Participam la petrecerea burlăcițelor a prietenei mele Priya, la W Hotel, în Leicester Square, la scurt timp după ce m-am despărțit de Ellis. Eram la bar, când mi-a atras atenția un tip înalt, de un metru optzeci, cu gene pentru care aș fi fost în stare să ucid, atât de mult îmi plăceau, cu părul și ochii negri.

Mă holbam fără să mă pot opri. Stătea în picioare în tovărășia câtorva prieteni și, încurajată de prosecco și de fete, m-am dus la el. Am presupus că e puțin mai tânăr decât mine, dar vorbea mai blând decât mi-am imaginat. Am crezut că nu va fi nimic mai mult între noi decât o partidă de sex la beție sau o aventură de-o noapte, dac-aș fi vrut. Chiar și acum, lui Finn îi place să-mi amintească că mă credeam sexy și seducătoare, când, în realitate, flirtam cu el cu grația unui Saint Bernard, în timp ce el încerca să mă refuze politicos. Dar nici măcar stângăcia și creierul meu amorțit de aburii denși ai alcoolului n-au izbutit să stingă scânteia dintre noi.

Era ceva diferit la el. Finn a fost – și e în continuare – ca o carte deschisă și mi-a mărturisit fără să șovăie că are o iubită, pe Emma. Cu toate astea, i-am luat telefonul din buzunar și i-am înregistrat numărul meu. M-am dezvinovățit, spunându-mi că se aplică „codul fetelor" doar atunci când cunoști concurența în carne și oase. „Nu-i frumos ce faci, Mia, nu-i frumos."

În zilele ce au urmat, am început să conversăm prin mesaje – mă ațâța, aș putea să adaug –, apoi m-a sunat pe FaceTime – accidental, a zis. Apelul a durat aproape două ore. A doua zi a luat un tren spre Londra, doar ca să mă scoată la o cafea în pauza de prânz. La scurt timp, a pus capăt relației cu iubita din adolescență. În mai puțin de șase luni, mi-am vândut apartamentul și m-am mutat în Leighton Buzzard.

Curând, ne-am căsătorit pe o plajă în Maldive. Am obținut o reducere foarte mare, prin intermediul unui client, însă Debbie și Dave nu și-au permis să fie alături de noi în această călătorie unică în viață. Cred că Debbie n-o să mă ierte niciodată că „l-am convins" pe Finn să ne căsătorim în străinătate. Faptul că părinții mei au participat a pus și mai multă sare pe rană. Fotografiile înrămate pe care i le-am dăruit cu noi doi spunând „da" pe plajă nu și-au găsit locul nicăieri în casa ei.

Aproape imediat, eu și Finn am încercat să concepem un copil. Primul an a trecut fără succes și abia după o tomografie un medic m-a diagnosticat cu endometrioză la ambele ovare. Trei ani mai târziu, după o operație, două tratamente gratuite de fertilizare *in vitro* oferite de NHS[1], două transferuri la o clinică privată de fertilizare și trei avorturi spontane, nu eram mai aproape să avem bebelușul mult dorit. Uneori, vinovăția pe care o simțeam

1 National Health Services (Serviciul Național de Sănătate), în lb. engleză în original (n. tr.).

pentru că nu puteam să-i dăruiesc lui Finn copii era mistuitoare și mă întrebam dacă mariajul nostru va rezista.

L-am întrebat de nenumărate ori dacă s-ar mai fi căsătorit cu mine, în caz că ar fi știut că nu puteam să avem copii. Da, mă asigura el, bineînțeles că da. Dar n-a fost niciodată suficient pentru a mă liniști. Mă uitam la fotografia din sufrageria lui Debbie, cea cu el și Emma în noaptea balului de absolvire, și îmi spuneam că ar fi fost mult mai fericit alături de ea, nu cu cineva defect, ca mine. Universul mă pedepsea pentru că furasem bărbatul altei femei.

Am mers până într-acolo încât mi-am vârât nasul în telefonul lui, citindu-i mesajele, e-mailurile și verificându-i conturile de pe rețelele sociale, pentru a verifica dacă își scriu. Dar n-am găsit nimic. Finn n-avea nicio aventură, dar riscam să-l împing chiar eu în brațele alteia, dacă mă încăpățânam să mă comport ca o nebună. De-ndată ce am învățat să renunț la ceea ce nu puteam avea, am reușit să apreciez ce aveam. Pe Finn. Finn al meu. El era de ajuns. Și am încetat să mă mai comport aidoma copilului pe care nu-l voi avea.

„Un copil." Repet cuvintele doar pentru mine. „Un copil." Gândul e fulgerător, dar persistă.

— Un copil, spun cu voce tare.

„Isuse! Nu de-asta m-am simțit rău în ultima vreme, nu-i așa? Nu e cu putință să fiu însărcinată, nu-i așa?" Nu, ultima încercare de fertilizare *in vitro* a fost acum câteva luni. Menstruația mea a fost mereu neregulată, dar, acum că stau și mă gândesc, nu mi-a mai venit de secole.

Îmi trec degetele prin păr, stârnind rotocoale de praf. Câteva minute mai târziu, mă îndrept spre centrul orașului, să găsesc o farmacie. Trebuie să aflu dacă e doar în imaginația mea sau e aievea. Pentru că cea mai bună veste din toate timpurile ar fi să rămân în sfârșit însărcinată, deși într-un moment complet nepotrivit.

CAPITOLUL 7

FINN

Ceva e în neregulă cu Mia, simt asta. Nu mi-a dat de înțeles c-ar avea vreo problemă, dar în ultimele zile a fost distantă față de mine. Eu am experiență în a-i ascunde lucruri, însă ea, de obicei, nu se poate abține dacă ceva o sâcâie.

S-au scurs deja unsprezece săptămâni de când am început renovările la noua casă și probabil ea are impresia că a trecut o eternitate, având în vedere că e nevoită să jongleze cu un loc de muncă cu normă întreagă și o slujbă cu jumătate de normă ca să răzbim cu banii. Problema e că îmi dau seama că entuziasmul ei scade treptat – asta dacă a existat vreodată –, în timp ce al meu a crescut vertiginos. Primul gând care-mi trece prin minte când mă trezesc dimineața nu mai e „ce dracu' am făcut?", ci mă gândesc ce trebuie să fac astăzi ca să ajungem mai aproape de finiș. Eu văd lucrurile astfel: avem o oportunitate unică să transformăm maghernița asta într-un loc special. Și, cu cât voi munci din greu la montarea fiecărei țevi, a fiecărui racord, la pusul parchetului și la reclădirea pereților de cărămidă, cu atât mai repede visul nostru va deveni realitate.

O privesc pe Mia de la capătul culoarului din depozitul cu materiale de construcții. Întoarce rând pe rând panourile de prezentare, încercând să ne hotărâm ce model de faianță să alegem pentru placarea peretelui de deasupra chiuvetei și aragazului, acum că bucătăria e aproape gata. Eu înclin spre plăci albe, care nu se

demodează, în stil Metro, însă ea a ales un model marocan, colorat, pe care l-a văzut pe Pinterest. Ea va câștiga. Ca întotdeauna, de altfel. Colegii de la serviciu mă iau mereu peste picior, spunând că mă ține sub papuc și că la fel de bine mi-aș fi putut construi un cuib în grădină. Dacă Mia vrea să creadă că ea e capul familiei și că știe totul despre mine, atunci n-am de gând să-i demonstrez contrariul. Am lucruri mult mai importante de care trebuie să mă ocup.

Mia e foarte diferită de toate fetele cu care am ieșit. A fost un pas uriaș să renunț la fata cu care aveam o relație din adolescență și pe care o cunoșteam ca pe mine însumi pentru o persoană complet necunoscută. Dar ăsta a fost tot farmecul. Emma era dulce, tandră și făcea tot ce-i ceream fără să crâcnească, însă relația noastră era claustrală. Insista să facem totul împreună și știu că era important, dar nu douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte. În noaptea în care am cunoscut-o pe Mia, căutam deja o cale să pun capăt relației cu Emma. Mia era o forță a naturii, amuzantă și încrezătoare și beată criță. Ah, și la fel de dornică cum și-ar dori orice bărbat să fie o femeie.

O fată care nu se conformează turmei, care refuză să-și injecteze botox sau să-și pună acid în buze și care nu mănâncă doar salate, ca să-și păstreze silueta pentru pozele de pe Instagram, are ceva aparte. Miei nu-i pasă dacă poartă haine cu o mărime mai mare. Părul ei blond și ochii albaștri aprind o flacără în mine, care arde încă, după atâția ani. De asemenea, își prețuiește spațiul personal, ceea ce înseamnă că am timp și pentru mine, iar asta îmi convine de minune. Am o viață și în afara căsniciei.

Nu auzisem nimic despre ea înainte s-o cunosc, fiindcă nu citesc revistele de scandal, dar iubitele colegilor mei au recunoscut-o imediat. Fostul ei iubit juca în

telenovele când a câștigat *Strictly Come Dancing*[2], devenind celebru peste noapte. Prin urmare, și Mia a ajuns în lumina reflectoarelor. I-am căutat recent numele pe Google și a fost ciudat să dau peste o versiune mai tânără a soției mele, zâmbind de pe coperta revistelor. Ea și Ellis erau pe cale să se căsătorească când l-a prins c-o înșală cu partenera lui de dans. Mia i-a dat papucii, iar pierderea lui s-a dovedit a fi câștigul meu.

Soția mea ridică una dintre cutiile cu faianță, însă probabil că fundul de carton n-a fost bine lipit, fiindcă plăcile alunecă pe podea și se fac țăndări. Înjură și se apleacă să le adune, dar se taie la mână și înjură iarăși, sugând sângele ce i se prelinge din vârful degetului. Le adun cu grijă pe restul, când observ că plânge în tăcere. Nu cred că doare atât de tare.

— E în ordine, sunt doar niște plăci! o liniștesc.

— Sunt însărcinată, spune pe nerăsuflate și, inițial, am impresia că am înțeles greșit, dar nu-mi dă timp să mă gândesc la ceea ce ar fi putut spune de fapt. Și sunt conștientă că e un moment al naibii de nepotrivit, pentru că avem atât de mult de lucru la casă și locuim cu părinții tăi și toate cele, dar...

Izbucnește din nou în plâns, iar de data asta nu-și mai poate reține hohotele.

E ultimul lucru pe care m-aș fi așteptat să-l aud.

— Când ai aflat? o întreb.

— Acum trei săptămâni, răspunde cu glasul înecat de lacrimi. Am fost ieri la spital pentru control, iar ecografia arată că sunt însărcinată în trei luni.

Știa despre asta de câteva săptămâni și n-a suflat o vorbă? Probabil că e mai bună la păstrat secrete decât aș fi crezut.

— De ce nu mi-ai spus? N-ar fi trebuit să te duci singură la ecograf.

2 Concurs de dans televizat în Marea Britanie (n. tr.).

– N-am vrut să-ți faci speranțe deșarte, dacă ar fi fost ceva în neregulă cu sarcina, spune, își trage nasul și inspiră adânc. N-aș putea îndura să văd iar dezamăgirea pe chipul tău.

– Și totul e în regulă?

Doar când Mia încuviințează las zâmbetul să-mi destindă trăsăturile.

– Totul e bine, adaugă și-și așază protector palma pe pântec. Totul e perfect.

După care strecoară o mână în poșetă și scoate o fotografie alb-negru făcută cu ultrasunete. Trebuie să-mi indice cu exactitate unde se află bebelușul, fiindcă totul îmi pare o picătură de cerneală într-un ocean.

Se ridică în picioare, iar eu rămân, la propriu și la figurat, țintuit pe podea, încercând să-mi dau seama ce înseamnă asta pentru noi.

– Deci ce părere ai? mă întreabă.

Mă ridic și îi trag capul la pieptul meu.

– E incredibil!

Timpul va fi limitat, însă nu există o motivație mai puternică să termini o casă decât simplul fapt că nu vrei să-ți vezi copilul nou-născut locuind într-un șantier. Ne îndreptăm spre mașină, fără să fi luat vreo decizie în privința faianței. Ea continuă să vorbească, dar nu aud nimic din ce spune. În schimb, mă gândesc la vestea că mă va face tată. Mă împăcasem cu ideea că nu putem avea copii. Și, dacă sunt cinstit cu mine însumi, nu a fost prea greu. Mia a fost întotdeauna mult mai disperată decât mine să ne întemeiem o familie. Nu că i-aș fi mărturisit vreodată asta.

E o veste emoționantă, care ne va schimba mult viața, așa că nervii mei o să fie întinși la maximum. Ceea ce înseamnă că va trebui să fiu mult mai atent decât până acum. Fiindcă, dacă nu-mi dau silința și fac un pas greșit, Mia n-o să mă ierte niciodată.

CAPITOLUL 8

DEBBIE

Fiul meu și Mia se așază vizavi de mine și Dave, la masa de lemn, la terasa pubului din apropiere. Ea și Finn tocmai s-au întors de la bar cu o tavă încărcată cu băuturi. Am impresia că se oferă să-l ajute de fiecare dată, doar ca să nu rămână singură cu noi. Nu pot s-o condamn; nici eu nu vreau să rămân singură cu ea. Nu contează ce spun, întotdeauna o dau în bară.

După ce Dave mi-a sugerat că ar fi în interesul tuturor să mă străduiesc mai mult, chiar mi-am dat silința să mă înțeleg cu ea.

– Nu trebuie să fiți cele mai bune prietene, mi-a spus el. Însă trebuie să găsiți o cale de mijloc și să vă înțelegeți.

Firește, sunt protectoare cu fiul meu, dar asta nu înseamnă că nu sunt dispusă să-l împart cu ea. Vreau s-o plac pe Mia la fel de mult ca pe Finn: eu și Emma am fost prietene la cataramă, prin urmare, știu că problema nu e la mine. Pur și simplu, Mia nu vrea să fim prietene. Am încercat și am tot încercat, dar ea nu face niciun pas să se apropie de mine, și nu pot continua să parcurg acest drum de una singură, doar ca să ajung iar într-o fundătură.

– O să fac tot ce-mi stă în puteri, i-am promis lui Dave.

Ridic halba plină pe jumătate cu lager shandy și o simt mult prea grea în mână, din cauza articulației slăbite. Terapeutul meu ocupațional mi-a schimbat medicația. Se

presupune c-ar trebui să mă ajute să-mi relaxez mușchii și să nu mai am spasme. Însă noul tratament nu funcționează în totalitate, iar efectele secundare nu sunt deloc plăcute – diaree și durere în gât în majoritatea dimineților. Dacă înghit pastilele cu prea mult alcool, ajung să uit lucruri. Și nu-mi permit să se întâmple așa ceva.

Dave e la a treia bere, le-am numărat. Și bănuiesc că nu e prima dată în care a pus gura pe alcool astăzi. Cu toate că a venit aici direct de pe șantierul unde lucrează, sunt sigură că am simțit izul acru al berii în răsuflare când m-a sărutat. Ar fi o minciună să afirm că nu sunt îngrijorată că folosește din ce în ce mai des alcoolul pentru a înfrunta problemele de peste zi. Am remarcat, conținutul sticlei de whisky din dulapul cu băuturi a scăzut sub etichetă. La începutul săptămânii, era deasupra.

Habar n-are că i-am găsit flaconul cu pastile pe care îl ascunde printre sticle. N-am recunoscut numele trecut pe etichetă – Antoni Kowalski – și am fost nevoită să caut pe Google cuvintele *Leki Przeciwbolowe*, ca să descopăr că înseamnă analgezice în poloneză. Soțului meu nu-i stă în fire să-mi ascundă lucruri. Deocamdată nu l-am întrebat de ce are nevoie de ele, dar sunt sigură că durerea de spate e cea care nu-i dă pace. Cu cât îmbătrânește, cu atât mai greu îi vine să recunoască că munca își pune amprenta asupra lui.

O crampă sfredelitoare îmi traversează mușchiul piciorului stâng și încep să masez punctul din care pornește spasmul. Durerea e cumplită și am senzația că cineva m-a înjunghiat cu un cuțit cu lama înroșită și l-a lăsat înfipt în rană. Mă căznesc să-mi rețin țipătul ce stă să-mi alunece de pe buze, ca familia mea și Mia să nu-și dea seama ce mi se întâmplă. Partea cea mai proastă e că durerile se vor înrăutăți cu timpul. Am abia cincizeci de ani, dar mă simt din ce în ce mai mult ca o mârțoagă vlăguită, care se îndreaptă spre fabrica de clei.

În ultima vreme, mă bazez din ce în ce mai mult pe ajutorul lui Finn. Sinceră să fiu, nu am mereu nevoie de el, dar arătați-mi o mamă care nu vrea să petreacă mai mult timp cu fiul ei și o să vă arăt o persoană care nu și-a crescut cum trebuie copilul. Apoi îmi aduc aminte de timpul limitat pe care îl mai am la dispoziție, din cauza diagnosticului ce mi-a fost pus, și simt cum inima mi se face cât un purice.

— Vrem să vă spunem ceva, începe Finn, smulgându-mă din gânduri, apoi scoate un plic alb din buzunarul de la spate, îl pune pe masă și-l împinge spre noi. Deschideți-l, ne îndeamnă.

În interior e o fotografie făcută cu ultrasunete. Destul de clară, dar tot îmi ia o clipă să descifrez ce văd.

— Ești însărcinată? o întreb pe Mia, iar ea dă din cap, apoi mă uit la Dave, care e la fel de uluit ca mine. Cum? adaug.

— Sper că nu trebuie să vă explic..., mustăcește Finn.

— Pe cale naturală, intervine Mia. După operație și încercările de fertilizare *in vitro*, natura a ieșit victorioasă în cele din urmă.

— Și ești sigură? o întreb.

— Paisprezece săptămâni, spune și se agață mai strâns de brațul fiului meu, de parcă ar fi un boa constrictor care se încolăcește în jurul prăzii.

În timp ce Dave îi strânge viguros mâna băiatului nostru, eu îi ofer Miei o îmbrățișare politicoasă, din care amândouă suntem nerăbdătoare să ne desprindem. În schimb, când îmi îmbrățișez fiul, nu vreau să-i mai dau drumul.

— O să fiu bunică! exclam, nevenindu-mi să cred.

Mia, Finn și tatăl lui continuă să pălăvrăgească, dar eu mă retrag iar în lumea mea. Îmi imaginez cum ni se va schimba viața cu un nou membru în familie. Deja mă văd împingând căruciorul în care se află nepotul meu, trimițându-le prietenelor poze cu el, urmărindu-l pe Finn cum îl ține în brațe ca pe o comoară neprețuită, așa cum l-am ținut și eu pe el în prima zi. Apoi îmi dau seama că i-am atribuit deja un sex copilului.

Realitatea mă izbește cu forță și pe nesimțite. „Nu voi fi bunică pentru mult timp", gândesc, iar vântul îmi părăsește pânzele, făcându-mă să mă pleoștesc. Dave are dreptate. Trebuie să-mi îmbunătățesc neapărat relația cu Mia, dacă vreau să profit la maximum de timpul pe care îl voi avea cu nepotul meu. Trebuie să găsesc o cale prin care să-i demonstrez că pot fi prietena, nu inamica ei. Nădăjduiesc doar că și ea va face la fel în ceea ce mă privește.

FRAGMENT DIN INTERVIUL CU JILL MORRIS, CONCESIONAR AL SUPERMARKETURILOR COSTCUTTER, STEWKBURY

Eram în drum spre magazin, să intru în tura de după-amiază, când prima mașină de intervenții a trecut în goană pe lângă mine. A oprit în fața casei unde lucrările erau în toi și am presupus că avusese loc un accident. Un minut mai târziu, a trecut o ambulanță cu girofarul aprins și am pornit într-acolo, să văd ce se petrece. La scurt timp, au ieșit din casă cu cineva întins pe targă, cu capul și umerii imobilizați într-un guler cervical și un braț legat într-un soi de atelă. Avea atât de mult sânge pe față, încât nu mi-am putut da seama dacă e bărbat sau femeie, dar, cu siguranță, persoana era inconștientă. Probabil că era mai bine așa, judecând după starea gravă în care se afla.

CAPITOLUL 9

Ușa terasei nu e încuiată și se deschide cu ușurință. O împing doar puțin, cât să mă pot strecura în interior. De-ndată ce ajung în casă, merg în salon și scrutez cu atenție împrejurimile. Mobilierul e mult prea voluminos pentru spațiul compact, lăsând prea puțin loc de manevră, însă draperiile sunt trase, iar razele lunii pline pătrund în cameră, luminând suficient cât să pot înainta fără să mă lovesc de vreun obiect și să atrag atenția locatarilor.

În rarele ocazii în care circumstanțele mă obligă să pătrund într-o locuință, încremenesc în prag, aidoma unei statui, fără să mă mișc sau să scot vreun sunet, în timp ce casa respectivă vorbește cu mine. Ascult în tihnă, ca să disting zgomotele făcute de o persoană, scârțâitul podelei din lemn sau șuieratul cazanului din sistemul de încălzire. Imediat ce mă asigur că sunt în siguranță, îmi văd de treabă. În această noapte, respirațiile greoaie mă ademenesc spre o ușă întredeschisă. Pășesc încet pe covor, până ajung în dreptul dormitorului.

E aici și e singură. Stă în pat, întinsă pe spate, cufundată într-un somn adânc, fără să fie conștientă de prezența mea. În timp ce inspiră și expiră, din gâtlej îi ies niște hârâieli înăbușite. Îmi amintesc de horcăielile unui muribund, ceva ce am auzit – și provocat – de multe ori.

Fără niciun avertisment, becurile cu senzor din exterior, menite să țină musafirii nepoftiți la distanță, se aprind, revărsând lumina puternică în încăpere. Mă uit fix la ea, așteptând să se trezească din clipă-n clipă din cauza strălucirii bruște, dar nici măcar nu tresare.

Îmi arunc privirea pe fereastră și zăresc o vulpe cu puiul ei, scormonind prin straturile de flori după ceva de mâncare. Iar înăuntru, o văd cât se poate de clar pe această femeie. Seamănă cu mama mea: o femeie frumoasă, care ascunde o inimă haină. Aspectul fizic va păli curând, iar sufletul ei va deveni tot mai negru. Însă intervenția mea poate opri totul.

Gâtul ei e mlădios și instinctiv întind mâinile spre el, apropiindu-mă atât de mult de pielea dezgolită, încât simt în palme căldura pe care o emană. Mă întreb cât de tare ar trebui să strâng ca să-i zdrobesc traheea și să moară sufocată. Presupun că nu e nevoie de cine știe ce efort. Tehnica mea e ireproșabilă.

Și-a împins plapuma până sub talie, permițându-mi să văd limpede, pe sub tricoul pe care îl poartă, abdomenul bombat de sarcină, care se ridică și coboară în ritmul respirației. Mâinile mi se mișcă de la sine spre burta ei, apropiindu-se treptat, până când, într-un final, se odihnesc pe ea. Femeia nu se clintește sub atingerea mea.

Zăbovesc cu mâinile deasupra buricului ei, pe o porțiune de piele neacoperită. E fermă la atingere; presupun că spatele copilului nenăscut e presat de abdomen. Doarme, la fel ca mama lui, fără să aibă habar de prezența mea, fără să știe în ce pericol se află. Acum mă gândesc la forța de care am nevoie pentru a implânta o lamă în carnea moale ca aluatul și la cât de adânc trebuie înfiptă ca să-i spintec uterul. Îmi închipui cum s-ar simți pe pielea mea, rece ca gheața, fierbințeala sângelui ce se scurge din rănile pe care i le-aș provoca în timp ce o tai în două. Apoi mi-aș vârî mâinile în interior, pipăind cu degetele până găsesc și scot afară conținutul. N-am mai luat niciodată un copil din pântece, dar pentru ea sunt oricând gata să fac un compromis. Cei inocenți trebuie protejați, indiferent de vârstă.

Mă aplec deasupra ei, cu fața la câțiva centimetri de chip, cu gura lângă nasul ei. Răsuflu ușor, ca ea să inspire răsuflarea mea și să devin oxigenul cu care își umple plămânii și-și hrănește copilul. Apoi întredeschid buzele și las să mi se prelingă din gură un firicel argintiu de salivă, care să ajungă într-a ei. Instinctiv, își trece limba peste buza de jos, iar acum sunt înăuntrul ei.

Experiența m-a învățat să nu stau niciodată prea mult, așa că mă furișez afară din cameră la fel de silențios precum am intrat. După numai câțiva pași, luminile din grădină se sting. Mă opresc și mă uit peste umăr, printre umbre, spre femeia care stăpânește acum casa care m-a făcut să devin ceea ce sunt.

— O să te vizitez iar curând, Mia, șoptesc.

CAPITOLUL 10

MIA

Stau întinsă pe-o parte în patul din anexă, în timp ce Finn își înfige nodurile degetelor în umerii mei. Ceasul de pe iPad indică ora 5.17 dimineața. Durerea intensă și persistentă provocată de un junghi m-a trezit, iar eu l-am trezit pe el.

— Mai tare, spun.

Face tot ce poate, dar nu reușește să-mi detensioneze mușchii încordați.

Pe noptieră se află o fotografie 4D înrămată, făcută cu două săptămâni în urmă, ce-l înfățișează pe fătul nostru de treizeci de săptămâni. Sunt incredibil de multe detalii. Poți remarca arcuirea buzelor și forma bărbiei fiului nostru. Sunt emoționată ca naiba de perspectiva de a deveni mamă și, în același timp, extrem de entuziasmată de apropiata întâlnire cu micuțul nostru miraculos.

În timp ce Finn continuă să-mi maseze umerii, coborând pe spate cu mișcările precise ale unui bărbat mult mai obișnuit cu corpul unei femei gravide decât ar trebui să fie, rămân în aceeași poziție, sprijinită într-un cot, încercând să profit de trezirea matinală. Răsfoiesc foile de calcul în Excel, încercând să decid ce facturi trebuie să plătesc mai întâi. Nu găsesc niciodată timp să mă relaxez așa cum m-a sfătuit moașa.

N-a fost cea mai ușoară sarcină, cu atât mai puțin este acum, când, de o lună, am intrat în ultimul trimestru.

Pe lângă hemoroizi, glezne umflate, vezica de mărimea unui bob de mazăre și faptul că arăt ca un hipopotam îndesat în pijamalele astea, doctorii de la maternitate mă obligă să-mi înregistrez tensiunea arterială în creștere de două ori pe zi și să merg la ecograf o dată la două săptămâni. Le tot spun că, după trei avorturi spontane, așteptarea e cea care mă transformă într-un pachet de nervi și îmi crește tensiunea. Dar nu vor să audă nicio scuză.

Ar fi trebuit să-mi reduc zilele de lucru, dar nici nu se pune problema, având în vedere că salariul meu e singurul din care ne întreținem. Finn lucrează câte șaisprezece ore pe zi, instalând două băi și ajutându-și tatăl să repare zidăria exterioară, să demonteze ferestrele și să le monteze pe cele noi. Munca făcută de ei ne-a ajutat să economisim o mică avere. Dar, dacă intru acum în concediu de maternitate, vom trăi din banii din conturile de credit.

Chiar și Debbie face un efort, ceea ce e deconcertant. Săptămâna trecută mi-a lăsat o vază cu crini galbeni în bucătăria din anexă și un kit de răsfăț pentru femei gravide ce conținea o cremă hidratantă și o lumânare parfumată. Mă simt de parcă am fi tras o linie sub tot ceea ce a fost înainte de sarcină. Ori asta, ori a angajat un chirurg al naibii de bun pentru a-i înlocui limba veninoasă. Aș minți dacă n-aș recunoaște că, într-un fel, aștept să facă un pas greșit.

Mă enervează la culme atunci când insistă să se implice în absolut tot ce are legătură cu copilul. Din nou, Finn crede că exagerez, dar s-a autoinvitat când am fost să cumpărăm mobilierul pentru camera bebelușului, împărtășindu-ne părerile ei despre fiecare pătuț, masă de înfășat, leagăn, monitor și cărucior. Apoi, atunci când Finn a observat numeroasele mele ocheade, a intervenit, luându-mi partea când a venit momentul alegerii pompei de sân.

Am încetat să le mai povestesc prietenelor de pe grupul de WhatsApp despre cât de tare mă irită prezența ei, pentru că au impresia că sunt nerecunoscătoare. Chiar și atunci când le amintesc de lucrurile pasiv-agresive pe care mi le-a spus Debbie, cum ar fi: „aș vrea să pot mânca la fel de mult ca tine fără să mă simt vinovată" sau „e frumos să văd o fată de vârsta ta căreia nu-i pasă de aspectul fizic", îmi spun că duc lucrurile mult prea departe. Iar prietenele care, la rândul lor, au fost însărcinate îmi spun că e o adevărată mană cerească faptul că vrea să se implice atât de mult.

Oricum, ne va fi imposibil să terminăm casa înainte de sosirea pe lume a bebelușului, în două luni de acum încolo, așa că am împărțit renovarea pe secțiuni. În prima fază sunt incluse salonul, bucătăria, vestibulul de la parter, biroul, baia de la etaj, dormitorul nostru, camera copilului și curtea din spate. Când ne vom permite, vom continua cu restul casei.

— Au, doare!

Degetele lui Finn au dat în sfârșit de punctul din umăr de unde izvorăște durerea.

— Așa și arată, spune și apasă mai tare locul contractat, mișcând degetele circular până ce durerea cedează.

Apoi începe să-mi frământe blând umerii, înainte să-mi mângâie gâtul și urechea cu buzele. Sunt obosită, mă doare spatele și vreau să protestez, dar știe întotdeauna ce butoane să apese ca să mă excite, oricât de epuizată aș fi. Înainte să-mi dau seama, iPadul cade pe podea și, în ciuda dimensiunilor mele considerabile, sunt călare pe el, iar șoldurile mi se mișcă mai ceva ca ale Shakirei.

Astăzi sunt liberă, așa că după micul-dejun îl însoțesc pe Finn pe șantier. Pe drum, vorbește despre ceea ce ne-ar mai trebui pentru camera copilului, sugerând lucruri la care nu m-am gândit niciodată, cum ar fi un termometru pentru baie, un coș de gunoi pentru scutece, perii cu care să curățăm biberoanele, Sudocrem pentru iritațiile provocate de scutece, o cantitate infinită de pachete cu șervețele umede, mușamale și o draperie care să blocheze lumina soarelui. De unde știe toate astea? Probabil s-a documentat. O să fie un tată grozav.

Pe măsură ce se apropie termenul, mă trezesc că mi-e dor de părinții mei. Niciodată nu am fost atât de apropiată de ei cum e Finn de ai lui, ceea ce nu e în totalitate un lucru rău, fiindcă n-aș putea suporta o mamă la fel de exigentă ca Debbie. Însă au fost momente în care le-am invidiat relația. Și eu, și Finn suntem singuri la părinți, dar eu am fost crescută să fiu independentă de la o vârstă fragedă. Îmi pregăteam singură cina, înainte ca mama și tata să se întoarcă de la serviciu; nu stăteau cu gura pe mine să-mi fac temele și mă lăsau să-mi aleg singură hainele. Ultimii cinci ani de școală i-am petrecut la internat, primind atenția de care aveam nevoie de la cei din jur. Nu am fost rebelă în adolescență, fiindcă nu aveam împotriva cui să mă răzvrătesc. La scurt timp după ce m-am măritat cu Finn, iar tata a învins cancerul la prostată, m-au anunțat că pleacă în croazieră în jurul lumii.

— E timpul să ne gândim și la noi, mi-a explicat tata.

M-am abținut să-i întreb: „Când a fost altfel?"

Când nu s-au întors după ce am suferit primele două avorturi spontane, nu m-am mai sinchisit să le spun de al treilea. Și, deși au fost încântați când i-am anunțat pe Skype că sunt iar însărcinată, n-au reușit să decidă o

dată când să se întoarcă și să-și cunoască unicul nepot. Uneori mă îngrijorez că nepăsarea lor mi-ar putea influența atitudinea ca părinte.

Finn oprește în fața casei, lângă cele două dubițe deja parcate. Dave și Debbie sunt deja aici. Nu mai avem mult și vom încheia această etapă a lucrărilor. Oare chiar încep să privesc această casă ca pe noul nostru cămin? Simt în stomac o fluturare caldă, neașteptată. Fie copilul se mișcă, fie ceva înăuntrul meu se schimbă când vine vorba de această casă.

Urc la etaj și merg spre încăperea ce va deveni camera bebelușului. Un prieten de-al lui Finn, pictor și decorator de interioare, va veni mâine să dea jos de pe pereți tapetul în stilul anilor 1970, în nuanțe de maro și galben, să șlefuiască podeaua și plintele. Am ales deja noul tapet și niște steluțe fosforescente pe care să le lipesc pe tavan.

Vibrațiile stârnite de bocănitul de la parter trec direct prin mine, așa că închid ușa, ceea ce le atenuează puțin. Tâmplarul a făcut o treabă grozavă cu restaurarea încuietorii și a clanței rupte. De când am pus să fie tăiați merii și coniferele din grădină, soarele se revarsă nestingherit prin fereastră, scăldând în lumină fiecare ungher al camerei. E chiar frumos.

Brusc, îmi amintesc de mostrele de țesături pentru perdele pe care le-am lăsat în spatele dubei lui Finn, dar, când dau să mă îndrept spre ușă, tapetul rupt de lângă plintă îmi atrage atenția. Mă las pradă impulsului de a desprinde o fâșie și e la fel de satisfăcător precum cojirea pielii arse de soare. Dedesubt sunt și mai multe straturi de tapet, așa că mai desprind o fâșie.

Razele soarelui scot în evidență ceva ce n-am observat până acum. În vopseaua de pe plintă sunt trasate niște linii. Mă trag mai aproape și am impresia că liniile se unesc și formează litera V. Îndepărtez praful cu mâna.

Sunt mai multe litere. Disting un S răsturnat și un P. De fapt, e un cuvânt – pare că scrie „salva".

Un nor acoperă soarele, iar camera se întunecă. Șterg cu mâneca puloverului și mai mult praf, până când, în cele din urmă, deslușesc o propoziție întreagă. Literele au un aspect copilăresc.

Mijesc ochii, soarele își face iar apariția și acum pot citi toate cuvintele.

ÎI VOI SALVA DIN POD.

CAPITOLUL 11

FINN

— Finn! Vino aici!

Fără să vreau, mă gândesc la ce e mai rău când o aud pe Mia strigându-mă de la etaj. Tocmai mi-a trecut prin minte avertismentul medicului referitor la tensiunea arterială crescută și urc scările în fugă, intersectându-mă cu ea la jumătatea drumului.

— Ce s-a întâmplat? o întreb îngrijorat și-mi cobor privirea spre abdomenul ei.

Își acoperă burta cu mâinile și simt cum mă cuprinde panica. Niciuna dintre celelalte sarcini n-au ajuns în șapte luni, dar credeam că am reușit de data asta. „Nu acum", îmi spun.

— Trebuie să-ți arăt ceva, răspunde.

— Trebuie să chemăm o ambulanță?

— Poftim? zice ea derutată. Oh, Doamne, nu, îmi pare rău, nu e vorba despre copil.

Oftez ușurat.

— Isuse, m-ai speriat de moarte!

Îmi cere iar scuze.

— Am găsit ceva în camera copilului, niște cuvinte gravate în plintă.

Mama și tata ni se alătură, auzindu-i țipetele.

— Totul e bine?

Pe mine mă întreabă, iar eu clatin din cap.

— Cuvinte? Despre ce vorbești? o întreb pe Mia.

— Cineva a scrijelit în plintă, după ușă, „îi voi salva din pod".

— Cineva a fost pus pe șotii, spune tata disprețuitor.

— Nu sunt atât de sigură, adaugă Mia. La ce se referă? Cine sunt „ei" și ce caută în pod?

Ridic neputincios din umeri.

— Dacă foștii proprietari au avut copii, continuă tata, probabil unul dintre ei a avut o imaginație bogată. Îți amintești cum erai în copilărie, Finn? Erai ferm convins că ai o soră invizibilă și ne puneai să-i cumpărăm cadouri de Crăciun și de ziua ei.

Mă strâmb. „Tan-Tan." Uitasem de ea.

Expresia de pe chipul Miei îmi arată că ea nu crede că mesajul ăsta e la fel de inocent precum sora mea imaginară.

Tata insistă că trebuie să ne întoarcem la tencuit înainte să se usuce peretele, dă să coboare scările, dar se oprește când nimeni nu-l urmează.

Intru după Mia în viitoarea cameră a fiului nostru.

— Vezi? spune și arată cu degetul spre plintă.

Mă las pe vine și mai îndepărtez o parte din stratul gros de praf. Citesc cu voce tare – scrie exact ce a spus Mia mai devreme –, apoi mă răsucesc spre ea.

Soția mea își înfășoară protector brațele în jurul burții, de parcă ar vrea să-și apere copilul de o amenințare necunoscută. Trebuie să-și păstreze calmul. Știu cum poate fi când se enervează. Luna trecută a urmărit pe YouTube un documentar despre doi copii, frate și soră, care au dispărut din grădina propriei case cu ani în urmă și n-au mai fost găsiți niciodată. Doar despre asta a vorbit zile în șir.

„Cum ne vom proteja copilul?", m-a întrebat atunci, dar nimic din ce i-am spus n-a avut darul de a-o liniști.

— Ce părere ai? mă întreabă acum.

— Tata are dreptate, răspund. E doar o năzdrăvănie de-a copiilor.

Îmi îndrept privirea spre mama. De obicei tratează totul cu sânge rece, dar acum și ea pare puțin îngrijorată.

— Trebuie să mergem sus și să vedem despre ce e vorba, spune Mia hotărâtă.

— În pod? intervine tata. Sunt doar niște lăzi, nu-i așa, Finn?

— Lăzi? repetă ea. E ceva în ele?

Tata scutură din cap.

— Nu le-am deschis. N-a fost nevoie.

— Până acum.

— Oricine a scris asta probabil se referă doar la niște jucării vechi, pe care nu voia ca părinții să le arunce, intervine mama. Când Finn a crescut prea mare pentru ele, i-am pus în pod mașinuțele și figurina Buzz Lightyear. Cu siguranță, încă sunt pe acolo, pe undeva. Le putem căuta pentru copil.

— Deci Buzz și Woody ne-au lăsat mesajul scrijelit pe plintă, nu-i așa? pufnește Mia disprețuitoare. Finn, n-am de gând să mă liniștesc până nu aflu ce se află în acele lăzi.

Îmi cunosc bine soția, nu se va calma până ce nu va afla.

CAPITOLUL 12

MIA

Finn apucă bara de metal cu un cârlig la capăt și trage zăvorul de la ușa podului. Balamalele scârțâie când se deschide și ne ferim cu toții când o scară din lemn alunecă cu o viteză amețitoare, înfigându-se în podea.

Scara se clatină în timp ce Finn se cațără pe ea, urmat îndeaproape de Dave. Eu și Debbie așteptăm la bază, privind amândouă în sus, spre gaura neagră în care tocmai au dispărut soții noștri. Mă prinde de mână; tresar, dar nu-mi dă drumul. Poate că totuși e o ființă umană. Unul dintre ei apasă pe întrerupător, însă, o secundă mai târziu, becul se stinge cu un pocnet.

— Mai avem becuri tip baionetă? strigă Dave, iar Debbie îi răspunde că nu.

Își aprind lanternele telefoanelor mobile, să alunge cât de cât întunericul.

— Nu-mi place asta, spune Debbie agitată, apoi își înalță capul, vorbind spre gaura de deasupra noastră. E o casă veche, Finn; nu sunteți în siguranță acolo. Ar trebui să coborâți și să așteptăm până ne asigurăm că podeaua ne poate susține greutatea și abia apoi să aruncăm o privire.

— Nu-ți face griji, strigă Finn și aud zgomotul făcut de pașii lui pe măsură ce se îndepărtează de trapă și înaintează pe deasupra noastră. OK, văd lăzile, adaugă el. Dar capacele sunt bătute în cuie.

Pescuiesc o șurubelniță ce zace pe podea și pornesc spre scară.

– Ce crezi că faci? mă întreabă Debbie cuprinsă de groază.

– E în regulă.

– Scumpo, protestează ea. Ești însărcinată în mai mult de șapte luni. Nu poți urca acolo.

Urăsc c-a început să-mi spună așa.

Și nu sunt obișnuită nici să-i pese de starea mea, așa că, în pofida îngrijorărilor ei, arunc o privire sugestivă spre bastonul în care se sprijină.

– Păi, cu siguranță, tu nu poți, zic și continui să urc. Rămân pe scară, nu intru, consimt. Stai la bază și ține-o nemișcată.

Îi întind șurubelnița lui Finn, care deschide gura să mă mustre pentru nesăbuința de care dau dovadă, dar după încruntătura pe care i-o azvârl își dă seama că n-are niciun rost. Mai mult decât atât, acum că sunt aici, am de gând să rămân pe loc până voi afla cu certitudine dacă am interpretat greșit mesajul de pe plintă.

Finn îi pasează telefonul tatălui său, iar eu îl scot pe al meu din buzunar, pornesc lanterna și încep să filmez. Finn vâră vârful șurubelniței sub marginea capacului primei lăzi și trage s-o deschidă. Repetă acțiunea și cu cealaltă. Fasciculul de lumină al lanternei cade pe primele cuie slăbite, dar e nevoie de toată forța pentru a le desprinde. Ne uităm unul la altul prin întuneric. Nu știu ce mă aștept să găsim acolo, dar imaginația mi-o ia razna. Toate filmele de groază care au băgat spaima în mine când eram mică mi se derulează cu repeziciune prin minte, de la clovni îndesați în canalele de scurgere până la victime carbonizate, cu lame în loc de degete. Încordat, Finn dă laoparte capacul, iar tatăl lui îndreaptă lanterna

spre conținut. Se face liniște, iar inima stă să-mi sară din piept.

— Ce e? Ce-i în interior? întreb și am impresia că trece o eternitate până îmi răspunde.

— Doar niște role vechi de tapet și cutii cu vopsea, spune Finn, iar ușurarea mea e aproape palpabilă.

— Și în cealaltă?

Cea de-a doua ladă se deschide mult mai ușor.

— La fel, răspunde el și mă simt ca o neroadă că i-am pus să urce acolo.

Dau vina pe afurisiții de hormoni ce mi-au luat-o razna din cauza sarcinii, care-mi fac sângele să clocotească în vene și emoțiile să penduleze în sus și-n jos ca un yoyo. Nu-mi place să mă comport irațional în fața lui Debbie, dar, ce-i drept, și ea era la fel de curioasă ca mine.

— OK, spun în timp ce Finn se întoarce, iar raza lanternei sale se oprește în colț, pe perete, unde există o gaură mică și ciudată, care se întinde până la acoperiș. Ce e acolo? întreb și-mi apuc telefonul.

— Unde?

— În spatele tău. Îndreaptă lanterna în colț, în direcția pe care ți-o arăt.

Face cum i-am cerut. E mult mai clar totul, cu al treilea fascicul de lumină.

— Huh! Casa nu se termină aici, spune. Tata, peretele ăla arată ca și cum ar fi fost adăugat ulterior?

— Posibil, dar, dacă a fost adăugat, atunci probabil e pentru izolație, răspunde Dave. În anii 1950, micșorarea, sau „coborârea" podurilor, era o practică comună, pentru a păstra temperatura mai ridicată.

Nu sunt convinsă și nici Finn nu pare, după cum se îndreaptă spre peretele suplimentar și-l apasă cu palma.

— N-ar trebui să ne învârtim pe aici până nu știm cât de sigură e podeaua din spatele lui, îl sfătuiește Dave. Nu vrem să crape cărămizile din tavanele dormitoarelor pe care tocmai le-am refăcut.

Însă acum Finn e la fel de dornic ca mine să descopere ce se află în dosul acelui zid. În cele din urmă găsește o cărămidă care se mișcă și o dislocă, împingând-o pe cealaltă parte, unde cade cu un bufnet înfundat.

— Ce se întâmplă? întreabă Debbie de jos, alertată de zgomotul neașteptat.

— Pare să fie încă o cameră, spune Finn, strecurând lumina lanternei prin gaură. Și e ceva înăuntru.

— Te rog, coboară, Finn, nu e sigur, insistă Debbie.

— Ce e acolo? întreb.

— E prea întuneric să-mi dau seama.

Finn mă urmează în jos pe scară, să împrumutăm un ciocan și o lampă de la unul dintre muncitorii din salon. Debbie încearcă iar să-și convingă fiul să renunțe, dar el n-o ascultă și urcă iarăși în pod. Și eu ajung pe ultima treaptă de sus. Îndrept telefonul spre Finn, în timp ce el dărâmă o parte din perete ca să poată intra, iar noi să vedem ce e înăuntru. Razele aruncate de lampă luminează interiorul camerei ascunse. Primul lucru pe care îl observ e hornul din care lipsesc cărămizi, având o gaură în centru. Apoi îmi concentrez atenția asupra mai multor obiecte dreptunghiulare, culcate pe-o rână pe podea. Cel mai apropiat are în spate o pereche identică, iar dincolo de acestea două, mai sunt alte patru dispuse pe-un rând. Aranjamentul are forma literei V, aidoma unui stol de gâște în zbor, doar că obiectele sunt înșirate pe jos.

— Sunt valize? spun, mijind ochii.

— Cred că da, răspunde Finn și observ că se îndepărtează de ele.

Sunt șapte. E greu de spus cu stratul gros de praf care le acoperă, dar par să aibă culori diferite, cu toate că sunt de aceeași mărime. Iar pe fiecare e o literă în relief, un P.

— Ce e în fața lor?

În dreptul fiecărei valize e câte o grămăjoară.

— Haine, spune Finn, răsucindu-se spre tatăl lui, care e la fel de curios ca el, apoi ridică unul dintre teancuri, strănutând din cauza prafului inhalat. Haine de copil împachetate în pungi de plastic, adaugă pe un ton sumbru.

— Poate ar trebui să coborâm și să lăsăm asta pe altă dată, sugerează repede Dave, în mod normal imperturbabil.

Mă ia cu amețeală. Nu știu dacă e din cauza tensiunii arteriale sau dacă mă amăgesc singură. Aerul uscat, îmbâcsit de praf, mă face și pe mine să strănut.

— Trebuie să deschidem una, spun pe un ton imperativ.

— De ce? întreabă el.

— Pentru că se află în podul nostru. Deschide una.

Meșterește cu reticență la încuietoarea uneia dintre valize, până când, în cele din urmă, izbutește s-o deschidă. Cu toate astea, capacul e înțepenit și nu se clintește, oricât de tare ar trage de el. Dave se agață de cealaltă jumătate a valizei, iar Finn o smucește cu toată puterea. Până la urmă, capacul se deschide, dar cu o asemenea forță, încât Dave scapă valiza și-și pierde echilibrul, căzând în genunchi.

Un iz de putreziciune, deși nu foarte pronunțat, se răspândește din interior. Finn îndreaptă lumina spre conținutul geamantanului, însă, inițial, niciunul dintre noi nu-și dă seama la ce se uită. E o masă mare și solidă

de culoare brună, aproape neagră. Apoi recunosc blana și presupun că e o pisică sau un câine. Nu, stai, ăla e păr? Da, e păr. Și e lipit de un craniu. Un craniu omenesc, doar că unul mic. În acea clipă îmi dau seama că e craniul unui copil.

Mă holbez la rămășițele mumificate ale unui copil.

Picioarele încep să-mi tremure incontrolabil și scap telefonul pe marginea trapei de la pod. Nu reușesc să-mi recapăt echilibrul la timp și cad pe spate, lovindu-mă cu încheietura mâinii de scară, înainte să mă izbesc de podea cu un bufnet surd, apoi totul se cufundă în beznă.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 13

CU UN AN ÎN URMĂ

— Tu ești ultimul, șoptesc, privindu-l adânc în ochii cenușii, lipsiți de viață.

Membrele îi atârnă fără vlagă pe lângă corp, iar pielea îi e caldă la atingere, în timp ce-i dezmierd chipul și brațele. Dârele purpurii lăsate de degetele mele pe gâtul lui subțire încep să se estompeze. Îi mângâi suav părul, înainte să-i cuprind mâna într-a mea. O simt atât de plăpândă în palmă.

Cântecul meu de lebădă trebuia să fie despre cineva special. Iar când l-am zărit pe băiatul cu bucle blonde, cu nasul și obrajii punctați de pistrui, care se întorcea singur de la școală, am știut că am găsit persoana potrivită. Era copia fidelă a fratelui meu, George. Și, pentru prima dată în toți acești ani, condițiile în care trăia n-au avut nicio importanță. N-am încercat să-l salvez. Moartea lui a fost un gest egoist. L-am ucis pentru că așa am vrut.

Acest moment marchează apusul unei ere.

E o după-amiază frumoasă, iar eu stau în genunchi, ascunzându-mă printre spicele înalte și aurii de grâu. Lanurile din fața mea se întind până departe la orizont și nu va mai trece mult până ce fermierii vor începe să adune recolta. Frumusețea ce mă înconjoară va dispărea, la fel și băiatul. Dar ambele vor trăi veșnic în amintirea mea.

N-a fost deloc ușor să-l aduc până aici. A trebuit să-l târăsc prin pădure, scrâșnind din dinți și înjurând de

fiecare dată când frunzele ascuțite ale ferigilor îmi zgâriau brațele dezgolite. Însă culorile strălucitoare din împrejurimi și peisajul nepieritor, ce-ți taie răsuflarea, au fost mult prea tentante ca să le pot ignora. E o binecuvântare c-am putut asista la ultimele lui clipe în acest cadru mirific.

Îi închid pleoapele cu palma și-l dezbrac cu grijă până la lenjeria intimă.

Cu câteva săptămâni în urmă, când impulsul cunoscut prea bine s-a transformat, dintr-o înțepătură ce putea fi lesne ignorată, într-o mușcătură adâncă și otrăvitoare, m-am instalat într-un cartier rezidențial din Bristol și m-am îmbrăcat în uniforma de agent de poliție pe care am cumpărat-o cu câțiva ani în urmă din portbagajul unui vânzător ambulant.

M-am apropiat de un băiat, nu foarte diferit de acesta, care traversa parcul și l-am întrebat cum îl cheamă.

— Mă bucur că te-am găsit, i-am spus și l-am informat imediat că eu și colegii mei îl căutam de zor, pentru că mama lui a fost transportată de urgență la spital după ce a fost lovită de o mașină.

M-a crezut fără să pună întrebări și, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, am pornit în grabă spre mașina parcată prin apropiere.

— E totul în ordine, Connor? l-a întrebat o femeie care apăruse de nicăieri, ținându-și de mână propria odraslă.

„La naiba", am înjurat în sinea mea. „Îl cunoaște."

— Mama e la spital, s-a smiorcăit el.

Femeia s-a întors spre mine.

— Ce a pățit Sue? a întrebat prietena ei panicată. E bine?

— Trebuie să-mi aduc stația radio din mașină, i-am spus. Ați putea sta cu ochii pe Connor câteva clipe?

— Bineînțeles, a răspuns ea, confuzia ei fiind întrecută doar de nevoia de a-l liniști pe băiat.

După ce m-am asigurat c-am ieșit din câmpul lor vizual, m-am întors la mașină și am plecat.

A fost cât pe ce să mă dau de gol, iar la știrile de dimineață întâmplarea a fost raportată ca o „răpire eșuată". Spre ușurarea mea, poliția a ajuns la concluzia că răpitorul ar fi putut fi oricine.

De-a lungul anilor, am avut parte și de alte eșecuri, dar acesta a lăsat o amprentă de neșters asupra mea. Dacă nu mă opresc acum, devine tot mai clar că, la un moment dat, cineva mă va demasca. Am scăpat basma curată atâta timp, datorită pregătirilor minuțioase și perseverenței mele – plus un strop de noroc. Însă tehnologia modernă și copiii tot mai isteți de pe străzi îmi îngreunează treaba din ce în ce mai mult.

De exemplu, fata din New Yorkshire de anul trecut. A trebuit să execut în grabă ultima parte a ritualului după ce ceasul de la mâna ei a scos un sunet subțire și ascuțit. Îi oprisem deja telefonul, gândindu-mă că era suficient ca să nu fie localizată. Dar n-am luat în considerare că s-ar putea afla un dispozitiv de urmărire și pe smartwatch-ul ei. Abia dacă apucasem să petrec ceva timp cu ea, când cineva a încercat să afle unde e. Dacă nu m-aș fi grăbit, curând ar fi fost dată dispărută, iar poliția ar fi folosit antenele de telefonie mobilă ca să-i găsească ultima locație. Întotdeauna voi regreta că n-am avut timp s-o tratez cu respectul cuvenit.

Am nevoie de tot mai mult timp să îndeplinesc ritualul, fiindcă judecata mea nu mai e deloc ca pe vremuri.

Am inspectat ceasul fetei după ce am terminat cu ea – cineva plătise pentru el mai bine de trei sute de lire. Nu era atât de săracă pe cât părea la prima vedere. Apoi gândurile îmi zboară la fata din Devon, pe care am ales-o pentru că avea blugii rupți și părul în nuanțe pastelate, de parcă vopseaua nu ar fi fost bine clătită. Și ea arăta de parcă abia reușea să-și ducă traiul de azi pe mâine. Dar, când dispariția ei a fost făcută publică la știri, mai târziu în acea săptămână, am aflat că mama ei era director la o companie, iar tatăl, farmacist. Aparențele sunt atât de înșelătoare în ziua de azi.

Firește, există și alte metode de a găsi copii decât să ies pe teren în căutarea lor și să mă ascund pe te miri unde ca să-i urmăresc. Mă descurc bine pe internet și folosesc fără probleme tot soiul de forumuri, chaturi, rețele sociale și mesageria de pe telefon. Odată, am încercat să mă întâlnesc cu un copil care credea că sunt o fetiță de zece ani cu care a conversat pe SnapChat. L-am urmărit de la distanță în timp ce mă aștepta la locul de joacă, dar ceva nu mi-a convenit. Am avut impresia că l-am momit prea simplu acolo. În ultima clipă am plecat și, până să ajung la mașină, mi-am șters toate urmele online.

Totuși unele tehnologii mă ajută. Ani întregi m-am bazat pe hărțile și tăieturile din ziare din microfișele de la bibliotecă ca să-mi restrâng aria de operare în orașele pe care nu le cunoșteam. Acum, cu ajutorul aplicațiilor imobiliare și al imaginilor prin satelit ale străzilor, îmi pot face o idee despre cum arată zona înainte să mă deplasez. Dar, indiferent de locul în care merg, camerele de supraveghere sunt principalul inamic. Ele păstrează o evidență a locurilor în care am fost și a timpului pe care l-am petrecut acolo. Parcările îmi rețin numărul de înmatriculare; autobuzele, motocicletele și bicicletele pot fi dotate cu camere de bord sau pe casca de protecție, chiar și propria

mașină e împotriva mea, înregistrând fiecare călătorie pe care o fac prin sistemul computerizat. Totul e epuizant.

Așadar, pentru motivele pe care le-am menționat deja, îmi iau adio de la acest stil de viață cât încă pot alege eu asta.

Atenția mi se îndreaptă iar spre sarcina pe care o am de îndeplinit. *Rigor mortis* se instalează, de obicei, în trei sau patru ore, așa că, cât încă e maleabil, cuprind trupul flasc, ușor ca o pană, și pliez trunchiul și picioarele în două, îndoind brațele și gâtul astfel încât să încapă în valiză. Aud pocnetul articulației când se rupe și-i cer iertare. Aerul proaspăt îi atinge pielea pentru ultima dată, apoi închid capacul. Aranjez hainele, frumos împachetate, într-o pungă de plastic cu fermoar, pe care o așez în fața valizei.

Fac câțiva pași îndărăt și privesc îndelung tabloul sublim pe care chiar eu l-am creat, asigurându-mă că fiecare milimetru al scenei e bine încadrat și sigilat în memoria mea. De fiecare dată când voi reveni asupra acestui moment, mi-l voi aminti în cele mai mici detalii. Nu voi omite niciun amănunt, de la forma și nuanțele norilor de deasupra noastră până la direcția în care e orientată umbra valizei. Fiecare bolovan, fiecare pietricică, fiecare crenguță din copacii de deasupra mă vor hrăni pentru tot restul zilelor.

Într-un final, când am cules tot ce am avut nevoie din acest tablou, ridic valiza, iar eu și băiatul plecăm la fel cum am sosit. Împreună, deși, de data asta, numai eu.

CAPITOLUL 14

MIA, 2019

Țiuitul strident al sirenei îmi răsună în timpane și mă trezesc cu o tresărire.

Deschid ochii, dar vederea mi-e împăienjenită și nu reușesc să disting nimic în jur. „Unde mă aflu?" Îmi frământ mintea în căutarea unui răspuns.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am trezit devastată, întinsă pe targă într-o ambulanță, cu o mască de oxigen pe față, iar creierul îmi pulsa atât de tare, încât am avut senzația că-mi crapă țeasta în două. Când am încercat să mă mișc, mi-am dat seama că sunt legată și că am gâtul și capul imobilizate. Abia când un junghi ascuțit mi-a traversat abdomenul, spre teroarea mea, mi-am amintit că sunt însărcinată.

— Te implor, nu te panica, mi-a spus Finn, însă cuvintele liniștitoare intrau în contradicție cu expresia îngrozită ce-i schimonosea chipul.

Stătea lângă mine pe un scaun îngust, cu spatele întors spre partea laterală a ambulanței.

— Copilul, am gemut înainte să leșin iar.

„Prin urmare, are sens că mă aflu în spital", gândesc.

— Ești în siguranță, o aud pe Debbie spunând.

Mă căznesc să deschid ochii mai larg și, prin vălul de ceață creat de analgezice, o văd stând lângă patul în care zac. Gândurile mi se îndreaptă instantaneu spre

băiețelul meu nenăscut. Îmi smucesc brațul pe care se odihnește mâna ei, ca să-mi pipăi abdomenul bombat. Nu e la fel de ferm ca înainte. Însă Debbie mă liniștește înainte să apuc să țip:

– Și el e bine, scumpo, continuă ea și zâmbește, radiind o căldură binevoitoare, pe care n-am mai simțit-o niciodată din partea ei. Au fost nevoiți să-ți facă cezariană, mai spune. Are doar un kilogram și jumătate, dar doctorii spun că e sănătos. Finn e cu el la neonatologie.

– Vreau să-l văd, spun amețită.

– O să-l vezi, dar nu chiar acum. Trebuie să te odihnești. O să stau cu tine.

Corpul refuză să mă asculte când încerc să mă răsucesc în pat și să mă sprijin într-un cot.

– Trebuie s-o iei încetișor, mă avertizează ea. Corpul tău a trecut printr-un traumatism. Ai avut noroc, ar fi putut fi mult mai rău.

– Ce mi s-a întâmplat?

Îmi spune că am două coaste rupte, vânătăi de-a lungul coloanei vertebrale și un cucui la cap plus operația de cezariană. Se pare că am încheietura fracturată în mai multe locuri, iar în două zile voi fi operată pentru a o fixa. Abia după intervenție va fi băgată în ghips.

– Dar cel mai important e că, în ciuda acțiunilor tale, nepotul meu e teafăr, spune ea. E foarte norocos.

Am nevoie de o clipă să-i înțeleg cuvintele. „În ciuda acțiunilor tale." Sinceritatea din tonul ei sugerează că nu aruncă în mod deliberat vina pe mine, deși ar avea tot dreptul s-o facă. Aproape mi-am omorât copilul, pe nepotul ei. Faptul că trăiește nu are nimic de-a face cu mine, ci cu chirurgul care mi l-a scos din pântec, salvându-i astfel viața. Debbie îmi întinde un șervețel din poșetă, împreună cu telefonul pe care îl abandonasem pe marginea trapei de la pod.

— Valizele, spun șovăielnic. În toate erau cadavre?

Chipul îi e străbătut de o grimasă, de parcă simplul gând i-ar face greață.

— Nu știm, poliția e acum la fața locului. E mult prea îngrozitor ca să ne gândim la asta acum. Te rog, nu-ți mai bate capul. Închide ochii și relaxează-te.

O ascult și, curând, calmantele mă ajută să mă cufund iar într-un somn adânc.

Mai târziu în aceeași seară, mă trezesc iar și, după o reuniune scăldată în lacrimi cu Finn, o asistentă îl ajută să mă pună într-un scaun cu rotile și mă împinge până la neonatologie, să-l cunosc pe băiețelul nostru. În prima fază, nu mă pot concentra decât asupra incubatorului de plastic, care îl protejează de pericolele lumii exterioare – așa ca mine –, apoi asupra sunetelor și luminilor intermitente ale monitorului cardiac atașat la degețelul lui, precum și a tubului prin care îi sunt administrate intravenos lichide. Abia dacă mă pot uita la el. E atât de micuț, de plăpând, de vulnerabil și e numai vina mea.

— Va sta aici câteva zile, să-l monitorizeze, îmi explică Finn. Dar, din câte și-au putut da seama până acum, medicii spun că e într-o stare foarte bună. S-ar putea ca mâine să ne permită să-l luăm în brațe.

Sper că Finn n-a observat că bat în retragere în fața sugestiei. Ultimul lucru de care are nevoie băiețelul nostru gingaș e să mă apropii de el. Sunt un pericol pentru el. Nu-l merit.

În aceeași seară, doi agenți de poliție intră în salonul meu – un agent în uniformă al cărui nume nu-l rețin și inspectorul Mark Goodwin, polițistul însărcinat cu investigarea cadavrelor din pod și ofițerul nostru de legătură. Îmi cer o declarație și le spun tot ce-mi amintesc.

— Ce ați aflat? întreabă Finn după ce terminăm.

— Deocamdată, spune inspectorul Goodwin, informațiile sunt confidențiale, dar vă pot spune că morțile nu sunt recente și par premeditate.

— Toți sunt copii? întreb.

— Așa se pare.

Închid ochii și clatin din cap. Momentan nu vreau să știu mai multe.

STENOGRAMA CONFERINȚEI DE PRESĂ SUSȚINUTE DE AUTORITĂȚILE DIN BEDFORDSHIRE

COMUNICAT DE PRESĂ SUSȚINUT DE INSPECTORUL ADEBAYO OKAFOR

Bună ziua tuturor și vă mulțumim că sunteți alături de noi. Voi începe prin a citi o scurtă expunere a faptelor, așa cum le cunoaștem în prezent. După cum s-a raportat, rămășițele a șapte persoane au fost descoperite în podul unei locuințe situate pe High Street nr. 45, Stewkbury, în timpul efectuării unor lucrări de renovare. În acest moment, criminaliștii se află la fața locului pentru a cerceta proprietatea. Agenții vor continua să adune probe din perimetru. Scheletele găsite au fost examinate de un patolog de la Ministerul de Interne și am reușit să stabilim că toate victimele au murit între sfârșitul anilor 1970 și începutul anilor 1980. De asemenea, putem confirma că toate victimele sunt copii – trei băieți și patru fete. Procesul de recuperare a probelor ADN din rămășițe este în plină desfășurare, urmând ca rezultatele să fie comparate folosind o bază de date cu copiii dați dispăruți în acea perioadă. Acum dau cuvântul reporterilor, pentru sesiunea de întrebări.

L-ați identificat pe vreunul dintre copii și, dacă da, i-ați anunțat familia?

Nu, încă nu. Nu e o procedură care dă rezultate peste noapte, fiindcă lucrăm cu probe dintr-o perioadă anterioară introducerii testării ADN.

Mai multe familii sunt convinse că în acel pod se află copiii lor. Cât timp vor mai trebui să aștepte până să primească un răspuns?

Sunt sigur că toți ne dorim un răspuns la aceste întrebări, mai ales familiile în cauză. Cu toate acestea, e necesar ca echipa de specialiști să parcurgă toate procedurile legale, pentru a nu comite vreo greșeală. De-ndată ce vom avea datele necesare, familiile vor fi informate, înaintea oricui altcuiva.

Știți cum au murit copiii și dacă s-a întâmplat în acea casă?

Cauza deceselor va fi dezvăluită în raportul complet întocmit de medicul patolog, raport pe care trebuie să-l primim în aproximativ două săptămâni și pe care îl vom face public imediat ce-l avem.

Au fost identificați foștii proprietari ai casei?

Conform informațiilor primite de la foștii și actualii locuitori ai satului, precum și prin apelurile pe linia telefonică special deschisă, urmărim mai multe piste. Însă, deocamdată, căutările continuă.

Vă mulțumim pentru prezență. O nouă conferință de presă va avea loc mâine, pentru a vă aduce tuturor la cunoștință evoluția anchetei.

CAPITOLUL 15

MIA

E prima dată când ne întoarcem la noua casă după descoperirea sinistră pe care am făcut-o în urmă cu trei săptămâni. Nu știam dacă sunt pregătită să-i trec iar pragul, însă, spre ușurarea mea, polițiștii au luat decizia în locul nostru.

Îl strâng atât de tare de mână pe Finn, încât mă tem c-o să-i frâng degetele. Dar mi-e teamă că, dacă îi dau drumul, tornada care ne-a smuls pământul de sub picioare va reveni, să ne facă praf și pulbere. Înaintea noastră se întinde un cordon format din agenți de poliție, tehnicieni, cameramani, operatori și criminaliști. Chiar și la distanță de locul ăsta, am fost nevoiți să rezistăm potopului de întrebări din partea prietenilor și să refuzăm cererile insistente pentru interviuri venite din partea jurnaliștilor sau apariția la emisiuni TV. Pur și simplu, e prea mult.

Eu și Finn nu scoatem o vorbă. Stăm încremeniți și privim spre locul faptei. Gardurile de protecție și panourile albe, înalte, folosite pentru delimitarea perimetrului, ascund casa de ochii curioșilor. Chiar și o mare parte a curții e ascunsă vederii. Din locul în care ne aflăm, lipiți de banda de protecție, pot zări escavatorul portocaliu. Presupun că e pentru grădină.

Sonny strănută în somn, deșteptându-ne din contemplarea mută în care căzusem. Fiul nostru stă ghemuit la pieptul tatălui său, într-o fașă gri, legată pe după

gâtul lui Finn. E micuț, iar poziția în care stă îl face să pară și mai mic. Finn se răsucește cu fața spre mine, de parcă așteaptă să fiu prima care rupe tăcerea. Dar, acum că suntem aici, habar n-am ce să spun. Nu există niciun manual cu instrucțiuni pentru situații de genul ăsta. Mă strânge de mână cu tandrețe, încercând să-mi ofere alinare. Nu funcționează. Aud un telefon și-mi dau seama că e al meu. Pe ecran e afișat un mesaj de la Debbie, în care scrie doar *Fii puternică*, urmat de un emoji în formă de inimă. Îi scriu să-i mulțumesc.

Pulsul mi-o ia la goană când un agent ne verifică cu superiorii identitatea. Îmi acordă mai multă atenție decât lui Finn, probabil din cauza urmelor estompate ale vânătăilor de pe brațe și față, dobândite în urma căzăturii de pe scară.

Apoi ridică banda în dungi albe și albastre, permițându-ne să intrăm în perimetrul izolat al străzii. Inspectorul Mark Goodwin, care ne-a ținut la curent cu evoluția anchetei, ne întâmpină și ne invită să-l urmăm în cortul albastru înălțat într-un colț al curții. Suntem alertați de un bâzâit slab și toți trei ne îndreptăm privirea spre cer. E o dronă ce încercuiește proprietatea.

— E a voastră? îl întreabă Finn.

— Nu, cel mai probabil aparține presei sau vreunui gură-cască, răspunde el. E agasant, dar, din punct de vedere legal, nu putem face nimic.

În interiorul cortului sunt înșirate mai multe scaune și mese din plastic, plus câteva standuri cu ceai și cafea.

— Criminaliștii își petrec pauzele aici, continuă el și ne face semn să ne așezăm.

Imediat își fac apariția două siluete îmbrăcate din cap până-n picioare în combinezoane albe de polietilenă, cu câte două mănuși trase pe fiecare mână și protecții pentru tălpi și cap. Abia când își dau jos combinezoanele

și le aruncă în coșul de gunoi, îmi dau seama că sunt bărbați. Se așază și sporovăiesc liniștiți, mâncând sendvișuri preambalate, ca într-o zi obișnuită la birou.

Mark, așa cum ne cere inspectorul Goodwin să i ne adresăm, e amabil, dar profesionist, și pare să înțeleagă situația complicată în care ne aflăm. E mai înalt și mai bine făcut decât Finn, apropiat de vârsta noastră, în ciuda firelor cărunte din barbă. El e ceea ce mama ar numi „un bărbat bine".

– După cum v-am explicat și la telefon, nu vă pot lăsa să intrați în casă, pentru că ancheta e în plină desfășurare, începe el. Dar, pentru că ați vrut să înțelegeți ce s-a întâmplat, superiorul meu mi-a permis să vă arăt înregistrările video pe care le-am făcut în timpul cercetărilor. Știu că presa e interesată să prezinte povestea din cât mai multe unghiuri, dar preferăm, pe cât posibil, să ținem sub control relatările, așa că aș aprecia dacă ați păstra doar pentru voi ceea ce urmează să vedeți. De asemenea, vă reamintesc că investigațiile pe care le întreprindem sunt amănunțite. Echipa noastră de specialiști e instruită să fie minuțioasă, prin urmare, anumite aspecte ar putea fi supărătoare.

Eu și Finn încuviințăm la unison, iar inspectorul Goodwin scoate telefonul din buzunar. Ține dispozitivul cu ambele mâini, de parcă ne-am pregăti să i-l smulgem. Filmarea începe de la ușa din față și, din câte pot observa, veranda e neschimbată. Însă podeaua holului de la intrare a dispărut aproape complet, în locul ei fiind amplasate scânduri late din lemn, pe care se poate păși. Peretele dintre sufragerie și salon nu mai există, dar nu-mi amintesc dacă l-am dat jos noi sau ei. Pe podeaua dormitorului de la etaj unde am găsit mesajul gravat în plintă, sunt împrăștiate marcaje mici, din plastic galben, fiecare având notat pe el un număr. Mă cutremur la gândul că

urma să transformăm o cameră în care au fost uciși mai mulți copii în camera fiului nostru.

Pe pereți sunt lipite mai multe coli de hârtie cu planul casei, iar cineva măsoară un perete.

– Am apelat la ajutorul unor ingineri constructori pentru a măsura pereții interiori și exteriori, ca să ne asigurăm că au aceeași lungime și lățime, intervine inspectorul Goodwin. Ne scutește de efortul să-i dărâmăm. „Mici favoruri", îmi zic eu.

Filmarea continuă la fel, trecând din cameră în cameră, până reușesc să mă detașez de haosul existent. În podeaua și pereții salonului au fost făcute mai multe găuri. Inspectorul Goodwin ne explică că au fost necesare pentru a introduce camere endoscopice, în vederea căutării rămășițelor. Rigipsul arată de parcă a fost transformat în poligon de tragere.

Momentan sunt distrasă de mâncărimea de sub ghipsul ce-mi acoperă încheietura și antebrațul. Trei tije metalice, argintii, ies în afară, ținând laolaltă, ca să se vindece, osul fracturat în patru locuri. Am suferit deja două operații și sper să scap de ghips peste o lună.

Camera de filmat își croiește drum pe scări, apoi de-a lungul palierului. Se orientează în sus și îmi dau seama că mai multe porțiuni din tavan au fost înlăturate. Acum pot vedea direct sub acoperiș. Un fior de gheață mă străbate când îmi amintesc momentul în care prima valiză a fost deschisă, dând la iveală trupul mumificat al unui copil.

Fiul meu doarme liniștit la pieptul lui Finn și întind mâna să-l mângâi pe creștet, dar o retrag brusc, înainte să-l ating. Nu știu dacă Finn îmi bagă de seamă gestul, dar, oricum, nu spune nimic.

CAPITOLUL 16

FINN

Mia mă strânge și mai tare de mână când înregistrarea polițiștilor ajunge la pod.

– Cel puțin nu mai e nevoie să cumpărăm valize noi, spun cu voce tare, fără să gândesc înainte.

În momentul în care Mia se holbează la mine consternată, îmi dau seama că a fost o tâmpenie să spun asta. Umor negru, cred că așa îi zice. Niciunul dintre noi nu mai gândește limpede. Stresul și lipsa somnului ne-au dat complet peste cap. Inspectorul mă privește de parcă aș fi un dobitoc și nu e prima dată. Când nu vorbește doar cu Mia, își pironește bănuitor ochii asupra mea, dându-mi de înțeles că știe că ascund ceva.

Cel care filmează se întoarce înapoi pe verandă. Stivele de parchet declanșează în mine o reacție puternică și simt cum ochii mi se umezesc de lacrimi nevărsate. Am descoperit parchetul ăla pe eBay și am condus mai bine de o sută de kilometri ca să-l iau de la vila de unde se debarasau de el. Apoi, timp de aproape o săptămână, mi-am petrecut fiecare noapte șlefuind, finisând și îmbinând fiecare placă. Iar acum observ că unele dintre ele sunt sparte, ciobite sau zgâriate, din cauză că au fost scoase de la locul lor pentru a vedea ce se află dedesubt. Atâta muncă în zadar. Îmi șterg ochii cu mâna liberă.

Mă uit cum un criminalist găurește peretele, iar un altul se apropie cu un springer spaniel în lesă. Câinele

adulmecă scurt în dreptul spărturii, apoi se îndepărtează. Bănuiesc că n-a găsit nimic – sau pe nimeni – acolo.

– Când credeți că vor lua sfârșit toate astea? îl întreb pe Goodwin.

– Mă tem că va mai dura ceva, îi răspunde Miei, nu mie.

– Cât? Câteva săptămâni? insist.

Când scutură din cap, știu instinctiv că nu-mi va plăcea deloc răspunsul lui.

– Finn, o investigație de genul, care implică mai multe omucideri ce au fost ascunse atâta amar de vreme, poate dura luni întregi. Suntem implicați pe termen lung.

– Luni? repet. Dar asta e casa noastră.

– Știu asta, dar mandatul pe care îl avem ne permite, prin lege, să luăm toate măsurile necesare ca să ne asigurăm că nu mai există niciun cadavru înăuntru.

– Nu puteți aduce mai mulți agenți, ca să grăbiți lucrurile?

Încă o dată mă privește de parcă aș fi idiot.

– Pentru că sunt atât de multe probe de conservat și prelevat de pe o proprietate de asemenea dimensiuni, e o treabă meticuloasă, ce necesită personal licențiat și foarte bine instruit. Nu ne putem grăbi când vine vorba de așa ceva.

– Voi nu, amice, dar noi da.

Își îndreaptă iar atenția spre soția mea, considerând că ea e mult mai rațională decât mine. N-ar gândi așa dac-ar fi stat lângă ea douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, timp de câteva săptămâni, așa cum am făcut eu. A avut mai multe suișuri și coborâșuri decât un cal de curse.

— Dacă renunțăm la minuțiozitate și grăbim lucrurile, riscăm să comitem greșeli, adaugă el. Nu ne permitem să omitem ceva.

Sunt conștient că are dreptate, însă situația nu e deloc în favoarea noastră. Vreau doar să scap de locul ăsta, dar nu cred că se va întâmpla prea curând. În naivitatea mea, am contactat un fost coleg de școală, care lucrează ca agent imobiliar, să văd ce șanse avem să vindem repede casa, imediat ce nebunia asta o să ia sfârșit. El a râs, apoi m-a întrebat: „Ce om sănătos la cap ar vrea să cumpere o casă în care au fost uciși șapte copii?" Mi-a sugerat să luăm în considerare s-o demolăm și s-o reconstruim sau să vindem terenul. Goodwin ne-a adus la cunoștință că Ministerul de Interne va acoperi toate reparațiile dacă ne hotărâm s-o păstrăm. Însă nu ne permitem să construim o altă casă. Și să vindem terenul tot o lovitură financiară imensă ar fi. Suntem terminați dacă rămânem, suntem terminați dacă plecăm.

Personal, cred c-aș putea locui aici. Nu cred în fantome. Sunt sigur că, dacă ne vom pune amprenta asupra locului, nu vom mai simți că locuim într-o morgă. Oricum, când i-am sugerat asta soției mele îngrozite, mi-a răspuns fără să șovăie că nu e de acord. Cu timpul, probabil însă că se va răzgândi. Dar, din câte ne-a spus Goodwin, nu e o decizie pe care trebuie s-o luăm acum. Deocamdată nu avem altă opțiune decât să locuim în continuare cu ai mei.

Mia îi cere iar lui Goodwin noutăți în legătură cu cadavrele, dar, ca să fiu sincer, am auzit suficient despre asta pe ziua de azi. Știu că sună dur, dar eu și Mia trebuie să ne concentrăm mai puțin pe copiii morți, pe care nu-i cunoaștem, și mai mult pe cel care trăiește și pe care îl țin în brațe. Familia e prioritatea mea, nu cadavrele astea.

A încercat să deschidă subiectul mai devreme, după ce a văzut la știrile matinale că unul dintre copii a fost identificat. Dar eu îmi pierdusem deja interesul. Habar

n-am dacă e băiat sau fată. De fapt, nici nu-mi pasă. Mă căznesc din greu să nu las crimele astea să ne domine viața, dar în ultima perioadă intervin între noi din ce în ce mai des. Mia m-a acuzat că sunt rece și lipsit de inimă, dar nu e adevărat. Pur și simplu, pot să separ lucrurile mai bine decât ea. În schimb, în ultima vreme, mintea ei e vraiște, de parcă gândurile i se ciocnesc unele de altele ca mașinuțele bușitoare la un bâlci. O înțeleg, tot ce a văzut, apoi căderea de pe scară și nașterea prematură a lui Sonny au dărâmat-o fizic și psihic. Dar nu doar pe ea. A fost greu pentru amândoi. Iar acum trebuie să înțeleagă că altcineva e mai presus de hatârurile noastre.

De fiecare dată când îmi privesc fiul, mă gândesc doar la cât de norocos e că trăiește. În clipa în care Mia a căzut de pe scară și s-a izbit cu capul de podeaua tare, am crezut c-o să-i pierd pe amândoi. M-am simțit neputincios când am stat lângă ea în ambulanță, urmărind cum se trezește doar ca să leșine iar, și, pentru prima dată în viață, m-am rugat. Dumnezeu, dacă El sau Ea sau orice o fi există, trebuie să-mi fi ascultat rugăciunea, pentru că suntem toți trei aici.

Goodwin își vâră telefonul înapoi în buzunarul jachetei, în timp ce doi criminaliști intră în cort, își dau jos căștile de protecție și-și șterg sudoarea de pe frunte. Pe buzele inspectorului înflorește un surâs când Sonny își răsucește căpșorul ca să inspecteze împrejurimile. Mă trezesc strângându-l un pic mai tare la piept și mă foiesc, schimbându-mi poziția în așa fel încât să nu mai fie în raza vizuală a lui Goodwin. Apoi un miros familiar, dulceag și grețos, îmi ajunge la nas și știu că e timpul să-i schimb scutecul. Nu mă sinchisesc să-i cer ajutor Miei, fiindcă oricum e ocupată. Mă retrag cu Sonny într-un colț al cortului să-l schimb.

Când ne întoarcem, câteva minute mai târziu, nici nu cred că și-a dat seama că am plecat.

CAPITOLUL 17

MIA

Mă învelesc cu plapuma până sub bărbie. Am început să dorm cu lampa de pe noptieră aprinsă, în fundal rulând un playlist cu muzică ambientală de pe Spotify. Dacă nu-mi distrag atenția, gândurile îmi fug în permanență la copiii din pod. În liniștea dormitorului întunecos, îmi răsună în urechi, limpede ca lumina zilei, țăcănitul scos de clapetele valizelor în momentul în care au fost deschise. Simt în nări mirosul fetid al putrefacției din interior, iar în dosul pleoapelor întrezăresc forma craniului bietului omuleț.

Sunt egoistă, știu, dar singurul lucru bun din faptul că am căzut de pe scară, în urmă cu două luni, e că n-am apucat să analizez în profunzime ceea ce s-a întâmplat în pod. Bietul Finn a văzut rămășițele mult mai de aproape decât mine. Nu mi-a spus dacă imaginea lor îl bântuie, așa cum mă bântuie pe mine, dar nici nu l-am întrebat. Obișnuiam să discutăm despre orice, iar acum am ajuns să ascundem atât de multe sub preș, încât mormanul devine cât un elefant.

Mă zvârcolesc și mă răsucesc de pe o parte pe alta, nereușind să găsesc o poziție confortabilă. Probabil că analgezicele pe care le-am luat mai devreme ca să-mi domolesc durerea acută de cap conțin cofeină, pentru că, imediat ce opresc muzica, creierul meu hiperactiv își pierde concentrarea și îmi pare că privesc iar în valiză. Nu numai noaptea pățesc asta. E suficient să mă uit la hăinuțele lui Sonny, că mintea îmi zboară la hainele copiilor

așezate în teancuri ordonate, învelite în folie de plastic, din fața valizelor. Sau, la duș, dacă închid ochii, am senzația că picioarele mi se transformă în gelatină și că urmează să mă prăbușesc iar de pe scară. Creierul mi-e prins într-o capcană din care nu se poate elibera. Sunt obsedată de acei copii, mult mai preocupată decât de propriul fiu. Iar Finn știe asta.

Îl observ cum mă privește de fiecare dată când stau cu Sonny: mă evaluează și mă studiază, încercând să-și dea seama dacă între mine și copil există conexiunea specială care ar trebui să se închege între o mamă și fiul ei. Însă nu cred că Finn și-a pus vreodată întrebarea de ce sunt atât de distantă. Niciodată n-a încercat să înțeleagă ce anume m-a transformat într-o persoană care nu face altceva decât să parcurgă mecanic niște pași pentru a fi mamă. Habar n-are că sunt așa pentru că-mi trăiesc viața într-o frică perpetuă. Sunt îngrozită că, dacă îmi dau voie să-l iubesc pe Sonny cu toată ființa mea, voi comite, din neglijență, o altă greșeală și i se va întâmpla ceva cumplit. Povara responsabilității mi se pare prea mare, așa că păstrez distanța, pentru binele lui. Din cauza acțiunilor mele stupide, l-am adus pe lume prea devreme. Nu mi-aș ierta niciodată dacă ar părăsi-o prea curând. Durerea m-ar frânge în bucăți.

Debbie însă mi-a fost un ajutor de nădejde. Nu știu ce m-aș face fără ea.

— Sunt sigură că dai tot ce ai mai bun, îmi spune adesea, dar încurajările ei n-au niciun efect asupra mea.

Cu mâna încă în ghips și cu cicatricea dureroasă rămasă de la cezariană, chiar și să-l iau pe Sonny în brațe e un chin, așa că o las pe Debbie să-i schimbe scutecul și hainele, să-l aline când plânge și să-l hrănească cu laptele pe care îl strâng în biberoane, pentru că mi-e frică să-l las să sugă la sân, în caz c-aș ațipi și s-ar sufoca. O urmăresc pe Debbie cum face toate astea fără să se plângă, cu

ușurința unui expert, și mă întreb, cu îngrijorare crescândă, dacă voi fi, după ce mă voi vindeca, mama de care Sonny are nevoie. Ea îi e mai mult un părinte decât mine.

Mi-am dat seama c-am judecat-o greșit. Cunoștințele mele despre ceea ce înseamnă să fii părinte s-au bazat pe comportamentul mamei. Am crezut că atitudinea lui Debbie e exagerată, dar așa ar trebui să se comporte mamele: să-și protejeze puii chiar și când au ajuns la maturitate, să lupte de partea ta.

Trupul mi se va vindeca în curând, dar mintea mea e departe de a funcționa în parametri optimi. Debbie are dreptate când spune că Sonny e un miracol și că e norocos că e în viață, având în vedere cum a venit pe lume. Iar eu o să-mi amintesc mereu riscurile prostești pe care mi le-am asumat înainte să se nască. Singura mea misiune a fost să-l cresc și să-l protejez, dar am fost prea egoistă și încăpățânată ca să fac asta așa cum trebuie. Nu am redus orele de muncă, în ciuda presiunii arteriale crescute, apoi aproape l-am ucis cocoțându-mă pe acea scară.

Nu știu cum voi deveni vreodată mama de care are nevoie sau pe care o merită. Sunt doar recunoscătoare că pot avea încredere în Debbie să mă ajute.

CAPITOLUL 18

CU TREI ANI ÎN URMĂ

Astăzi se împlinesc trei sute șaptezeci și două de zile de când am curmat ultima viață. Dacă nu lovesc în curând, o să încep să-mi fac griji pentru sănătatea mea mintală. Zilele se scurg gândindu-mă la toate sufletele care au nevoie de mine și pe care le dezamăgesc prin acest an sabatic autoimpus. Pentru că stau cu mâinile în sân, sunt complice, la fel ca toți ceilalți.

Până de curând, impulsul ăsta nu-mi controla existența. Nu treceam pe lângă școli și nici nu cutreieram centrele comerciale în căutarea următoarei ținte. Îmi petreceam ziua la fel ca orice Joe Public[3]. Recunosc că, la sfârșitul anilor 1990, au existat momente când am cedat mai des dorințelor mele și am lovit de două, chiar de trei ori, într-un an. Nu și acum. M-am limitat la a ajuta un singur copil pe an, pentru că, dacă mă las pradă nevoii copleșitoare, risc să mă deconspir. Disparițiile mai multor copii cu profil asemănător, într-un interval de timp prea scurt sau pe o arie prea restrânsă, dau naștere unui tipar. Și, cu cât mai multe secții de poliție colaborează, făcând schimb de informații, cu atât mai multe semnale de alarmă sunt trase, iar siguranța mea ar fi compromisă.

Însă nu pot ignora imboldurile viscerale ce mă stăpânesc. Dau năvală peste mine noaptea, când sunt cu garda jos, și prilejurile să-mi abat gândurile sunt puține.

3 Nume generic în Marea Britanie, folosit pentru a descrie viața unui om obișnuit (n. tr.).

Pe întuneric, evoc modul în care i-am ajutat pe ceilalți, retrăind fiecare scenă în cele mai mici detalii. Totuși amintirile nu mai sunt de-ajuns. Nevoia de a-i trimite pe cei vrednici într-o lume mai bună e covârșitoare, de parcă sute de șobolani mi-ar mișuna pe sub piele. Își înfig ghearele în mine, sfârtecându-mi carnea până când reușesc să iasă la suprafață.

Nu mai pot îndura să întorc și celălalt obraz. În această după-amiază voi face ceea ce mi-e scris. Simpla anticipare e suficientă să doboare stăvilarele râului de adrenalină ce se scurge prin mine, făcându-mă să ameţesc. Fiecare părticică din mine se trezește la viață.

Poate n-o să vă vină să credeți, dar am o conștiință destul de solidă, iar uneori am îndoieli cu privire la misiunea pe care o am de îndeplinit. De multe ori m-am întrebat dacă nu cumva mă păcălesc, crezând că fac toate astea de dragul victimelor, când, de fapt, e totul pentru propria satisfacție. Nu pot nega faptul că există o sămânță de egoism în luarea unei vieți, o eliberare fizică greu de explicat în cuvinte. Însă e doar un efect secundar, nu motivul. Făcând un lucru, declanșez un altul. E asemănător cu donarea banilor în scopuri caritabile. Ajutând pe cineva în nevoie, mă simt mai bine în pielea mea.

Stau pe o bancă vizavi de un loc de joacă din Newmarket și sorb cafea dintr-un termos. Verific titlurile știrilor pe telefon și mușc dintr-un măr. Mă aflu aici ca să stau cu ochii pe centrul comunitar din apropiere. Astăzi a fost amenajată o secție de votare acolo, iar zona forfotește de alegători care decid dacă țara noastră va ieși sau nu din Uniunea Europeană. Măsor cu privirea clădirea de la acoperiș până la fundație. Jumătate dintre ferestre au fost baricadate cu scânduri, iar camera de supraveghere atârnă inutilă pe suportul de deasupra ușii. Ansamblul rezidențial din spate a văzut și el zile mai bune. E o locație bună.

Mă bazez pe faptul că numărul mare de persoane care se perindă prin zonă e în avantajul meu, pentru că n-am nimic memorabil. Nu ies în evidență și nu mă comport ciudat. Hainele mele sunt banale, iar pe chip am întipărită o expresie de calm absolut. Am făcut o artă din a mă pierde în peisaj. Nimeni nu-și va aminti de mine.

Unii dintre copiii aduși astăzi aici au fost lăsați să se joace afară, în timp ce adulții notează un X într-o căsuță. Însă rareori e vreun părinte care să zăbovească mai mult în clădire, în așa fel încât să mă pot apropia fără să dau de bănuit. Totuși un băiat singuratic îmi atrage atenția și mă uit lung și intens la el. E scund, cu silueta zveltă, poartă ochelari de soare, iar căștile înfundate în urechi filtrează zgomotul și prezența oricui din jur. Se potrivește perfect. O să fiu cu ochii pe el. A venit singur, dar, dacă-l abordez așa cum trebuie, vom pleca împreună. Deja mă furnică pielea.

În astfel de momente, mă gândesc cum ar fi să am alături un suflet cu care să împărtășesc și să mă bucur de aceste experiențe. Am crezut că am întâlnit acea persoană. Am împărțit tot ce aveam cu ea, i-am încredințat viața și libertatea mea. Însă e nevoie de tărie de caracter, rezistență și putere de convingere pentru a fi ca mine și, oricât mi-aș fi dorit, persoana respectivă n-a avut nimic din toate astea.

Am căzut pradă unei depresii severe după ce drumurile noastre s-au despărțit, dar am reușit să-mi ascund simțămintele față de toți cei din jur. În cele din urmă, m-am scuturat de acea stare și am revenit cu forțe proaspete, gata de treabă – chiar dacă decepția m-a șifonat puțin –, având același țel în minte.

Îi urmăresc pe părinții care intră și ies din secția de votare, iar mintea îmi zboară la ai mei. Abia acum, adult fiind, îmi dau seama cât de pervers și crud a fost comportamentul lor. Totuși existau și câteva frânturi de viață

normală, dacă știai încotro să-ți îndrepți atenția. Sărbătoream Crăciunul, Paștele și zilele de naștere împreună cu fratele meu, George, și, ca alte familii obișnuite, ne plăcea să ne petrecem lunile de vară în vacanțe cu rulota.

Întotdeauna eram doar noi patru. Niciodată nu eram vizitați de unchi, mătuși sau verișori. De fapt, nici nu știu dacă am vreunul. N-am avut nicio relație cu bunicii din partea tatei până la doisprezece ani. Din ce mi-au spus mai târziu, îl renegaseră pe tata pentru că se însurase cu mama. M-am gândit mult la asta de-a lungul anilor și mă întreb dacă nu cumva ei au observat abisul întunecat care se căsca în ea și pe care tata nu-l remarcase la timp. Nu voi afla niciodată cine pe cine a corupt sau dacă amândoi erau la fel când s-au întâlnit. Tot ce știu sigur e că în primul deceniu al existenței mele m-au modelat în ființa plină de contradicții care sunt astăzi. Nu sunt ca ei, dar sunt o parte din ei. Omor, la fel ca ei, dar motivele mele sunt complet diferite. Ucid pentru a-i salva pe alții, nu ca să-i pedepsesc. Mi-am făurit propriul drum, dar urmele pe care părinții mei le-au lăsat înaintea mea sunt în permanență vizibile. Pentru mine, să ucid e la fel de natural precum mersul sau clipitul. E ca și cum ai sparge o bășică plină cu lichid sau ai înghiți o pastilă pentru o durere de cap.

Numai că astăzi, în acest loc de joacă, nu vor apărea nici urmele mele, nici ale părinților mei, fiindcă și-a făcut apariția un reporter însoțit de o cameră de filmat pentru a intervieva alegătorii. Nu vreau să nimeresc în raza obiectivului. Înșurubez strâns dopul termosului cu cafea și-mi scot telefonul din buzunar, examinând o hartă a acestui oraș parțial cunoscut.

Mă voi orienta spre altă zonă, unde prada poate fi mai bogată sau mai săracă. Apoi ezit, aruncând o ultimă privire spre băiatul cu căști. Nu va afla niciodată cât de ghinionist e că nu m-a întâlnit.

CAPITOLUL 19

FINN, 2019

Când ajung în fața casei părinților mei, sunt într-o dispoziție extrem de proastă.

Tocmai m-am întors de la o lucrare la care am fost chemat de urgență mai devreme în această seară, din cauza unui boiler căruia îi scăzuse presiunea. Nu era atât de urgent, dar au insistat să vin imediat, în ciuda prețului ridicat. Am nevoie de bani, așa că n-aș fi refuzat nici în ruptul capului. Imediat mi-am dat seama că e ceva în neregulă cu boilerul. Era un model nou-nouț, iar maneta care controla manometrul era pusă în poziția „oprit". Era prea rigidă ca să fi fost schimbată accidental.

Clienta avea un corp bine tonifiat și a fost foarte amabilă când m-a poftit înăuntru. Am verificat boilerul, să mă asigur că nu sunt și alte probleme, și, cât timp am lucrat, femeii nu-i mai tăcea gura. Nici nu s-a străduit să ascundă faptul că știe cine sunt. A tot încercat să mă tragă de limbă despre perioada dificilă prin care am trecut, dacă am intrat în casă de când au fost descoperite cadavrele, cum ne-au afectat toate astea pe mine și pe Mia, și nu pricepea nicicum aluzia din spatele răspunsurilor mele monosilabice. Erau genul de întrebări pe care ți le-ar pune o prietenă, nu o străină, chiar dacă era atrăgătoare. Își tot lua notițe într-o agendă pe care se chinuia s-o mascheze, dar mă săturasem.

— Cine ești tu, de fapt? am întrebat-o, apropiindu-mă.

— Ce vrei să spui?

Era o actriță proastă și putea fi ușor intimidată.

— Termină cu tâmpeniile.

A continuat să se dezvinovățească, în timp ce-mi strângeam sculele, apoi m-am îndreptat spre ușă.

— Numele meu e Aaliyah Anderson și sunt jurnalistă independentă, a recunoscut în cele din urmă și am sesizat o undă de disperare în vocea ei, de parcă ar fi văzut cum îi alunecă printre degete un articol de senzație, care ar fi putut s-o propulseze în carieră. Uite, Finn, oamenii vor doar să audă versiunea voastră, cum a fost să locuiți în acea casă, cum vă simțiți, știind că rămășițele acelor copii erau la câțiva metri deasupra voastră.

— Nu comentez, am mormăit și am pornit pe alee.

— Cum face față Mia? Se zvonește că a reluat legătura cu fostul iubit, Ellis Anders. Te simți amenințat?

Fără niciun avertisment, un fotograf a sărit din spatele unei mașini parcate și a început să-mi facă poze, orbindu-mă cu blițul aparatului. L-am împins din drum, încercând să înaintez, dar nu s-a oprit și atunci mi-am ieșit din fire. I-am smuls aparatul din mână și l-am aruncat pe jos, făcându-l zob. M-a înjurat de toți sfinții, dar era prea sfrijit și nu a încercat să riposteze, lucru pentru care am fost recunoscător, pentru că, altfel, în starea în care eram, îl băteam măr. Am scotocit printre bucățile aparatului până am găsit cardul de memorie și l-am rupt în două.

— Haide, așa îmi câștig existența! s-a văicărit exasperat.

Însă nu m-am simțit deloc mărinimos.

Și acum, când parchez dubița pe aleea casei părinților mei, eman furie prin toți porii. Mi-am irosit timpul cu o lucrare inexistentă, pentru care n-am fost plătit, plus

că n-am mâncat nimic de la prânz. Stomacul îmi chiorăie zgomotos când simt aroma cărnii ce se frige pe grătarul amplasat în curtea din spate. Înainte să mă alătur părinților mei, mă opresc la anexă, să văd dacă Mia și Sonny sunt acolo. Nici nu-mi mai amintesc când m-a întâmpinat ultima dată cu un sărut sau când m-a întrebat cum mi-a fost ziua.

Îl aud pe Sonny țipând înainte să deschid ușa. E haios cât de repede ajungi să-ți dai seama ce-l deranjează după plânset. Ăsta e pătrunzător și disperat, dându-mi de știre că îi e foame. „Cunosc senzația, fiule." Îmi strig soția, dar nu răspunde nimeni. Îi găsesc pe amândoi în dormitor; ea zace în pat, ghemuită în poziție fetală, legănându-se cu căștile în urechi. Sunetul metalic al muzicii și duduitul tobelor răsună din ele. E întoarsă cu spatele spre Sonny, care stă în pătuțul de lângă, cu fața roșie și obrajii scăldați de lacrimi. Plânge de ceva vreme.

— Mia, o strig și-l iau în brațe pe Sonny, dar e nevoie s-o strig de încă două ori, înainte să clipească și să-mi remarce prezența.

— Oh, bună, răspunde și-și scoate căștile.

Îmi oferă un zâmbet firav și chinuit.

— Nu l-ai auzit? nu mă obosesc să-i ascund cât de supărat sunt – partea de jos a costumașului lui Sonny e îmbibată. Când l-ai schimbat ultima dată?

— Hmm..., spune gânditoare. Ceva mai devreme, după-amiază.

— E aproape ora opt! Ar trebui să fii mai atentă cu lucrurile astea.

— Îmi pare rău! Am adormit. Tocmai mă trezeam când ai apărut tu.

Minte de-nghează apele, dar n-are rost s-o contrazic. M-apuc să-l dezbrac pe Sonny, arunc hainele murdare în coșul cu rufe, care aproape dă pe-afară, și scot

un scutec curat și alte hăinuțe din sertarele de sub masa pentru înfășat.

Mă uit peste umăr la Mia, iar din trăsăturile chipului îmi dau seama cât e de epuizată. Cercuri vinețiі îi înconjoară ochii și are pielea palidă. O tot bat la cap să iasă afară, la soare, dar nu vrea să m-asculte.

— Ai dormit mai bine noaptea trecută? o întreb.

— Nu.

— Ai încercat pastilele pe care le-am cumpărat?

— Nu le pot lua dacă alăptez.

— Atunci, ar trebui să iei în considerare să folosești lapte praf. Sunt sigur că Sonny nu va observa diferența.

— Ba va observa.

În ultima săptămână am dormit pe canapeaua din salon. Mia se zvârcolește toată noaptea și se trezește constant să-l hrănească pe Sonny, așa că niciunul dintre noi nu doarme prea mult, iar eu am nevoie să fiu odihnit la serviciu. N-am chef să mă ciorovăiesc cu ea în seara asta, așa că schimb subiectul.

— Vii afară la cină? Ai mei fac un grătar.

Îl ridic în aer pe Sonny, curat și liniștit. Ochii lui au aceeași nuanță căprui ca ai mei și-mi surprind reflexia în ei. Pare mulțumit.

— Chiar trebuie?

— Ar fi frumos din partea ta, zic, însă Mia nu face niciun efort să se dea jos din pat. Deci vii?

Oftează și spune că ne întâlnim afară după ce se aranjează puțin. Îl iau pe Sonny — și un biberon cu lapte.

Când își face apariția, deja se înnoptează. S-a machiat puțin. Ignoră burgerii și hotdogii care se răcesc pe suportul metalic, gravitând în jurul salatei. Nu i-a aruncat nicio privire lui Sonny, care o privește peste umărul bunicii sale.

— Ar trebui să mănânci un burger, îi spune mama. Fierul îți va face bine.

Aștept ca Mia s-o contrazică. În schimb, încuviințează și, fără s-o privească pe mama, își pune unul în farfurie. Însă abia dacă ciugulește din el.

— Deci legat de mesajul pe care mi l-ai trimis mai devreme, mă adresez direct tatei. Ai spus că vrei să vorbești ceva cu noi?

Nu are nici pe departe mare talent să scrie mesaje și nici nu e un bun partener de conversație. Prin urmare, trebuie să fie vorba despre ceva cu adevărat important. Pune sticla de bere pe masă, lângă alte câteva deja goale. Presupun că bea de ceva timp.

— Eu și mama ta vrem să vă ajutăm, începe el. Am discutat ieri la telefon cu un angajat de la bancă și am primit undă verde să girăm cu casa noastră și să vă împrumutăm banii de care aveți nevoie să vă cumpărați o altă locuință.

Oferta lor mă ia prin surprindere și le reamintesc că, deoarece omorurile sunt foarte vechi și nu au nicio legătură cu noi, Ministerul de Interne va acoperi toate reparațiile.

— Da, dar ar putea dura luni întregi, adaugă mama. Nu vreau să plecați, dar o să aveți nevoie de un loc doar al vostru la un moment dat. Așa, vă puteți cumpăra ceva acum și să ne restituiți banii după ce vindeți cealaltă casă.

Mia ridică ochii din pământ, dar nu descifrez nimic în ei.

— Nu vreți să investiți banii înapoi în afacere? îi întreb.

— Tu și Sonny sunteți prioritățile noastre, explică mama înainte să-și dea seama că a exclus pe cineva. Voi și Mia, bineînțeles. E o casă în josul drumului care merită să-i aruncați o privire.

— Casa lui Michael?

Mama dă din cap.

— E într-o stare excelentă. Tocmai au renovat bucătăria în stil Shaker, iar curtea e destul de spațioasă ca Sonny să se joace afară.

Asta ar putea fi soluția tuturor problemelor noastre, dar mă îndoiesc că Mia vede lucrurile așa. O să-mi spună că încearcă să ne manipuleze.

— Ei bine, o întreb timid. Ce părere ai?

— Sună grozav, răspunde c-un zâmbet abia schițat.

Mama și tata se privesc pentru o clipă, apoi se întorc spre mine. Toți suntem șocați de răspunsul Miei.

— De fapt, am programat o vizionare pentru mâine după-amiază, adaugă mama. Trebuie să ne grăbim, pentru că se va vinde repede, crede-mă pe cuvânt.

— Putem merge mâine, nu-i așa? o întreb pe Mia.

— Du-te tu. N-ai nevoie de mine, zice, apoi împinge deoparte resturile de mâncare, ne spune că e obosită și pleacă spre anexă, lăsându-l pe Sonny cu noi.

Niciunul dintre noi nu știe ce să spună în continuare. Recent, mama mi-a mărturisit că are impresia că ceva e în neregulă cu Mia. Am respins posibilitatea, pentru că sănătatea psihică e un teren minat și n-am nici cea mai vagă idee de unde să încep s-o ajut. Însă tind să-i dau dreptate. Nu e vorba numai de durerile de cap și de lipsa somnului.

CAPITOLUL 20

DEBBIE

— O să spui c-am luat-o razna, îi spun lui Dave după ce Finn pleacă la culcare cu nepoțelul nostru, care plânge. Dar îmi fac griji pentru Sonny.

— De ce?

— Mia se comportă ca un robot. Nu mai e niciun dram de emoție în ea.

— Poți s-o condamni, după toate prin câte a trecut? Are nevoie de mai mult timp ca să-și revină.

— Poate ai dreptate, dar nu pot scăpa de sentimentul că e mai mult de-atât. Îmi amintesc cât de intense și epuizante sunt pentru o mamă primele luni după naștere. Iar ea arată ca o femeie hăituită, care se zbate din răsputeri să reziste.

— Ce am putea face?

— Păi, deja am grijă de Sonny în majoritatea timpului, fiindcă îmi fac griji că n-ar primi atenția de care are nevoie dacă n-aș fi prin preajmă.

Dave se ridică să-și mai ia o bere din lada frigorifică. Are chipul palid, ceea ce îi scoate și mai tare în evidență semnul stacojiu din naștere. Becurile din exteriorul casei îi luminează silueta, razele strălucitoare căzând asupra tricoului pe care-l poartă, și mă îngrozesc de cât de mult a slăbit. Trebuie să discutăm despre asta. Și poate să aduc vorba și despre consumul de alcool. Însă nu în seara asta, fiindcă acum sunt mult mai îngrijorată de atitudinea nurorii mele.

— M-am documentat, adaug. Fie Mia suferă de depresie postnatală, fie are un traumatism cerebral de pe urma căzăturii.

— Doctorii i-au făcut tomografii cerebrale și, în afară de cucuiul care îi dă dureri de cap, n-au găsit altceva în neregulă.

— Da, dar nici doctorii nu le știu pe toate, nu-i așa? Nu-mi place s-o spun, dar dacă Sonny nu e în siguranță cu ea? insist.

— Debbie, e minunat că voi două ați ajuns să vă înțelegeți atât de bine și văd cât de mult o susții, dar trebuie să-i acorzi Miei timpul și spațiul de care are nevoie ca să-și revină. În cele din urmă, nu se va mai baza atât de mult pe ajutorul tău și-și va redobândi încrederea în sine, e de părere Dave.

Nu vreau să recunosc că mă tem de acel moment.

— Ai văzut cum s-a comportat în seara asta? Are nevoie de mai mult decât de spațiu. Ne-am oferit să-i cumpărăm o nenorocită de casă, iar reacția ei a fost apatică. Ar fi răspuns la fel dacă i-am fi întins o ceașcă de ceai.

— Poate c-ar trebui să-ți canalizezi energia spre propria sănătate, nu să te concentrezi atâta pe Mia, spune el. Știi doar că stresul și surmenarea ar putea duce la complicații.

Îmi dau ochii peste cap. Nu mă ascultă. Nu trebuie să mi se amintească că, din punct de vedere fizic, funcționez deja la jumătate din capacitate. Cu trei ani în urmă, am fost diagnosticată cu scleroză laterală amiotrofică. Oboseala și rigiditatea mușchilor picioarelor s-au agravat treptat, iar la început am ignorat simptomele, crezând că e un debut timpuriu de artrită. Însă situația a degenerat în timp ce făceam cumpărăturile pentru aniversarea mea de cincizeci de ani. Picioarele mi-au cedat fără motiv și m-am trezit pe podeaua magazinului Aldi. Dave a insistat

să merg la medicul de familie. De acolo am ajuns la neurolog, care, în următoarele luni, mi-a testat și radiografiat creierul, a luat mostre de lichid spinal și mi-a scanat nervii și mușchii. După toate investigațiile, mi s-a spus că e vorba de scleroză laterală amiotrofică.

A fost o veste sumbră – mă așteaptă un viitor plin de probleme de echilibru, mușchi din ce în ce mai înțepeniți și mai fragili, crampe musculare, o vezică greu de controlat și un carusel de emoții, pe măsură ce, treptat, corpul meu încetează să funcționeze. Apoi, într-un final, voi muri. Boala rară de care sufăr e mult mai rea și mai lentă decât alte forme de scleroză și ar trebui să fiu recunoscătoare dac-aș mai trăi, cu puțin noroc, încă zece ani. Mi-au mai rămas șapte. Până s-a născut nepotul meu, orice alt sunet obișnuia să fie acoperit de ticăitul zilnic al ceasului, care mă anunța cât timp mi-a mai rămas, iar acum Sonny e singurul pe care îl aud.

Ne îndreptăm cu vasele murdare spre bucătărie și arunc resturile de mâncare în coșul pentru compost, după care stivuiesc farfuriile în mașina de spălat.

– Am de gând să vorbesc cu ea dimineață, spun. O să-i sugerez să-l mutăm pe Sonny cu noi, pentru moment. Îi putem așeza pătuțul pe partea mea de pat.

– Și cum o va ajuta asta pe termen lung?

– Prioritatea mea e Sonny, nu Mia.

– Amândoi vin la pachet.

– Să știi că unele femei care suferă de depresie postnatală nediagnosticată și-au ucis propriii copii. Dacă reprezintă un pericol pentru el? Ai văzut-o cum se comportă cu Sonny, legătura dintre ei e disfuncțională, n-ai observat? Nu e la fel de grijulie ca alte mame.

– Fii rezonabilă. Are tije de metal înfipte în antebraț și a trecut printr-o cezariană. Nu poate face prea multe.

— Nu-i mai lua apărarea! răbufnesc supărată. Nu e vorba că nu-l ține în brațe sau că nu-i schimbă scutecul. Doarme prea mult în timpul zilei, e distantă și plânge tot timpul. Am găsit-o bocind de mama focului când credea că n-o vede nimeni. Nici măcar nu-și privește băiatul. Îți mai amintești cum eram când l-am adus pe Finn acasă pentru prima dată? Nu-mi puteam lua ochii de la el.

— Nici acum nu poți.

Îi ignor înțepătura.

— Nu pot sta cu mâinile în sân și să privesc cum nepotul meu e neglijat.

— Nepotul *nostru*.

— Nu face pe isteţul.

— Chiar dacă așa stau lucrurile, adaugă el, sunt sigur că Finn e conștient de situație și se va ocupa el. Doar acordă-le timp. E familia lui.

— Sau ar putea să procedeze ca tine și să-și trăiască viața cu capul băgat în nisip, ca un struț.

Închid ochii strâns, dorindu-mi să nu fi spus asta.

— Atunci să sperăm că învață din greșelile mele, spune și pleacă din bucătărie, lăsându-mă să încasez singură toată amărăciunea din vorbele lui.

CAPITOLUL 21

CU OPTSPREZECE ANI ÎN URMĂ

Opresc mașina pe marginea drumului și scot cheia din contact, dar las radioul pornit. Doi politicieni sunt angajați într-o dezbatere înflăcărată cu privire la poziția pe care ar trebui s-o adopte Marea Britanie, dacă ar trebui să-și unească forțele cu America și să bombardeze naibii odată Orientul Mijlociu, ca reacție la atentatul din 11 septembrie.

Când mă gândesc la miile de soldați înrolați în armata țării, care ar putea fi trimiși pe front dacă vom intra vreodată în război, mintea îmi zboară la George. Când eram copii, dacă nu ne jucam fotbal sau crichet, ne prefăceam că suntem soldați. El transforma grădina într-un câmp de luptă, imaginându-ne că tufele cu căpșuni sunt garduri de sârmă ghimpată pe sub care trebuia să ne târâm, iar crosele de golf, puștile pe care le purtam asupra noastră. Ne mânjeam fețele cu noroi pentru camuflaj și foloseam un cronometru pentru fiertul ouălor ca să vedem cine reușea să parcurgă traseul cu obstacole în cel mai scurt timp. Dădeam tot ce aveam mai bun ca să-l impresionez, dar nu-mi păsa că mă întrecea de fiecare dată. Voiam doar să-mi petrec timpul cu fratele meu.

Unele dintre cele mai vechi amintiri le am din acea grădină, de când l-am ajutat pe tata să sape niște gropi lungi și adânci de-a lungul zidului ce împrejmuia curtea, la puțin timp după ce ne-am mutat acolo, cum ne cățăram

prin meri sau ne jucam de-a v-ați ascunselea prin ferma dărăpănată de pe proprietatea învecinată.

— Mai sunt doar șase ani, îmi reamintea George adesea. Apoi voi fi destul de mare ca să mă înrolez în armată fără permisiunea părinților și nu va mai trebui să locuiesc niciodată în casa asta.

Nu-mi plăcea când vorbea așa.

— Ce se va întâmpla cu mine când vei pleca? îl întrebam mereu.

Nu-mi răspundea niciodată.

Se apropie ziua lui de naștere și încerc să-mi închipui cum ar arăta acum. Oare mai semănăm? Poate că e încă în armată, cu buclele castanii încărunțite și tunse scurt, milităreşte, și poate că pistruii i-au dispărut odată cu înaintarea în vârstă. Mi-l imaginez îmbrăcat în uniformă, cu medalii strălucitoare și panglici colorate prinse pe reverele hainei, primite drept recompensă pentru misiunile încheiate cu succes. Dar, cu toate că s-ar putea să nu-l mai recunosc, chiar de-ar sta în fața mea, îmi place să cred că astăzi e un erou pentru ceilalți, așa cum a fost și pentru mine odinioară.

O voce firavă dinăuntru mă zgândăre. „E doar o iluzie", îmi șoptește. „Știi prea bine ce-a pățit." Scutur din cap, străduindu-mă s-o amuțesc. Am angajat odată un detectiv particular pentru a afla ce s-a întâmplat cu George. Dar, câteva luni și mii de lire mai târziu, în afara amintirilor mele cu el, nu exista nicio dovadă c-ar fi trăit vreodată. Nici măcar un certificat de naștere, cu toate că eu îl am pe-al meu. Câteodată mă întreb dacă nu a fost rodul imaginației mele; o născocire care să-mi facă viața suportabilă acasă.

— Ești bine? mă întreabă pasagerul de pe scaunul din dreapta al mașinii.

— Da, de ce?

— Ai căzut pe gânduri.

Revin în prezent și contemplu cartierul ce se profilează înaintea noastră.

— Ar fi bine să evităm locuri de genul, spun.

Arăt cu degetul spre supermarketul Safeway și reiau lecția pe care i-am predat-o toată dimineața.

— E posibil să aibă camere de supraveghere atât în interior, cât și în exterior. Au început să le monteze și pe stâlpii de iluminat din parcări. E important să ne facem temele înainte să decidem unde vom lovi.

Pasagerul dă din cap atent, ca și cum și-ar face însemnări în minte.

— De asemenea, e esențial să te adaptezi la mediul înconjurător, ceea ce înseamnă că trebuie să planifici cu grijă ce anume vei purta. Să nu ieși în evidență într-o mulțime de oameni. Eu am câte un rând de haine diferite pentru zile ca acestea. Niciodată să nu porți aceleași haine de două ori și să le distrugi imediat ce le-ai dat jos. ADN-ul e cea mai mare amenințare.

Instruire la locul de muncă, cred că așa am putea numi ceea ce fac acum. Deși n-o să vedeți vreun afiș pe peretele de la Jobcentre care să facă reclamă uceniciei pe care o ofer. Am ani de experiență pe care îi pot împărtăși cu învățăcelul potrivit. Și cred că l-am găsit în sfârșit.

— Dacă te orientezi spre un anumit cartier, atunci alege-l cu grijă, continui. Personal, evit clădirile noi, în care locuiesc membrii clasei de mijloc, la fel drumurile cu case mari și scumpe, cu două sau mai multe mașini parcate pe alee. E puțin probabil să găsești persoana pe care o cauți jucându-se pe acele străzi. În schimb, alege zone cu case mijlocii sau mici – sau, și mai bine, cartiere cu locuințe sociale. Cu cât sunt mai neglijați, cu atât mai bine. Uită-te după graffiti pe pereți, grădini neîngrijite și saci de gunoi aruncați pe trotuare. Dacă cei care locuiesc

acolo nu se sinchisesc să aibă grijă de casă, atunci nu se vor deranja nici să se îngrijească de propriile odrasle. Acești copii au cea mai mare nevoie să fie salvați.

Răsucesc cheia în contact și-mi dau silința să răspund la întrebările pe care mi le pune, în timp ce conduc spre cea de-a doua destinație. Am vizitat zona doar de două ori înainte, dar mi-am fixat în minte câteva repere.

– De ce îi sugrumi? mă întreabă din senin. Nu mi-ai spus până acum.

Simpla întrebare îmi provoacă furnicături în degete... Moliciunea și flexibilitatea gâturilor, sângele cald care le curge prin vene la câțiva centimetri sub piele, pulsul ce li se zbate din ce în ce mai tare sub degetele mele, mâinile micuțe, deznădăjduite, care se agață neputincioase de a mea... E un sentiment unic, ce nu poate fi reprodus altfel.

– E curat, fără durere și nu ai nevoie de o armă, spun în schimb. Și, dacă știi ce faci, îi poți lăsa inconștienți în câteva secunde și fără suflare în câteva minute.

Parchez pe un loc liber în imediata apropiere a unui bloc de locuințe. Doze de bere goale și sticle sparte sunt împrăștiate peste tot.

– E o alegere înțeleaptă să vizitezi locuri de genul ăsta în timpul săptămânii, îi explic. Sunt mulți copii care chiulesc de la școală. Părinții fie n-au habar, fie nu le pasă. Așa că sunt niște ținte perfecte, fiindcă absența lor nu e remarcată imediat. Dar nu trebuie să ne hazardăm. Întotdeauna trebuie să deținem controlul, să punem siguranța mai presus de orice.

O fată îmbrăcată în blugi strâmți și un top ne atrage atenția. Nu poate să aibă mai mult de opt sau nouă ani, dar merge și se îmbracă cu încrederea unei adolescente. O tai de pe listă, amintindu-i pasagerului meu să nu aleagă niciodată pe cineva care ar putea riposta. Un băiat de pe

cealaltă parte a drumului îmi fură privirea. E scund, slab ca un țâr și pierdut în propria lume.

— Uite acolo, spun. El e exemplul perfect pentru tot ce ți-am spus, zic, apoi ieșim din mașină și mă uit la ceas. E 10.25 și ar trebui să fie la școală, continui cu voce scăzută, în timp ce grăbim pasul. Pantofii sport pe care îi poartă nu sunt de firmă și sunt scâlciați, iar tricoul de fotbal e decolorat, deci probabil e o copie ieftină. Nu se grăbește, pentru că n-are unde să se ducă în mod special.

Băiatul se distrează, lovind ritmic cu bățul în zăbrelele metalice ale balustradei pe lângă care trece.

Ne ținem după el până la un parc aflat puțin mai jos pe drum. Balansoarul și toboganele au fost vandalizate, așa că puștiul se așază în singurul leagăn întreg. Nu mai e nimeni în jur. E cât se poate de vulnerabil. Băiatul ăsta nu e iubit și îngrijit. Are nevoie de ajutorul nostru. Chipurile părinților mei îmi apar pentru o secundă în minte. Ei sunt motivul pentru care fac asta. Pentru a-l proteja de oameni ca ei.

— Ești gata? întreb.

Când încuviințează, un val de endorfine mi se revarsă în sânge, trimițându-mi o undă de energie în tot corpul.

— Pot să asist de data asta? mă întreabă, în timp ce coborâm din mașină.

— La ce anume?

— Când îl omori?

Ezit în timp ce mă gândesc la propunere, dar, în cele din urmă, îi răspund negativ, fără să-i ofer vreo explicație. Momentul e mult prea intim ca să fie împărtășit. Nu protestează. În schimb, ne despărțim și mergem în direcții opuse încât să ajungă primul la țintă. Privesc de la distanță cum îmi urmează instrucțiunile.

Întotdeauna mi-am dorit cu tărie să găsesc pe cineva care să-mi împărtășească convingerile și să fie dedicat cauzei mele. În plus, prezența lui m-a ajutat să-mi dau seama cât de pustie a fost această latură secretă a vieții mele. În aparență, nu-mi lipsește absolut nimic, dar, în adâncul sufletului, am fost mereu o persoană singură. Obișnuiam să am impresia că sunt singurul om de pe planetă căruia îi pasă cu adevărat de binele celorlalți. Dar acum am găsit un suflet înrudit care crede același lucru. Îmi încrucișez degetele în semn de noroc, în speranța că această relație va fi fructuoasă și de lungă durată.

Trebuie să mă concentrez. Băiatul costeliv pleacă împreună cu complicele meu și știu că, în curând, voi avea o altă imagine pe care s-o memorez. Numai că, de data asta, voi avea cu cine s-o împart.

FRAGMENT EXTRAS DIN DOCUMENTARUL *ACUZAȚII NEFONDATE*, DIFUZAT PE CANALUL 4

INTERVIU CU INSPECTORUL MARK GOODWIN

În ce punct al anchetei în cazul crimelor din Stewkbury v-ați dat seama cine e vinovatul?

Nu era o persoană care să ne dea motive să devenim suspicioși, așa că nu i-am cercetat trecutul.

Retrospectiv, v-ați dori să fi inclus persoana mai devreme pe lista suspecților?

Analizând situația, am fi putut proceda diferit în multe privințe, dacă am fi avut dovezi. Însă n-am descoperit niciun indiciu care să o incrimineze și să ne dea de bănuit că persoana respectivă a fost implicată în acele crime odioase.

Pe ce anume v-ați concentrat până în acel moment?

Pe identificarea și interogarea agresorilor sexuali cunoscuți în regiune la momentul comiterii crimelor, precum și a actualilor și foștilor vecini, plus rudele copiilor decedați. Dar crimele au avut loc cu atât de mult timp în urmă și au fost atât de surprinzătoare,

încât era posibil ca ucigașul sau ucigașii să fi murit cu zeci de ani în urmă. A fost o cercetare exhaustivă, amplă, cu un interes public uriaș și foarte puține piste. Și la acel moment nu aveam nici cea mai mică idee că acest caz va căpăta o asemenea amploare.

Când s-a întâmplat asta?

În după-amiaza zilei în care a avut loc incidentul în cauză, când am fost chemați să intervenim la un depozit, în urma unei altercații mortale.

Ne-ați putea oferi mai multe detalii despre „incidentul" la care vă referiți?

Momentul în care au fost descoperite și mai multe cadavre, iar persoana pe care o considerăm responsabilă de înfăptuirea crimelor a fost găsită cu gâtul tăiat.

CAPITOLUL 22

MIA, 2019

Linkul de vizionare pe care l-am primit pe e-mail pentru casa din josul străzii a rămas nedeschis pe iPad, în timp ce Finn și Debbie au fost s-o vadă astăzi. Finn mi-a spus că, deși e la un an-lumină distanță de casa de coșmar ai cărei proprietari suntem sau de tipul de locuință pe care ne-am dori-o, nu va trebui să facem nicio modificare înainte să ne mutăm. Când l-am asigurat că sunt fericită cu orice crede el că e mai bun pentru noi, am avut senzația c-am spus ceva greșit.

— Nu sunt singurul care trebuie să ia o decizie, Mia! a suspinat el. E pentru toți trei. Ai putea măcar să te prefaci interesată.

— Îmi pare rău, i-am răspuns, încercând să-mi rețin lacrimile.

Mă simt atât de vinovată că l-am trimis pe Finn să doarmă pe canapeaua extensibilă din salon. Și, ca să înrăutățesc lucrurile, în seara asta l-am rugat să-l ia și pe Sonny cu el. Abia dacă mi-am văzut copilul astăzi, pentru că a stat toată ziua cu Debbie, iar acum îl pasez tatălui său. Dar astăzi mă simt mai vulnerabilă ca oricând.

Sunt atât de recunoscătoare pentru tot ajutorul lui Debbie. Nu mă ia la rost când o întreb dacă poate sta cu Sonny, pur și simplu, știe instinctiv când sunt depășită de situație. În acele momente, îmi aduce o ceașcă de ceai, cafea sau ceva de mâncare, ca să se asigure că sunt bine.

Sunt conștientă că sunt o soție și o mamă îngrozitoare și că îndepărtez de mine un soț și un copil minunați.

Dar nu mă pot controla. Finn își dorește să se întoarcă femeia cu care s-a căsătorit, dar eu nu sunt sigură că mai știu cum să fiu acea femeie. Mă simt mai bine singură, departe de el și de fiul nostru. Aici, în camera mea, nu pot răni pe nimeni.

Totuși nu numai propriul comportament mă sperie: sunt la fel de speriată de prezența străinilor, în rarele plimbări pe care le fac cu Sonny prin împrejurimi. Nu am încredere în oamenii care manifestă un interes prea mare pentru el. Nu am postat nicio fotografie a lui pe rețelele sociale, pentru că n-am vrut să atragă atenția cuiva. Șapte copilași au fost răpiți din sânul familiilor și uciși în casa noastră și mi-e teamă că și Sonny ar putea păți ceva asemănător, dacă nu sunt precaută.

Toată noaptea mă frământ, gândindu-mă la bieții copii. Când somnul mă ocolește cu desăvârșire, petrec ore în șir navigând pe internet, căutând toate informațiile pe care le pot găsi despre ei. Până acum, poliția a făcut public numele unui singur copil, un băiețel pe nume Nicky Roberts, care a dispărut în 1979 din Northamptonshire. Presa a stârnit mare vâlvă în oraș, încercând să dea de urma părinților, rudelor și colegilor de școală de acum patruzeci de ani. Mă întreb dacă trupul lui e cel pe care l-am văzut în valiză. Într-un dosar din cloud, intitulat „Imagini PR", am un fișier secret dedicat lui. Cuprinde portrete de la școală și fotografii din vacanțe și de la zilele de naștere. Mi se frânge inima pentru tot ce a lăsat în urmă și pentru ce-ar fi putut face cu viața lui.

Finn habar n-are de existența fișierului și nici de e-bookurile despre criminali în serie pe care le descarc de pe internet. Citind biografiile ucigașilor de copii Fred și Rosemary West, Ian Brady și Myra Hindley, am sperat să pricep mai multe despre motivele celui care i-a ucis pe copiii găsiți în casa noastră. Însă tot ce-am reușit să fac a fost să mă îngrozesc până în măduva oaselor, văzând de ce sunt capabili oamenii.

Uneori, ca să-mi distrag atenţia de la toată amărăciunea în care mă scufund, derulez pe iPad şi mă pun la curent cu noutăţile postate pe reţelele sociale, privindu-mi cu invidie vechii prieteni din Londra, care duc o viaţă lipsită de griji, cel puţin aşa pare pe Instagram. Le-am ignorat aproape toate mesajele îngrijorate pe care mi le-au trimis şi am ieşit din grupurile de pe WhatsApp. Nu vreau să interacţionez cu niciunul dintre ei în acest moment. Îmi doresc ca toată lumea să uite că exist.

Revin la paginile marcate ca favorite, toate având legătură cu crimele, în momentul în care clopoţelul de la Google mă anunţă că a apărut un articol nou. Intru pe link – un al doilea copil a fost identificat. Frankie Holmes avea doar şapte ani când a dispărut, în 1977, din casa lui din Berkhamsted, la aproximativ 50 km de aici. Găsesc câteva cuvinte de-ale surorii lui, Lorna, şi o fotografie. Ezit, apoi privesc cu mai multă atenţie imaginea.

„O cunosc!"

Sau cel puţin am cunoscut-o cândva. Au trecut ani buni de când am frecventat aceleaşi cursuri la universitate şi, dacă îmi amintesc bine, a renunţat la facultate după al treilea semestru.

Parcurg fără probleme postările din ultimele săptămâni, pentru că profilul ei e public. Judecând după numărul celor care fac referire la fratele dispărut, presupun că aştepta de mult ziua asta. Cea mai recentă postare e fotografia unui băieţel cu smoc de păr roşcat şi zâmbet larg, ce-i înseninează chipul, cu un emoji cu o inimă ruptă în loc de descriere. Nu-mi amintesc să fi menţionat ceva despre vreun frate dispărut, pe vremea când eram prietene. Oricum, de ce ar fi făcut-o?

O idee îmi încolţeşte în minte, dar, înainte s-o pun în practică, cântăresc argumentele pro şi contra. În cele din urmă, mă întreb dacă, ajutând-o pe Lorna, n-ar putea să-mi întoarcă şi ea favoarea.

CAPITOLUL 23

FINN

Ea adoarme repede, dar eu nu pun geană pe geană. Au trecut secole de când n-am mai făcut sex și știu că vina îmi aparține aproape în totalitate, fiindcă niciodată nu sunt aici. Dar în seara asta am scăpat mai repede de la serviciu și, înainte să-mi dau seama, am făcut-o de două ori în câteva ore. Sunt vlăguit. După ce fac un duș, intru în sufragerie doar în boxeri, lăsând-o să se odihnească în dormitor. Mă uit la ceas – e trecut de miezul nopții.

Mă întreb dacă relația noastră ar mai fi avut vreun viitor dacă n-ar fi rămas însărcinată. Nu-mi place s-o spun, dar probabil că nu. Sarcina a fost un accident, chiar dacă unul fericit.

Derulez printre fotografiile cu Sonny din albumul pe care eu și Mia îl avem la comun. I-am făcut sute de poze, din clipa în care s-a născut, cu trei luni în urmă. De la prima, în incubator, până la cea de ieri, în care stă în scaunul pentru mașină de pe banchetă. Noutatea sentimentului patern pentru acest omuleț n-a dispărut încă. Pentru prima dată, bag de seamă că, dintre toate pozele pe care le-am făcut, Mia apare doar în câteva. Trebuie să fie o greșeală, nu-i așa? Caut să văd dacă nu cumva a creat un album separat, cu poze doar cu ei doi, însă nu sunt decât patru fotografii cu mama și fiul împreună, doar dacă nu le-a salvat pe telefonul ei.

Nu pot continua să ignor că e ceva în neregulă cu ea. Mama crede că e vorba de lovitura la cap sau de depresia

postnatală și mi-a trimis linkuri de la paginile NHS unde sunt enumerate simptomele. Mia prezintă mai multe dintre ele decât mi-aș dori. Mama m-a sfătuit să merg la doctorul soției mele și să-i cer să-i dea tratament cât mai curând posibil. „S-o fac mai ușor de controlat", cum zice ea. Firește, vreau să se facă bine, dar nu m-am însurat cu ea pentru că am vrut o soție pe care s-o pot controla. M-am căsătorit cu ea pentru că o iubeam și am vrut pe cineva independent, astfel încât să avem și vieți separate, și o viață în doi. Prietenul meu cel mai bun, Ranjit, mi-a spus că mă joc cu focul dorindu-mi să le am pe ambele, și căsnicie, și libertate, și cred că are dreptate. Dar mă văd oprindu-mă doar dacă mă ard.

Arunc iar o privire la ceas. Întind prea mult coarda dacă mai zăbovesc aici, așa că intru în dormitor și mă îmbrac în liniște cu blugii, tricoul, salopeta, șosetele și bocancii. Mă opresc puțin în prag, așa cum fac de obicei, ca să mă asigur că n-am uitat nimic, apoi îmi verific iar telefonul, uitându-mă după mesaje. Mia știe că sunt subcontractat pentru o firmă de instalații sanitare și că primesc apeluri de urgență la ore imposibile. Habar n-are că de data asta nu e vorba de serviciu. Și habar n-are câte minciuni îi îndrug în ultima vreme sau cu cine sunt în momentul de față. Și intenționez ca lucrurile să rămână astfel.

Cincisprezece minute mai târziu, ajung acasă și mă furișez în vârful picioarelor în anexă. O lumină se strecoară pe sub ușa dormitorului soției mele și mă întreb dacă ar trebui să intru măcar s-o salut. Probabil că navighează iar pe afurisitele alea de site-uri cu copii uciși. Nu-și închipuie că știu despre obsesia ei, însă, cu contul nostru comun de internet, pot vedea direct pe telefon la ce se uită când nu sunt prin preajmă. Știu și că a descărcat cel puțin o duzină de cărți pentru Kindle despre criminali în serie. Dacă îmi doresc să trăiesc așa cum vreau

înseamnă să știu totul despre viața ei, chiar dacă ea nu are nicio idee despre a mea.

Hotărăsc că sunt mult prea obosit acum ca să fac față capriciilor ei. O s-o văd dimineață. Mă întind pe canapea și-mi pironesc privirea în tavan, în timp ce-mi pun ordine în gânduri, îmi șlefuiesc poveștile, mă pregătesc pentru ziua de mâine, făcând planuri pentru orice eventualitate. E nevoie de multă muncă să fiu eu însumi.

CAPITOLUL 24

MIA

Observ conturul vag al unei siluete întunecate mişcându-se în spatele geamului opac de la uşa de la intrare şi, pierzându-mi curajul, şovăi înainte să apăs pe sonerie. Inspir adânc de câteva ori, urmărind cum se îndepărtează taximetristul care m-a adus până aici de la gara din Berkhamsted. Trebuie să mă ţin de plan.

Flexez şi îndoi degetele de la mână ca să scap de tensiunea acumulată, întocmai cum mi-a arătat săptămâna trecută fizioterapeutul de la spital, după ce mi-a fost scos ghipsul. Încheietura şi antebraţul sunt prea ţepene ca să pot manevra volanul, aşa că, în loc să conduc, prefer să iau trenul sau taxiul. Migrenele cu care m-am pricopsit de pe urma căzăturii s-au rărit, dar astăzi mă chinui, încă de dimineaţă, să scap de durerea sâcâitoare care nu vrea să cedeze.

Am minţit doar pe jumătate când i-am spus lui Debbie că ies cu o prietenă la o cafea. Urăsc să nu fiu cinstită cu ea, după tot ce-a făcut pentru mine, dar nu puteam să le mărturisesc ei sau lui Finn unde mă duc cu adevărat, fiindcă ar fi încercat să mă oprească. Ei nu mi-ar înţelege nevoia de a veni aici şi, sinceră să fiu, nici eu n-o prea înţeleg. În loc să sun la uşă, mă concentrez asupra fişierului cu imagini de pe telefon, recitind titlurile unor articole vechi pe care le-am găsit pe site-ul ziarului *Hemel Hempstead Gazette*. Fotografia casei e neclară, iar calitatea tipăriturii, proastă, dar lizibilă. „Părinţii băiatului

dispărut fac un apel public cu prilejul aniversării sale* se poate descifra într-unul dintre articole.

Îmi adun curajul. Acum ori niciodată.

Mă îmbărbătez singură când Lorna Holmes deschide ușa. Nu ne-am văzut de mai bine de doisprezece ani, dar amândouă suntem conștiente de ițele care ne leagă acum. Mă ia pe nepregătite când mă cuprinde într-o îmbrățișare cât un urs de mare, îngropându-mă la pieptul ei, în ciuda staturii firave. Când mă strânge în brațe, îi simt oasele proeminente ale umerilor.

— Mulțumesc c-ai acceptat să vii, spune cu o recunoștință nedisimulată.

— Ce mai faci? zic și îmi dau seama imediat cât de prostească e întrebarea.

— Sunt bine, având în vedere toate câte s-au întâmplat.

O cred pe cuvânt. Pe vremea când frecventam aceleași cursuri despre media la Universitatea din Londra, era o studentă matură, cu câțiva ani mai mare decât noi, ceilalți, o petrecăreață înrăită, care atrăgea atenția tuturor cu ținutele sumare, și mereu pusă pe șotii. Acum e îmbrăcată decent, iar machiajul e natural. Întotdeauna a fost mai slabă decât mine și-mi amintesc că pe atunci circulau zvonuri cum că ar fi suferit de o tulburare de alimentație, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva și asta a determinat-o să abandoneze studiile după primul an. În orice caz, mă surprind sugându-mi burta rămasă după naștere.

Lorna mă invită în vestibul și-mi ia haina. Lumina îi cade pe brațe și-i remarc cicatricile de pe încheieturi. Decid să n-o întreb de unde le are.

— Obișnuiam să citesc despre tine în revistele *Heat* și *OK!*, își amintește și simt cum mi se încing obrajii de stânjeneală.

— Am impresia c-a trecut un car de ani de atunci, spun. La fel și de când am terminat facultatea. Când ieșeam împreună, habar n-aveam că fratele tău a dispărut.

— N-am spus nimănui. Am vrut să fiu o persoană complet diferită de cea care eram acasă, să nu fiu cunoscută doar ca sora puștiului dispărut. Am fost rebelă. Am băut mult, iar restul îl știi. Eram foarte conștientă de cât de repede poate să treacă viața, azi ești, mâine nu, și am vrut să mă bucur din plin de a mea. Numai că am mers prea departe cu excesele și m-am îmbolnăvit.

Nu-mi oferă mai multe explicații, dar nici nu e nevoie.

— Când ai aflat că Frankie e fratele meu?

— În aceeași zi în care ți-am scris pe Facebook. Îți mulțumesc pentru invitație. Mi-aș fi dorit să ne revedem în cu totul alte circumstanțe.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, spune. Nu e o surpriză pentru nimeni că Frankie a murit. Nici măcar nu eram născută când a dispărut și, din ce mi-au povestit mama și tata despre el, sub nicio formă n-ar fi fugit de acasă. Era foarte legat de căminul lui.

— Cum au reacționat părinții tăi când au primit vestea?

— Bine, presupun. Sunt chiar nerăbdători să te întâlnească.

— Și eu abia aștept să-i cunosc.

De fapt, nu-i chiar așa; sunt agitată ca naiba. O urmez pe Lorna de-a lungul coridorului până în bucătărie. Trecem prin sufragerie, unde scrisori și cartonașe cu mesaje de condoleanțe acoperă măsuța de cafea și masa mare din centrul camerei. Vaze cu flori sunt împrăștiate peste tot. Ea deschide ușa bucătăriei, iar aerul îmbâcsit cu fum de țigară mă lovește în față. Lorna mi-i prezintă pe Pat și Frankie senior, care se ridică de la masă și mă îmbrățișează la fel de strâns ca fiica lor. Pete roșiatice

acoperă albul ochilor lui Pat, de parcă ar fi plâns atât de mult, încât i s-au spart vasele de sânge. Are chipul brăzdat de riduri adânci, câteva șuvițe castanii ghicindu-se încă în părul cărunt. Domnul Frankie are o dâră gălbuie de nicotină în mijlocul mustății sure.

— Îți mulțumim că ne-ai găsit fiul, zice Pat cu o voce care abia se aude.

„Cu plăcere" nu mi se pare un răspuns potrivit. Îmi face semn să iau loc.

— Cum... cum a fost acolo sus?

— În pod?

Încuviințează cu o înclinare a bărbiei.

— L-am întrebat pe ofițerul de legătură care ne-a fost repartizat, dar a spus că ar fi mai bine să nu vedem fotografiile.

— N-am stat mult acolo, spun. Însă părea..., în lipsa unei expresii mai potrivite..., liniștitor.

Îmi amintesc cât de ordonat și cu câtă atenție erau aranjate valizele, una în spatele celeilalte, în formă de V.

— Poliția ne-a arătat fotografii în uniforma lui de cercetaș, ca să-l putem identifica, continuă Pat. Uitasem cât de mic era. Era doar un prichindel, mai slăbuț decât toți prietenii lui. Adesea mă întreb dacă nu cumva a fost smuls de lângă noi fiindcă nu era destul de puternic să se apere.

Rămânem tăcuți și le acord timpul de care au nevoie, fără să le întrerup șirul gândurilor. Mă opresc iar asupra motivului ce m-a determinat să accept invitația Lornei. Ajung la concluzia că faptul că le-am văzut rămășițele mumificate, apoi pozele în tonuri de gri, publicate câteva săptămâni mai târziu în ziare, nu-i suficient pentru a mă gândi la acei copii ca fiind reali. Trebuie să găsesc o cale să-i umanizez; trebuie să le cunosc familiile care i-au iubit, să văd cu propriii ochi cât de mult au tânjit în tot acest timp să-i găsească. Atunci poate că voi înțelege cât

de norocoasă sunt că am un copil în viață și sănătos și-mi voi permite să-l iubesc pe Sonny așa cum merită, fără să-mi fie teamă că eu sau alții i-am putea face rău.

Domnul Frankie scoate dintr-o tabacheră o țigară rulată și o aprinde. Inhalează fumul adânc în piept și vorbește, alegându-și cuvintele cu grijă.

– Ai impresia că fiul tău o să fie lângă tine pentru totdeauna. Dar, când e luat cu forța de lângă tine, totul se schimbă. Toate sentimentele tale sunt înlocuite de frică, confuzie și, mai presus de orice, furie. Fiindcă acel cineva... acel ceva... care l-a răpit nu vede în el băiatul pe care-l cunoșteai atât de bine. Îl privește ca pe un simplu obiect ce trebuie distrus. Și nu are niciun drept să facă astfel, niciun drept. Nu sunt un adept al violenței, dar, când îl vor prinde pe nenorocit, o să-l sfâșii cu mâinile mele.

N-am niciun dubiu că așa va face.

– Chiar și atunci când am făcut un apel televizat, la scurt timp după dispariția lui, în sufletul meu știam că l-am pierdut, adaugă Pat. Nu-l mai simțeam aici, spune și-și așază o mână deasupra inimii. Am nădăjduit că nu va trece mult până ce îi vor găsi trupul, dar zilele s-au transformat în săptămâni, apoi în luni și n-am mai fost sunați. În cele din urmă, am renunțat la speranța că ne vom putea lua rămas-bun de la el așa cum se cuvine.

Își odihnește mâna pe încheietura mea recent vindecată. Presiunea pe care o exercită ca să-și demonstreze sinceritatea îmi provoacă junghiuri de durere, dar nu mă clintesc.

– El a fost viața noastră. Fără el, sufletul familiei noastre a fost zdrobit.

Lorna se sprijină pe spătarul scaunului și mă întreb cum e să audă cuvintele astea din gura părinților, știind, chiar și acum, că existența ei nu va fi niciodată îndeajuns pentru a umple golul lăsat de Frankie. Copilăria ei a

fost furată împreună cu cea a fratelui ei, doar că ea a fost nevoită să meargă mai departe. Lorna așază ceainicul pe plită, în timp ce Pat frunzărește un album foto de familie și-mi arată poze decolorate de vreme cu Frankie, făcute cu câteva săptămâni înainte să dispară. Filele de la coada albumului au fost lăsate goale și-mi dau seama că, după răpirea fiului, au încetat să mai facă fotografii. Nu există niciuna cu Lorna.

Mai târziu, când consider că e momentul potrivit să mă retrag, îmi iau rămas-bun, iar Lorna mă însoțește până la ușă. Ne îmbrățișăm și promitem că vom ține legătura. De data asta, vorbesc serios.

Am nevoie de răgaz să-mi pun ordine în gânduri, așa că parcurg pe jos drumul spre gară, urmând traseul marcat pe harta de pe telefon. O întreb pe Debbie printr-un mesaj ce face Sonny, iar ea îmi trimite o poză cu el întins pe iarbă, cu piciorușele în aer și un zâmbet larg pe față. Fără veste, ochii mi se umplu de lacrimi. Un adolescent care așteaptă în stația de autobuz îmi aruncă o căutătură nedumerită și-mi las capul în pământ, grăbind pasul până ce trec pe lângă el.

Cred că această vizită mi-a fost de folos. Pat și Frankie senior n-au avut parte de a doua șansă cu fiul lor, așa cum am eu cu Sonny. Întâlnirea cu ei m-a făcut să-mi dau seama câte eforturi trebuie să fac ca să ies din depresie. Părinții m-au crescut să fiu independentă și să-mi rezolv singură problemele, prin urmare, nu-mi stă în fire să cer ajutor. Dar de data asta nu cred că voi reuși să ies la liman de una singură. Povara e prea grea.

Mai e un singur loc pe care trebuie să-l vizitez înainte să închei, pentru totdeauna, acest capitol terifiant din viața mea, pentru a deveni o mamă și o soție bună.

CAPITOLUL 25

CU DOUĂZECI DE ANI ÎN URMĂ

Mirosul stătut și înțepător al urinei, împreună cu izul pătrunzător al umezelii infiltrate în pereți, mă ia cu asalt când intru în cameră. Îmi acopăr nasul și gura cu un șervețel, dar nu izbutesc să țin duhoarea la distanță, ci doar să blochez în nări ce am inhalat deja.

Pete circulare, întunecate, de mucegai împânzesc temelia zidurilor, întinzându-se până la tavan aidoma lujerilor de iederă. Pe unul dintre pereți zăresc rama aurită a unei icoane pictate în culori stridente, ce înfățișează un Isus cu chipul senin. O aureolă strălucitoare îi atârnă deasupra capului, stând cu mâinile întinse de o parte și de alta, de parcă ar dărui speranță și iertare oricui are nevoie. Își irosește timpul de pomană; eu n-am nevoie de niciuna.

Pe podea sunt înșirate mai multe saltele atât de jegoase, încât e imposibil să-ți dai seama care era culoarea originală. Zeci de doze de cidru goale, marca proprie a unui supermarket, sunt aruncate pe jos, alături de ace de plastic folosite, folie de aluminiu arsă, brichete și tuburi crăpate. Pe sub mucegai disting dâre fine dintr-o substanță de culoarea ruginii, probabil sânge scurs din seringi. Ar putea trece cu ușurință drept un decor din filmul *Trainspotting*. Totuși din toate gunoaiele abandonate aici am creat ceva cu adevărat frumos.

Acordurile melodiei *1999* a artistului Prince ajung până la mine, răsunând din difuzoarele unui casetofon

dintr-unul dintre apartamentele blocului-turn în care mă aflu. Poate că ne aflăm în pragul unui nou mileniu, dar nu aş vrea să n-o mai aud niciodată. Mă răsucesc spre fereastra spartă, acoperită cu o singură draperie prinsă pe şina de deasupra geamului. Oraşul Sheffield se întinde în toată splendoarea lui dedesubt şi am impresia că-l cunosc ca-n palmă, deşi am venit aici doar de câteva ori. E uimitor câte poţi afla despre o anumită zonă doar din fotografiile pe care oamenii le încarcă pe internet, nu-i aşa? A început să-mi placă mult computerul de acasă, pe care l-am cumpărat dintr-un capriciu de Anul Nou. Odată ce-l porneşti, durează doar câteva minute să te conectezi şi să ai lumea întreagă la îndemână. Singura mea teamă e că va fi afectat de virusul mileniului despre care vorbesc cu toţii.

Îmi îndrept atenţia spre valiza cafenie cu două închizători de cupru din faţa mea. Pielea din care e confecţionată e bine întinsă, dură şi rezistentă, iar cadrul e suficient de solid să suporte greutatea cadavrului fetei din interior.

Răpirea ei n-a fost o provocare prea mare, Dumnezeu s-o binecuvânteze! Presupun că e unul dintre copiii uitaţi, ale căror dosare se încadrează în categoria „cu risc" şi sunt înghesuite undeva în arhiva doldora de documente a departamentului de asistenţă socială. Din cauza reducerii fondurilor, probabil că n-a fost monitorizată atât de des pe cât şi-ar fi dorit personalul. Dacă eu şi George am fi fost înscrişi într-un registru căruia oamenii să-i acorde atenţie, atunci viaţa noastră ar fi urmat cu totul alt drum.

Estimez că fata avea în jur de opt sau nouă ani, dar era mărunţică pentru vârsta ei. Puteai să clipeşti şi avea să treacă prin faţa ta fără s-o remarci. Subnutrită, cu membre scheletice, îmbrăcată cu un tricou murdar cu Britney Spears şi părul nespălat. Mă îndoiesc c-a pus vreodată piciorul într-o şcoală. În mahalaua pe care o numea acasă, era regina coridoarelor de beton, plimbându-se în

sus și-n jos pe scuterul ei roz, zgâriat. Era prea tânără să priceapă că stilul ăsta de viață nu e normal.

Îi e mult mai bine acolo unde e acum, împreună cu mine. Am salvat-o de o viață trăită în sărăcie și mizerie, împiedicând-o să repete greșelile părinților.

Într-o raită anterioară prin oraș, am urmărit-o pe ea și pe bărbatul însărcinat cu îngrijirea ei până la casa în care locuiau, undeva la periferia cartierului. Tatăl ei se scărpina constant în zona inghinală și am presupus că fie avea o boală cu transmitere sexuală, fie rămăsese fără vene disponibile pe mâini și picioare ca să se injecteze, așa că a început să folosească alte părți ale corpului. Își cumpărase tutun, foi pentru rulat țigări, o brichetă și o sticlă de vodcă. Fiica lui țopăia în timp ce ducea alcoolul acasă. Ușa de la intrare era spartă și parțial peticită cu scânduri, de parcă ar fi fost ținta unui raid al poliției.

Ceva mai devreme, am ademenit-o din parcarea în care se juca singură în acest apartament părăsit, spunându-i că tăticul e bolnav și are nevoie de ajutor. M-a urmat fără să scoată un cuvințel, sugerându-mi că era ceva firesc pentru ea. De-ndată ce ne-am retras la adăpostul zidurilor, mi-am înfășurat mâinile în jurul gâtului ei și am terminat treaba pentru care am venit aici. Apoi, am încuiat valiza cu un țăcănit răsunător și am așezat-o în mijlocul camerei, chiar sub fereastră. După care i-am aranjat hainele și le-am pus în fața valizei.

Înlătur cu grijă de lângă valiză dozele de bere, resturile de mâncare, ziarele mototolite și acele folosite, asigurându-mă că vârfurile ascuțite nu-mi pătrund în talpa pantofului. În cele din urmă, reușesc să curăț un petic de podea împrejurul ei. Rămân în prag, îmi destind mintea și trupul ca să-mi întipăresc în memorie tabloul pe care l-am creat.

Totuși, de data asta, ritualul îndelung exersat și aplicat nu-mi vine la fel de natural ca de obicei. Ceva îmi

distrage atenția. Nu știu dacă de vină e lumina sau alt element al punerii în scenă care nu se potrivește. Oricare ar fi motivul, mă transportă înapoi cu vreo douăzeci de ani și, în loc să privesc valiza, mă uit din ușa sufrageriei spre părinții mei. Nu știu contextul conversației, dar îmi amintesc că tata i-a spus mamei că o iartă. Apoi a luat-o de mână și a sărutat-o. A fost un moment neobișnuit de tandru între ei; cel puțin în fața mea și a fratelui meu nu se manifestau. Afecțiunea de care eu și George aveam nevoie nu ne-a fost oferită niciodată.

Înainte să împlinesc treisprezece ani și să mă trimită la școală, tata se ocupa de educația noastră acasă, pentru că ne mutam mereu dintr-un oraș în altul, dintr-o locuință în alta. Fără îndoială, era un om educat, având în vedere vastele cunoștințe pe care le avea în diferite domenii. Folosea cuvinte lungi și ne-a învățat cum să formulăm întrebări și să ne exprimăm gândurile într-o manieră rafinată, mult mai poetică decât ceilalți copii. Dar, când eram în compania colegilor noștri, insista să le imităm limbajul și comportamentul, ca să ne integrăm.

Îi plăcea limba engleză, dar subiectul lui preferat era arta și petrecea ore întregi încurajându-ne să desenăm și să pictăm.

— Indiferent că schițați un copac, o persoană sau ceva abstract, niciodată să nu uitați să încadrați ceea ce vreți să vadă privitorul, ne amintea el mereu. Trebuie să le orientați atenția..., să le imprimați imaginea în memorie, în așa fel încât să poată reveni asupra ei oricând își doresc.

Nu mai e de mult printre noi, dar sfaturile lui au rămas la fel de vii în mintea mea.

Probabil că eu și George eram prea mici să înțelegem complexitatea familiei în care ne născuserăm, dar am izbutit să ne prefacem că suntem niște copii normali de fiecare dată când am avut ocazia. Mergeam la locul de

joacă din sat, dar ne piteam prin tufișuri dacă își făceau apariția și alți copii, fiindcă aveam voie să ne împrietenim doar cu cei de la cluburile de tineret sau cu cei care participau la evenimentele sociale de la biserică alese de părinții noștri. Singurul scop era să-i aducem acasă ca să ne jucăm împreună. Atunci ne încheiam misiunea, iar părinții noștri preluau frâiele.

Un băiat, Martin Hamilton, sfidează timpul și face un salt din trecut, iar imaginea lui îmi apare atât de brusc și cu atâta claritate în fața ochilor, încât am senzația că totul e aievea și puștiul e aici, în aceeași cameră cu mine. Chipul lui îmi persistă în minte suficient cât să-mi amintesc ziua în care ne-a destrămat familia. Scutur din cap, iar el dispare aidoma unui fuior de fum.

Trebuie să ies cât mai repede din acest apartament. După ce reușesc să încadrez imaginea fetei din valiză și-mi fixez scena în memorie, ca să pot reveni asupra ei ori de câte ori îmi doresc, mă pregătesc să plec. Însă, înainte să apuc mânerul și s-o iau cu mine, un fulger despică cerul plumburiu, răsfrângându-și lumina asupra picturii cu Isus. Zâmbesc. Mă iartă încă o dată. „Îmi pare rău, Isuse, îți irosești timpul aiurea. Eu ar trebui să te iert, fiindcă nu ți-a păsat deloc de noi în toți acești ani."

CAPITOLUL 26

DAVE, 2019

Nu m-am pregătit pentru așa ceva. În mod normal, sunt un om vigilent, care preferă să gândească înainte să acționeze și să-și întocmească un plan pentru orice eventualitate. Dar, uneori, sunt pus în fața faptului împlinit și trebuie neapărat să acționez. Ca acum. Sunt la volan, urmăresc taxiul în care se află ea și nici prin gând nu-mi trece să-mi scap prada din ochi.

Mia n-are nici cea mai vagă idee că sunt pe urmele ei. De data asta, n-am luat duba de serviciu, ci mașina lui Debbie, un model cât se poate de banal. În plus, am experiență în supraveghere și mă pricep să mă ascund, așa că păstrez distanța ca să nu mă observe.

Suntem pe drum deja de zece minute, iar cu cât călătoria se lungește, cu atât mai tare îmi bate inima. Singurul lucru care-mi dă un indiciu despre ce anume pune la cale e discuția dintre ea și Finn din bucătărie, pe care am auzit-o din întâmplare cu puțin timp înainte să plece, și chiar și atunci am prins din zbor doar câteva cuvinte. Însă a fost suficient încât să-mi fac griji.

Mi s-a părut că Finn considera că nu e o idee bună, dar ea a insistat, nevrând să renunțe. Nu vreau să-i pierd urma, pentru că trebuie să văd ce anume are de gând. Cum era zicala? „Dacă nu-ți făurești singur destinul, altcineva o va face în locul tău."

Taxiul oprește în fața unui mic punct de desfacere al florăriei Waitrose, iar Mia coboară, îmbrăcată într-un

costum negru și ochelari de soare. Dispare câteva minute în interior, apoi iese cu un buchet de crini albi, căruia îi desprinde eticheta în timp ce se îndreaptă spre mașină. Apoi pornește iar la drum.

Mașina rulează cu o viteză constantă până se apropie de primul dintr-o serie de sensuri giratorii ce au făcut faimos Milton Keynes. Trec alte cincisprezece minute până ajungem în partea de nord a orașului și urmăm indicatoarele spre Crematoriul Crownhill. Un gust acru îmi umple gura. În cele din urmă, taxiul oprește în parcarea crematoriului, iar eu parchez în exterior, lângă bordură. Ea coboară, ia florile și închide portiera, netezindu-și pliurile fustei cu palma.

Opresc motorul în timp ce Mia se îndreaptă spre clădirea din sticlă și cărămidă. Scot o doză de bere din cutia cu scule și mă las mai jos în scaun, privind-o cum se apropie de mulțimea strânsă la intrarea principală. Se oprește brusc înainte să li se alăture, dându-mi de înțeles că nu cunoaște pe nimeni.

Fără să bag de seamă, mi-am terminat deja berea și mă blestem în gând. În ultima perioadă, abia dacă mai simt gustul lichidului din dozele astea înainte să-l torn pe gât. Sunt conștient de durerea cruntă de stomac, dar nu mi-am luat pastilele cu mine. Îmi notez în minte să-i trimit un mesaj lui Jakub să-mi aducă mai multe mâine, când ne întâlnim. Nu știu de unde face rost de ele și nici nu-mi pasă, dar sunt mult mai puternice decât calmantele fără rețetă pe care le luam înainte. Mă întind după altă doză, măcar pentru a domoli junghiurile ascuțite pe care le lasă în urmă astfel de crize.

Apoi îmi pescuiesc telefonul din suportul de pe bord și intru pe internet, căutând secțiunea „Evidența nașterilor, deceselor și căsătoriilor cetățenilor din Milton Keynes". Citesc lent, cu voce tare, poticnindu-mă la fiecare cuvânt.

DOUGLAS, ABIGAIL (ABI), născută în 1968.

A fost redată familiei sale iubitoare pe 8 august, după o absență îndelungată. Fiica prea iubită a părinților, Geraldine și regretata Sidney, sora dragă a lui Steven și Michael. Ceremonia funerară va avea loc pe 22 august, la ora 11.30, la Crematoriul Crownhill din Milton Keynes. Florile sau donațiile pentru organizația caritabilă Missing People sunt binevenite. „Aripile tale au fost pregătite, dar inimile noastre, nu. Zbor lin printre îngeri, dragă Abi!"

Numele mi-e cunoscut. E al treilea dintre copiii găsiți în podul lui Finn care a fost identificat oficial. Dar ce naiba caută Mia la înmormântarea ei?

Un dric oprește pe aleea crematoriului. Îmi scot ochelarii și cercetez cu atenție numele fetei scris cu garoafe albe, așezate în jurul sicriului alb de mărimea unui copil. Pentru o clipă, îmi imaginez propriul nume deasupra coșciugului din interiorul dricului și mă întreb ce flori va alege Debbie pentru mine și dacă va scrie „Dave" sau „David".

Un fior de neliniște îmi străbate șira spinării și știu că trebuie să plec imediat de aici. Răsucesc cheia în contact și reintru în coloană, lăsând-o în urmă pe nora mea, care nu dă deloc dovadă de înțelepciune.

CAPITOLUL 27

MIA

Sala de festivități a clubului de golf e mare și spațioasă, dar nu se potrivește deloc cu caracterul intim al unui priveghi. Sub portretele perfect aliniate ale foștilor căpitani cu trăsături severe, zeci de oameni îndoliați pălăvrăgesc respectuoși unii cu alții. Sunt neliniștită să mă aflu printre atâtea chipuri necunoscute, dar sunt bucuroasă că cel puțin nimeni nu m-a recunoscut din ziare.

S-au scurs cinci luni de când cadavrele au fost descoperite în podul nostru, dar, în calitate de proprietari ai casei, presa nu încetează să ne acorde atenție. Sunt sigură că ne-ar fi lăsat de mult în pace, dacă nu și-ar fi dat seama de la bun început cine a fost iubitul meu înainte de Finn. „Fosta iubită a lui Ellis Anders captivă în casa groazei", „Fosta logodnică a lui Ellis Anders, în cazul terifiant al copiilor găsiți în pod" sau „Mama din casa groazei a fost logodită cu Ellis Anders", așa sună câteva dintre titlurile însoțite de fotografii vechi cu noi doi. Eu și Ellis ne-am despărțit acum un car de ani și am presupus că cele 15 minute de faimă prin asociere s-au încheiat și c-am fost uitată. Ei bine, m-am înșelat.

Cu toții am fost nevoiți să ne schimbăm numerele de telefon, pentru a împiedica presa să ne contacteze, în pofida faptului că poliția i-a informat că nu avem nicio declarație de dat. Nu trece nici măcar o săptămână în care să nu găsim la ușă bilețele lăsate de jurnaliști, prin care ne oferă bani pentru povestea noastră sau pentru imagini din interiorul casei. Atunci când privesc lucrurile din

perspectiva unui specialist în PR, înțeleg că-și fac doar meseria și că poate, dacă le acordăm un interviu, o să le închidem gura. Dar Finn și părinții lui au refuzat categoric să le cântăm în strună. Banii pe care ni i-ar oferi în schimbul informațiilor ne-ar fi de mare folos, având în vedere că fiecare bănuț a fost investit într-o casă în care nu vom locui niciodată, însă conștiința nu ne dă voie să profităm de pe urma morții acelor copii.

Cuprind cu privirea stiva de fotografii înrămate, frumos aranjate pe masă, ce o înfățișează pe Abigail Douglas. În dreptul meu sunt câteva teancuri cu programul funeraliilor, cu data nașterii și poza ei alb-negru imprimate pe copertă, însă data decesului lipsește. Nu cred că familia ei va afla vreodată când a murit sau cât a suferit. Presupun că asta e cea mai dificilă parte a acceptării faptului că fiica ta a fost ucisă – faptul că nu vei afla niciodată dacă moartea ei a fost fulgerătoare sau crudă și agonizantă.

S-au strâns în jur de optzeci de persoane în sală, un număr destul de mare pentru o fetiță care a făcut mai multe furori moartă decât vie. Mă întreb câți dintre oamenii îndoliați se numără printre membrii familiei ori sunt foști colegi de școală și câți dintre ei sunt, la fel ca mine, gură-cască și n-au ce căuta, de fapt, aici.

Un fior de gheață mi se strecoară în jos pe șira spinării, când gândul că ucigașul s-ar putea afla astăzi printre noi îmi încolțește în minte. Dacă unii criminali se distrează luând parte la căutarea propriilor victime, atunci e rezonabil să cred că găsesc participarea la o înmormântare la fel de amuzantă. Imaginația mi-o ia razna și mă întreb dacă nu cumva a intrat și în casa noastră – poate chiar în timpul lucrărilor de renovare – pentru a-și revendica crimele. Fac o socoteală rapidă și identific zece bărbați care ar fi avut vârsta potrivită în anii 1970 și 1980. „Nu", îmi spun, „e o prostie."

Încerc să-mi distrag atenția inspectând iar programul funeraliilor. Ceremonia de la crematoriu a avut loc cu aproximativ o jumătate de oră în urmă. A fost greu să nu mă las pradă emoțiilor stârnite de discursurile presărate cu amintiri despre Abigail ale celor doi frați mai mari. Tatăl fetei a murit la scurtă vreme după dispariția ei, iar faptul că au folosit fraze precum „nu și-a iertat niciodată pierderea ei" sau „N-a putut trăi fără fiica lui" mi-a dat de înțeles că fie a murit din cauza amărăciunii, fie s-a sinucis. La fel ca familia vechii mele prietene Lorna Holmes, și ei au fost afectați iremediabil.

În momentul în care sicriul lui Abigail a dispărut în dosul cortinei pe acordurile cântecului ei preferat, *Don't Stop 'Til You Get Enough*, interpretat de Michael Jackson, un adevărat hit pe vremea când era mică, ochii tuturor celor prezenți în clădire înotau în lacrimi. Nu voi mai putea asculta niciodată cântecul fără să mă gândesc la ea, o fetiță pe care n-am cunoscut-o.

În egoismul meu, am impresia că, dacă asist la înmormântarea ei, preocuparea mea pentru acest caz se va diminua. Vreau să merg mai departe și să las acest coșmar în urmă, așa că am căutat pe Google terapeuți care m-ar putea ajuta și am deja o listă cu șase nume din care să aleg.

Ochii îmi fug spre alte două femei, care, la fel ca mine, stau deoparte și par să nu cunoască pe nimeni. Fețele lor au o formă asemănătoare și presupun că sunt rude. O privesc cu invidie pe cea mai vârstnică pentru că are o piele netedă, lipsită de imperfecțiuni. După ce l-am născut pe Sonny, pomeții și fruntea mi-au fost acaparate de o acnee severă. E din cauza dereglărilor hormonale, dar asta plus kilogramele pe care le-am pus pe mine în timpul sarcinii și de care n-am reușit să scap nu prea mă ajută să-mi recâștig încrederea în mine. Cealaltă femeie, mai tânără, e într-un scaun cu rotile. Privește în gol, are

membrele contorsionate, iar un firicel transparent de salivă i se prelinge din colțul gurii pe bărbie.

— Bună ziua! spun. V-ar deranja dacă stau cu voi? Nu cunosc pe nimeni dintre cei prezenți aici.

— Chiar te rog, spune cu căldură femeia mai în vârstă, pronunțând cuvintele cu un accent puternic din Caraibe.

Se prezintă drept Jasmine Johnson, apoi îmi face cunoștință și cu fiica ei, Precious.

— Ați fost la crematoriu? o întreb.

— Nu, răspunde Jasmine. Sunt anumite situații cărora Precious nu le poate face față și m-am gândit că aceea ar fi una dintre ele. N-ar fi făcut-o intenționat, dar n-am vrut să facă o criză și să atragă atenția de la familia îndurerată.

— Înțeleg, spun. De unde o cunoști pe Abigail?

— Ea și Precious au mers la aceeași școală. Pe atunci, fiica mea era o fată complet diferită față de cea pe care o vezi acum.

— Ce vrei să spui? zic înainte să-mi dau seama cât de indiscretă sunt. Dacă nu te superi că întreb, adaug repede.

— A dispărut în același timp cu Abigail, spune fără înconjur și am impresia că am înțeles greșit.

— A dispărut?

— La trei zile după ce fetele nu s-au mai întors de la repetiția pentru cor, fiica mea a fost găsită abandonată pe marginea drumului, cu capul spart, piciorul rupt și pelvisul fracturat. Poliția a fost de părere că a fost victima unui accident rutier, iar făptașul a fugit de la locul accidentului. A suferit și o hemoragie puternică la nivelul creierului, iar de când a ieșit din comă, e în starea pe care o vezi acum. N-a reușit niciodată să ne spună ce li s-a întâmplat

ei și lui Abi sau cum a ajuns în locul unde a fost găsită. Amintirile din acea zi sunt blocate pentru totdeauna în mintea ei.

Când îi spun că nu-mi amintesc să fi citit despre accidentul ei, Jasmine îmi răspunde că abia dacă s-a pomenit despre asta în ziare.

— La începutul anilor 1980, dacă aveai de ales între a pune pe prima pagină poza unei fetițe albe, adorabile, cu păr blond și ochi albaștri, și a uneia de culoare, îți închipui care dintre ele ar fi vândut mai multe exemplare. Chiar dacă nu mai e aceeași fată, prin bunăvoința lui Dumnezeu, e încă alături de noi. În ciuda a ceea ce a pățit, îi mulțumesc în fiecare zi că fiica mea a supraviețuit.

Când mă întreabă de ce mă aflu aici, mă simt stânjenită, mânată de un impuls morbid.

— Cadavrele lui Abigail și ale celorlalți copii au fost găsite în casa mea, îi spun cu voce joasă, sperând că nu m-a auzit și altcineva.

Jasmine își răsucește capul, mă privește cu atenție, apoi încuviințează, de parcă acum m-ar recunoaște. Culege de pe masă o fotografie cu clasa celor două fete, în care elevii sunt aliniați pe două rânduri, unul în spatele celuilalt. Mi-o arată pe fiica ei, o fetiță de doisprezece ani, cu ochi mari și strălucitori, debordând de energie. Are părul prins în coc și poartă cu mândrie uniforma de școlăriță.

— Nu-i așa că-i frumoasă? mă întreabă, iar eu încuviințez.

Îi examinez și pe ceilalți copii din fotografie, când un chip din spatele lui Abigail și Precious îmi atrage atenția.

— Băiețelul acela seamănă cu socrul meu.

— Care dintre ei? întreabă Jasmine și-i arăt un copil cu un semn roșiatic ce i se întinde pe frunte și pe pleoapă. Ah, îl cunoști pe Davey Hunter?

Inspir scurt, dar nu apuc să-i răspund, pentru că un sunet strident reverberează prin încăpere, atrăgând atenția tuturor. Abia când e urmat de un bubuit înfundat îmi dau seama că e Precious, care lovește cu pumnii în mânerele scaunului cu rotile. Țipătul ei e la fel de ascuțit ca o alarmă de incendiu.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă mama ei și se lasă pe vine, ca s-o calmeze, genunchii pocnindu-i zgomotos în timpul mișcării.

Nu prea are efect. În schimb, Precious începe să-și smucească incontrolabil capul pe spate.

— Uneori reacționează așa.

Jasmine îmi înmânează fotografia înrămată, întoarce scaunul fiicei sale, cerându-și scuze, și încearcă să-și ia la revedere, dar abia o pot auzi din cauza zbierelor. Când trece pe lângă mine, Precious mă lovește din greșeală peste mână și-mi zboară fotografia dintre degete, iar sticla se face țăndări când ia contact cu podeaua.

În timp ce mama și fiica se îndreaptă spre ieșire, mă aplec și adun cu grijă cioburile într-un șervețel. După ce lumea încetează să se mai zgâiască la noi, strecor poza în poșetă. Mă gândesc la socrul meu, storcându-mi creierul în încercarea de a-mi aminti dacă Dave a menționat vreodată că a fost în clasă cu unul dintre copiii dispăruți, după ce numele fetei a fost făcut public. Știu că în ultima perioadă mi-am trăit viața într-o bulă, dar mi-aș fi amintit un amănunt atât de important. Iar dacă Finn ar fi știut, sigur mi-ar fi spus, fiindcă el nu are secrete față de mine. Sunt ferm convinsă că Dave nu a spus nimic.

Dar de ce a păstrat tăcerea?

CAPITOLUL 28

DEBBIE

– Neața! spun și deschid larg geamul sufrageriei din anexă.

Camera asta n-a mai fost aerisită de ceva timp și miroase a mucegai și a scutece murdare. Iau un tub de Febreze din dulăpiorul de sub chiuvetă și pulverizez peste perdele, canapea și covor, făcându-le să miroasă a așternuturi proaspăt spălate.

Mia nu dă niciun semn c-ar vrea să se mute din casa noastră. Finn ne-a refuzat oferta de a le împrumuta banii necesari să-și cumpere o locuință în altă parte, susținând că nu e momentul potrivit. N-a vrut să dea vina pe ea. Prin urmare, se pare că nu vor pleca nicăieri în următoarea perioadă. Aș minți dac-aș afirma că nu sunt încântată de hotărârea lor.

Mia iese din baie și mă țintuiește cu o privire pe care n-o pot descrie altfel decât stranie. În mod normal, în fiecare dimineață mă întâmpină cu un zâmbet larg și sincer, mulțumindu-mi anticipat că îl iau pe Sonny cu mine în casă pentru tot restul zilei. Ne-am făcut o adevărată rutină, doar el și eu, jucându-ne în grădină, dacă e destul de cald afară, sau retrăgându-ne în camera de joacă pe care am improvizat-o într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeți. Eu îl hrănesc, eu îl schimb și-l aduc înapoi abia atunci când Finn îmi scrie că a plecat de la serviciu și e în drum spre casă. Partea cea mai bună e că, indiferent de problemele cu care se confruntă Mia, îmi petrec zilele alături de nepoțelul meu.

Mia s-a schimbat deja de pijamale și și-a spălat părul, iar pe chip i se citește vinovăția că a depus atâtea eforturi să se aranjeze. Își ține capul plecat și nu mă privește în ochi când mă întreabă ce mai fac. Ascunde ceva sau interpretez eu greșit?

— Poți să-l lași pe Sonny aici cu mine astăzi, ești de acord? spune ea.

— Serios? o întreb. De ce?

— M-am gândit că poate vrei să te odihnești puțin.

— Oh, nu e cazul, sunt bine. În plus, voiam să-l iau cu mine la prânz și să mă fălesc cu el în fața prietenelor.

— Ai petrecut mult timp având grijă de el, ți-ar prinde bine o pauză.

De data asta, zâmbetul care-i conturează buzele e fals, de parcă s-ar strădui să ascundă ceva în spatele lui.

— Totul e în regulă? o întreb.

— Da, totul e bine, serios. Cred doar că ne-ar face bine să petrecem puțin timp împreună, doar noi doi.

— Păi, dacă ești sigură că te poți descurca... A trecut ceva timp de când n-ai mai stat cu el o zi întreagă. Poate fi destul de frustrant dacă nu știi ce să faci.

— Da, sunt sigură.

— Poate o să trec pe la prânz, să mă asigur că e bine.

— Zău, Debbie, nu e nevoie.

— Bine, atunci, oftez cu năduf și-mi sărut nepotul pe frunte înainte să-i las singuri.

În prag mă răsucesc, să-i mai privesc o dată. El stă pe salteluță, dar ea a rămas pironită locului, nedând semne c-ar vrea să se apropie de el.

Nu-mi place deloc direcția în care merg lucrurile. N-am de gând să fiu dată laoparte din viața lui Sonny doar pentru că Mia a decis că vrea să se joace de-a mama.

CAPITOLUL 29

CU DOUĂZECI ȘI PATRU DE ANI ÎN URMĂ

Simt că mă sufoc în spațiul îngust din mașină. Am senzația că am nimerit, fără cale de scăpare, între fălcile metalice ale unui concasor de fier vechi, care urmează să mă transforme într-un cub de carne însângerată.

Fac tot posibilul să-mi abat gândurile, aruncând o privire spre ziarul *Daily Mirror* abandonat pe scaunul pasagerului. Conține interviul luat unei femei care susține că a scăpat cândva din ghearele lui Fred West, ucigașul care s-a sinucis cu câteva luni în urmă. Cu toate că avem ceva în comun, eu și el suntem foarte diferiți. A fost un om bolnav și pervers și mă deranjează ideea că, dacă cineva mă va demasca vreodată, lumea ne va pune în aceeași oală. Eu fac ceea ce fac pentru o lume mai bună. El, în schimb, doar și-a satisfăcut propriile perversiuni. Mă bucur că a murit. Oamenii ca el n-au ce căuta pe lumea asta. Azvârl cu scârbă ziarul pe podea.

Am nevoie disperată de aer curat, așa că deschid portiera și las adierea răcoroasă a vântului să-mi mângâie chipul, după care îmi verific ceasul, confuzia punând stăpânire pe mine, când îmi dau seama că am ajuns mult prea devreme. Apoi îmi aduc aminte: am dat ceasurile din casă înainte, pentru că am trecut la ora de vară, dar nu l-am fixat și pe cel din Mondeo. E ora 14.30, prin urmare, mai am de așteptat încă o oră.

Timp de o săptămână, sentimentul de claustrare nu mi-a dat pace și știu foarte bine ce înseamnă asta. Trebuie

să-mi distrag atenția de la vocea sâcâitoare care vrea cu orice preț să se facă auzită, așa că profit de vremea frumoasă și de timpul pe care-l mai am la dispoziție ca să fac o plimbare de-a lungul canalului. Poate că revederea locului va fi suficientă să pună o barieră în calea gândurilor mult prea intruzive. Cine știe? Mă aflu pe un teritoriu necunoscut. Niciodată n-am mai luat o pauză atât de lungă între omoruri.

Aveam doar treisprezece ani când am fost ultima dată aici. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri, fiindcă niciodată nu poți uita prima crimă pe care ai înfăptuit-o pe cont propriu. Numele lui era Justin Powell și era cu un an sau doi mai mare decât mine și mult mai robust. El nu s-a numărat printre cei care merită să fie salvați – moartea lui a fost necesară pentru a salva pe cineva, dând cu totul alt curs vieții mele.

Era un băiat înalt, corpolent, cu părul pieptănat pe spate și l-am urmărit din curtea școlii până pe faleza ce mărginește canalul. Am profitat de lumina difuză a amurgului, învăluindu-mă în ea ca într-o mantie numai bună să mă ferească de privirile indiscrete, și, până să se întoarcă și să vadă cui îi aparțin pașii grăbiți ce se apropiau tot mai mult, căzuse deja în apa rece bocnă.

În timp ce se scufunda, am luat o piatră de pe faleză și am ridicat-o deasupra capului. În secunda în care i-am zărit creștetul ițindu-se deasupra apei, gâfâind după aer, am aruncat-o spre el cu toată forța de care eram în stare. Chiar și acum îmi amintesc trosnetul pe care l-a scos craniul zdrobit și cum s-a făcut nevăzut sub apă. S-au scurs mai bine de douăzeci de minute înainte să revină la suprafață, cu fața în jos și nemișcat. Era prea întuneric să-i disting sângele în apă, așa că a trebuit să-mi folosesc imaginația.

Banca pe care m-am așezat acum nu era aici pe vremea aceea. A doua zi de dimineață, i-am urmărit de

la distanță pe polițiștii care au împânzit zona, ca să investigheze cadavrul unui adolescent prins între două bărci ancorate pe canal. În timpul instruirii de care am avut parte, am învățat să nu simt niciodată emoții față de soarta unui străin, prin urmare, n-am simțit nici frică, nici regret și, cu siguranță, nici vinovăție pentru ce am făcut. Omorându-l, am preluat controlul, ajutând o persoană care mă ajutase la rândul ei.

Mi-am petrecut o bună parte a zilei lângă canal, urmărind cu atenție evenimentele ce au succedat descoperirea cadavrului, memorând imaginile pe care le recreez astăzi. Pentru o clipă, mă întreb cum ar fi arătat viața mea dacă nu l-aș fi ucis pe Justin în acea zi. Însă nu mă îndoiesc că, dacă n-ar fi fost el, altcineva i-ar fi luat locul. Nu te poți împotrivi naturii la nesfârșit. În ultima vreme, mi se amintește asta în fiece clipă.

Astăzi se împlinesc cinci ani de când m-am lăsat pradă impulsurilor pentru prima dată și am acționat. Am vrut să cred că partea distractivă a noii mele vieți ar putea fi suficientă să-mi ocupe timpul și să-mi ofere împlinirea de care aveam nevoie. Însă mi-am dat seama că, atunci când n-am sânge pe mâini, pielea mea e enervant de uscată.

Verific iar ceasul și mă îndrept spre locul în care trebuie să fiu. În fața mea s-a strâns un grup de oameni care stau la taclale, aduși laolaltă de același scop. Îi privesc de pe cealaltă parte a drumului și mă întreb cât timp am zăbovit în fața unor porți ca aceasta, în timp ce supravegheam școlile din spatele lor. Clopoțelul sună și, câteva momente mai târziu, zeci de picioruşe ies pe ușa clădirii, grăbindu-se să-și salute părinții. Când majoritatea copiilor pleacă, mă uit în jur după cel pe care îl aștept. Scrutează mulțimea în căutarea unui chip familiar, pe care-l observă doar în clipa în care ni se ciocnesc privirile.

Mă apropii de el și mă îmbrățișează strâns. Prezența lui mă umple de căldură. Îl iau de mână, îl întreb cum i-a fost ziua și ne îndreptăm spre mașină, ca să-l conduc acasă.

Simt pe limbă gustul unei vieți obișnuite. Mi-aș dori să fie îndeajuns.

IPSWICH HERALD, 1990

POLIȚIA A PORNIT O OPERAȚIUNE DE CĂUTARE ÎN CAZUL FRAȚILOR CARE AU DISPĂRUT

DE JIMMY SHAKESPEARE

Un bebeluș de o lună și sora sa mai mare au fost răpiți din curtea din față a casei în plină zi, poliția declanșând o amplă operațiune de căutare.

William Brown și sora sa în vârstă de trei ani, Tanya, au fost răpiți după ce au fost lăsați nesupravegheați de mama lor, în timp ce aceasta pregătea biberonul bebelușului. Autoritățile se tem pentru siguranța lor.

Un purtător de cuvânt al poliției a declarat că devin „din ce în ce mai îngrijorați" pentru siguranța copiilor și că au implicat mulți ofițeri de poliție din Stoke Park, Ipswich.

Sute de localnici s-au alăturat operațiunii, iar mulți continuă căutarea și noaptea.

CAPITOLUL 30

MIA

Rămân în sfârşit singură cu socrul meu şi sunt atât de agitată, încât transpir abundent la subsoară.

Având în vedere că toţi locuim în aceeaşi casă, mi-a fost aproape imposibil să-l prind pe Dave singur în ultima perioadă. Am impresia că şi-a dat seama c-am aflat că a fost în clasă cu doi dintre copiii răpiţi şi evită să rămânem doar noi doi în aceeaşi cameră. A lucrat mai multe ore ca de obicei, iar când se întoarce de la serviciu, fie se bagă direct în pat, fie stă cu Debbie. Iar asta nu e o conversaţie la care să asiste şi ea. De asta am vrut să-l lase pe Sonny cu mine astăzi şi, acum că sunt sigură că a ieşit în oraş cu prietenele, sunt pregătită să-l abordez pe Dave.

Îl zăresc pe geam stând în grădină şi mă hotărăsc să trec la fapte, fiindcă nu se ştie dacă voi mai avea un prilej la fel de bun să stau de vorbă cu el. Se odihneşte pe unul dintre scaunele de pe verandă, bucurându-se de soarele după-amiezii. Îl iau în braţe pe Sonny, care doarme în cărucior, apoi, rugându-mă să nu-l trezesc, traversez cu paşi repezi peluza şi mă apropii de Dave, atentă să nu fac niciun zgomot şi să nu-i dau un motiv să plece.

— Bună, Dave, spun, iar el încearcă să-şi mascheze tresărirea, deşi e tras la faţă şi am senzaţia că-l frământă ceva – sau poate exagerez. Ai o zi liberă?

— Mia, îmi răspunde şi-mi aruncă un zâmbet fugar.

Se uită peste umărul meu, sperând că Finn mă urmează. Când îşi dă seama că sunt doar eu, un fulger de

nemulțumire îi străbate privirea, semn că se simte incomod. Acum nu mai am niciun dubiu că știe.

– Da, nu-i nevoie de mine astăzi pe șantier, continuă.

– E o zi frumoasă.

– Așa e. Am avut noroc. E o vară frumoasă.

– Nu pentru toată lumea, spun, gândindu-mă la familiile copiilor uciși. Vreau să discut ceva cu tine.

Sonny scoate un sunet ciudat în somn și nu știu cum să reacționez. Îl mângâi blând pe spate, iar el se potolește.

– Ah, da, consimte.

Nu o formulează ca pe o întrebare, ci ca pe o afirmație. Parcă s-ar fi așteptat să-l caut să discutăm.

– Săptămâna trecută am fost la înmormântarea unuia dintre copiii uciși, Abigail Douglas, zic, apoi fac o pauză și las greutatea numelui ei să cadă între noi aidoma unui bolovan, în timp ce el ia o sorbitură din doza de bere și-și aținteste privirea înainte, spre tufișul din capătul îndepărtat al grădinii, însă nu scoate niciun sunet. La priveghi am întâlnit o femeie pe nume Jasmine și pe fiica ei, Precious, continui.

Din nou, niciun răspuns.

– Jasmine își amintește de tine, continui. Tu, Abigail și Precious ați fost în aceeași clasă, nu-i așa?

Nu-i dau timp să nege. Scot din buzunar fotografia pe care am furat-o de la priveghi și i-o întind. O ia și se uită la ea, apoi scutură din cap.

– Nu pricep, Dave, insist. De ce n-ai menționat asta?

– I-am spus lui Debbie, răspunde și mai ia o înghițitură din bere.

– Și lui Finn? I-ai spus și lui? Mie de ce nu mi-ai spus?

Ridică din umeri.

— N-am considerat că e necesar. Iar în ultima perioadă tu ai fost... preocupată.

Simt cum agitația mi se transformă în iritare.

— Da, dar trupul lui Abigail a fost descoperit în casa mea, iar tu ai fost în aceeași clasă cu ea. Nu crezi c-ar fi trebuit să aflu?

— Ce să afli? Că abia o cunoșteam? Abia dacă dădeam pe la școală în vremea aia. Îmi petreceam timpul cu băieții mai mari, intrând în belele.

— Deci nu-ți amintești de Abigail?

— Așa cum am spus, abia dacă o cunoșteam.

— Dar de Precious?

Sesizez cum, pentru o fracțiune de secundă, i se zbate pleoapa, dar se freacă repede cu mâna.

— Ce-i cu ea?

— De ea îți amintești? A dispărut în același timp cu Abigail.

— Vag.

— Știi ce a pățit?

— Am auzit că a avut un accident. A trecut mult de atunci, nu-mi amintesc toate dedesubturile.

Când nu întreabă nimic despre *starea ei*, nu reușesc să-mi dau seama dacă nu-i pasă de foștii săi colegi de clasă pentru că spune adevărul sau pentru că ascunde ceva.

Un țipăt neașteptat din partea lui Sonny curmă brusc conversația. Îl rog să se liniștească, dar potopul de urlete care urmează mă avertizează că-i e foame. Doar un biberon cu lapte îl va face să tacă.

Mă întorc fără tragere de inimă în anexă ca să-l hrănesc. Îl urmăresc pe fereastră pe Dave, care deschide o altă doză de bere, sorbindu-i conținutul cu înghițituri hulpave. Forța cu care mototolește doza goală îmi dă de știre că e furios și că minte.

Știe mult mai multe decât e dispus să mărturisească.

CAPITOLUL 31

DAVE

Nici nu îndrăznesc să respir înainte să aud zgomotul făcut de închiderea uşii de la anexă, după care golesc dintr-o singură sorbitură doza de bere pe care o am în mână. Frustrarea mă copleşeşte şi arunc doza pe podea, strivind-o sub picior. Poate că sunt paranoic, dar ceva îmi spune că Mia mă urmăreşte. Nu, nu sunt paranoic. Sunt sigur de asta. Pentru că, dacă rolurile s-ar inversa, aş proceda la fel ca ea. Mă supraveghează, aşteptând să vadă cum voi reacţiona, fiindcă ne dăm arama pe faţă doar atunci când avem impresia că suntem singuri.

Poate c-ar fi trebuit să-i mărturisesc întregul adevăr, în loc să-i ofer o versiune prescurtată. E dificil să-ţi dai seama cum anume trebuie să reacţionezi sau ce să spui ca să spulberi suspiciunile ce planează asupra ta. Prin urmare, am ales o cale sigură şi i-am dezvăluit doar frânturi de adevăr – nicidecum minciuni, nicidecum întreaga poveste. Însă nu e genul de persoană care să se mulţumească cu jumătăţi de măsură.

Nu le cunoşteam prea bine nici pe Abigail Douglas, nici pe Precious Johnson, partea asta e adevărată, dar îmi amintesc că amândouă s-au comportat frumos cu mine. Şi pe atunci definiţia mea pentru amabilitate erau copiii care nu se luau de mine, aruncându-mi în faţă tot felul de „rahaturi", din cauză că nu mă descurcam prea bine cu scrisul şi cititul, sau care nu-mi spuneau că semăn cu „Two-Face", personajul din benzile desenate cu Batman,

din cauza semnului din naștere ce mi se întinde pe pleoapă și pe frunte.

Nu e de mirare că, de la vârsta de doisprezece ani, când situația de acasă se înrăutățea în fiecare zi, mă furișam afară și îmi petreceam pauzele în compania unei găști de băieți mai mari. Poate că eram cel mai tânăr dintre ei, dar am intrat la pubertate devreme, înălțându-mă și devenind mai robust. Nevoia de a aparține unui grup a fost atât de puternică, încât n-a contat că tipii cu care umblam n-aveau cele mai bune intenții. Împreună cu tovarășii mei proscriși, am petrecut nopți în șir dând pe gât sticle de alcool ieftin, mirosind lipici sau inhalând conținutul tuburilor cu spray pentru aerosoli din pungi goale de chipsuri. Nu conta de unde venea senzația de amețeală, atât timp cât mă îndepărta de viața mizerabilă pe care o duceam în realitate.

Aș fi făcut orice ca să mă integrez și să-mi impresionez prietenii. Mă ofeream voluntar să fur băutură sau mâncare din supermarketuri. Când asta nu era suficient ca să-mi ostoiesc setea de acceptare, recurgeam la spargeri și furtișaguri. Însă am avut întotdeauna grijă să nu fiu prins. Apoi, într-o după-amiază de vară, norocul meu s-a dus pe apa sâmbetei.

Finn știe foarte puține lucruri despre copilăria mea. Habar n-are cât de mult m-am zbătut – și o fac în continuare – să-l protejez de adevăr. Din prima zi în care l-am ținut în brațe, mi-am făcut griji pentru sosirea lui în lumea noastră. Dar mi-am jurat că va fi un om mult mai bun decât mine. Am sperat cu tărie că el va fi pansamentul cu care eu și Debbie ne vom obloji rănile trecutului, ca să nu se mai infecteze niciodată. Dar n-a funcționat. *El* n-a funcționat. L-am dezamăgit. Și numai Dumnezeu știe câte pagube ce nu sunt vizibile cu ochiul liber am provocat.

Mare parte din viață, Debbie m-a făcut să mă simt ca un obstacol în relația lor. Nu cred că a fost intenționat. Însă nu voia să-l împartă pe Finn cu nimeni, așa că am făcut un pas în spate. În primul rând e fiul ei, apoi al meu. Unul dintre cele mai mari regrete din viața mea – și am destul de multe – e că nu m-am luptat mai mult pentru el.

Abia când am început să lucrăm împreună la renovarea acelei case blestemate am reușit să ne cunoaștem un pic mai bine. Până când am descoperit cadavrele din pod. Acum, ne-am întors de unde am plecat, fiecare lucrând pe cont propriu, intersectându-ne la fel de des ca soarele și luna. El n-are nici cea mai vagă idee că timpul pe care îl mai avem împreună se scurge cu repeziciune. Mi-aș dori să fiu cinstit cu el până la capăt. Dar nu-i pot pune pe umeri această povară. N-ar fi corect.

Aud huruitul motorului unei mașini care intră pe alee și îndes doza de bere în coșul de gunoi, alături de celelalte, cât mai la fund, acolo unde sunt șanse mici s-o găsească Debbie. Se apropie de mine, sprijinindu-se cu toată greutatea în baston. Se mișcă tot mai greoi cu fiecare lună. Amândoi suntem conștienți de cât de rapid i se deteriorează starea de sănătate, dar rareori discutăm pe tema asta. Sunt încă multe secrete nedezvăluite între noi.

— Bună! mă salută și-mi dă un pupic pe obraz.

— Cum a fost cu fetele?

— Ca de obicei, spune. Un torent de lamentări despre soți și serviciu.

Reușește să citească dincolo de zâmbetul strâmb pe care mă chinui să-l mențin.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi dreg glasul.

— Mia știe despre mine, Abigail și Precious.

Se încruntă nedumerită și-și coboară vocea, mutându-și privirea în direcția anexei.

— Ce știe mai exact?

— Știe că am fost colegi de școală.

— Cum a aflat?

Îi povestesc cum am urmărit-o până la crematoriu. E surprinsă că am parcurs un drum atât de lung, dar nu mă ia la bani mărunți.

— Are o fotografie, adaug.

— Ce fotografie?

— Cu toți colegii din clasa mea.

Debbie nu face niciun efort să-și ascundă supărarea.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— N-am vrut să-ți faci griji.

Ea scutură viguros din cap.

— Pe viitor trebuie să-mi spui din timp. Dacă Mia își bagă nasul unde nu-i fierbe oala, trebuie să-mi dai de veste imediat, ca să te pot proteja.

Se oprește șovăitoare, iar eu îi acord timpul de care are nevoie ca să cântărească opțiunile pe care le avem.

— Ce i-ai spus?

— Că abia le cunoșteam.

— Și te-a crezut?

— Cred că da, mint.

— Păi, asta e ceva, presupun. Dar trebuie să-mi promiți că n-o să mai păstrezi secrete față de mine. Familia asta rezistă doar dacă suntem uniți. N-o putem lăsa să-și vâre nasul peste tot.

— Bine!

Își sprijină bastonul de marginea scaunului liber și se așază lângă mine. O las în pace în timp ce coace în

minte o strategie de atac. Răsuflu lent și tremurător, dând afară tot aerul din plămâni prin colțul gurii, conștient de cât de mult am băut astăzi. Îmi ațintesc privirea asupra femeii alături de care mi-am petrecut aproape toată viața, nădăjduind să întrezăresc amintirea strălucitoare a fetei de care m-am îndrăgostit. Nu sunt un bărbat sentimental, dar dorința de a plânge și de a mă agăța de ea cu toată puterea, ca să-mi salveze viața, amenință să mă mistuie. Fiindcă nu va mai trece mult și va fi nevoită să înfrunte de una singură primejdiile pe care viața i le va scoate în cale.

Îmi încleștez fălcile și jur în sinea mea c-o voi proteja pe Debbie cât de mult voi putea. De asemenea, trebuie să-mi supraveghez mai îndeaproape nora. Dacă va continua să scormonească în cuibul cu viespi, va sfârși prin a fi înțepată.

CAPITOLUL 32

FINN

Sunt puțin stresat când ajung acasă de la muncă, fiindcă niciodată nu știu ce versiune a Miei o să mă întâmpine când intru pe ușă. Uneori o găsesc pe plângăcioasa Mia, pe care o podidesc lacrimile doar dacă mă uit la ea. Alteori, e frustrata Mia, care nu e mulțumită de nimic din ce spun sau fac și care se supără pe mine fără motiv. Însă, în majoritatea timpului, e o Mia apatică, care nu simte absolut nicio emoție. Versiunea asta mă sperie cel mai tare, pentru că arată ca o cochilie goală a femeii care era înainte. Mi-e dor de replicile ei pline de sarcasm, de faptul că nu mă plictiseam niciodată în prezența ei, că-mi vorbea cu accent londonez. Eu i-o tăiam scurt, ea îmi răspundea obraznic și amândoi râdeam unul pe seama celuilalt. Asta e Mia care-mi lipsește cel mai mult. Cea care râdea tot timpul.

Uneori, deși urăsc să spun asta, se comportă de parcă nu l-ar iubi pe Sonny. Am surprins-o privindu-l de parcă ar fi copilul altcuiva. Și asta mă bagă în sperieți.

Am pierdut controlul asupra soției mele și aproape că pot vedea prăpastia ce se cască între noi. Abia dacă mai schimbăm două vorbe, iar în răstimpul pe care-l petrecem împreună, am impresia că e pierdută în mica ei lume virtuală, preferând poveștile cu copii uciși în defavoarea mea. Am încercat s-o întreb ce i se întâmplă, dar mi-a spus că oricum n-aș înțelege, așa că am renunțat să mai deschid subiectul. În loc să insist și s-o supăr și mai tare, am lăsat-o baltă.

Mama m-a tras de câteva ori deoparte și m-a întrebat ce fac pentru a o ajuta. I-am tot repetat că Mia e bine și că are nevoie de timp să proceseze cele întâmplate, dar tind să-i dau dreptate. Adevărul e că mă tem că eu aș putea fi cauza problemelor Miei. Mă tem că, dacă un psihoterapeut ar începe să-i sondeze mintea, și-ar da seama că merită ceva mai bun decât mine și familia mea și ar pleca. Uneori, îmi trece prin minte că m-aș putea trezi dimineața și să descopăr că s-a mutat înapoi în Londra, pentru că viața pe care ar duce-o acolo ar fi mai bună decât furtuna de rahat pe care o trăim acum. Poate de asta nu e singura femeie din viața mea: poate că, în subconștient, păstrez o soluție de rezervă, ca să nu rămân singur. Poate că eu am nevoie de un psiholog, nu Mia.

Când intru în seara asta pe ușă și-mi anunț sosirea printr-un salut, sunt cât se poate de pregătit pentru orice voi găsi. Numai că nu e niciuna din cele enumerate mai sus. Mia mă așteaptă în salon, iar Sonny gângurește liniștit pe salteluța de joacă, scoțând tot aerul din jucăria chițăitoare de lângă el. E îmbrăcată într-o pereche de blugi închiși la culoare, o helancă cu mânecă lungă și e machiată. E prima dată când n-o găsesc în pantaloni de trening și arătând ca naiba. A fost nevoie să treacă cinci luni de la accident ca să ajungem la un punct de cotitură?

M-am bucurat prea devreme, pentru că, atunci când mă aplec s-o sărut, își întoarce capul, iar buzele mele îi nimeresc obrazul, nu gura.

Adoptă o atitudine cordială, mă întreabă cum mi-a fost ziua, iar eu îi îndrug doar banalități. Nu e necesar să afle unde am fost după-amiază. Vreau să-i spun cât de bine arată, dar hotărăsc că n-ar fi înțelept să atrag atenția asupra acestui aspect, în caz că va crede că mă leg de starea jalnică în care a fost în ultima vreme. Își freacă iar degetul mare de arătător, ceea ce înseamnă că o preocupă ceva.

Când o întreb dacă totul e în ordine, îmi răspunde că da, dar n-o cred.

— Vrei să vorbim? o întreb.

Ea șovăie înainte să răspundă și se îndreaptă spre dormitor. O urmez înăuntru și-mi dau seama c-au trecut câteva zile de când n-am mai intrat aici – încă un indiciu că nu avem o căsnicie normală. Stă pur și simplu acolo, cu spatele spre mine, și încerc să-i atrag atenția.

— Mia, spun cu fermitate. Ce se întâmplă?

— E vorba de tatăl tău, îmi răspunde.

— Ce-a făcut?

— Tu știai că a fost la școală cu unul dintre copiii găsiți în pod?

— Poftim?

— Abigail Douglas... Dave a fost în aceeași clasă cu ea. O cunoaște și pe fata care a dispărut în același timp cu Abi, dar care a fost găsită în viață, cu toate că abia mai respira.

— Cine ți-a spus asta?

— Jasmine, mama fetei care a supraviețuit.

— Și cum ai cunoscut-o pe Jasmine?

Face o pauză înainte să răspundă.

— Am întâlnit-o la ceremonia funerară a lui Abigail.

— Poftim? Te-ai dus, deși te-am rugat să renunți la idee?

— Da.

— De ce?

— Pentru că nu sunt un copil și nu-mi poți spune ce să fac.

— Nu-mi vine să cred c-ai fost acolo fără să-mi spui.

— Finn, continuă. Pierzi esențialul. Tatăl tău a fost la școală cu una dintre victime și nu ne-a spus.

— Probabil femeia aia, Jasmine, l-a confundat cu cineva.

— Am văzut o fotografie cu ei toți când eram la priveghi.

— Ai fost și la priveghi? Isuse, m-ai lăsat fără cuvinte.

De săptămâni întregi bântuie prin casă de parcă ar fi o figurantă din *The walking dead*, incapabilă să-i ofere fiului nostru atenția și afecțiunea de care are nevoie, iar eu și părinții mei avem grijă de ea și ne purtăm cu mănuși. Și acum, se furișează la înmormântările unor copii pe care nu i-a cunoscut niciodată. Pe cine altcineva mai pune mai presus de propria familie?

— Uite, spune și se apucă să cotrobăie prin poșetă, dar nu găsește ceea ce caută.

Lasă deoparte geanta și apucă paltonul negru, luând la rând buzunarele. Nici acolo nu găsește ceea ce caută.

— Aveam o fotografie cu tatăl tău și cu cele două fete de când erau la școală, adaugă derutată. Jur că era aici.

— Poate era cineva care semăna cu el. Adică de unde știi cum arăta când era mic? Nu are nicio fotografie din copilărie.

— Nu sunt proastă, sunt sigură că era el. Jasmine i-a menționat numele prima. Iar băiatul din poză avea același semn din naștere pe frunte. De ce nu ne-a spus că o cunoștea pe una dintre victime atunci când i-au făcut public numele?

— Poate nu și-a amintit de ea sau nu știa că a fost identificată.

— A fost peste tot la știri. Dave ne-a ascuns asta intenționat.

— Trebuie să existe o explicație logică.

— Păi, n-a fost foarte convingător.

Mă încrunt.

— Ai vorbit cu el despre asta?

— Da, recunoaște cu sfială. Ieri.

— Mia, ce naiba pui la cale?

Încep să-mi pierd cumpătul.

— Am crezut că relația ta cu ai mei se îmbunătățește. Tu și mama v-ați înțeles de minune în ultimele luni.

— Finn, exclamă consternată. Din nou, pierzi esențialul. Nu are nicio legătură cu mama ta. Dave mi-a mărturisit că abia dacă le cunoștea pe fetele alea, fiindcă nu prea trecea pe la școală.

— Știai asta deja. Abia dacă se descurca să scrie și să citească până s-o cunoască pe mama.

— Cred că ne-a ascuns asta cu un motiv. Știe mult mai multe decât lasă impresia. Amintește-ți cum au reacționat când le-am spus că vrem casa. Au tot încercat să ne convingă să renunțăm.

— Insinuezi cumva că știau că sunt cadavre în interior? Nu fi ridicolă. Ai fost acolo. Și ei au fost la fel de șocați ca noi. Cred că alta e, de fapt, problema.

— În sfârșit! spune jubilând. Suntem de acord cu ceva. Deci îl vei întreba despre asta?

— Nu mă refer la tata. Vorbesc despre tine.

— Eu?

— Ai păstrat secrete hoinărelile tale prin oraș, ești obsedată de investigația poliției, nu ai grijă așa cum ar trebui de Sonny... Încerc să spun că probabil e timpul să cerem ajutor, pentru că eu nu te pot vindeca de unul singur.

— *Să mă vindeci?* repetă cuvintele încetișor. Nu mă poți vindeca?

„Cred că nu m-am exprimat corect."

— Vreau să spun c-ar trebui să-ți facem programare la doctor, pentru că ai toate simptomele depresiei postnatale. Nu e vina ta, știu asta. O grămadă de femei suferă de așa ceva, dar mama crede că...

Mă opresc în mijlocul frazei. Mă afund și mai mult.

— Mama ta crede, nu-i așa? mârâie Mia. Păi, dacă doamna doctor Debbie a pus deja diagnosticul, atunci chiar trebuie să fie ceva în neregulă cu mine. Aminteș-te-mi, te rog, ce facultate de medicină a absolvit? Holby City sau Grey Sloan Memorial? Cum îndrăznești, Finn, cum dracu' îndrăznești să vorbești cu maică-ta despre mine?

— Mi-am făcut griji pentru tine...

— Atunci încearcă să mă *asculți*! Încearcă să *vorbești* cu mine despre ororile pe care le-am trăit în casa aia, despre cum era să-l pierd pe Sonny, despre faptul că, știind ce li s-a întâmplat acelor copii, sunt îngrozită că la fel ar putea păți și fiul nostru. Vorbește *cu* mine, nu *despre* mine.

— Îmi pare rău! spun. Doar o voiam pe vechea Mia înapoi.

Scot telefonul din buzunar și-i arăt câteva capturi de ecran cu diferite tratamente pentru depresia postnatală pe care le-am găsit pe internet.

— Dacă nu vrei să vorbești cu cineva, îți putem face rost de medicamente. Uite!

— Oh, e chiar mai bine, spune, râzând ascuțit, fără pic de amuzament. Acum vreți să mă drogați ca să fiu o soție și o noră ascultătoare.

— Nu asta am vrut să spun.

Sonny reacționează cu un scâncet la vocile noastre ridicate, amintindu-ne că e și el prin preajmă.

— Poate c-ar trebui să ai grijă de fiul tău, se rățoiește ea. Pentru că, evident, sunt o mamă atât de îngrozitoare, încât n-am ce căuta în preajma lui.

O urmez în timp ce iese valvârtej din dormitor și intră în salon. Își ia haina și cheile de la mașină, dar nu apucă să iasă din casă, pentru că prezentatorul știrilor de seară de la televizor ne captează amândurora atenția.

— Avem știri de ultimă oră cu privire la cazul copiilor din podul din Leighton Buzzard, unde cadavrele a șapte copii au fost descoperite într-o casă.

Încremenim amândoi de parcă cineva ar fi apăsat butonul de pauză.

— În această dimineață, poliția a confirmat găsirea altor două cadavre pe proprietate.

CAPITOLUL 33

MIA

M-am obișnuit cu tăcerile stânjenitoare și conflictele din casă, dar niciodată nu m-am simțit atât de straniu ca în această dimineață.

Îl conduc pe inspectorul Mark Goodwin din vestibulul de la intrare până în bucătăria casei principale, unde ne așteaptă Finn și părinții lui. E prima față prietenoasă pe care o văd de zile întregi și chiar mă bucur că e aici. Abia dacă am schimbat o vorbă cu Finn de la cearta noastră de acum două zile, iar eu și Dave evităm să ne privim în ochi. Nu percep nicio vibrație negativă din partea lui Debbie, așa că presupun că niciunul dintre ei nu i-a povestit de conversațiile noastre. Probabil că Dave m-a mințit când a spus că Debbie știe că a fost la școală cu acele fete.

– Pentru început, zice Mark în timp ce se așază, vă cer iar scuze că ați aflat veștile noi de la știri, și nu de la mine. Am avut câteva zile de concediu și a apărut o problemă de comunicare între departamente, iar descoperirea a fost făcută publică înainte să vi se aducă la cunoștință.

– Ați identificat cadavrele? întreb.

– Tot ce vă pot spune – și vă reamintesc că tot ce discutăm trebuie să rămână între acești patru pereți – e că două schelete ce aparțin unor persoane adulte se află pe masa patologului Ministerului de Interne.

– Adulți? repet după el. Nu copii?

– Nu.

Simt cum nodul din stomac mi se desface instantaneu. Nu știu de ce contează atât de mult că sunt adulți, pentru că oricum sunt încă două victime. Totuși contează.

— Au fost găsiți îngropați în grădină, lângă zidul din spate, continuă Mark. Tindem să credem că e vorba despre un bărbat și o femeie, dar nu suntem siguri, fiindcă lipsesc părți din schelete.

— Ce părți? întreabă Finn.

— Capetele.

Mă cutremur involuntar.

— Ar putea fi foștii proprietari ai casei? întreb.

— E o pistă pe care o cercetăm, spune Mark. Conform mărturiilor, foștii locatari au dispărut peste noapte prin anii 1970. N-am reușit să dăm de urma niciunei rude în viață, așa că identificarea lor prin potrivirea probelor de ADN ar putea dura ceva mai mult.

Debbie se răsucește spre Dave, dar privirea lui e pironită în podea. Ea scoate un șervețel dintr-un pachet și-și tamponează ochii, însă lacrimile i se rostogolesc pe obraji mai repede decât reușește să le șteargă.

— Îmi pare rău! spune ea. Totul în povestea asta e cumplit..., copiii dispăruți de atât de mult timp, sărmanii lor părinți, iar acum alte două cadavre... Uneori mă întreb dacă o să se sfârșească vreodată. În fiecare zi mă gândesc doar la acea casă și la ce se ascunde în ea. Vreau doar să se termine odată.

Dave îi cuprinde umerii cu brațul. Sunt puțin surprinsă de ieșirea ei emoțională, fiindcă n-o cunosc pe această Debbie. N-am luat niciodată în calcul că descoperirea cadavrelor ar fi putut s-o afecteze și pe ea atât de mult.

Nu după mult timp, Mark pleacă și imediat îmi lipsește prezența lui liniștitoare în acest mediu turbulent. Am senzația că atunci când își face apariția toți din cameră devin cât de buni pot fi și pot să mă prefac că suntem o

familie normală, când în realitate e complet pe dos. Sau poate că nu sunt pregătită să recunosc că-mi doresc să fiu în preajma lui mai mult decât ar trebui. E o aură în jurul lui care mă face să cred că, într-o bună zi, coșmarul ăsta va lua sfârșit. Doar Dumnezeu știe câte cadavre vor fi atunci.

Ne vedem fiecare de-ale noastre, retrași în câte un colțișor din lumile noastre haotice. Dave pleacă la serviciu, eu îi spun lui Debbie c-o să stau astăzi cu Sonny, ea pleacă să facă câteva comisioane în oraș, iar Finn își duce trusa de scule în dubiță și pleacă fără să-și ia la revedere.

Mă întorc în anexă și recitesc mesajele pe care mi le-a trimis Finn după ce ne-am certat. Am ajuns în punctul în care nu știu ce mă enervează cel mai tare: că nu m-a ascultat când i-am povestit despre Dave, că are impresia că dacă mă îmbuibă cu antidepresive lucrurile o să se rezolve de la sine sau faptul că a rostit cu voce tare ceea ce gândeam cu toții, dar nimeni altcineva n-a avut curajul s-o spună – sunt o mamă inutilă. Asta mă doare cel mai tare. Știu c-ar fi trebuit să fac până acum o programare la un psiholog, dar tot amân, pentru că știu că mă va forța să retrăiesc toate aceste luni îngrozitoare. Mi-a fost și încă mi-e foarte greu să mă gândesc la momentul în care am văzut cadavrul din valiză, darămite să-l retrăiesc. Mă așteptam ca înmormântarea lui Abigail Douglas să mă ajute să închei capitolul ăsta și să mă concentrez pe consolidarea legăturii cu Sonny. Când colo, obsesia mea pentru copii a fost înlocuită cu nevoia stringentă de a afla ce secrete mai ascunde Dave.

Trebuie să găsesc o cale prin care să am grijă de copilul meu și, totodată, să descopăr adevărul. Dar de unde să încep? Apoi realitatea mă lovește brusc: sunt singură în casă. Ceilalți se vor întoarce abia peste câteva ore.

Dacă vreau să aflu adevărul, atunci trebuie să-l dezgrop singură.

ANUNȚ PRELUAT DIN *THE TELEGRAPH*, 15 AUGUST 1946

„Bagajele care călătoresc mai bine decât voi!"

O familie înțeleaptă și în pas cu moda știe că cele mai reușite vacanțe sunt acelea în care luați cu voi valizele din piele Portmanteau. Cel mai bine păstrat secret al Franței este dezvăluit acum și în Regatul Unit și, indiferent că zburați în înaltul cerului sau vă pregătiți pentru o aventură pe ocean, lăzile, valizele din piele și trusele noastre pentru farduri, elegante și durabile, sunt perfecte pentru întreaga familie. Confecționate din cadre zdravene și acoperite cu piele rezistentă, de înaltă calitate, valizele noastre sunt încăpătoare, solide și rezistente la pete, se închid ermetic și sunt disponibile într-o gamă variată de culori. Pentru bărbați, Deep Olive, Biscayne Bay și Marina Blue. Iar pentru sexul frumos, Dove White, Gentle Fawn și Dover Cream. Valizele noastre suportă o greutate de până la 27 kg, ceea ce înseamnă că puteți lua în vacanță tot ceea ce vă creează confort – inclusiv chiuveta din bucătărie!

Cu o valiză Portmanteau alături de voi, toți ceilalți vor prinde de veste că sunteți cei mai inteligenți călători.

CAPITOLUL 34

CU TREIZECI ȘI ȘASE DE ANI ÎN URMĂ

– Chiar vrei să faci asta? mă întreabă bunica în timp ce taxiul rulează pe șosea.

Încuviințez. Ea își îndreaptă privirea spre bunicul, îngrijorarea brăzdându-le trăsăturile. El ridică neputincios din umeri și coboară geamul, aprinzând una dintre țigările deja rulate pe care le păstrează în cutiuța din buzunar. Mirosul fumului îmi amintește de mama și îl detest la fel de mult pe cât o urăsc pe ea.

Încerc să fac abstracție de neîncrederea pe care bunicii mei nu izbutesc s-o țină ascunsă și mă concentrez asupra ploii torențiale care răpăie pe acoperișul mașinii și pe stradă. Dacă m-aș fi uitat în ziar la prognoza meteo de astăzi, mi-aș fi luat o umbrelă. N-aș vrea să miros ca un câine ud în ziua nunții mele.

Știu ce părere au bunicii mei, fiindcă niciunul n-a făcut nici cel mai mic efort să-și ascundă îndoiala că iau decizia corectă. Am avut nevoie de câteva săptămâni ca să-i induplec să-mi semneze formularele care îmi permit să mă căsătoresc la șaisprezece ani. Dar asta îmi doresc, de asta am nevoie, de cineva care să fie doar al meu, care să fie lângă mine, indiferent de cine sau ce sunt. Indiferent de ceea ce ar putea sălășlui în adâncul sufletului meu.

Vezi tu, am început să dezvolt niște dorințe atipice. Pofte de a face anumite lucruri pe care nu i le pot împărtăși niciunei alte ființe vii, fiindcă n-ar înțelege. Nici măcar eu nu le înțeleg întru totul. Persoana alături

de care urmează să-mi petrec restul vieții știe câte ceva din ceea ce se petrece în mintea mea, dar doar atât cât îi permit eu să afle. Spre deosebire de părinții mei, eu îmi pot ține impulsurile sub control. Mă bazez pe jumătatea mea că mă va ajuta să devin o persoană mai bună. De-ndată ce mă voi căsători, o să mă ajute să rămân pe calea cea dreaptă, iar dorințele vor dispărea.

Mi-aș dori ca George să fie alături de noi. Au trecut cinci ani de când nu l-am mai văzut și am sperat să se fi întors și să mă fi căutat până acum. Probabil că, acum că are optsprezece ani, s-a înrolat în armată și nu-și poate părăsi postul, fiindcă e trimis în cealaltă parte a lumii. Dacă nu m-aș căsători, cu siguranță, m-aș înrola și eu.

„Știi ce-a pățit", îmi șoptește o voce din interior. Aleg s-o ignor.

Dacă George ar fi fost aici, ar fi făcut o glumă ca să alunge încordarea, asigurându-i încă o dată pe bunicii noștri că iau decizia bună. Îmi doresc să nu fi plecat niciodată. Însă, mai presus de orice, îmi doresc să nu-l fi dezamăgit atât de rău.

Petreceam atât de mult timp împreună, pentru că ne aveam doar unul pe celălalt și pentru că părinții noștri insistau. Ne-au înscris pe amândoi în tot felul de activități, adunări de la biserică, echipe sportive și altele asemenea. În calitate de frate mai mare, cădea în sarcina lui George să găsească un copil care să se potrivească criteriilor părinților noștri și pe care să-l invite la noi acasă să ne jucăm. Mă jucam împreună cu ei crichet sau fotbal în grădină, iar dacă părinții nu erau de acord cu alegerea lui George, tata îi oferea copilului un suc de portocale carbogazos din dozatorul de sucuri acidulate. Dacă el sau mama îl simpatizau, tata își făcea cunoscute intențiile oferindu-i musafirului o Cola.

La scurt timp după ce bea sucul, copilul adormea. Apoi tata sau mama îl duceau sus, în camera de oaspeți, și

rămâneau cu el, la adăpostul ușii încuiate, până se trezea. Mai târziu era condus acasă, iar tata le explica părinților că i s-a făcut rău. Eu și George nu aveam voie să ne învârtim în aceleași cercuri niciodată. Mult timp n-am înțeles de ce majoritatea noilor noștri prieteni se îmbolnăveau la noi acasă. În cele din urmă, am acceptat că era doar un alt mister.

Pentru că numărul cluburilor locale în care ne puteam înscrie era finit, foloseam rulota lăsată în urmă de foștii proprietari ai casei și plecam cu toții în vacanțe lungi, de câteva luni, poposind în parcuri pentru rulote sau în campinguri special amenajate. La fel ca acasă, George a fost încurajat să-și facă prieteni la cluburile pentru copii sau la locul de joacă. După ce aduceam un copil la rulotă, părinții ne trimiteau să ne jucăm afară, încuind ușa în urma noastră. Înainte ca noii noștri prieteni să-și vină în fire, erau abandonați inconștienți undeva pe marginea șoselei sau într-o parcare, iar noi ne aflam deja pe drum spre următorul popas.

Ne trăiam viețile îngropați în atât de multe secrete, încât nu exista nimeni în jur care să ne spună că ceea ce făceau părinții noștri e greșit. Totuși, cumva, noi știam. Dar iubirea, loialitatea și frica de necunoscut ne-au împiedicat să spunem cuiva.

— Ce se întâmplă în casă rămâne în casă, ne spunea tata. Această familie nu va supraviețui dacă niște străini vor începe să-și bage nasul în treburile noastre. Ne vom destrăma, iar voi doi veți fi despărțiți și dați în plasament.

N-am avut niciun motiv să nu-l credem.

Amândoi au băgat spaima în noi, dar cel mai mult ne străduiam s-o evităm pe mama. Schimbările ei bruște de dispoziție erau tot mai frecvente și mai imprevizibile. Într-o clipă îți pregătea cina, iar în următoarea o arunca la gunoi, din cauza unei priviri pe care o considera lipsită de respect. Era mult mai predispusă la violență decât tata.

Inelele de aur pe care le purta pe trei dintre degetele de la mână îi confereau palmelor mai multă forță, iar țigările pe care le fuma una după alta îmi lăsau urme roșii și adânci pe gât și brațe. Când nu se lăsa pradă mâniei, era pierdută în lumea ei și plutea prin casă ca o fantomă, purtându-și melancolia ca un capot.

Cei doi ani dintre mine și George s-au transformat într-o prăpastie de netrecut când el a împlinit treisprezece ani. Își petrecea din ce în ce mai mult timp departe de casă și de mine, se furișa noaptea, când părinții dormeau, și se întorcea la primele ore ale dimineții, duhnind a băutură și țigări. Retrospectiv, pot doar să presupun că a dat de gustul normalității și s-a răzvrătit împotriva regulilor stricte impuse de ai noștri. Însă dorința lui de libertate îl îndepărta de mine. Când l-am implorat să mă ia și pe mine într-una dintre escapadele nocturne, a pufnit în râs, respingându-mă. M-am întors cu coada între picioare spre părinții mei, încercând să umplu golul de mărimea lui George. Am vrut să-mi încredințeze o misiune și să mă implice așa cum au făcut cu el.

Declinul familiei noastre a început în momentul în care în viața noastră și-a făcut apariția Martin Hamilton, un băiat cu care George se împrietenise în taină și care a fost catalizatorul pentru tot ce a urmat.

Glasul bunicului mă trezește la realitate.

— Aproape am ajuns, spune, stingând țigara în scrumieră. Te mai întrebăm o dată, chiar vrei să faci asta?

— Da, răspund fără pic de ezitare și, preț de-o clipă, am impresia că mi-a pus o mână pe umăr.

Dar când mă uit într-acolo nu văd nimic. O căldură reconfortantă mi se răspândește prin oase când îmi dau seama că, până la urmă, George, fratele și cel mai bun prieten al meu, e alături de mine în cea mai importantă zi din viața mea.

CAPITOLUL 35

MIA, 2019

Garajul dublu al lui Dave și Debbie a fost transformat doar parțial în birou. Nu are ferestre, aerul e sufocant, iar mirosul dulceag și grețos al odorizantului de scorțișoară de sub birou îmi întoarce stomacul pe dos. Pereții de un gri-închis au fost spoiți cu var și am impresia că am pătruns într-un spațiu steril. E suficient de spațios cât să încapă două mașini una lângă alta și a treia în fața lor. Într-un colț sunt depozitate uneltele pentru grădină, mașina de tuns iarba și o mașină pentru toaletat gardul viu, iar pe perete sunt amplasate câteva rafturi pe care sunt îngrămădite obiecte precum ghivece de flori, foarfeci de grădinărit și, în mod straniu, un cuțit de vânătoare.

Sonny a adormit repede, așa că l-am lăsat în țarcul din bucătărie. Îmi spun că e în siguranță, că sunt chiar lângă el și că-l voi auzi dacă se trezește.

Câteva dulapuri gri-închis pentru documente sunt aliniate pe un perete, lângă un computer de birou mătăhălos, mape de plastic pentru documente și un șir de rafturi pline cu dosare negre, spiralate. Cealaltă jumătate a camerei e plină, de la podea până la tavan, cu containere din plastic și cutii de carton, fiecare având o etichetă cu un nume sau o scurtă trecere în revistă a conținutului. Pe unele le recunosc ca aparținându-ne mie și lui Finn, dar majoritatea cutiilor sunt ale lui Debbie și Dave.

Cu excepția faptului că vreau să găsesc niște lucruri care să-mi ofere mai multe informații sau să m-ajute să-mi înțeleg mult mai bine socrul, habar n-am ce caut.

Dulapurile cu documente arhivate sunt cea mai ordonată parte a camerei, așa că mi se pare un loc la fel de bun ca oricare altul din care să încep cercetările. Deschid fiecare sertar, dar majoritatea conțin facturi vechi. Debbie e, clar, de modă veche când vine vorba de organizarea conturilor lui Dave, preferând să păstreze fiecare chitanță în format fizic, în loc să le transcrie în foi de calcul și să le stocheze într-un folder pe desktop. Pornesc computerul, dar e parolat. Încerc combinațiile previzibile de nume și date de naștere, dar mă dau bătută când se blochează. Atenția mi se mută pentru o clipă spre cutiile cu lucrurile mele și ale lui Finn. Sunt o amintire sumbră a faptului că nu avem încă un loc al nostru unde să le depozităm. Sunt tentată să răsfoiesc o carte în paginile căreia dau peste câteva poze de la nunta noastră din Maldive, dar mă înfrânez. Imaginile din vremurile fericite nu vor face decât să mă deprime.

Ridic o cutie fără etichetă, care conține hărți rutiere vechi ale orașelor din țară, scrisori și facturi dactilografiate pe hârtie îngălbenită. Datele încep din anii 1940 și se opresc la jumătatea anilor 1950. Antetul scrisorilor menționează ceva despre piele importată și călătorii de lux. Ce legătură are asta cu familia lui Finn? Un bilețel pe care e notată o adresă e prins cu o agrafă de birou de colțul unei facturi. Îi fac o poză cu telefonul și așez cutia la locul ei, exact așa cum am găsit-o, înainte să scotocesc prin alta.

Dau peste jucăriile vechi ale lui Finn și câteva cărți. Găsesc un Tamagotch[4] fără baterii, un câine-robot, o figurină Stretch Armstrong și dinozauri din plastic. Uneori uiți că jumătatea ta a avut o viață și înainte să vă cunoașteți și că drumurile voastre s-au intersectat când era deja adult. Preț de câteva secunde, mă las pradă emoțiilor. Știu că-și dorește tot ce e mai bun pentru mine, dar abordarea

4 Joc electronic, în care principala sarcină este îngrijirea unui animăluț virtual (n. tr.).

lui a fost stângace. Poate am fost prea dură cu el. Poate că felul în care gândesc acum mă face să-mi doresc să-i fac pe toți din jur să se simtă la fel de mizerabil ca mine.

Intru în casă să-l verific pe Sonny, dar el încă doarme adânc, ghemuit ca o mingiuță, cu capul odihnindu-i-se pe o jucărie de pluș Cookie Monster. „Nu asta înseamnă să petreci mai mult timp cu el", mă mustră conștiința, dar ora de somn e oră de somn oriunde ne-am afla.

Mă întorc în garaj. În spatele containerului cu lucrurile lui Finn, se află o cutie de carton zdrențuită și deteriorată de apă. Scot din ea un vraf de hârtii și manuale școlare, și ele într-o stare jalnică, unele complet ilizibile. Dar reușesc să descifrez numele lui Dave pe unele dintre ele. În interior sunt trecute calificativele pe care le-a primit, majoritatea fiind E și câte un U ocazional. Descrierile profesorilor despre abilitățile sale și prezența la ore sunt variații pe aceeași temă: Dave abia se prezintă la ore, abia știe să scrie și să citească, așa că a fost mutat în ceea ce ei numesc „clasă de recuperare". Mă întreb cât timp a fost nevoit să poarte acest stigmat.

Găsesc o carte jerpelită pentru exersarea scrisului de mână. Din cauza umezelii, titlul de pe copertă e complet șters, la fel și scrisul de pe primele câteva pagini, dar cuprinde exerciții elementare, care încep cu alfabetul și, treptat, avansează spre cuvinte scurte. Pe dosul fiecărei pagini se simt șănțulețe adânci, de parcă ar fi apăsat prea tare cu vârful stiloului. Sesizez o notă familiară în felul în care trasează literele, în felul în care îl face pe M, S-ul inversat și cele două linii din centrul lui E. Frunzăresc manualul, apoi altul, încercând să-mi dau seama de ce scrisul lui mi se pare cunoscut.

Revin asupra fiecărei litere și-i trasez conturul cu vârful degetului. Revelația mă lovește cu forța unui pumn, făcându-mă să mă clatin pe picioare.

CAPITOLUL 36

FINN

— Tatăl tău a crestat cuvintele în plintă, zice Mia fără nicio altă introducere.

Rostește cuvintele dintr-un foc și am nevoie de câteva secunde să pricep ce vrea să spună. E înfierbântată, are pielea roșie și pupilele dilatate de parcă ar fi băut un expresso tare.

Poftim?

— Tatăl tău a scris mesajul care ne avertiza ce se află în pod.

— Când?

— Când era copil.

Vorbele ei n-au niciun sens și, pentru a nu știu câta oară, trebuie să încerc să ghicesc. Apoi își dă seama că n-ar trebui să fie atât de entuziasmată de ceea ce știe, așa că se mai liniștește puțin. Îmi întinde un manual vechi și telefonul ei. A salvat de pe internet o imagine cu cuvintele gravate în plinta din camera copilului. „Îi voi salva din pod." Nu pot nega că literele I și V sunt similare cu cele din această carte, iar când mă uit cu mai multă atenție, observ că și S-urile seamănă.

— Toți copiii scriu așa, o contrazic. Toți încurcam literele și le făceam invers când învățam alfabetul.

Își dă capul pe spate și mă privește de parcă am pălmuit-o peste față.

— Finn! insistă ea. Uită-te cu atenție! Sunt identice! Fiecare afurisită de literă! Gândește-te ce înseamnă asta.

Înseamnă că soția mea a găsit o altă obsesie și nici de data asta nu e fiul nostru. După ce nu mi-a vorbit zile în șir, m-a sunat astăzi la lucru și m-a implorat să mă întorc acasă. Când am întrebat-o dacă Sonny e bine, închisese deja, așa că am traversat orașul, gonind ca un nebun, fără să țin cont de radare, doar ca să aud balivernele astea.

Mă prefac că mă gândesc la argumentele ei, când, de fapt, mă căznesc să găsesc un termen de comparație pentru comportamentul ei. Sincer, nu știu cum să procedez.

— Ce crezi că înseamnă asta? o întreb, sperând că, atunci când o va spune cu voce tare și nu va mai fi doar o conversație în mintea ei, își va da seama cât de nebunesc sună totul.

— Înseamnă că Dave a scris acele cuvinte, repetă ea. La un moment dat în copilărie, tatăl tău a fost în acea casă. Nu știu dacă au fost acolo și Abigail sau Precious, dar el, cu siguranță, a fost acolo. Știa despre copiii închiși în pod.

— Când ai dormit ultima dată? o întreb. Ai luat prânzul? Hai să mergem în bucătărie și să-ți pregătesc ceva de mâncare.

Nici măcar nu mă ascultă.

— De ce nu ne-a spus că le cunoștea pe fetele alea? spune pe același ton înverșunat, acuzator, pe care l-a folosit și data trecută când ne-am certat în legătură cu tata.

— Ți-a explicat deja, îți amintești? Ani întregi nu a prea dat pe la școală.

— Și atunci unde se ducea?

— De unde să știu eu?

— Prin urmare, și-ar fi putut petrece timpul în acea casă. Pun pariu că Mark ar putea scoate adevărul de la el.

— Mark Goodwin? o întrerup. Vrei să chemi poliția pentru tata?

— Doar dacă nu cumva vrei să-l întrebi de ce ne-a ascuns adevărul.

Nu mai suport să ascult tâmpeniile astea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mia! urlu, iar ea face un pas înapoi. Tu te-auzi ce spui? Nici eu și nici tu n-o să chemăm poliția pentru tata. N-a fost el în casa aia nenorocită, n-a scrijelit el cuvintele pe plintă și nu le cunoștea pe fetele alea. Asemănarea literelor e o simplă coincidență. Cauți ceva ce nu s-a întâmplat și trebuie să încetezi.

Mia pare profund rănită de izbucnirea mea, dar nici măcar buzele care-i tremură și nici ochii plini de lacrimi nu mă vor putea opri.

— Ești bolnavă, Mia, nu-ți dai seama? Ceva nu-i în regulă în mintea ta și ai nevoie de ajutor. Pune capăt vânătorii de vrăjitoare pe care ai pornit-o împotriva familiei mele.

Mă plimb agitat prin salon și tot ce aveam pe suflet de la ultima noastră ceartă se revarsă afară.

— Nu putem continua așa. Am trecut prin atâtea împreună și am supraviețuit, dar acum, ei bine, mi-e teamă că situația asta o să ne distrugă. Pari hotărâtă să nărui tot ce-am construit împreună. Aș putea să mă împac cu toate astea dacă aș fi convins că Sonny e pe primul loc în viața ta, dar e clar că nu e.

Mă uit în jur, când îmi dau seama de ceva. Intru în dormitor. Pătuțul lui Sonny e gol.

— Unde e Sonny?

Panica îi transfigurează trăsăturile.

– Mia, unde e Sonny? repet întrebarea în timp ce ea se grăbește spre ușă.

– E în bucătăria mamei tale, murmură ea.

O prind din urmă și o apuc de umăr, întorcând-o cu fața spre mine.

– Singur? strig și ea încuviințează. De când e acolo?

– Nu știu..., jumătate de oră?

Încearcă să se elibereze din strânsoarea mea și o împing laoparte, dându-i drumul. Își pierde echilibrul și se izbește de perete. Sunt prea furios pe ea ca să verific dacă s-a rănit.

– Mă duc după el! mă răstesc mânios și-i întorc spatele. Sonny are nevoie ca măcar unul dintre noi să se comporte ca un părinte.

CAPITOLUL 37

DEBBIE

Ciocănesc la ușa anexei, dar aștept să fiu invitată înăuntru. Îmi deschide Mia. Capul lui Sonny se odihnește pe umărul ei. La prima vedere, totul pare perfect normal. Dar pe mine nu mă păcălește. Postura ei e rigidă, ca o statuie, de parcă ar fi prima dată când ține un copil în brațe și-i e frică să nu-l scape.

Noaptea trecută, Finn mi-a povestit că Mia e de părere că Dave ascunde ceva legat de acea casă și că ne-a cotrobăit prin garaj. E timpul să preiau frâiele, înainte ca lucrurile s-o ia razna complet.

— Ce mai faceți? o întreb. Nu v-am mai văzut atât de des în ultimele două zile.

— Suntem bine, răspunde ea.

— Ai reușit să dormi mai bine?

— Puțin mai bine.

Cearcănele uriașe din jurul ochilor ei îmi spun cu totul altceva.

— Putem vorbi?

Mă invită să iau loc pe canapeaua din fața ei. Observ câteva perne și o plapumă împăturită pe podea și îmi pare rău pentru bietul meu fiu, dat afară din propriul dormitor.

— Finn te-a rugat să vii? mă întreabă fără să-și poată ascunde încordarea din voce.

— Nu, dar mi-a spus că treceți printr-o perioadă dificilă și că ai îndoieli în ceea ce-l privește pe Dave.

Se îmbujorează.

— Finn își face griji pentru tine, ca noi toți, de altfel.

— Sunt mai bine.

— Dar, de fapt, nu ești, nu-i așa, scumpo? Cu tot respectul, dar nu duci de nas un copil. Poate că-ți legeni fiul în brațe, dar nu-l ai la inimă, nu-i așa?

— Îl iubesc, protestează și-l strânge la piept ca pe o geantă scumpă de designer.

— Și e suficient? Finn mi-a spus că ieri l-ai lăsat pe Sonny nesupravegheat în bucătărie, în timp ce ne scotoceai prin garaj, încercând să demonstrezi că Dave a mințit. De ce i-ai face una ca asta fiului tău?

— Ne despărțea doar o ușă.

— Mia, Sonny e atât de neimportant pentru tine, încât ai uitat de el. Chiar nu-ți dai seama că atitudinea asta nu e firească pentru o proaspătă mămică? El ar trebui să fie viața ta. Poate c-am avut așteptări prea mari de la tine.

Îmi feresc privirea și scutur din cap de parcă ar fi vina mea.

Știe că am dreptate, simt asta, dar nu e pregătită s-o recunoască. Mă răsucesc cu fața spre ea.

— Am nădăjduit că ți-am fost de ajutor când am avut grijă de Sonny, în timp ce încercai să te pui pe picioare, și că noi două am depășit divergențele anterioare. Însă am senzația că eu și Dave am făcut ceva care te-a supărat. Nimeni nu păstrează secrete față de tine, Mia. Întreabă-mă orice și poate vom reuși să rezolvăm problema.

Șovăie. Își mișcă frenetic degetele mâinii libere, frecându-le unele de altele.

— Ți-a... ți-a mărturisit Dave că a fost la școală cu una dintre fetele găsite în podul nostru și cu prietena ei?

— Bineînțeles. E soțul meu. Nu avem secrete unul față de celălalt.

— Atunci de ce niciunul dintre voi nu ne-a spus și nouă sau poliției?

— Zi-mi un singur lucru bun care a rezultat din faptul că ați aflat despre asta.

— Era casa noastră. Aveam tot dreptul să știm.

— Dave nu v-a spus fiindcă nu are nicio legătură cu ce s-a întâmplat acolo în trecut sau cu situația din prezent. Ne-am temut că, în starea ta actuală, ai putea interpreta greșit lucrurile. Și am avut dreptate. Dă-mi voie să-ți spun ceva ce tu nu știi, Mia. Soțului meu nu i s-a pus totul pe tavă. Niciunul dintre noi n-a fost crescut în puf, așa ca tine. Am fost nevoiți să muncim din greu pentru tot ce avem. El a avut o copilărie îngrozitoare, prin urmare, n-a vrut să i se amintească de acea perioadă. În cele din urmă, Dave s-a ridicat deasupra așteptărilor scăzute și a devenit omul care e astăzi. Soțul meu e un bărbat mândru, un tată grozav și un bunic minunat. Însă îi e rușine de persoana care a fost. E dureros când răscolești trecutul și-l acuzi de Dumnezeu știe ce.

— Plinta, spune, dar cu voce mult mai înceată. Era scrisul lui. Sunt sigură de asta.

— E dislexic. Pe atunci, scrisul lui de mână semăna cu cel al unui copil mult mai mic, așa că ar putea aparține oricăreia dintre cele șapte victime din pod. O să spun asta o singură dată: jur pe viața lui Finn că Dave nu a pus niciodată piciorul în acea casă înainte s-o cumpărați voi. Te implor să încetezi cu vendeta asta pornită împotriva lui. E destulă presiune asupra familiei noastre și fără să ne faci tu viața un calvar. Pot să-ți dau un sfat, ca de la femeie la femeie? Poate c-ar trebui să acorzi mai multă atenție căsniciei tale, în loc să lansezi acuzații stupide. Dave și Finn

muncesc pe rupte să ne întrețină, în timp ce tu cauți probleme acolo unde nu sunt.

Pe chip i se citește îndoiala. Își mută privirea în altă direcție, însă nu e destul de rapidă și remarc cât e de rușinată. Trebuie să profit de ocazie.

— Ce vrei de la noi, Mia? o întreb cu blândețe. Noi te iubim, însă e limpede că nu e valabilă și reciproca. Ne-ai luat de sub nas casa pe care ne-o doream și n-am spus nimic. Nu-ți place să locuiești cu noi, dar nu te-ai deranjat să accepți oferta noastră de a vă da banii necesari să vă cumpărați o locuință în altă parte. Habar n-am ce altceva am mai putea face. Nu vom putea continua să trăim așa. Deci ce trebuie să facem ca să te vedem fericită?

Ezită înainte să șoptească.

— Nu știu.

E la un pas să cedeze. Aștept de luni întregi, de fapt, de ani, să port conversația asta cu ea.

— Oferta noastră e încă valabilă, spun. Putem gira iar cu casa și să te ajutăm să-ți cumperi o locuință în altă parte.

— Nu putem lua bani de la voi.

— Cred că îți dai și singură seama că lucrurile s-au schimbat pentru toți. Așa că nu vi-i mai oferim amândurora. Ți-i oferim doar ție.

Saltă din sprâncene, uimită.

— Îți vom da până la ultimul bănuț ca să-ți cumperi o casă nouă. Cu condiția să renunți la fiul meu și la căsnicia voastră.

— Poftim? întreabă ea, gândindu-se că a auzit sau a înțeles greșit.

— Vreau să-l părăsești pe Finn, răspund și-mi așez ușor mâna pe brațul ei. Îmi pare rău s-o spun, dar nu aduci altceva decât nefericire în familia asta. Mia, ești ca

un cancer care ne macină pe toți. Finn ar fi mult mai fericit dacă ar avea șansa s-o ia de la început. Vreau doar ce e mai bun pentru el, iar tu n-ai loc în ecuația asta. Prin urmare, te rog să iei banii, să te muți și s-o iei de la capăt.

O tăcere apăsătoare, îngreunată de stupefacție, se lasă între noi înainte ca să răspundă.

— Ești atât de disperată să ne desparți, încât ai de gând să mă plătești?

— Fac asta pentru familia mea, din care ai fi putut să faci parte și tu, dacă nu te-ai fi încăpățânat să ne respingi la fiecare pas. Dacă ai avea o idee cât de mică despre ce înseamnă să fii mamă, ai pricepe de ce încerc să-mi protejez băiatul.

— Dave ce spune de acest aranjament?

— Mă susține 100%, mint.

E doar ideea mea.

— Și Finn? Ce va zice când o să-i dau vestea?

— Chiar dacă e soțul tău, îmi cunosc fiul mai bine decât tine. În cele din urmă, își va da seama că așa e cel mai bine.

— Ești îngrozitoare.

Se ridică în picioare, strângându-l în continuare pe Sonny la piept, și se întoarce cu spatele la mine. Din poziția în care stă, zăresc doar smocurile de păr negru ale nepotului meu și tânjesc să-mi trec degetele prin el.

— Te-ai prefăcut că-mi ești prietenă, doar ca să încerci să ne controlezi.

— Poate că sunt îngrozitoare, dar nici tu nu ai refuzat, nu-i așa? N-ai spus „nu".

Întredeschide buzele, dând să răspundă, dar nu-și găsește cuvintele. Îmi dau seama că, de fapt, se gândește la asta. Mi-am asumat un risc uriaș, dar acum mă întreb

dacă nu cumva planul meu va da roade. Încerc să-mi stăpânesc nerăbdarea.

– Ia banii și gata, Mia, insist. Recunoaște, nu-ți place să stai aici. Crezi c-o să te descurci mai bine decât mine sau Finn. Niciodată n-o să mă simpatizezi, iar Finn nu te va alege, în detrimentul nostru. Cercul ăsta vicios în care ne învârtim, încercând să ne lovim una pe cealaltă, va continua la nesfârșit, dacă îi permiți. Îți dau puterea să schimbi toate astea. Gândește-te la vechea ta viață din Londra – la prietenii tăi, la bucuria de a trăi și de a lucra acolo. Ai putea folosi banii noștri ca avans pentru un apartament. Să te întorci la petrecerile tale fermecătoare și la clienții celebri. Fii sinceră cu tine: îți lipsesc toate astea, nu-i așa? Deci de ce să nu-ți ușurezi situația – de fapt, pe-a tuturor – și să pleci?

Acum stă cu fața la mine.

– Așa, pur și simplu?

– Pur și simplu. Suntem în stare să ne descurcăm și fără tine. Am făcut-o și înainte să apari tu în peisaj și o putem face din nou. Iar când va crește, Sonny va înțelege.

– Ce să înțeleagă?

– De ce mama lui l-a lăsat cu tatăl lui.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Sper că n-ai impresia că te vom lăsa să-l iei pe Sonny cu tine, nu-i așa? O parte a condiției să te ajutăm să te muți e să-mi lași nepotul.

CAPITOLUL 38

CU TREIZECI ȘI OPT DE ANI ÎN URMĂ

Îmi rotesc privirea prin clasă și zăbovesc asupra fiecărui elev, sortându-i în tăcere.

În timp ce profesoara noastră, doamna Dennison, își continuă netulburată discursul despre plăcile tectonice ale pământului – un subiect despre care tata ne-a vorbit mie și lui George cu ani în urmă, când ne educa de-acasă –, mă cufund în propria lume, pe jumătate rodul imaginației mele, pe jumătate creația părinților mei. Îmi împart colegii de clasă în trei categorii, cei de care mama și tata ar fi încântați să-i aduc acasă, cei care nu le-ar stârni niciun interes și cei care n-ar mai părăsi niciodată *acea cameră*.

Realitatea mă prinde din urmă, amintindu-mi unde mă aflu și cine sunt acum. Nu trebuie să mai gândesc așa, pentru că nu mai aparțin acelei lumi. Sunt un om obișnuit. Toți din această clasă sunt în siguranță, pentru că sunt un om obișnuit. Cât se poate de banal. Mi-am revizuit vocabularul ca să semăn mai mult cu ei și mai puțin cu tata. Iar acum, dacă voi aduce pe cineva acasă, o voi face acasă la bunicii mei. Prietenii pe care mi-i voi face vor pleca la fel cum au venit, respirând și pe picioarele lor.

Relația cu bunicii mei s-a îmbunătățit simțitor de când locuiesc cu ei. Îmi amintesc cât de șocați au fost când am apărut nitam-nisam la ușa lor, prezentându-mă drept ruda lor, și le-am cerut ajutorul. Până în acea zi, nu mai știuseră nimic de soarta mea de când eram doar un copil – și nu pentru că ar fi fost alegerea lor. Încercările

repetate de a mă vedea au fost respinse de mama. Le-am povestit cum și de ce am evadat, precum și despre fuga lui George și tot ce se petrece sub acel acoperiș, iar mărturisirea mea i-a îngrozit. Însă nu mi-au pus nicio clipă cuvintele la îndoială.

Bunicul nu e nici pe de parte un bătrânel în papuci de casă pufoși, care pufăie toată ziua dintr-o pipă. Tatuajele decolorate pe care le are de pe vremea când a fost înrolat în marina comercială și în închisoare deapănă povești cărora nu trebuie să le dea glas. Bunica e echivalentul său feminin. Nu poate suferi proștii, dar e receptivă în ceea ce privește emoțiile – se repede să-mi ofere îmbrățișări și se retrage la fel de repede, dacă mă feresc din calea gesturilor ei exuberante.

Faptul că locuiesc cu ei înseamnă că trebuie să-mi schimb felul de a gândi și că nu mai trebuie să analizez cu cine pot să mă împrietenesc. Nu trebuie să-mi mai fie frică de dispoziția în care îi găsesc când mă întorc de la școală. Acum duc o viață normală. Cu toate astea, gândurile nefirești îmi dau târcoale încă. Îmi imaginez cum noii mei prieteni se prăbușesc inconștienți pe masa din sufragerie, cum își rostogolesc ochii în orbite, cum li se scurge câte un firicel de salivă din colțul gurii. Doar că, în fanteziile mele, bunicul e cel care îi cară pe-un umăr în sus pe scări.

Dacă părinții nu m-ar fi obligat să particip la atât de multe activități sau să fac parte din tot soiul de grupuri și cluburi, poate că mi-ar fi fost greu să mă adaptez la viața de elev și să fiu în permanență în mijlocul colegilor. Dar experiența pe care am acumulat-o în a mă împrieteni cu oricine mi-a înlesnit integrarea. Singura dată când o gașcă de băieți a încercat să-mi facă zile fripte pentru că eram prospătură, l-am pocnit pe liderul grupului atât de tare în moacă, încât a avut ochiul vânăt două săptămâni. A fost mult prea umilit ca să mă toarne.

Mi-am găsit chiar și cel mai bun prieten, lucru pe care îl avusesem doar în persoana lui George, înainte să-l trădez. Ne-am petrecut ultimele vacanțe de vară unul în compania celuilalt și, uneori, când ne jucam împreună, îi spuneam din greșeală George. Nu cred c-a băgat vreodată de seamă.

El m-a făcut să mă întreb dacă ideea de a stabili o legătură în afara familiei l-a atras și pe George spre Martin Hamilton. Pentru că asta simt și eu față de prietenul meu. Suntem atât de apropiați, încât aș fi în stare chiar să ucid pentru el, dacă mi-ar cere-o.

La scurt timp după ce Martin a apărut în viața lui, fratele meu n-a mai vrut să aibă atât de mult de-a face cu mine. Conversațiile noastre oscilau mereu în jurul lui, mereu era vorba că „Martin a făcut aia" și „Martin a spus asta", astfel încât atenția pe care o primea acest străin din partea lui George depășea cu mult resturile pe care le primeam eu. Pe atunci, mamei îi făcea plăcere să ne întărâte, îl lăuda pe unul și îl critica pe celălalt, încurajându-ne să ne pârâm pentru cea mai mică abatere. Așadar, ca să mă răzbun pe George pentru că mă neglija și ca să obțin favoruri din partea mamei, i-am povestit de prietenul despre care fratele meu îmi făcuse confidențe.

Am știut că am făcut o greșeală chiar în clipa în care cuvintele mi s-au rostogolit de pe buze. Însă nu mi-am dat seama imediat cât de mare a fost greșeala.

Mama și George s-au certat când el a refuzat categoric să-l aducă pe Martin acasă, iar situația s-a agravat mai târziu, când tata s-a întors de la serviciu. Satisfacția pe care am avut-o când l-am aruncat pe George în gura leului s-a evaporat atât de repede, încât nu pot spune nici măcar că a fost de scurtă durată. Mă răsculasem împotriva singurei persoane de pe pământ care ținea la mine. Două chelfăneli mai târziu, George a cedat în cele din urmă, însă relația noastră a fost distrusă iremediabil.

Curând, Martin a început să vină regulat la noi la ceai. Era un băiat ciudat, c-un zâmbet tălâmb întipărit pe față și urechi clăpăuge. Spunea glume nesărate ca să facă impresie, imita vedete de film și televiziune și m-am trezit că-l simpatizam cu adevărat.

Chiar și mama manifesta un interes neașteptat pentru el; mai mult decât față de oricare alt copil cu care se împrietenise George. Se asigura mereu că are burta plină, oferindu-i un bol plin cu desert cu aromă de căpșuni Angel Delight, în timp ce noi nu primeam nimic, și îi pregătea o gustare pe care s-o ia acasă. Simpatia mea s-a transformat curând în resentimente. Mama lui Martin murise când el era bebeluș, dar asta nu însemna că trebuia s-o fure pe a mea sau pe fratele meu.

Tata nu era la fel de interesat de el ca mama. De fapt, chiar deloc. Părea plictisit de vizitele regulate ale băiatului, iar într-o zi, spre uimirea tuturor – dar nu și a tatei –, Martin a adormit din senin la masă. Cu toții știam ce o să urmeze.

Jur că am zărit lacrimi în ochii mamei când l-a urmat pe tata, care-l căra pe Martin în brațe spre *acea cameră*. Când părinții mei au coborât iar la parter, cu puțin timp înainte de ora de culcare, Martin nu mai era cu ei. Nu l-am mai văzut niciodată. Aceea a fost ziua în care totul s-a schimbat. Din acel moment, niciunul dintre copiii care erau purtați în brațe, inconștienți fiind, spre camera de la etaj nu s-a mai întors.

Eu și George n-am mai adus niciodată vorba despre Martin. Când poliția a venit la noi acasă, pentru că tatăl lui știa că el și George sunt prieteni, n-a fost nevoie să ne punem la punct povestea. Știam ce aveam de făcut ca să ne protejăm familia. Le-am spus că, deși ne jucam uneori împreună după școală, n-a fost niciodată la noi acasă și n-au avut niciun motiv să creadă că mințim.

Mă întreb acum cât de diferită ar fi fost viața mea dacă Martin s-ar fi întors. Aș mai fi dezvoltat dorințele astea? Aș mai simți nevoia să salvez oameni? Să-mi salvez fratele? Pentru că pe el l-am dezamăgit cel mai mult.

Ultima amintire pe care o am cu George e din weekendul ce a urmat dispariției lui Martin, cu privirea lui disperată fixând-o pe a mea când mama ne-a prins uitându-ne la o casetă video intitulată *Raiders of the Lost Ark*, pe care am găsit-o pe podea, lângă proiectorul ce apăruse din senin într-o după-amiază. Dar, după ce am încărcat-o în aparat, am rămas perplecși privind ecranul alb ca zăpada pe care apăruse camera de sus.

La începutul înregistrării, Martin era singur pe ecran. Era un prim-plan cu chipul său înlăcrimat, cu ochii holbați de groază și cu mâinile întinse deasupra capului, de parcă s-ar fi căznit să atingă stelele. Camera de filmat s-a dat înapoi cu câțiva pași, pentru a prinde în cadru frânghia încolăcită în jurul gâtului său, legată de un cârlig din tavan. Apoi, în cadru a apărut cineva mai înalt decât el, purtând un pulover asemănător cu al tatei, cu o pungă de plastic în mâini.

Amândoi ne-am răsucit capetele iute ca fulgerul când mama a început să țipe în spatele nostru. Am încercat să fugim, dar ea bloca ușa, iar când i s-a alăturat și tata, George a apucat crosa de crichet sprijinită de canapea și a lovit-o pe mama în piept cu atâta forță, încât a proiectat-o pe podea. Fratele meu, cuprins de isterie, zbiera din toate puterile, implorându-mă să fugim în oraș după ajutor, dar tata i-a smuls crosa din mână, l-a prins de gât și l-a târât pe trepte spre trapa deschisă a podului, apoi în sus, pe scara din lemn. Groaza și confuzia puseseră stăpânire pe mine, așa că m-am refugiat în dormitor. „O să se termine în curând", îmi tot răsuna în minte. „Până dimineață, totul o să revină la normal. Normalitatea noastră."

Pe măsură ce se făcea tot mai liniște în casă, m-am furișat pe coridor. Lăsaseră scara coborâtă și cheia în broasca chepengului. O singură rotire în sensul invers acelor de ceasornic și l-aș fi putut elibera. Ne-aș fi putut salva pe amândoi.

Însă n-am îndrăznit. Dacă aș fi făcut-o și am fi fost prinși, am fi intrat într-un bucluc și mai mare. În schimb, am încercat să mă conving că, după ce se vor calma spiritele, îl vor elibera și ne vom continua viața, așa cum făceam de fiecare dată. În cele din urmă, m-am întors în camera mea.

Probabil c-am adormit, pentru că m-am trezit câteva ore mai târziu, din cauza sunetului scos de un obiect greu târât pe palier. Am întredeschis ușa la timp să-l văd pe tata care-l băga în *acea cameră* pe copilul lui mai mare, semiconștient. M-am panicat și am fugit spre ei, dar m-am oprit în prag. Camera era scăldată în lumina portocalie și blândă a apusului. Tata m-a învățat să încadrez întotdeauna frumusețea atunci când o văd și exact asta am făcut. Captiv în acea imagine era George, culcat pe-o parte, lângă o valiză deschisă și un teanc de haine.

Tata nu mi-a adresat niciun cuvânt, ci mi-a trântit pur și simplu ușa în nas, cufundând coridorul în beznă.

Ultima imagine cu fratele meu a fost fugitivă, dar mi-am petrecut timpul încercând s-o reproduc și s-o uit în egală măsură.

— Unde e George? am întrebat cu nervozitate a doua zi la micul-dejun.

Masa era aranjată doar pentru trei persoane.

— Amândoi ați fost avertizați ce se va întâmpla dacă nu veți fi loiali familiei noastre, a spus nonșalant mama, aprinzându-și o țigară.

Și-a înfășurat un braț în jurul pieptului, rămânând nemișcată.

— Fratele tău ne-a amenințat că va spune și altora ce se petrece aici. Nu putem permite să se întâmple una ca asta, nu-i așa?

Am clătinat din cap și mi-am îndreptat privirea spre tata, care ațâța focul în grădină. Pe jos, în jurul lui, erau o grămadă de umerașe goale. Era tras la față și avea umerii încovoiați în timp ce arunca o haină în flăcări. Am recunoscut puloverul roșu cu alb al lui George. Mi-am înghițit lacrimile. Fratele meu dispăruse și totul era numai din vina mea.

Au trecut patru ani de atunci, dar și astăzi mi-e la fel de dor de George ca în prima dimineață în care am luat micul-dejun fără el.

THE SUNDAY NEWS

„SOȚUL DIN CAZUL COPIILOR DIN POD ARE O AVENTURĂ"

DE CAROLE WATSON, REPORTER-ȘEF DE INVESTIGAȚII

Bărbatul care a descoperit cadavrele a șapte copii în podul „casei sale de coșmar" are propriile secrete adânc îngropate, pe care vi le dezvăluim în exclusivitate.

Finn Hunter, în vârstă de 30 de ani, a petrecut nopți incendiare alături de fosta sa iubită, pe la spatele soției, Mia, iar cei doi au și o fiică.

Finn și Mia, care a fost cândva logodită cu Ellis Anders, câștigătorul *Strictly Come Dancing*, au ajuns pe prima pagină a ziarelor după ce, în luna martie, au descoperit cadavrele unor copii uciși în podul noii case. De asemenea, rămășițele a doi adulți au fost găsite în curtea casei în urmă cu o săptămână.

Hunter a fost surprins intrând pe furiș în casa fostei iubite, Emma Jones, cu care are o fetiță în vârstă de patru ani. De asemenea, cu Mia are un băiat.

Un prieten apropiat ne-a dezvăluit că soții Hunter au trăit într-o tensiune uriașă de

la descoperirea macabră făcută în podul casei lor.

„Mia va fi devastată să afle că nu numai că soțul ei a ținut legătura în mod regulat cu Emma, ci și că au un copil împreună", a precizat sursa noastră. „O minte de ani întregi."

Puteți citi mai multe la paginile 4 și 5.

CAPITOLUL 39

FINN

Futu-i!

CAPITOLUL 40

MIA

Sunt destul de calmă, având în vedere toate câte s-au întâmplat. Și, când spun „toate", mă refer la faptul că soțul meu e un mincinos infidel, care a făcut un copil cu fosta lui iubită, continuându-și nestingherit aventura pe tot parcursul căsniciei noastre. La faptul că socrul meu ascunde ceva legat de casa în care au fost găsite cadavrele a șapte copii și două schelete decapitate ale unor adulți. Și să nu uităm de vipera de soacră-mea, care vrea să mă cumpere ca să renunț la căsnicie și la calitatea de părinte.

E de-abia 6.00, dar pentru a mia oară în această dimineață iau iPadul ca să mă torturez, recitind din ziar, cuvânt cu cuvânt, despre viața secretă a soțului meu. Au tipărit și o fotografie cu Emma, femeia pe care au catalogat-o drept „cea cu care mă lupt pentru inima lui Finn", alături de o fetiță cu fața pixelată, călare pe o bicicletă roz. Alte trei fotografii îi înfățișează pe ea și pe soțul meu la plimbare, ținându-se de mână sau sărutându-se în pragul casei.

Funcționez ca un robot. N-am reușit să pun geană pe geană – nici măcar o clipă –, iar stomacul gol continuă să-mi bolborosească ca un canal de scurgere. Dar nici nu mi-e foame. Chiar și o mușcătură de pâine prăjită m-ar face să vomit în acest moment. Totuși mă chinuie o sete de neostoit. Mă întreb dacă e din cauza cantității mari de lichide pe care am pierdut-o plângând. E posibil așa ceva? Îmi notez în minte să caut pe Google. Apoi mă întreb de ce mi-ar păsa. În momentul de față, mintea mea e împărțită

în atât de multe direcții, încât fac eforturi supraomenești să mă concentrez pe un singur fir.

De fapt, într-o oarecare măsură, sunt recunoscătoare că se comportă așa, pentru că, atunci când îmi iau răgaz, în minte îmi apare doar fața posomorâtă a lui Finn de când a intrat azi-noapte în dormitor. Arăta ca o stafie și am crezut că ceva teribil i s-a întâmplat lui Debbie. Și, să fiu sinceră, acum că și-a dat arama pe față, ar fi trebuit să mă prefac foarte mult, cam ca la ceremonia de decernare a premiilor Oscar, că îmi pare rău.

În schimb, mi-a cerut să iau loc pe pat și mi-a povestit că inspectorul Goodwin l-a informat că biroul de presă al poliției a fost contactat de un ziar care plănuia să publice un articol cu fotografii despre el și că îi acordau dreptul la replică. Era vorba despre fosta lui iubită.

— Ce fotografii? l-am întrebat.

— Cu mine în timp ce ies din casa ei.

— De când?

— Din ultimele câteva săptămâni.

— Cât de des?

— De câteva ori.

— Ce înseamnă „de câteva ori"?

— De vreo șase ori sau pe-acolo. Probabil mai mult.

Mi-am simțit inima strivită ca într-o menghină. Nu eram proastă. Știam încotro se îndreaptă lucrurile. Exista un singur motiv ca el să meargă atât de des acasă la Emma.

— De cât timp se întâmplă asta?

S-a chinuit să mă privească în ochi.

— Niciodată nu s-a terminat cu adevărat.

Am avut nevoie de ceva timp să descifrez sensul cuvintelor lui înainte să răspund.

— Adică ai avut o aventură cu ea în ultimii șase ani?

A încuviințat.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— Ăsta nu e un răspuns, Finn!

— Nu știu de ce.

— Repet, nici ăsta nu e un răspuns. Dacă o iubeai mai mult, de ce nu te-ai despărțit de mine? De ce te-ai mai căsătorit cu mine? De ce nu te-ai însurat cu ea?

A ridicat din nou din umeri, iar eu mi-am șters cu mâneca ochii strălucitori din cauza lacrimilor.

— Mai e ceva, a continuat el și de data asta nu m-a mai putut privi.

S-a dus la fereastră și a privit spre grădina cufundată în întuneric. Mi-a povestit cum Emma a rămas însărcinată la un an după ce ne-am căsătorit și că au împreună o fiică, pe Chloe.

Am făcut câteva calcule.

— Deci, în timp ce eu eram într-o clinică de fertilizare, unde mi se prelevau ovule și mi se injectau în fiecare zi hormoni, care mă făceau să mă simt în permanență rău, iar stările mele oscilau mai ceva ca un yoyo, toate astea ca să ne putem întemeia o familie, tu aveai deja una cu altcineva?

— N-a fost ceva planificat.

— Atunci de ce naiba n-ai forțat-o să avorteze?

Am regretat cuvintele crude imediat ce mi-au părăsit buzele, dar nu mi-am cerut scuze. În timp ce Finn s-a lăsat să cadă în fotoliu, prinzându-și capul în palme, dădeam ocol camerei ca un urs de circ legat în lanțuri, inventariind în minte obiectele pe care le aveam la îndemână ca să le pot arunca în el. Dar m-am înfrânat. Nu

voiam ca Sonny să se trezească din cauza hărmălaiei provocate de destrămarea căsniciei părinților.

— Aveai de gând să-mi spui vreodată despre Chloe?

— Nu știu, a spus.

— Și aventura? Aveai de gând s-o continui la nesfârșit?

— Nu știu.

— Nu știi cam multe, nu crezi? Cât timp aveai impresia că te poți juca de-a familia fericită cu amândouă? Presupun că ea știe despre mine și Sonny.

A dat din cap.

— Și nu i-a păsat că are o aventură cu un bărbat însurat?

— Nici pentru ea nu e ușor, nu.

— Oh, sărmana Emma, spun, cuvintele mele plesnind de sarcasm. Ei bine, dacă aș putea face ceva pentru biata fată, ca să-i ușurez suferința, trebuie doar să-mi spună.

M-am gândit la nenumăratele ocazii în care m-am încruntat privind fotografia din sufrageria lui Debbie, cea care îi înfățișează pe Emma și pe Finn în seara balului de absolvire, și la cum îmi reproșam că sunt meschină, crezând că trecutul lui e o amenințare pentru relația noastră la fel de mare ca băieții cu care mă întâlnisem în adolescență. Cât de naivă am fost!

Ne-am învârtit în jurul subiectului toată noaptea, până când am primit o notificare pe iPad, o alertă de la Google pe care am setat-o ca să știu de fiecare dată când numele nostru e menționat online în legătură cu casa. Nici în ruptul capului nu m-am gândit c-ar putea fi folosită în alte scopuri. Finn mi-a ghicit intenția.

— Te rog, nu-l citi, m-a rugat el.

— De ce, mai sunt și alte surprize?

— Nu, ţi-am mărturisit totul.

— Şi ar trebui să te cred?

— Da..., nu..., nu ştiu.

Fotografia cu Finn şi Emma sărutându-se a făcut coşmarul să devină realitate. I-am pus aceleaşi întrebări iar şi iar, sperând c-o să-l prind pe picior greşit. Însă răspunsurile lui au rămas de fiecare dată aceleaşi, fără să şovăie. În cele din urmă, l-am crezut pe străinul din cameră când mi-a spus că asta e tot. Pentru că asta e pentru mine acum. Un străin. Finn nu mai e bărbatul cu care m-am măritat.

Am ajuns să urăsc ziarele, pentru că mă fac să par iar o victimă, deşi, în realitate, chiar asta sunt. M-am săturat până peste cap când au făcut publică aventura lui Ellis cu partenera lui de la *Strictly*. Acum istoria se repetă. Ce naiba e în neregulă cu mine? Am crezut că Finn e opusul lui Ellis când l-am ales. S-a dovedit că sunt exact la fel. Nu, soţul meu e mai rău.

— Nenorocita asta de familie, am spus. Toţi sunteţi la fel de răi. Toţi sunteţi nişte mincinoşi. Ţi-a spus maică-ta că a încercat să mă mituiască cu bani ca să vă părăsesc pe tine şi pe Sonny şi să încep o viaţă nouă în altă parte?

M-a privit de parcă nu m-ar fi văzut niciodată.

— Nu cred c-a vrut să...

— Am înţeles foarte bine ce a vrut, aşa că să nu îndrăzneşti să-mi spui că am interpretat greşit, am strigat la el. La naiba, să nu îndrăzneşti!

A urmat o jumătate de oră de linişte şi n-am mai putut suporta. Acum îl iau din pătuţ pe Sonny, care s-a trezit mai devreme, şi ies din anexă.

— Unde te duci? strigă după mine.

Când nu-i răspund, mă urmează spre casa principală, unde Debbie și Dave sunt deja așezați la masa din bucătărie. Ea arată de parcă n-ar fi închis un ochi toată noaptea, la fel ca mine.

– De când știați? îi întreb.

– N-am știut nimic până aseară, răspunde ea.

– Cui i-ai spus mai întâi, mie sau ei? îl întreb pe Finn.

Răspunsul lui care întârzie e grăitor.

– Ești sigură că n-ai știut dinainte? o întreb pe Debbie.

Ea încuviințează printr-o înclinare a capului. O privesc stăruitor, în căutarea unor semne că și ea minte, dar nu remarc nimic. E la fel de șocată ca mine. Singura consolare din toată încurcătura asta e faptul că, probabil, Debbie e la fel de rănită ca mine, acum că a aflat că neprețuitul ei fiu i-a ascuns ceva atât de important. Să nu mai vorbim despre faptul că i-a răpit patru ani în care ar fi putut fi bunică. Și sper că asta o va face să sufere foarte, foarte tare.

– Finn și Emma împreună e tot ce ți-ai dorit, nu-i așa?

Nu-i dau prilejul să-mi răspundă. Mă răsucesc pe călcâie și mă îndrept spre anexă, iar Finn mă urmează cu capul plecat, de parcă e un câine oropsit, care caută cu disperare să obțină iertarea stăpânului. N-o va primi.

Telefonul bâzâie – e un mesaj de la Lorna prin care verifică dacă sunt bine. Sigur a auzit la știri. Pun pariu că pozele cu mine au împânzit internetul. Singurul lucru bun din tot dezastrul care a început în ziua în care am cumpărat acea casă e că am reluat legătura cu ea. Îi răspund că sunt bine și că o voi suna mai târziu.

— Ar fi bine să te pregătești pentru muncă, îi spun lui Finn.

Scutură din cap.

— Azi nu mă duc la serviciu.

— Nu-ți permiți să tragi chiulul. Și nu te vreau în preajma mea azi.

— Mia, trebuie să discutăm!

— Nu. Nu trebuie. Vreau să mă lași în pace.

— Dar...

— Dacă mai ai vreun pic de respect pentru mine, o să mă lași în pace.

Deschide gura, dar se gândește de două ori înainte să răspundă. În schimb, se îmbracă și, fără să facă duș sau să se spele pe dinți, dă să iasă din anexă, apoi se întoarce, să mă privească încă o dată, din prag. Speriat că s-ar putea să nu mă mai găsească aici când se va întoarce. Și, luând în calcul felul în care mă simt, s-ar putea să aibă dreptate.

CAPITOLUL 41

DAVE

Închid geamul de la baie și-mi acopăr gura cu un prosop, să înăbuș icnetele pe care le scot din cauza senzației de greață. Când conținutul stomacului mi se ridică în gât, las prosopul să cadă pe podea și vomit în toaletă. Îmi ciulesc urechile, dar nu cred că Debbie m-a auzit din dormitor. Îmi deșert stomacul de încă două ori înainte să studiez voma. Sângele e roșu-aprins și e mult mai mult ca ieri.

Mă dor oasele și mușchii și n-am nevoie de un doctor să-mi spună că cancerul mi se răspândește din stomac în tot corpul. Am nevoie de mai multe analgezice, dar, ultima dată când m-am întâlnit cu Jakub la locul stabilit, mi-a spus că persoana lui de contact a fost percheziționată de vameș la întoarcerea din Polonia și toate medicamentele i-au fost confiscate. Încă n-am găsit un alt furnizor. Mai am o sticlă de burbon plină pe jumătate, ascunsă sub scaunul pasagerului din dubă. E o soluție temporară.

Debbie nu știe nimic despre boala mea. Am păstrat tăcerea. Am văzut cum soția mea a fost captivă într-un cerc de incertitudine luni întregi, până ce doctorii au diagnosticat-o cu scleroză laterală amiotrofică. Nu vreau să trec și eu printr-un asemenea calvar, mai ales când știu ce am. Pe toate site-urile pe care am intrat, simptomele pe care le am indică cancer la stomac. N-am timp de pierdut cu recuperarea de după operație sau să zac în pat, simțindu-mă rău din cauza chimioterapiei, a radioterapiei sau

a oricărui alt tratament pe care ar vrea să mi-l administreze. Am avut la dispoziție câteva luni să mă obișnuiesc cu ideea, dar nu intenționez să-i spun lui Debbie că mă sting încetul cu-ncetul înaintea ei. Are destule pe cap și fără să-și facă griji pentru mine. N-aș putea îndura să văd cum îi frâng inima.

Mă bag la duș și-mi clătesc gustul acru și metalic de pe limbă cu apă de gură. Șuieratul jetului de apă caldă îmi oferă un scurt răgaz de liniște, acoperind scandalul dintre Mia și Finn. Noaptea trecută a fost îngrozitor de umedă și i-am putut auzi chiar și în ciuda vâjâitului ventilatorului dat la maximum. Am încercat să nu tragem cu urechea, dar ne-a fost de-a dreptul imposibil.

Mă șterg cu prosopul, dar nu-mi pot vedea reflexia în oglindă ca să mă bărbieresc și deschid iar geamul, să iasă aburul. Când perdeaua de vapori se subțiază suficient de mult, izbutesc să-mi zăresc înfățișarea de la gât în jos, pentru prima dată după mai multe săptămâni. Arăt mult mai rău decât îmi aminteam. Am slăbit foarte mult, dar sunt balonat și n-am habar dacă alcoolul sau cancerul e de vină. Debbie a observat că am pierdut din greutate, dar am dat vina pe faptul că am sărit peste mesele de prânz și pe munca fizică intensă. Nu sunt sigur că m-a crezut.

După ce mă îmbrac, o găsesc pe soția mea în salon, jucându-se cu Sonny. Mânuța lui se potrivește perfect într-a ei și pare atât de liniștit, în ciuda războiului care face ravagii între părinții săi.

Mă bucur că Sonny e cu noi, și nu cu ei. Unele dintre cele mai vechi amintiri din copilăria mea sunt cu părinții mei care se certau, țipau unul la altul și aruncau în stânga și-n dreapta cu injurii sau cu obiecte, de parcă erau la bâlci și încercau să dărâme toate nucile de cocos cu o minge. Când Mia s-a învoit, deși cu reticență, să ne lase să avem grijă de Sonny, am observat ceva nou între ea și Debbie: un nou strat de animozitate, mult mai

profund, a intervenit între ele. La câteva luni de la armistițiu, ceva s-a schimbat și nu e vorba despre ceea ce a făcut Finn pe la spatele lor. Debbie neagă c-ar fi discutat cu ea, dar știu când îmi ascunde ceva. Totuși am de gând să-mi aleg bătăliile, iar în această dimineață sunt prea obosit să încep una nouă.

– Uite cât de bine își ține capul sus, spune și-i zâmbește drăgăstos copilului. Te descurci foarte bine, nu-i așa, puiule?

Se răsucește spre mine.

– Încă nu s-a încheiat al treilea război mondial?

– S-a mai domolit puțin. Probabil au încetat focul.

– Ce crezi c-or să facă?

– Habar n-am, răspund. Chiar nu știu.

Debbie nu trebuie s-o spună cu voce tare ca să știu cum și-ar dori să se termine povestea. Minciunile lui Finn au făcut-o să se dezumfle. Și-a petrecut întreaga viață ținându-și fiul pe un piedestal, pe care l-a construit special pentru el, având impresia că nu va călca niciodată strâmb. A crezut că au o relație deschisă, bazată pe onestitate. A fost șocată să descopere că păstra secrete față de ea. Și încă unul monumental. Firește, acum e la fel de rănită ca Mia de înșelăciunea lui. În sfârșit cele două femei din viața lui au ceva în comun, în ciuda faptului că prăpastia dintre ele pare mai adâncă ca oricând.

Sentimentele mele se bat cap în cap. Mi-e milă de Mia pentru ce i-a făcut Finn. Mi-ar plăcea să mă duc la ea și să-i spun cât de rău îmi pare că am un fiu atât de prost și egoist. Dar nu pot, fiindcă a căutat-o cu lumânarea, atrăgând tot dezastrul ăsta asupra ei. Pentru că și-a vârât nasul în treburile și-n copilăria mea, am fost obligat să intervin.

Finn n-a avut încredere în mine să-mi povestească despre Emma și Chloe. Am aflat despre ele din

întâmplare. La doi ani sau poate mai mult după ce s-a despărțit de Emma, i-am împrumutat dubița pentru că a lui era la reparat. Mașina mea e conectată la o aplicație de pe telefon, prin care aflu fiecare destinație în care ajunge. De patru ori a fost la aceeași adresă, într-un cartier în care știam că nu lucrează. Singura cale prin care îmi pot proteja familia e să știu în permanență ce face fiecare membru, așa că, atunci când mi-a înapoiat cheile mașinii, am condus până la casa semidecomandată, cu bandă led în grădină. Când am ajuns, am văzut-o pe Emma deschizând ușa de la intrare și scoțând un cărucior afară. Chiar înainte să zăresc părul negru al fetiței, am știut cine e tatăl. Certificatele de naștere sunt documente publice și nu mi-a fost greu să verific online la biroul de evidență al populației, unde Finn era trecut ca fiind tatăl lui Chloe Jones. Un fost client care deține o agenție de închiriat proprietăți mi-a confirmat că locuința a fost închiriată pe numele Emmei.

M-am ferit să-i spun lui Debbie ce aflasem. Faptul că Finn a păstrat tăcerea a fost întru totul decizia lui. Dac-ar fi vrut să rămână cu Emma și Chloe, ar fi făcut ceva în sensul ăsta, dar el a ales să rămână cu Mia. Nu era treaba mea să mă amestec. N-am spus nimic. Cel puțin până acum câteva zile, când am contactat redacția de știri de la *Sun on Sunday* pentru a le vinde un pont anonim despre viața dublă a lui Finn.

Nu sunt mândru de faptele mele, dar i-am dat Miei altceva la care să se gândească, în loc să mă spioneze pe mine. Dacă trebuie să-i sacrific căsnicia ca să mă pun la adăpost, atunci așa să fie. Am ales răul cel mai mic. Încă ceva de adăugat pe lista lungă de lucruri cu care învăț să mă împac.

CAPITOLUL 42

FINN

Nu mă obosesc să cobor din duba parcată în capătul străzii unde se află casa în care nu vom locui niciodată. E un du-te-vino continuu de agenți de poliție și criminaliști care percheziționează proprietatea, dar nimeni nu mă bagă în seamă. Nu mă mai interesează cât va dura investigația și ce vom face cu casa după ce ne-o vor da înapoi. Din partea mea, au mână liberă s-o demoleze.

Dacă ultimele luni au fost un iad, ultimele săptămâni au fost infinit mai rele, chiar și după standardele noastre. Am dat-o-n bară rău de tot și e numai vina mea. Aproape toți oamenii din viața mea au motive întemeiate să mă urască. La o lună după ce secretele mele au fost dezvăluite prin ziare, mama încă nu mă poate privi în ochi, fiindcă a pierdut patru ani din viața nepoatei despre care habar n-avea că există. Mia e furioasă pentru că am făcut un copil cu altcineva și am înșelat-o aproape toată relația noastră. Iar Emma e furioasă pe mine că i-am târât numele prin noroi, într-un ziar național. Un grup de adolescenți a făcut-o „curvă" ieri în drum spre școală.

Știu că am făcut numai greșeli și, dacă aș putea da timpul înapoi până în ziua în care am descoperit cadavrele, primul lucru pe care l-aș schimba ar fi modul în care am tratat presa. Eu și ai mei am fost categorici că nu vrem să avem nimic de-a face cu jurnaliștii și nu le puteam înțelege fascinația pe care o manifestau față de noi. A fost nevoie ca Mia, cu cunoștințele ei de PR, să ne explice faptul că ea s-a bucurat cândva de faimă și că

suntem un cuplu tânăr, atrăgător și cu un nou-născut, care, fără voie, a cumpărat o casă în care au fost găsite atât de multe cadavre. Parcă a fost scenariul unui film de groază. Dar au continuat să ne hărțuiască, doar-doar or pune mâna pe vreun interviu cu noi.

În ciuda hotărârii părinților mei, Mia a încercat să mă convingă să le acord un interviu, ca să ne lase în pace. Dar nici măcar sumele exorbitante pe care ni le puneau sub nas n-au fost îndeajuns să mă convingă să mă expun în asemenea hal. Ea era obișnuită cu așa ceva, din cauza fostului ei idiot, dar eu nu. Casa era în centrul poveștii, nu noi. De fapt, mi-era teamă de ce ar putea afla despre mine. Emma și Chloe nu sunt întregul adevăr.

Ar fi trebuit s-o rup definitiv cu a doua mea familie, ca să le protejez și pe ele, și propria-mi căsnicie. Însă lucrurile au început s-o ia razna, din cauza depresiei postnatale a Miei sau a orice o fi chestia asta pe care n-a tratat-o încă, iar faptul că m-a dat afară din dormitor, obligându-mă să dorm pe canapeaua din salon, a fost picătura care a umplut paharul. M-am întâlnit din ce în ce mai des cu Emma. Era ceva familiar și confortabil, ca o pereche de tenişi pe care îi ai de mult, dar pe care nu vrei să-i porți în fiecare zi. Dumnezeu mi-e martor că aveam nevoie de un strop de normalitate.

Credeam că interesul pentru familia noastră s-a evaporat de mult, mai ales după ce mi-am pierdut cumpătul în acea seară, când o jurnalistă și un fotograf m-au chemat la o intervenție de urgență falsă, în legătură cu un boiler, așa că n-am mai fost atât de precaut când mergeam la Emma. Cât de prost am fost! Le-am făcut un mare serviciu și le-am servit pe tavă o poveste mult mai bună, pentru că toată lumea adoră să citească despre un fustangiu nenorocit.

Nimic din toată tărășenia asta nu e din cauza Miei. Eu sunt mincinosul din căsnicia noastră, nu ea. Am

aruncat la gunoi ultimii șase ani petrecuți împreună. Ziarele au obținut ce au vrut: relațiile cu cele trei femei de care îmi pasă cel mai mult pe lume sunt făcute praf și n-am nici cea mai vagă idee cum să îndrept lucrurile.

RAPORTUL MEDICO-LEGAL AL CELOR DOUĂ CADAVRE GĂSITE ÎN CURTEA CASEI DE PE HIGH STREET NR. 45, STEWKBURY

Corpul 1

Rămășițele dezgropate aparțin unui om adult, în mare parte descompus. La prima vedere, scheletul pare întreg, cu excepția craniului și a primelor cinci vertebre cervicale, care lipsesc. Pot fi identificate resturi de îmbrăcăminte pe partea anterioară a corpului, însă hainele sunt deteriorate. Pe cămașa albastră ce acoperă pieptul victimei sunt vizibile câteva pete de sânge, iar în centru, materialul e sfâșiat. Am identificat trei anomalii majore ale oaselor. Prima este o malformație pe partea dorsală a palmei drepte, care măsoară mai puțin de un cm; ar putea fi vorba despre o leziune survenită în urma apărării. A doua e o indurație de 0,5 cm pe a cincea coastă; posibil rezultată în urma unei lovituri puternice, de exemplu, o rană provocată prin înjunghiere. Ultima reprezintă un calus pe tibia stângă, o fractură vindecată, care, probabil, e mult mai veche de momentul survenirii decesului. Dimensiunile centurii pelvine indică faptul că e vorba despre un bărbat, iar starea oaselor îl încadrează între 75 și 85 de ani. Nu ne putem pronunța în ceea ce privește cauza finală a morții, având în vedere că vertebrele cervicale și craniul nu pot fi examinate; în orice caz, leziunile identificate indică faptul că decesul a survenit în urma unui traumatism cauzat de un cuțit sau alt obiect ascuțit.

Corpul 2

Rămășițele dezgropate aparțin unui adult, aproape în totalitate descompus. Scheletul este întreg, cu excepția craniului și a primelor șase vertebre cervicale, care lipsesc. Resturile de îmbrăcăminte acoperă partea anterioară a corpului și pot fi identificate bucăți dintr-o rochie și un cardigan, țesătura acestora fiind pătată cu sânge. Principalele anomalii ale oaselor pe care le-am observat sunt plăgi multiple de 0,5 cm atât pe radiusul drept, humerusul drept, clavicula dreaptă, cât și pe partea anterioară a pubisului, acestea fiind compatibile cu leziunile provocate cu un obiect ascuțit. În plus, am identificat o fractură extraarticulară, de tip Colles, la mâna stângă (la încheietură), care, probabil, a fost cauzată în jurul momentului decesului. Dimensiunile centurii pelviene indică faptul că e vorba despre o femeie, iar starea oaselor o încadrează între 80 și 90 de ani. Deși lipsa craniului și a vertebrelor cervicale împiedică stabilirea cu certitudine a cauzei morții, decesul a survenit în urma unui traumatism, probabil o rană de cuțit. Fractura de la încheietură ar putea fi rezultatul unei căzături sau al unui atac violent provocat în jurul orei decesului.

CAPITOLUL 43

CU TREIZECI ȘI NOUĂ DE ANI ÎN URMĂ

De fiecare dată când intru în casă, după ore în șir în care am zburdat pe afară, primele minute le petrec într-o tăcere mormântală, ascultând ce-mi spune casa. Când aud scârțâitul podelei și apa bolborosind în calorifere, am impresia că cineva vorbește cu mine. Și astăzi vrea să-mi spună că s-a întâmplat ceva în timp ce eu alergam după iepuri pe câmp. E ceva aici care nu aparține acestui loc. *Sau cineva*. N-am zărit pe nimeni, dar îi simt prezența. Îi pot adulmeca mirosul pe holurile înăbușitoare.

Nu e tata – mașina pe care a împrumutat-o de la foștii locatari nu e pe alee – și nu primim niciodată musafiri.

Brusc, o căldură binefăcătoare îmi cuprinde fiecare oscior din trupul costeliv. Știu cine e. „E George! S-a întors după mine, de ziua mea. Și-a amintit că mâine împlinesc paisprezece ani."

Fără să stau pe gânduri, urc în fugă scările, strigându-l pe nume.

— Te-ai întors! strig și mă chinui să deschid ușa de la camera lui.

Numai că e încuiată. Zgâlțâi clanța, dar nu se clintește.

— Ești acolo? întreb cu speranță, dar nu primesc niciun răspuns.

Mai întreb o dată, în timp ce căldura dinăuntrul meu se evaporă, lăsând locul unui fior glacial, și mă tem

că mi-am lăsat imaginația să hoinărească aiurea și să-mi joace feste. Dorința de a fi împreună cu fratele meu mă copleșește iar, mai profundă și mai disperată să fie împlinită. Când sunt pe punctul de a pleca, îi întrezăresc umbra pe sub ușă. Îmi țin răsuflarea, așteptând ca George să apese pe clanță, să deschidă ușa, să sară afară și să strige: „Surpriză!" În schimb, aud o cu totul altă voce. E o fată.

— Ajută-mă! șoptește ea.

Spaima pune stăpânire pe mine și mă îndepărtez imediat, fac cale întoarsă și cobor scările cât de repede mă țin picioarele, dar mă împiedic și cad pe ultimele trei trepte, julindu-mi genunchii. Aterizez stângaci la baza lor. Mă adun de pe jos și intru ca o furtună în bucătărie.

Mama stă la masă, cu spatele spre mine, cu postura rigidă și capul drept, concentrându-și întreaga atenție asupra unei porțiuni goale de perete. Mă întreb dacă nu cumva casa vorbește și cu ea. O țigară a ars până la filtru, rămânând din ea doar o moviliță de scrum. „Îndepărtează-te", îmi spun. Schimbările ei de dispoziție au devenit complet imprevizibile. Însă e cineva sus și au trecut luni întregi de când mi-au cerut ultima dată să aduc pe cineva acasă. Trebuie să aflu cine e.

— Cine e în camera lui George? întreb încetișor, dar nu scoate niciun sunet.

Frustrarea îmi întunecă judecata, pentru că mă apropii de ea și o trag de mânecă. Mă izbește peste față cu dosul palmei, luându-mă complet prin surprindere, iar forța loviturii mă trântește pe podea. Își împinge scaunul în spate, apoi se ridică în picioare și începe să arunce în mine cu tot ce-i cade în mână. Are chipul schimonosit de mânie și încerc să mă apăr. Farfurii, un tocător pentru pâine, o cratiță și un bol de spălat zboară în mine sau în jurul meu. Mi-aș dori să am suficientă putere ca să ripostez, așa ca George, dar tot ce pot face e să mă salt în picioare și să dau să fug, numai că mă apucă pe la spate

de gulerul tricoului și mă trage spre ea cu o asemenea forță, încât am senzația că o să-mi secționeze gâtul de restul corpului. Mi-e groază de ce va urma, dar ușa bucătăriei se dă în lături, iar în prag apare tata. A venit mai devreme. Slavă Domnului! Se uită la noi: mai întâi la ea, apoi la mine.

— Ieși afară! strigă ea la mine.

Alerg spre cel mai sigur loc, toaleta de la parter, pentru că are un zăvor la ușă, și mă las să alunec pe podea, gâfâind. Vocile lor sunt ridicate și îmi lipesc urechea de perete, dar sunt prea înfundate ca să deslușesc vreun cuvânt. Întredeschid ușa, iar cuvintele lor devin inteligibile. Nu se ceartă din cauza felului în care ea s-a comportat cu mine; tata e furios pentru că a închis doi copii sus fără să-i spună.

„Doi", repet pentru mine.

Unde i-a găsit? Cum i-a adus aici? Și de ce nu mi-a cerut ajutorul? Mama n-a mai acționat niciodată pe cont propriu până acum. De când a plecat George, am făcut tot ce mi-au cerut și le-am adus de fiecare dată pe cineva. Am pus cap la cap câteva amănunte și cred că am ghicit de ce nu-i mai văd mai apoi și în ce scop folosește tata valizele care tot continuă să apară. Dar nu m-am întrebat niciodată unde ajung acești copii sau de ce fac părinții mei așa ceva.

Dintr-odată, îmi dau seama că, dacă părinții mei nu mai au nevoie de mine, atunci ce rost mai am în această familie? Dacă nu sunt un mijloc pentru îndeplinirea unui scop, atunci sunt un nimic.

Ușa bucătăriei se dă de perete, iar eu o închid pe a mea și aud pașii apăsați ai tatei, bocănind în sus pe scări spre camera lui George. Are mâna încleștată pe mânerul unei valize identice cu cea care stătea lângă fratele meu ultima dată când l-am văzut. Nu pot vedea din ascunzătoarea mea, dar bănuiesc că tata o duce în *acea cameră*.

La scurt timp, un țipăt răsună pe palier, înainte ca ceva greu să fie târât pe podea și, de-ndată ce ușa se trântește, casa se cufundă iar în tăcere.

Mai târziu, în timp ce părinții mei se ceartă în bucătărie, foamea și curiozitatea mă biruiesc. Sub pat am o rezervă secretă de batoane KitKat, pentru dățile în care mama uită să-mi dea de mâncare. Urc scările punând ambele picioare pe aceeași treaptă, să reduc zgomotul făcut de podeaua care scârțâie. Mă apropii de camera lui George, dar ușa e deschisă, iar dormitorul, gol. Însă ușa de la *acea cameră* e închisă.

Îmi lipesc fruntea de scândurile podelei și mă concentrez pe fanta îngustă de sub ușă. Vreme îndelungată, nu se întâmplă nimic, dar am învățat să am răbdare. În cele din urmă, fără vreun avertisment, ceva pâlpâie de cealaltă parte a ușii, tresar și mă retrag, lovindu-mă cu capul de plinta din spate. Mă întorc, trăgându-mă mai aproape de data asta, și observ albul unui ochi care se holbează la mine. Clipește de două ori, dar, în loc să mă îndepărtez, mă apropii și mai mult.

— Te rog, ajută-mă, șoptește o voce de fată.

Vreau să-i răspund, dar nu mai am cuvinte.

— Și pe tine te-au luat? continuă cu vocea întretăiată de gâfâieli sacadate.

— Da.

Habar n-am de ce am mințit.

— Unde suntem?

— Într-o casă, undeva la țară, presupun.

— Unde e prietena mea? Ai văzut-o pe Abigail?

— Nu, îmi pare rău, n-am văzut-o.

Nu e nevoie să afle adevărul, așa că mai bine schimb subiectul.

— Cum te cheamă?

— Precious.

E un nume neobișnuit, dar familiar. Îmi amintesc că am întâlnit o fată pe nume Precious la una dintre adunările de la biserică la care m-au dus ai mei la scurt timp după plecarea lui George. Fata a ținut morțiș să-mi țină companie și să mă prezinte grupului ei de prieteni. Mi-a plăcut de ea, era drăguță. Am vrut să trăiască. Așa că nu m-am împrietenit cu ea.

— Cum ai ajuns aici?

— Eu și Abi ne întorceam prin parc de la repetiția pentru cor, când o femeie a sărit din spatele unei mașini cu un cuțit în mână. Ne-a spus să urcăm, eram foarte speriate..., ne-a făcut să inspirăm ceva dintr-o cârpă și m-am trezit aici. Și ție ți-a făcut același lucru?

— Da.

Abordarea directă a mamei mă lasă cu gura căscată. Contrazice tot ce ne-au învățat ea și tata. O ia razna din ce în ce mai rău.

— Ce vrea de la noi? întreabă Precious.

— Nu știu.

Bineînțeles că știu, dar, încă o dată, adevărul nu-i va fi de niciun folos.

O podidește plânsul și mă trezesc că simt pentru ea ceva ce n-am mai simțit niciodată, pentru niciun alt copil pe care eu sau George l-am adus aici. Părere de rău. Pentru prima dată, îi privesc pe acești copii ca pe niște ființe umane. Încerc s-o liniștesc, s-o asigur că totul va fi bine și că, în curând, femeia care ne-a adus aici „ne" va lăsa să plecăm. Vreau să mai rămân cu ea, dar mă îndepărtez în grabă, când îi aud pe ai mei ieșind din bucătărie. Ascult din dosul ușii dormitorului cum Precious e mutată în pod. O bună bucată din noapte, somnul mă ocolește cu desăvârșire, așa că stau în patul din camera de dedesubt, ascultându-i pașii, și-mi doresc să spun ceva care s-o liniștească. Dar nu mă încumet, fiindcă m-ar putea auzi ai mei. Nu merită să-mi asum riscul.

Ziua următoare, mi se ordonă să stau afară o bună parte din timp, dar, spre ușurarea mea, fata e încă în viață după-amiază și a fost adusă iar în *acea cameră*.

– Ești bine? șoptesc pe sub ușă.

– Unde ai fost? mă întreabă.

– M-au încuiat jos, îi răspund.

– Ai văzut-o pe Abigail?

– Nu, îmi pare rău. Poate a scăpat.

– Chiar crezi? Dacă a reușit să scape, va chema ajutoare pentru mine. Și pentru tine.

– Și pentru mine? întreb.

– Da, spune. Nu te putem lăsa aici.

Tăcerea devine asurzitoare pentru o vreme. Îi repet cuvintele în minte. „Nu te putem lăsa aici." A spus-o cu atâta convingere, încât o cred. Chiar dacă nu știe nimic despre mine, vrea să mă ajute.

În realitate, eu o pot ajuta pe ea. Și chiar vreau s-o ajut. Pe George nu l-am putut salva și nu vreau să repet aceeași greșeală. Mama e un pericol pe care tata nu-l poate controla. Mai devreme sau mai târziu, ori unul, ori amândoi o să tabere asupra mea. Trebuie să plecăm de aici și eu, și Precious. Trebuie s-o salvez de ce va urma, pentru că doar eu pot să fac asta.

Părinții mei sunt încă la parter, așa că încerc să-i distrag atenția de la situația actuală, punându-i întrebări despre familia ei. Îmi povestește despre mama și tatăl ei, despre cele două pisici, verișorii cu care se joacă, bunicii pe care îi adoră și despre biserica la care merge să se închine. Mă întreb unde e Dumnezeul ei acum. Sau poate că el m-a trimis s-o salvez.

Cu cât îmi vorbește mai mult despre familia ei, cu atât mai tare îmi doresc să aflu mai multe, cu atât mai tare îmi doresc să fac parte din lumea ei, și nu ea dintr-a mea.

Mai târziu, când vocea i se stinge, presupun c-a adormit și-i strecor pe sub ușă două batoane KitKat.

Noaptea, somnul mă ocolește iar, gândindu-mă cum să-i vin în ajutor. E a doua noapte pe care o petrec în această casă. A doua zi dimineață, mă trezesc brusc, din cauza unei prezențe în camera mea întunecoasă. Simt mirosul fumului de țigară impregnat în hainele ei, iar inima mi-o ia la galop instantaneu. Însă ea e în avantaj și nu mă pot mișca suficient de repede încât să mă feresc de mâna care mi se înfășoară în jurul gâtului, strângându-mă cu putere.

— Vierme trădător! mârâie mama printre dinții încleștați, înainte să mă târască de braț pe palier, apoi în camera în care e închisă Precious. I-ai dat de mâncare, continuă. Nu hrănești animalele! S-a zis cu tine!

Îmi dă un brânci puternic, care mă doboară în genunchi, iar acum e rândul meu să stau în cameră.

— Tată! strig iar și iar, bătând cu pumnii în ușă, în speranța c-o să mă audă.

Chiar dacă e acasă, nu răspunde. Mai târziu, când palmele mă ustură și mă dor încât nu mai pot să continui, simt cum inima mi se prăvale într-un hău nesfârșit. Aici și acum, îmi dau seama că, dacă tata n-o să-mi ia apărarea, atunci nimeni n-o va face.

Orele se scurg, plimbându-mă de colo-colo prin camera fără mobilier, nădăjduind să mi se redea libertatea cât mai curând. Zăresc un cui ruginit ieșind dintr-o scândură folosită la acoperirea șemineului și-l scot afară, îl răsucesc între degete, pierdut în gânduri, până-l scap și se rostogolește pe podea.

Se oprește lângă plintă. Îl ridic și-mi vine o idee. Cu grijă, îl apăs cu putere în lemn până reușesc să scriu cuvintele „Îi voi salva din pod”.

Dacă îmi voi da duhul aici, iar cineva va da peste scrijeliturile mele, vreau să știe că măcar am încercat.

CAPITOLUL 44

MIA, 2019

Sonny îmi oferă un rânjet ştirb în timp ce stă în poala mea şi ne balansăm înainte şi-napoi pe unul dintre leagănele de la locul de joacă. Nu-mi dau seama dacă zâmbeşte pentru că îi place sau datorită pârţului pe care l-a dat. Dar, atâta timp cât nu ţipă, nu mă plâng.

Pe parcursul sarcinii, am aşteptat cu nerăbdare să facem împreună activităţi simple ca aceasta. Să-mi duc fiul într-un parc de joacă, să mă înscriu în cluburi pentru copii, să mă întâlnesc cu celelalte mămici şi să programăm întâlniri de joacă. Am vrut să mă număr printre acei părinţi care se înghesuie în jurul unei mese din Starbucks cu o cafea latte în faţă şi un babyccino, ascultându-ne una pe cealaltă cum ne văicărim de vezicile mici şi sfârcurile iritate. În schimb, nu m-am simţit niciodată mai singură.

Îmi folosesc picioarele să dau avânt leagănului, iar Sonny gângureşte binedispus, eliberând al doilea pârţ, mult mai zgomotos. Nu mă pot abţine şi pufnesc în râs pentru prima dată de zile bune. În ultima perioadă, prefer să plec de acasă cât de des pot, ca să nu fiu obligată să stau sub acelaşi acoperiş cu Finn şi familia lui. Dacă nu rătăcim fără ţintă prin centrul comercial din Milton Keynes, atunci ne plimbăm la întâmplare printr-unul dintre cele şase locuri de joacă din zonă, cu care ne-am familiarizat deja. Port ochelari de soare peste tot pe unde merg, chiar şi atunci când nu e suficientă lumină ca să am nevoie de ei, fiindcă nu suport când străinii mă

recunosc și-mi aruncă *acea privire*: privirea care spune „biata femeie" sau „ce bine că nu sunt în locul ei", fără pic de subtilitate, putând la fel de bine s-o strige în gura mare.

Mă bucur că eu și Lorna am reluat legătura. Ieri, când ne-am întâlnit la o cafea, a încercat să-și aleagă cuvintele, spunându-mi că merit ceva mai bun decât Finn și familia lui. Și știu că are dreptate, dar ceva mă împiedică să mă sustrag din această situație toxică.

Finn s-a mutat din anexă și s-a instalat într-unul dintre dormitoarele goale din casa principală, spre bucuria lui Debbie, fără îndoială. N-am habar cât de încântată e, pentru că ea și Dave m-au dat laoparte de când aventura fiului lor a fost făcută publică. Bănuiesc că Dave a avut ceva de-a face cu faptul că Debbie păstrează distanța față de mine, pentru că, dacă aș observa și cea mai mică urmă de satisfacție pe fața ei, i-aș lua bastonul și aș pocni-o în cap. Uneori, îmi imaginez că fac asta doar de amuzament.

Cum am ajuns să trăiesc așa? Sunt captivă într-o casă pe care o detest, înconjurată de oameni pe care îi disprețuiesc și care, la rândul lor, mă disprețuiesc. Sunt mama unui copil de care mă străduiesc să mă atașez și soția unui mincinos, care n-are pic de respect față de mine sau de căsnicia noastră. Avem atât de puțini bani, încât nu-mi permit să închiriez de una singură o locuință, iar să-mi iau doar o valiză și să mă mut într-o cameră la Holiday Inn, cu un copil după mine, e de-a dreptul imposibil.

M-am gândit să-mi strâng catrafusele, să-l iau pe Sonny și să luăm un tren spre Londra. Am prieteni care mă cunosc dinainte să mă transform într-o persoană demnă de milă, prieteni care mi-au trimis mesaje și e-mailuri, cărora le pasă de mine, chiar dacă le răspund rar, pentru că sunt prea deprimată să discut despre

situația teribilă în care mă aflu. Dar cine o să accepte să mă găzduiască împreună cu un copil, pe canapeaua din apartamentul cu o singură cameră? Plus că nu e corect față de Sonny. Prin urmare, sunt blocată aici.

Să spun despre mine și Finn că nu suntem tocmai într-o situație roz e o afirmație incorectă. Suntem atât de departe de a fi „bine", încât ar fi mai corect să spun că orbităm în jurul unor planete diferite. Nu știu dacă mai vreau să fiu căsătorită cu el. Dacă m-ați fi întrebat înainte să-l am pe Sonny dacă aș rămâne alături de un bărbat infidel, răspunsul ar fi fost, categoric, nu. Nici cu Ellis n-am rămas. Însă acum nu trebuie să mă gândesc doar la mine. Trebuie să-l pun pe fiul nostru pe primul loc. Finn e un părinte mult mai capabil decât mine – luând in calcul că a avut patru ani în plus de practică cu Chloe –, iar Sonny are nevoie ca cel puțin unul dintre noi să fie cu capul pe umeri. Îmi iubesc și-mi urăsc soțul în egală măsură. Cum o să reușesc să trec peste asta?

M-am surprins pe mine însămi când mi-am dat seama că-mi doresc să-l las să-și vadă în continuare fetița, cu toate că m-aș fi putut comporta ca o adevărată scorpie în această privință. Poate că, dacă nu l-aș avea pe Sonny, aș fi fost mult mai furioasă pe Emma și Chloe. Dar Finn are o relație cu fiica lui, pe care o va avea pentru tot restul vieții, și ar fi o cruzime din partea mea să mă bag între ei doar pentru că sunt geloasă. Oricum, asta nu înseamnă că vreau s-o cunosc. I-am specificat cât se poate de clar că nu trebuie să mai meargă la Emma. Iar atunci când ea o va lăsa pe Chloe la tatăl ei, eu și Sonny vom sta în anexă. O să-i permit să-și cunoască fratele vitreg, dar nu acum. Pași mici, îi reamintesc mereu lui Finn.

În zile ca acestea, îmi doresc să am niște părinți normali, care să vină și să mă scoată la liman, preluând rolul de adult cu care mă lupt, în loc să-și continue

călătoria prin lume. Când am reușit în sfârșit să ne conectăm pe Skype, scuza pe care mi-au oferit-o pentru tăcerea lor prelungită a fost că locuiesc și lucrează pentru o organizație caritabilă din Tristan da Cunha, o insulă din sudul Atlanticului și una dintre regiunile cu cea mai proastă conexiune la internet de pe glob. În pofida sistemului GPS defectuos, au presupus că am primit e-mailurile pe care mi le-au trimis de pe iaht. N-am primit niciun e-mail.

Spre cinstea lor, după ce le-am povestit ultima din șirul nesfârșit de drame din viața mea, au hotărât să debarce în Cape Town, în Africa de Sud, și să zboare acasă. Însă un vulcan din Islanda care împrăștie cenușă în atmosferă a anulat toate zborurile timp de două zile, așa că vor naviga până în sudul Spaniei, iar restul drumului îl vor parcurge cu mașina. Până atunci, suntem doar eu și Sonny, în mica noastră bulă.

Mi-e rușine să recunosc că, în cele mai negre momente, am luat în calcul oferta lui Debbie de a-mi da bani ca să plec și s-o iau de la capăt. Cui i-ar fi dor de mine? Finn are deja o familie de rezervă, cu care se poate muta. Debbie ar avea nora pe care și-a dorit-o întotdeauna. Dave și-ar putea continua viața liniștit, fără mine prin preajmă să-i pun la îndoială mărturisirea și să încerc să umplu lacunele și fără să fiu prinsă la mijloc în relația lor de rahat, disfuncțională, în codependență și claustrare. Chiar și fără s-o cunosc, probabil că Emma ar fi o mamă mult mai bună pentru Sonny decât mine.

Poate că Debbie a avut dreptate când m-a descris ca pe „un cancer care le macină familia". Lucrurile mergeau foarte bine pentru ei până am apărut eu în peisaj. Poate că prezența mea va fi la fel de dăunătoare și pentru Sonny, energia negativă pe care o eman afectându-l în moduri de care îmi voi da seama abia când va crește și va fi prea târziu să mai schimb ceva. Dacă aș lua

banii și l-aș lăsa pe Sonny cu ei, ar putea avea o șansă la normalitate?

Dar simplul gând că nu voi fi în preajma fiului meu e suficient să-mi producă o transpirație rece. S-ar putea ca eu și băiețelul meu să nu avem o legătură solidă, dar Dumnezeu mi-e martor că mă străduiesc. Îmi înfrunt temerile legate de faptul că sunt un pericol pentru el și vreau să-l protejez de lume, având convingerea că ultima piesă din puzzle-ul maternității se va potrivi în cele din urmă la locul ei. Trebuie să fie astfel. Îl strâng mai tare la piept, iar leagănul se mișcă ușurel înainte și înapoi.

Bâzâitul telefonului din buzunar îmi atrage atenția. Poza lui Finn clipește pe ecran. De cele mai multe ori îi resping apelurile, redirecționându-le spre căsuța vocală, însă de data asta hotărăsc să-i răspund.

— Bună, spun fără nicio emoție în glas.

— Ai văzut știrile?

Mi se strânge inima.

— Ce-ai mai făcut de data asta?

— E vorba de casă. Au identificat trupurile găsite în grădină.

CAPITOLUL 45

DAVE

Las jos roaba plină ochi cu moloz, îmi salt casca de protecție și-mi șterg sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii. Arunc o privire în jur. N-am vorbit cu nimeni de pe șantier toată ziua. Ceilalți muncitori au cel puțin jumătate din vârsta mea și știu tot atâta engleză cât știu eu română sau poloneză.

Am în nări mirosul deranjant și înțepător al transpirației emanat de propriul corp și impregnat în tricoul pe care îl port. Sunt sigur că, atunci când făceam genul ăsta de muncă în cadrul Programului pentru formarea tinerilor, în anii 1980, nu mă simțeam atât de epuizat ca acum. Bănuiesc că mă simt bătrân pentru că chiar sunt. Asta e muncă pentru tineri. Mă dor șalele, artrita mă împunge în umăr și nici măcar nu mă pot trata singur, fiindcă am rămas fără pastile. Maistrul spune că pauza de prânz e la ora 13.00, în timp ce așteptăm să sosească betoniera, așa că atunci o să dau o fugă în oraș să cumpăr un bax cu șase beri și o tabletă de Ibuprofen, pe care să le dosesc în lada frigorifică din spatele dubiței. Singura mea consolare e că durerea de stomac s-a mai domolit după micul-dejun.

Ar trebui să fiu recunoscător pentru orice lucrare mi se oferă. Primesc banii în mână și nu prea am de ce să mă plâng. Mi-am petrecut întreaga viață muncind ca să-mi întrețin familia și sunt prea mândru ca să mă angajez și să cerșesc beneficii. Așa că n-am decât să mă descurc și să adun cât de mult pot, înainte să mă doboare cancerul. I-am mai dat lui Finn bani din când în când, pentru că

se zbate să întreţină două familii care depind de el. Încă nu mă simt vinovat că l-am aruncat în groapa cu şerpi a tabloidelor. Bineînţeles că nu i-am spus lui Debbie ce am făcut sau despre cele şapte mii de lire pe care reporterul mi le-a dat pentru pont. Sunt bani pentru zile negre şi ceva îmi spune că nu va trece prea mult până cerul îşi va slobozi iarăşi zăgazurile asupra noastră.

Îmi înalţ ochii spre cer şi pare că mi-am şi chemat fiul, doar gândindu-mă la el. Finn stă la şase metri în faţa mea şi-mi face semn să mă apropii. Ce caută aici? Sigur n-aduce veşti bune. Când ajung la el, mă pune repede la curent referitor la cadavrele descoperite în grădină.

— Kenneth şi Moira Kilgour, spune Finn. Ai vreo idee cine ar putea fi?

— Am, recunosc. Am dat peste numele lor în nişte documente vechi.

— Goodwin crede că au locuit în casă până la jumătatea anilor 1970, când au dispărut pe nepusă masă.

— Sună plauzibil. Nu cred că sunt singurii care au sfârşit aşa.

Finn arată panicat.

— În casa aia?

— Nu, în alte părţi. În case din toată ţara. Asta făceau ei.

— Unde?

— Habar n-am. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Îşi freacă faţa cu mâinile şi se plimbă în cercuri, înainte să revină în dreptul meu.

— Se vor întoarce toate astea împotriva noastră?

— Mă îndoiesc.

— Dar e posibil?

— În teorie, da.

— Când se vor termina toate astea, tata?

Finn nu pare supărat, ci extenuat. Vreau să mă întind și să-i pun o mână pe umăr, în semn de încurajare, dar mă abţin. Noi nu ne comportăm așa. În schimb, dau din umeri.

Nu-i spun că am un plan, care, dacă îl pun în aplicare, e singura cale ca el și mama lui să fie în siguranță. Pentru că asta e tot ce mi-am dorit vreodată. Indiferent de ce mi se întâmplă mie, trebuie să-i protejez de urmările exploziei iminente.

CAPITOLUL 46

MIA

O mașină parchează în spatele meu pe alee și o recunosc ca aparținându-i inspectorului Goodwin. Coborâm din autoturisme în același timp. Dintr-odată, mă simt cuprinsă de agitație și devin emoționată într-un mod plăcut.

– Aveam programată o întrevedere? îl întreb și mă aplec să-i desfac centurile lui Sonny, care se zvârcolește în scaunul pentru mașină.

– Nu, eram doar în trecere și m-am gândit să sun la ușă și să văd cum te mai simți, spune, apoi se corectează repede. Adică cum vă simțiți cu *toții*, după poveștile din ziar despre Finn. Presupun că n-a fost o lectură plăcută.

La fel ca mine, e puțin agitat. E simpatic.

– Pot să-ți dau o mână de ajutor?

Îi întind rucsacul cu scutece și mâncare, în timp ce-l țin pe Sonny în brațe cu o mână, iar cu cealaltă caut cheile de la casă.

Presupun că Mark conduce o mașină de poliție fără însemne, fiindcă un asemenea vehicul demodat nu e potrivit pentru o persoană sub șaizeci de ani. Doar dacă nu cumva are o nevastă, între doi și patru copii și un labrador despre care n-a spus nimic. Nu poartă verighetă – am verificat, nu știu de ce –, dar, în ziua de azi, asta nu mai reprezintă un indiciu, având în vedere că

nici eu n-o mai port. Va sta în sertarul noptierei până o să decid că am un motiv întemeiat să o pun iar pe deget.

Bănuiesc că eu și Mark avem aproximativ aceeași vârstă, numai că firele cărunte din creștet și ridurile fine de pe frunte te pot induce în eroare. În multele ocazii în care ne-am întâlnit, nu ne-a spus nimic despre viața sa privată și nici eu n-am pus întrebări. Totuși m-am surprins gândindu-mă la el, probabil mult mai des decât ar trebui, în special de când ceea ce mai rămăsese din lumea mea a început să se năruie în jur. Dar cel puțin îmi oferă o distragere binevenită și cred că e singurul căruia îi pasă cu adevărat de binele familiei noastre. Și Dumnezeu mi-e martor că mi-ar prinde bine o asemenea persoană în viața mea acum.

Mă urmează în bucătărie, unde îl așez pe Sonny în scăunel și pun ceainicul pe foc. Îmi doresc să nu fi purtat pantalonii vechi de trening și puloverul cu găuri în mânecă.

— Cum te descurci cu toate astea? mă întreabă.

— Nu prea grozav, să fiu sinceră, spun. E umilitor să afle toată lumea că soțul tău e un mincinos și că mai are un copil, cu altă femeie.

— Îmi imaginez, spune și mă zgâiesc la el, cu sprâncenele arcuite. Evident, nu, se corectează repede. Nu-mi pot imagina. Dar empatizez cu tine.

E prima dată când sesizez că șuieră ușor când vorbește. Și, tot pentru prima dată, îi remarc și sclipirile maronii din ochii de culoarea alunei. Asta pentru că, de obicei, când ne întâlnim sunt și alții prin preajmă, dar astăzi nu-mi distrage nimic atenția. Suntem doar noi doi. E drăguț.

— Ai vreo idee cum au aflat ziarele? mă întreabă.

— M-am întrebat și eu asta, spun. Îmi vine greu să cred că l-au urmărit în tot acest timp, doar-doar l-or

prinde cu ceva, deci presupun că cineva le-a vândut un pont.

– Așa se întâmplă mereu. În asemenea situații, banii vorbesc.

Îi torn o ceașcă de ceai și discutăm despre cum stau lucrurile acasă, despre apropiata sosire a părinților mei și investigația poliției.

– Întâmpinăm multe obstacole din cauza vechimii crimelor, spune el. Dar acum, că am identificat toate persoanele decedate, avem mai multe piste.

– Aș putea să te întreb la ce lucrați acum?

– Păi, am fost însărcinat să aflu originea valizelor în care au fost găsite cadavrele. Erau destul de multe și nu erau un obiect întâmplător. Foarte diferite. Știm că marca Portmanteau era populară în Franța înainte de cel de-Al Doilea Război Mondial și pe atunci erau confecționate în așa fel încât să reziste cât mai mult, din cadre din lemn dur acoperite cu piele și mânere căptușite. Însă războiul a încetinit industria turismului, iar oamenii n-au mai avut bani de cheltuit pe articole de lux, așa că au încetat producția la începutul anilor 1950. Nu știm dacă înseamnă ceva faptul că ucigașul nostru a intrat în posesia unui număr atât de mare de valize și faptul că s-a bazat pe această marcă și acest model, dar, în orice caz, e interesant. Căutăm să aflăm cine ar fi putut să le importe aici, dar conflictul armat a distrus o grămadă de afaceri și însemnări. Practic, căutăm acul în carul cu fân.

Mai târziu, Mark primește un apel și e nevoit să plece, dar mi-aș fi dorit să nu fi fost atât de brusc. S-ar putea să-mi imaginez, dar mi s-a părut că nici el nu era prea dornic să mă părăsească.

Îl ajut pe Sonny să râgâie după ce l-am hrănit cu lapte, când cuvântul „Portmanteau" îmi răsare în minte. De ce-mi sună cunoscut? Sunt sigură că am dat recent

peste denumirea asta. Îmi storc creierii – să fi fost în garajul lui Debbie și Dave? Caut prin folderul cu poze de pe telefon, până dau de cea pe care am făcut-o unei facturi vechi peste care am dat într-o cutie. Am găsit-o. „Articole din piele Portmanteau" și „Specialiști în importarea și exportarea articolelor de călătorie de lux". Bătăile inimii mi se accelerează. Să fie asta încă o legătură între casă și Dave?

Sunt pe punctul de a-l lăsa pe Sonny în scăunelul lui și să dau fuga iar la garaj, dar mă stăpânesc și-mi regândesc strategia. Data trecută, am pus pe primul loc elucidarea misterului. Finn a făcut spume, pe bună dreptate. Îl iau pe Sonny, dar, când ajung în garaj, în locul unde am văzut ultima dată cutia cu hârtii, nu mai e nimic. Cineva a făcut ordine pe-aici de la ultima mea vizită, aruncând o mare parte din lucruri. Chiar și cutiile deteriorate de umezeală ce conțineau vechile manuale ale lui Dave au dispărut.

Iau în considerare să-l sun pe Mark și să-l rog să se întoarcă. Cu toate astea, fără dovezi palpabile, am doar o simplă poză, în telefonul meu. Chiar și eu îmi dau seama că datele de pe imagine, ce descriu unde și când a fost făcută fotografia, nu reprezintă dovezi convingătoare. Plus că sunt deja destul de mulți oameni în jur care cred că sunt nebună, și fără ca Mark să-mi cânte în strună.

Cotrobăi prin tot ce a mai rămas aici, dar sunt sigură că au înlăturat tot ce e incriminator, ceea ce e în sine acuzator. Cu toate astea, scotocesc prin cutiile rămase până ajung în fundul garajului pentru două mașini, la un rezervor de oțel scos din uz, în care era depozitat petrolul pentru încălzirea casei. Finn și Dave au montat cu un an în urmă o centrală termică și mă întreb de ce au păstrat obiectul ăsta aici, când toate celelalte lucruri au dispărut.

Încerc să-l mişc, dar îmi dau seama de ce nu l-au scos – e cimentat în podea. Partea asta a garajului e cufundată în întuneric, aşa că aprind lanterna telefonului. Socotesc că are o dimensiune de 1,5 m pe 1,5 m, iar o secţiune a fost decupată şi folosită pentru a acoperi gaura făcută. Placa e slăbită şi, când mă uit cu mai multă atenţie, observ că e ceva înăuntru. Cu Sonny în braţe, lipit de pieptul meu, mă las pe vine şi trag uşor de panou. Cade pe podea cu zăngănit, apoi vâr lumina lanternei în interior.

Înăuntru descopăr un singur obiect.

O valiză.

Nu orice fel de valiză, ci una identică cu cele şapte folosite pentru a ascunde cadavrele copiilor în podul casei mele.

METRO

„POLIȚIA, ÎNGRIJORATĂ PENTRU SOARTA JURNALISTEI DISPĂRUTE”

DE CLAIE WILSON

Familia jurnalistei face apel la martorii care au văzut-o în ziua în care a dispărut, în urmă cu trei săptămâni.

Jurnalista independentă Aaliyah Anderson, în vârstă de treizeci și patru de ani, a dispărut vineri, 17 mai, după ce le-a mărturisit prietenilor că urma să-i ia un interviu unei persoane pentru cartea la care lucra. Familia și prietenii au declarat că n-au mai văzut-o de-atunci.

Inspectorul Karl Stuart a declarat: „Suntem îngrijorați pentru siguranța domnișoarei Anderson și încurajăm orice persoană care știe unde s-a dus sau cu cine a plănuit să se întâlnească să ne contacteze cât mai curând posibil!”

CAPITOLUL 47

CU TREIZECI ȘI NOUĂ DE ANI ÎN URMĂ

Când o rază îngustă de lumină îmi cade pe față, mă împleticesc într-un ungher al camerei, aidoma unui animal bătut ce caută să se pună degrabă la adăpost. Nu știu cât timp a trecut de când m-au încuiat în acest pod întunecat. Probabil că s-a scurs o zi întreagă fără să bag de seamă. Știu doar că, noaptea trecută, m-au adus aici din *acea cameră*. Scândurile erau reci și incomode, dar extenuarea și-a spus cuvântul; aveam nevoie urgentă de somn. Pe dibuite, mi-am încropit un pat, punând una lângă alta ceea ce la pipăit păreau niște valize foarte grele. Nu știu cât am dormit, dar scârțâitul balamalelor ușii de la pod și lumina orbitoare a lanternei m-au deșteptat într-un final.

Mă chircesc în colț când aud vocea mamei.

– Jos, acum! îmi poruncește cu asprime și mă strâmb în timp ce cobor scara.

Mă mișc prea lent pentru gustul ei, așa că scutură scara și-mi pierd echilibrul, alunecând pe ultimele trepte. Mă ridică brutal de pe podea, prinzându-mă de tricou, și-și înfige unghiile ascuțite în umerii mei, în timp ce mă conduce spre *acea cameră*.

Mama trântește ușa în urma mea și o încuie. Apoi aud un țipăt înfundat și pașii cuiva urcând scara. Precious probabil că e încă în viață, doar dacă n-au adus pe altcineva. Nu prea înțeleg cum e posibil. Chepengul podului se închide din nou, iar acum e rândul ei să stea singură și

speriată în întuneric. Însă ea n-are habar că ce-i mai rău abia acum urmează. Dacă n-o ajut.

Îmi lipesc urechea de spațiul îngust de sub ușă și, câteva minute mai târziu, îi aud pe mama și pe tata vorbind înainte să iasă din casă. Presupun că au ieșit pe ușa din spate. Dau fuga la fereastră să-i spionez. Mama are mâinile pline cu pungi de plastic. Probabil că e sâmbătă dimineață și merg la cumpărături. Pleacă și ne lasă singuri în casă – pe unul încuiat în pod, pe altul aici, în această cameră –, prefăcându-se în fața lumii că sunt oameni normali.

Asta e șansa mea. Mă uit în jur, căutând o cale de evadare. Împing ușa cu umărul, dar nu am suficientă forță s-o smulg din țâțâni. Dacă am fi fost două persoane închise aici, am fi reușit s-o spargem.

Îmi îndrept privirea spre șemineu, dar îmi amintesc că a fost bătut în cuie, pentru a împiedica funinginea să cadă din horn.

— Hornul, murmur cu speranță.

Aproape uitasem că tata a făcut o spărtură în el prin pod, atunci când o cioară a rămas blocată în interior, iar stârvul a putrezit, emanând o duhoare îngrozitoare. A îndepărtat rămășițele păsării, dar n-a mai înlocuit cărămizile lipsă. Trag de placaj cu toată puterea până izbutesc să-l dau laoparte. Nori de funingine și murdărie se revarsă în cameră, făcându-mă să tușesc, cât pe ce să mă sufoc. Aștept să-mi recapăt răsuflarea, înainte să-mi vâr capul în șemineu și să strig în sus pe horn.

— Mă auzi?

Nu primesc niciun răspuns.

— Ești acolo?

— Da! răspunde, spre ușurarea mea. Unde ești?

— Sunt în camera de dedesubt. Cred că știu cum să ieșim de aici. Trebuie doar să-mi urmezi vocea spre horn.

— E beznă aici, spune. Nu văd nimic.

— Ai grijă, îi strig. Lasă-te în genunchi și înaintează de-a bușilea în timp ce-mi urmezi vocea.

Îmi urmează glasul, până aud un bufnet și un țipăt.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am lovit cu genunchiul de ceva. Pare să fie un ciocan.

Probabil tata l-a lăsat acolo.

— Ia-l cu tine.

Știu că a găsit spărtura făcută de tata când îi aud tot mai puternic vocea.

— Ridică-te în picioare și caută o gaură. Apoi aruncă ciocanul în ea, să ne dăm seama cât de mare e distanța.

Face întocmai ce-i spun, fără să obiecteze. Îmi feresc capul chiar înainte ca ciocanul să aterizeze pe grilaj cu un bufnet strident. E mult prea abrupt ca să sară fără să fie rănită. Mă uit în jurul camerei, spre curelele de piele fixate de tavan, la trepiedul unui aparat de fotografiat, la pungile de plastic din colțul camerei și la salteaua de pe patul de o persoană. Îmi folosesc greutatea să pliez în jumătate salteaua și o înghesui cât pot de mult în șemineu.

— Strecoară-te prin deschizătură și lasă-te în jos. Am pus o saltea ca să-ți amortizeze căderea.

— Nu pot, protestează ea. O să mă rănesc.

— Dacă nu sari, o să murim și tu, și eu, spun fără menajamente. Probabil că prietena ta e deja moartă, dacă n-ai primit încă niciun semn de la ea. Dacă nu ieșim acum de aici, noi urmăm.

— Te rog, nu spune asta!

— Nu avem timp să ne certăm. Doar ai încredere în mine. Lasă-te în jos, numără până la trei și sari.

Rămân în tăcere și aud o bufnitură surdă, înainte ca picioarele ei să atingă salteaua cu un sunet înăbușit. Hainele, obrajii și părul împletit îi sunt acoperite de un strat fin de funingine și încerc s-o curăț puțin.

— Ești teafără?

— Cred..., cred că da, spune și se răsucește spre mine, cuprinzându-mă pe neașteptate într-o îmbrățișare strânsă.

Acum că-i văd chipul la lumina zilei, am certitudinea că ne-am mai întâlnit. Din fericire, nu dă semne că m-ar recunoaște.

— Ce facem acum? întreabă ea.

— Dă-te înapoi, spun și apuc ciocanul, izbindu-l în clanță cu toată puterea de care sunt capabile brațele mele sfrijite.

Mai e nevoie de încă două lovituri înainte să crape și să cadă. Ea își strecoară mâna prin gaură ca să împingă clanța de pe cealaltă parte, apoi se prinde de toc și trage ușa spre noi. Când se deschide, ieșim pe palier.

O s-o salvez. O să ne salvez.

Se uită în jur, confuză, de parcă abia acum își dă seama de ceva.

— I-am văzut plecând, îi explic înainte s-o apuc de mână și s-o îndemn să coboare scările cu mine.

Alergăm spre ușa de la intrare, însă părinții mei ne-au încuiat în casă. Fugim în bucătărie, dar și ușa din spate e încuiată. Așa că luăm împreună un scaun din sufragerie, îi dăm avânt, legănându-l înainte și-napoi, apoi îi dăm drumul, ferindu-ne capetele când se izbește de geamurile ce dau spre partea din față a casei. Cu

cuţă, ea trece prima prin rama ferestrei şi sare pe gazon. De-acum e liberă.

– Grăbeşte-te! strigă ea, apoi mă strecor prin fereastra spartă şi pornim pe alee.

– Unde suntem? mă întreabă, scrutând în sus şi-n jos strada principală.

– Urmează-mă! Te duc acasă, îi răspund şi o rupem la fugă, cât de repede ne ţin picioarele, afară din sat, spre orizont.

Pe măsură ce ne îndepărtăm de periferia satului, puterile îi slăbesc cu fiecare pas pe care-l face pe câmp, împleticindu-se vlăguită, din cauză că n-a mâncat, nici n-a băut nimic şi n-a putut dormi nicicum.

– Vreau s-o sun pe mama, spune ea, iar eu încetinesc pasul, ca să n-o las în urmă.

– Imediat ce ajungem în oraş, căutăm o cabină telefonică.

– Cât mai avem?

– Vezi acolo? îi spun şi-i arăt cu degetul un bloc a cărui siluetă se profilează în depărtare. Cu siguranţă, vom găsi una acolo.

– Dar e atât de departe.

Ne continuăm drumul într-un ritm mai domol, neavând habar unde aş putea să mă duc după ce ajungem în oraş, iar ea se va întoarce la viaţa din care a fost smulsă. Îmi pun speranţa în faptul că părinţilor ei li se va face milă de mine şi vor fi atât de recunoscători că le-am salvat fiica, încât îmi vor permite să locuiesc sub acelaşi acoperiş cu ei şi să aflu ce înseamnă să trăieşti într-o familie normală. Aş putea merge la şcoală, să-mi fac mulţi prieteni, să nu mai trăiesc cu frica în sân şi să locuiesc într-o casă care nu-mi vorbeşte. Nu-mi pot reţine zâmbetul care mi se întinde pe faţă.

Dar în momentul în care ajungem într-un cartier din zona industrială, simt deja cum mă părăsesc puterile. Un cârcel mă face să-mi încordez mușchiul piciorului, dar nu vreau să mă opresc. Oricum, Precious nu mai poate merge. Încearcă să înainteze, dar se oprește și se așază pe bordură, cu capul în mâini. Are o cusătură și se plânge că se simte rău. Nu există niciun pic de verdeață în jur, cu excepția smocurilor crescute printre crăpăturile din beton. Suntem înconjurați de birouri, depozite, parcări pentru camioane, șosele late pentru vehicule de mare tonaj și porți închise. E sâmbătă, iar zona e pustie, nu e trafic și nici muncitori. Suntem doar noi.

— Nu cred că mai e mult, îți promit, spun.

— Trebuie să mă odihnesc.

Oricât de tare m-ar mâna disperarea să-mi continui drumul, nu pot și nu vreau s-o abandonez aici. Mă așez lângă ea și aștept, ținând-o de mână și scrutând frenetic strada.

Deodată, auzim o mașină în spate, huruitul motorului răsunând din ce în ce mai tare, pe măsură ce accelerează. Sar în picioare, trăgând-o de braț să se ridice, și sunt gata s-o luăm iarăși la fugă, din cauza groazei viscerale că părinții mei ne vânează. Dar mașina are altă culoare decât a lor. Trece pe lângă noi, cu cauciucurile scrâșnind când ia o curbă strânsă în josul drumului.

— Unde erai? mă întreabă, încă străduindu-se să-și recapete răsuflarea.

— Când? o întreb, masându-mi mușchiul de la picior care mă doare.

— În prima zi când ai vorbit cu mine, când eu eram în camera aia, tu unde erai?

— Alături, o mint.

Se gândește înainte să răspundă.

– Ai vorbit cu mine pe sub ușă. Trebuie să fi fost pe coridor.

Nu-mi trece prin minte nicio altă minciună.

– Ce făceai acolo?

– M-au lăsat afară pentru câteva minute.

– De unde ai știut că e o spărtură în horn prin care să pot coborî?

– Eu, eu...

– Sau unde era ușa din spate? Ai mers direct la ea.

Am gâtul uscat ca iasca. A văzut dincolo de aparențe.

– Locuiești în acea casă, nu-i așa?

– Eu...

– Cine era femeia care ne-a răpit?

– Ma... mama mea... Dar trebuie să mă lași să-ți explic.

– Nu, nu, nu...

Ochii îi sunt căscați de groază. Și, înainte să-mi dea voie să-i explic, sare în picioare. Singura persoană care m-a mai privit așa, ca pe un trădător, a fost George, când le-am povestit mamei și tatei despre prietenul lui, Martin. Disprețul față de propria persoană îmi revine în forță.

Cu un puseu de energie nou-descoperit, Precious începe să alerge pe stradă până la curba și dispare din vedere. Alerg după ea, iar crampa din picior mă arde și simt un val de durere ce-mi străbate corpul la fiecare mișcare. Când dau colțul, o zăresc și o strig pe nume, în timp ce se apropie de semafor.

– Lasă-mă în pace! strigă și-și răsucește capul spre mine.

Îi citesc teroarea din privire chiar și de la această distanță. Mă bagă în aceeași oală cu părinții mei.

— Așteaptă, te rog, strig, iar durerea e din ce în ce mai acută.

Junghiul e tot mai rău și nu pot merge mai repede. Nu pot ține pasul cu ea. Creierul mi se zbate neputincios, gândindu-mă cum vor decurge următoarele zile, cum mă va căuta poliția și cum mă vor arunca în închisoare, dacă mă vor prinde.

— Te rog, așteaptă, strig iar, dar rugămințile mele sunt zadarnice.

Soarta mea e pecetluită. Am dat din lac în puț.

— Nu, răspunde și se întoarce să mă privească. Ești o persoană îngroz...

Nu-și termină propoziția și-și răsucește capul abia când aude zgomotul unei mașini care se apropie în viteză. Arată ca un iepure prins în lumina farurilor mașinii care tocmai trecuse pe lângă noi cu câteva minute în urmă și care acum se întoarce. Numai că, de data asta, șoferul pierde controlul volanului și se cațără cu o roată pe bordură, în timp ce virează, lovind-o în plin pe Precious, care se rostogolește peste capotă și parbriz, înainte să se prăbușească pe caldarâm, ca o grămadă de membre contorsionate în unghiuri nefirești.

CAPITOLUL 48

MIA, 2019

Nu știu ce să fac. Cu o mână îl strâng ferm pe Sonny la piept, iar pe cealaltă o țin încleștată pe mânerul valizei pe care am găsit-o în rezervorul de petrol dezafectat din garajul lui Debbie și Dave. Fără dubiu, e o valiză Portmanteau; recunosc logoul cu litera P roșie scoasă în relief, cusută în colțul din dreapta jos; e identică cu cele din pod. La fel ca celelalte, și asta ar fi potrivită pentru cadavrul unui copil. De unde provine? De ce naiba are Dave așa ceva? Dar, cel mai important, e ceva înăuntru?

Sunt conștientă c-ar trebui să-l sun pe Mark, însă ceva mă reține. Dacă ar fi fost o scenă dintr-un serial TV, i-aș fi strigat actriței care mă joacă pe mine să sune la poliție și să plece naibii de acolo. Dar asta e viața reală și, dacă mă înșel, aș putea distruge astfel ceea ce a mai rămas din căsnicia mea. Oricât mi-ar displăcea să locuiesc cu o familie în care nu am încredere, nu mai e cale de întoarcere dacă implic autoritățile. Dar, dacă, în schimb, îl contactez pe Finn, va face ceva sau va continua să fie surd și orb cu privire la faptele tatălui său și la tot ce ar putea însemna asta pentru noi? Nu sunt sigură cum va reacționa. Însă, fără îndoială, dacă las valiza în garaj, nu va mai fi aici când mă voi întoarce. Lucrurile tind să dispară ca prin minune din această încăpere.

Am luat o decizie. Scot o pătură dintr-o cutie și-l așez pe Sonny pe ea. Suspină bosumflat, dar nu începe să plângă. Trag de valiză, s-o scot afară, și strâmb din nas când îmi zdruncină încheietura recent vindecată, înainte

să cedeze și să iasă din rezervor. E grea, prin urmare, sunt sigură că e plină. O las pe podea înaintea mea și desfac lent închizătorile. Nu sunt înțepenite, precum în cazul valizelor pe care Finn le-a deschis în pod, semn că asta a fost deschisă recent. Bătăile inimii mi se accelerează, iar pe chip mi se așterne o grimasă, în timp ce salt capacul, pregătită pentru ce e mai rău.

Spre ușurarea mea, în interior nu e niciun cadavru. Conține doar vrafuri de hârtii, unele prinse cu cleme, altele, cu foi volante. Mă scurg pe podea, cu spatele rezemat de perete, încercând să-mi liniștesc pulsul. Inspectez cu atenție documente foarte vechi de import și export, chitanțe și formulare de comandă. Numele atașate companiei sunt Kenneth și Moira Kilgour. Îmi ia doar o secundă să-mi amintesc cine sunt – foștii proprietari ai casei mele, ale căror trupuri decapitate au fost găsite, după patruzeci de ani, îngropate în propria curte. Oare Dave a descoperit toate hârtiile astea în timp ce lucra la renovarea casei sau le-a adunat cu ani în urmă, când a scrijelit mesajul pe plintă? Niciuna dintre variante nu are logică.

Pe facturi apare tipărită adresa unui depozit. E atât de veche, încât codul poștal cuprinde doar două litere și o cifră. Google îmi afișează doar zona în ansamblu, iar pe Street View nu e înregistrat nimic la acea adresă.

Aranjez cu grijă documentele în valiză și o pun înapoi în rezervor. Dave nu trebuie să afle că am fost iar aici și nici c-am găsit valiza. Cel puțin nu încă. Nu până nu sunt pregătită.

Îl iau în brațe pe Sonny, care încă scâncește nemulțumit, și dau să mă îndrept spre ușă, când un cocoloș de hârtie de culoare roz fluorescent, prins sub una dintre roțile scaunului de birou al lui Dave, îmi atrage atenția. Zace lângă un coș gol pentru maculatură, din sârmă împletită, și presupun că încercarea eșuată de a ajunge la gunoi a trecut neobservată. Acum că toate sunt puse la loc

– mai puțin valiza –, curiozitatea mă asaltează fără pic de milă.

Culeg ghemotocul de pe jos și încerc să-l netezesc. E un *post-it* pe care a fost notat un număr de telefon, mâzgălit de mai multe ori cu pixul. Dar, când întorc hârtia, îl pot descifra. De asemenea, sunt notate inițialele CW.

Sun cu număr ascuns și mi se răspunde după trei bipuri.

– Redacția *Sun on Sunday*, Carole Watson la telefon! mi se adresează o voce c-un puternic accent din nord-estul țării.

Închid imediat, recunoscând că e chiar numele jurnalistei care a scris articolul despre aventura soțului meu. Scutur din cap, nevenindu-mi să cred. Un singur lucru poate fi dedus din faptul că Dave are numărul ei. El a sunat-o. El a fost sursa articolului.

Dacă Dave a fost în stare să-i facă una ca asta propriului fiu, cine știe de ce mai e capabil?

Presupun că am ajuns la adresa corectă. Abia după ce am coborât din mașină am putut zări un pâlc de acoperișuri la poalele dealului, ascunse printre copaci. Nu e ușor de găsit locul, trebuie să-l cauți temeinic, așa cum am făcut eu. În momentul de față, nu știu de ce mă aflu aici sau ce mă aștept să găsesc.

Fac o poză priveliștii dinaintea mea și i-o trimit Lornei împreună cu codul poștal și mesajul: *Pentru orice eventualitate. Îți explic mai târziu.* Nu vreau să-i spun ce am de gând, pentru că va face tot posibilul să mă convingă să renunț. Îi trezesc oricum suspiciuni, așa că mă sună imediat, dar îi resping apelul.

Sonny e bine? îi scriu lui Finn. El crede că am ieșit la cumpărături. Îmi răspunde un minut mai târziu, trimițându-mi două poze – una cu fiul nostru în cărucior, privind atent cum tatăl lui hrănește cu morcovi cai pe o pajiște. A doua e tot cu Sonny, dormind în brațele lui Finn. Cred că soțul meu a vrut să apară intenționat în poză, ca să mă emoționez la vederea tatălui și fiului împreună. Pentru câteva clipe, fără să vreau, mă întreb cât de des și-a făcut Finn selfie-uri împreună cu fiica lui și cu Emma. Mă întreb dacă în telefonul lui există un album cu un titlu pus la derută, ce conține, de fapt, poze cu ei trei. Un ghimpe de gelozie îmi străpunge inima, înainte să mă concentrez iar pe ce am de făcut.

Mă apropii de o poartă din lemn. Nu are broască, așa că o împing, iar ea se deschide cu un scârțâit. Încep să cobor pe un drum de pământ bătătorit, foarte abrupt. Înaintez cu dificultate pe panta înclinată, încercând să mă feresc de gropile adânci. Mă împiedic de două ori. Cu cât mă apropii mai mult de clădiri, cu atât mai insistent mă imploră vocea lăuntrică să fac cale întoarsă. Însă cealaltă voce – cea care îmi spune să merg până la capăt, de dragul sănătății mele psihice – e mult mai gălăgioasă.

Când ajung la poalele dealului, număr opt clădiri separate una de cealaltă, dar asemănătoare ca mărime și structură. Sunt construite din chirpici de aproximativ 1,5 metri și au ferestre mari, care ajung până la acoperișul ruginit, ondulat, în formă de Toblerone. E o zonă industrială în paragină, veche de zeci de ani. Majoritatea clădirilor sunt în ruină, cu geamuri sparte, jgheaburi smulse și buruieni cu frunze uriașe care cresc din interior spre exterior. Niciuna nu are număr sau vreun însemn pe ea.

Dintre toate clădirile, una singură nu arată atât de jalnic și mizez că acela e locul pe care îl caut. Și aceasta are geamurile sparte, dar au fost peticite cu bandă adezivă gri. Mă uit înăuntru, dar geamul e acoperit, pe ambele

părți, cu un strat gros de murdărie. Încerc să șterg sticla cu mâna, dar n-are rost. Gardul viu și buruienile au fost tăiate, dând la iveală o cărare rudimentară, ce duce direct spre ușă. E încuiată.

Fac un pas înapoi și cercetez împrejurimile. Mă întreb dacă Debbie știe despre asta. Ea se ocupă de conturile lui Dave. Însă niciun document ce are legătură cu importul valizelor nu a fost intenționat ascuns, nefiind pus spre păstrare în dulapuri; așa că îi acord prezumția de nevinovăție. Felul în care a negat cu atâta emfază faptul că pe plintă nu e scrisul lui Dave mă face să cred că e la fel de oarbă – sau de naivă – ca Finn.

Celelalte două laturi ale clădirii sunt năpădite de vegetație și nu pot trece pe acolo. Dar, când ajung la a patra, observ ramura unui copac care a crescut prin fereastră, spărgând parțial geamul. Probabil că Dave n-a observat asta, pentru că ar fi reparat-o, fără îndoială. Cu grijă să nu mă tai, vâr mâna prin gaura făcută în fereastră și mă întind după mâner. După câteva smucituri, se deschide brusc. Și, cu inima bătându-mi ca o tobă în piept, mă strecor prin fereastră cu capul înainte, până dau de o masă. Mă trag peste ea, folosindu-mă de mâini și abdomen, încât să ajung complet înăuntru, apoi îmi cobor picioarele și le las pe podea.

E întunecos, dar e suficientă lumină cât să observ rândurile de urme mai vechi și mai proaspete lăsate în stratul de murdărie de pe dușumea. E un birou plin cu haine, dezinfectant pe bază de alcool, mai multe pachete de șervețele umede și role de scame. Un șir lung de rafturi se întinde pe toată lungimea clădirii. Nu-mi dau seama ce conțin, așa că mă apropii. Mai multe valize sunt aliniate frumos, în șiruri perfecte, cu un spațiu liber între ele.

Majoritatea sunt învelite în folie de plastic, îngreunate de zeci de ani de praf depus deasupra. Sunt sute de valize. Mă mișc lent, șovăielnic, ridicând câteva folii și

strănutând când inspir prea repede norii de praf. Întinzând stângaci mâna, aleg una și o ridic – e goală, spre ușurarea mea. Pe fiecare dintre ele este scos în relief un P roșu, semnul mărcii Portmanteau. Continui să ridic valize la nimereală, doar ca să mă asigur că sunt goale, iar când ajung la capătul rândului, cotesc către al doilea culoar.

E și mai întunecos, așa că aprind lanterna telefonului, să luminez rafturile. Valizele de aici nu sunt acoperite, iar spațiul dintre ele e mult mai mare. În fața fiecăreia se află câte un teanc ordonat de ceva: haine și încălțăminte de copil. Înghit în sec, în timp ce iau un maldăr de pe raft. E împachetat într-o pungă de plastic vidată, la fel ca cele din pod. Corpul meu vrea să se chircească într-un colț, pentru că știu, fără să mă uit, ce conțin aceste valize.

Le număr. Sunt patruzeci în total. Cele de la capătul rândului nu sunt la fel de prăfuite, ceea ce înseamnă că au fost aduse destul de recent. Ar trebui să ies de aici, dar trebuie să merg până la capăt. Întind mâna și apuc o valiză, pe care o las pe podea. E grea și deschid încuietorile, pregătindu-mă pentru orice urmează să găsesc în interior.

— Nu cred c-ar trebui să faci asta, aud o voce din spate.

CAPITOLUL 49

DAVE

Mia scoate un țipăt pătrunzător și se răsucește brusc. Doar că-și pierde echilibrul, iar picioarele i se îndoaie ca ale unui miel abia fătat. Telefonul îi alunecă din mână, dar lanterna continuă să funcționeze, luminându-i fața din locul unde a căzut pe podea. Înainte să mă gândesc cum îmi va interpreta gestul, îi întind mâna s-o ajut să se ridice. Firește, e îngrozită și, în loc să-mi accepte ajutorul, se trage în spate. Chiar și în această clădire sumbră și întunecoasă, ochii ei îmi dezvăluie cât de înfricoșată e de prezența mea. Apoi dă ocol camerei cu privirea, căutând o cale de scăpare. Aș putea să-i spun că nu există niciuna, că această clădire a fost construită înainte ca legea să impună mai mult de o intrare și o ieșire. Aș putea să-i spun c-am încolțit-o, dar nu vreau s-o sperii mai tare decât am făcut-o deja. Numai dacă n-o să fiu obligat.

Deschide gura, apoi o închide la fel de repede, repetând mișcarea de câteva ori, înainte să-și găsească cuvintele. Scuipă vorbele în rafale scurte și mușcătoare.

— Ce... ce e... în valize? întreabă.

— Cred că știi deja răspunsul la întrebarea asta.

— Dar sunt atât de multe.

De data asta nu spun nimic. Când își dă seama ce înseamnă tăcerea mea, e, previzibil, îngrozită.

— Toți sunt copii? întreabă.

Nici de data asta nu-i răspund.

— De cât..., de cât timp...?

— Mai mulți ani decât îmi amintesc.

— De ce?

— Nu e ceva ce aș putea să-ți explic sau ce ai putea să înțelegi.

— Și Debbie? Ea știe?

Scutur din cap.

— Și cadavrele din pod? Erai prea tânăr ca să fi implicat în crimele alea odioase.

Clinchetul unui clopoțel răsună în clădire – e telefonul ei, a primit un mesaj.

— Împinge-l pe podea spre mine, îi spun.

Își înfășoară degetele în jurul dispozitivului, dar e mult prea rapidă și nu reușesc s-o împiedic să mi-l arunce în cap. Mă feresc la timp, iar telefonul se izbește de raft, în timp ce ea sare în picioare și o ia la fugă pe culoar. Habar n-are încotro se îndreaptă, așa că o iau la fugă pe al treilea culoar și-i tai calea. O prind de braț, dar ea se apără cu înverșunare, mușcând și zgâriind ca o pisică sălbatică. Nu vreau să-i fac rău, chiar nu vreau, dar n-am de-ales și-mi folosesc puțina forță care mi-a mai rămas s-o lovesc peste față. Își pierde echilibrul a doua oară, dar, de data asta, în timp ce cade, se lovește cu ceafa de muchia unui raft, se prăbușește pe podea, cu ochii rotindu-i-se în orbite, pe care apoi îi închide brusc.

Înjur cu voce tare, mă așez lângă ea și-i pun un braț sub cap, strigând-o iarăși și iarăși. Îmi simt brațul umed, iar când îmi plec privirea, îmi dau seama că sângerează din rana de la ceafă. Cu excepția tricoului de pe mine, nu am altceva la îndemână să-i opresc sângerarea. Mi-l dau jos și-l folosesc pe post de compresă.

— Isuse Cristoase! strig, copleșit de durerea care aproape îmi despică stomacul.

E atât de ascuțită, încât trebuie să mă uit în jos, să mă conving că Mia nu m-a înjunghiat. Îmi vine să mă tăvălesc și să mă zvârcolesc pe podea, pentru că durerea e de o mie de ori mai crâncenă ca până acum. În schimb, strâng din dinți cât de tare pot, până se domolește, și mă ridic în picioare.

Debbie mi-a spus odată, cât se poate de clar, că ea crede că Mia e ca un cancer care ne macină familia. Cu toate astea, nu Mia e cancerul. Noi, ceilalți, suntem. Și unul câte unul ne-am înfruptat din această fată. Așa că astăzi e rândul cancerului să muște adânc din mine.

Singura mea consolare e că nu va trebui s-o privesc cum suferă pentru mult timp.

CAPITOLUL 50

MIA

Sunt ameţită. Mă doare ceafa. Ce naiba s-a întâmplat de mă simt aşa? Clipesc de câteva ori, apoi mă uit pe furiş, cu coada ochiului, înainte să deschid ochii larg şi să cercetez împrejurimile, iar revelaţia mă izbeşte cu forţa unui tren care goneşte pe şine. Amintirile dau năvală peste mine ca o avalanşă necruţătoare.

Mă salt în capul oaselor printr-o mişcare bruscă, dar nu mă pot ridica în picioare, pentru că am încheieturile legate de piciorul unei bănci. Îmi dau seama că am o compresă înfăşurată în jurul capului. Reuşesc să-mi întind mâinile şi s-o ating. Materialul miroase a transpiraţie şi aftershave ieftin.

Abia atunci îl observ pe Dave.

Mă trec sudori reci pe şira spinării, iar pulsul îmi bubuie în tâmple aidoma unei tobe, intensificându-mi durerea de cap. Îl măsor din cap până-n picioare, în timp ce stă pe scaunul din spatele biroului. Chipul îi e luminat discret de ecranul telefonului, pe care tastează. E la bustul gol şi rămân surprinsă de cât e de slab. Limbile ghetelor lui de lucru cu bot de oţel atârnă lejere. Şi-a scos şireturile şi le-a folosit să mă lege. Mă întreb de ce nu m-a ucis încă.

— Te mai doare capul? mă întreabă fără să ridice privirea din telefon.

Dacă n-aş şti că e un criminal în serie, aş fi tentată să cred că îi pasă de starea mea. Lasă telefonul pe birou cu ecranul în jos şi se apropie de mine, ţinând ceva în mână.

Tresar, relaxându-mi umerii doar atunci când îmi dau seama că e o doză.

– Îmi pare rău, nu am apă. Asta e tot ce am.

După miros, e bere. Scutur din cap, iar el o îndepărtează.

Mă uit în jur, căutând o posibilă cale de scăpare. În fața mea e fereastra prin care am intrat. E foarte aproape, dar nu știu cum să mă dezleg. Simt cum mă copleșește greața. Îmi răsucesc capul spre dreapta și vomit pe cracul blugilor. Dave ia un ziar vechi de pe masă și acoperă mizeria pe care am făcut-o. Apoi folosește o bucată din el ca să-mi șteargă pantalonii. E surprinzător de blând. Mă privește în ochi în timp ce mă curăță, mângâindu-mă de parcă ar alinta un pisoi, apoi se apleacă spre mine. Mă retrag de lângă el, răsuflând sacadat și șuierător, îngrozită de turnura pe care ar putea-o lua lucrurile. Pare că-și dă seama ce-mi trece prin minte, pentru că își recapătă stăpânirea de sine, se dă înapoi și-și ocupă iar scaunul de la birou.

Sunt speriată și frustrată de cât control are asupra mea. Chipurile lui Sonny și Finn îmi apar în minte și îmi vine să plâng, pentru că nu știu dacă îi voi mai vedea vreodată. Am greșit atât de mult față de copilul meu – n-am cerut ajutor când știam că ceva e în neregulă cu mine, am pus nevoia mea de a afla adevărul mai presus de binele lui –, iar acum sunt șanse mari să nu mă pot revanșa niciodată. Imaginația îmi joacă o festă crudă, îmi imaginez cum va fi după moartea mea și-mi vine să vomit iar, când mă gândesc la Finn și Emma jucându-se de-a familia fericită cu fiul meu și fiica lor.

Apoi frica lasă loc furiei. Sunt supărată pe mine că m-am băgat într-o astfel de situație, dar sunt mult mai furioasă pe bărbatul care mă ține prizonieră. Viața mea se va încheia în acest depozit; locul de odihnă al rămășițelor mele va fi una dintre valizele goale de pe raft. Jur că, dacă

e să mor aici, n-o să-i fac viața deloc ușoară. Ultima mea suflare va fi un țipăt.

— Cum de nu m-ai ucis până acum? îl întreb. Sau îți place să ucizi doar copii?

— Vreau să știi că îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, spune, apoi se strâmbă și se apucă cu mâinile de stomac.

Ia o sorbitură din doza de bere.

— Nu așa trebuia să se termine, continuă, inspiră adânc, apoi oftează din rărunchi, eliberând tot aerul din plămâni. Am făcut multe lucruri de care nu sunt mândru.

Pălește. Orice e în neregulă cu el se agravează. Se întoarce cu spatele spre mine, chinuindu-se să-și mascheze gestul, dar știu că-și apasă mâinile pe stomac.

— Cum i-ai ales? întreb, dar el nu spune nimic. Cum i-ai ucis? Au suferit? I-a durut? Pentru ce i-ai ucis? I-ai abuzat mai întâi?

— Taci din gură! strigă. Firește că n-am făcut așa ceva. Nu i-aș face asta unui copil!

— Dar ai ucide unul.

— Eu n-am avut părinți cărora să le pese de mine așa ca tine, Mia.

— Mulți nu au. Dar nu fac ceea ce ai făcut tu.

Strivește doza de bere și scoate alta din sertarul biroului, deschizând-o cu un pocnet.

— De ce, Dave? Doar spune-mi de ce. Ajută-mă să pricep!

Clatină din cap. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le aflu, dar el nu pare dispus să-mi împărtășească prea multe. Observ numărul dozelor goale stivuite sub birou și nenumăratele urme de pași din jurul scaunului imprimate pe podeaua jegoasă.

— Vii aici destul de des, nu-i așa? De ce?

– Ca să mă gândesc.

– La ce?

– La tot.

– De ce le-ai adus trupurile aici? De ce nu le-ai lăsat undeva unde să le găsească părinții?

– Părinții nu-și merită întotdeauna copiii.

Oftez.

– Nu e treaba ta să iei o astfel de decizie.

– Dacă cineva ar fi băgat de seamă că nu trebuia să stau cu părinții mei, viața mea ar fi fost cu totul alta. N-am fi ajuns în punctul în care ne aflăm astăzi.

– Te rog, Dave, încetează să-ți mai plângi atâta de milă. Am înțeles. Finn mi-a spus că erau niște drogați și că, practic, ai crescut singur.

Ridică dintr-o sprânceană, uimit că fiul lui ar spune așa ceva despre el.

– Erai gelos pe acești copii, pentru că aveau ceva ce tu nu aveai.

Dă din cap.

– Cu toții am fost dezamăgiți, spune.

– De cine?

– De cei cărora ar fi trebuit să le pese.

– Ce i s-a întâmplat lui Precious Johnson?

– Precious, murmură, iar tristețea se pogoară asupra lui aidoma unui văl ce îi înnegurează fața, de parcă tocmai și-ar fi imaginat chipul tinerei și strălucitoarei lui colege de clasă.

Apoi duce iar mâna la stomac. Parcă fiecare amintire tulburătoare la care se gândește îi provoacă o durere fizică. Dave scoate ceva din buzunar, îl ține în mână, îl privește îndelung, stăruitor, și cade pe gânduri preț de-o clipă. În cele din urmă, observ că e fotografia pe care am

furat-o de la priveghiul lui Abigail și pe care el trebuie s-o fi luat de unde am lăsat-o, în buzunarul jachetei mele.

— Oamenii susțin, de fiecare dată când greșesc, că, dacă ar putea să dea timpul înapoi, ar proceda complet diferit, continuă. Însă eu nu sunt sigur că pot face lucrurile mai bine a doua oară. Suntem predestinați să fim cine suntem. Indiferent ce decizie aș fi luat sau ce cale aș urmat, tot aș fi ajuns aici, în acest moment.

— Ce ai de gând să faci cu mine? îl întreb și, în ciuda voinței mele, vocea mi se gâtuie. Presupun că n-o să mă lași să plec acasă.

Dă pe gât și ultima gură din conținutul dozei, pe care o așază frumos lângă celelalte, apoi își acoperă gura cu degetele strânse în formă de clopotniță.

— Îmi pare rău, Mia, chiar îmi pare rău, spune și se ridică iar în picioare.

Se apropie de mine, însă de data asta lumina cade pe lama argintie din mâna lui. Recunosc cuțitul de vânătoare ce era atârnat pe peretele din garaj.

„S-a zis cu mine."

Încerc să-l lovesc cu picioarele oriunde nimeresc. Dar, în ciuda înfățișării bolnăvicioase, o viață întreagă de muncă fizică l-a făcut puternic. Se urcă pe mine, pironindu-mi picioarele cu ale lui. Simt izul acru al alcoolului în răsuflarea lui, când se apleacă spre urechea mea, rămânând câteva secunde nemișcat. Apoi ia cuțitul și se avântă spre încheietura mea.

A tăiat unul dintre șireturile care-mi imobilizează mâinile de bancă. Acum se întoarce la birou, dar rămâne în picioare.

Ce capcană îmi întinde? Mă chinui să dezleg și celălalt șiret, dar e prea strâns să-l pot desface cu o singură mână. Îl privesc, mai confuză ca oricând.

— Știai că, la începutul secolului, doctorii credeau că o conștiință vinovată se poate manifesta prin afecțiuni fizice? mă întreabă. Nici în ziua de astăzi nu s-a putut demonstra că nu e adevărat. În stomacul meu se află o vinovăție și o penitență de mărimea unui pumn, care s-a transformat într-un cancer care mă omoară.

Mărturisirea mă ia pe nepregătite. Primul meu impuls e să-i spun că îmi pare rău, dar mă opresc înainte să-mi dau seama că asta i-aș spune vechiului Dave. Pe acesta însă nu-l cunosc. Omul din fața mea nu merită compasiune.

— Când afli pentru prima dată că ești pe moarte, te întrebi „de ce eu?", continuă el. Apoi conștiința îți amintește că e împovărată cu zeci de ani de remușcări și atunci te gândești „de ce nu eu?". Mia, am încercat să fiu un om bun. Foarte sincer, îți spun că am încercat. M-am străduit să duc o viață normală, să întrețin o familie pe care o iubesc. Am lăsat-o pe Debbie să păstreze copilul pe care și l-a dorit întotdeauna, ca să fie fericită până la adânci bătrâneți. Dar n-a fost de-ajuns. Am dat greș, ca soț și ca tată, fiindcă nu sunt ca soția sau ca fiul meu. Prin urmare, asta e singura cale. Mă înțelegi?

Vorbește în cimilituri. Îmi dau seama că plânge, iar acum plâng și eu.

— Mă tem că nu înțeleg, spun.

Pare dezamăgit, ca și cum s-ar fi bazat pe faptul că înțeleg.

— Moartea unei persoane poate însemna renașterea alteia, adaugă. E singura cale prin care Finn și Debbie o pot lua de la capăt. Debbie e totul pentru mine. M-a salvat și acum e rândul meu s-o salvez. Te rog să le spui că îmi pare rău pentru ce am făcut.

Îmi ia telefonul și-l împinge pe podea până la mine. Aparatul se oprește în dreptul picioarelor mele.

— Cheamă ajutoare, spune. Va dura aproximativ cincisprezece minute ca agenții de la cea mai apropiată secție de poliție să ajungă aici.

Apoi privesc neputincioasă cum apucă cuțitul, îl duce la gât și închide ochii.

— Nu, icnesc năucită și uimită.

După trei respirații profunde, urlă, în timp ce-și folosește ambele mâini să-și implânte lama în carne, și cu o mișcare fulgerătoare își taie beregata.

CAPITOLUL 51

CU TREIZECI ȘI NOUĂ DE ANI ÎN URMĂ

E tulburat și abia dacă-i pot desluși cuvintele printre hohote de plâns și răsuflări sacadate.

– Nu înțeleg ce spui, îi zic. Vorbește mai rar.

Fața lui e albă ca varul.

– Am ucis-o... Am ucis-o... Am ucis-o, repetă fără încetare aceleași cuvinte.

Amândoi îngenunchem lângă trupul lui Precious, căutând un semn că încă trăiește. Brațele îi sunt contorsionate în unghiuri imposibile și rana de la ceafă îi sângerează abundent. Încerc să-i apăs locul cu palma, să opresc șuvoiul de-un roșu strident. Fierbințeala sângelui care ajunge pe mâna mea mă ia prin surprindere și-mi stârnește un freamăt în tot corpul.

Deschide larg ochii pentru două sau trei secunde și se uită mai întâi la el. Apoi își întredeschide buzele, de parcă ar vrea să spună ceva. Dar, în următoarea clipă, și ochii, și gura i se închid și rămâne complet nemișcată.

Mă uit în jur după un adult care ne-ar putea ajuta, dar e weekend, iar zona industrială e pustie. Suntem doar noi trei aici: eu, ea și cel care a provocat accidentul și a adus-o în starea asta. La câțiva metri distanță se află mașina care, cu câteva momente în urmă, a intrat pe trotuar și a lovit-o, aruncând-o peste capotă și parbriz, direct pe cimentul tare, transformând-o într-o grămadă diformă de membre. Mașina a frânat brusc, iar toate cele patru portiere s-au deschis deodată. Cinci adolescenți au ieșit

valvârtej din vehicul, iar patru dintre ei și-au luat picioarele la spinare. Al cincilea, șoferul, a rămas cu mine.

— Îmi pare rău, spune el. Când am lovit bordura, am pierdut controlul mașinii. N-am văzut-o decât atunci când a fost prea târziu.

— Are nevoie de o ambulanță, spun. Trebuie să chemi ajutoare.

Își răsucește neputincios capul în toate direcțiile.

— Cum?

— Trebuie să fie o cabină telefonică prin apropiere, spun. Du-te și caut-o, iar eu rămân cu ea.

— Bine, mă întorc, promit! spune grăbit, iar eu îl cred. Îmi pare rău!

În timp ce băiatul o ia la fugă și iese din câmpul meu vizual, mă întorc spre prietena mea. Nu e doar vina ei că a fost lovită, ci și a mea. Dacă n-aș fi fost eu, n-ar fi zăcut aici plină de sânge. Dar nici n-ar mai fi fost în viață.

E prima dată când văd pe cineva murind. Ar trebui să-mi fie frică, ar trebui să simt cum panica devine tot mai intensă, copleșindu-mă la fel ca pe băiatul care a lovit-o, dar nu simt nimic. Un calm straniu îmi destinde trupul și o curiozitate morbidă pune stăpânire pe mine. Oare așa se simt și părinții mei după ce se plictisesc să se joace cu copiii în *acea cameră*?

Încă îi apăs cu mâna rana de la ceafă, când deschide ochii iar, scăpându-i printre buze un geamăt agonizant.

— Te rog, stai nemișcată, o implor. Am trimis pe cineva după ajutor. Ambulanța va ajunge curând.

Pe chipul lui Precious se așterne o expresie de ură profundă. Simt cum obrajii îmi iau foc și îmi doresc să-mi lepăd pielea care-mi ascunde rușinea.

— Tu, reușește să murmure printre horcăieli disperate după aer. Știu ce ești.

– Sunt de partea ta, îi răspund. Sunt doar un copil, la fel ca tine.

Dar nu izbutesc s-o conving. Fața i se schimonosește, în timp ce o străbate un nou val de durere.

– Ești la fel ca ei, strigă ea.

– Ce fac ei nu e vina mea, spun.

Dar știu că uneori e vina mea.

– O să le spun tuturor că ești un om rău.

Fac un pas înapoi, iar dezamăgirea că nu mă poate vedea așa cum sunt cu adevărat mă izbește cu forța unui pumn. Îmi frec ochii cu dosul palmelor.

– Te rog, nu! spun.

Dintr-odată, toate visurile pe care mi le-am făcut se năruie – recunoștința familiei pentru că i-am salvat viața lui Precious, invitația să locuiesc cu ei, să merg la școală, să-mi fac mulți prieteni, să nu mai trăiesc în frică –, toate se destramă într-o clipită.

Mă ridic în picioare, iar sângele ei mi se prelinge în jos pe mână, picurând din vârful degetelor direct pe pantaloni.

– Am vrut doar să ajut, îi reamintesc. Am vrut să te salvez.

Îmi dau silința s-o fac să înțeleagă, dar nu vrea să m-asculte. Și acum mi-e frică de ce s-ar putea întâmpla după ce se va întoarce băiatul și va sosi ambulanța. Nu mă pot întoarce în casa aia și nu vreau să ajung la închisoare, așa că nu-mi rămâne altă soluție decât să fug. Mă îndepărtez în grabă de ea, apucând-o pe șosea, fără să știu unde mă aflu sau încotro mă îndrept. Nu observ niciun indicator rutier, prin apropiere sunt doar depozite, stâlpi de electricitate ce se pierd în zare și camioane parcate. Încep să cred c-aș putea rătăci pentru totdeauna prin

acest labirint cenușiu de beton. E la fel de rău ca închisoarea în care voi ajunge după ce Precious le va spune tuturor cine sunt.

În clipa în care simt cum disperarea îneacă orice alt sentiment, o lumină strălucitoare răsare deasupra mea, făcându-mă să mă opresc. Îmi înalț privirea spre cer, iar soarele care și-a croit drum prin perdeaua de nori mă orbește. E un semn, o soluție pentru toate problemele mele. Există o cale să ne salvez pe mine și pe Precious. Singura soluție valabilă. Și, după toate prin câte am trecut, merit o șansă la fericire. Mi se cuvine. Nu pot s-o las pe Precious să-mi distrugă viața.

Fac cale întoarsă și iau o scândură dintr-un palet rupt, aruncat pe marginea șoselei. Când ajung în dreptul ei, ridic bucata de lemn deasupra capului și aștept o clipă, oferindu-i o ultimă șansă să se răzgândească, să-mi promită c-o să păstreze secretul și să-mi spună că e prietena mea cu adevărat. În schimb, ea țipă.

Îi cer iertare și, înainte să se poată apăra, o lovesc o dată, de două ori, de trei ori, până aud un trosnet asurzitor. Am ucis-o. Și așa ne-am salvat. Pe mine, de la expunere, ca să-mi trăiesc viața în continuare și să fiu oricine vreau să fiu, și pe ea, de la vina de a supraviețui, chiar dacă Abigail e moartă. Nu va mai simți niciodată durere fizică sau angoasă psihică, nu se va mai teme niciodată de cunoscut sau necunoscut. Am eliberat-o de ea însăși. Am salvat-o.

Azvârl arma peste gardul din spate, într-o pubelă de gunoi, în timp ce sânge proaspăt i se scurge din rana deschisă de pe o parte a capului. Ascult cu atenție, să verific dacă mai respiră.

Nu așa am vrut să ne încheiem călătoria, dar a fost singura cale. Îngenunchez încă o dată lângă ea, iar sângele a format o aureolă în jurul capului ei. Pare atât de senină și e atât, atât de frumoasă. Nu omit niciun detaliu

din acest tablou, încadrez imaginea și mi-o întipăresc în minte. Întind degetele, să-i simt încă o dată fierbințeala sângelui, dar le retrag repede, când șoferul mașinii își face apariția, roșu la față și gâfâind.

– E moartă? mă întreabă, poticnindu-se.

– Cred că da, răspund.

Partea din față a pantalonilor i se întunecă la culoare și-mi dau seama că e atât de îngrozit de ce crede că a făcut, încât s-a scăpat pe el. Îmi pare rău pentru băiat. Dar trebuie să preiau frâiele cât mai curând.

– Ai chemat ambulanța? îl întreb, iar el încuviințează. Atunci trebuie să plecăm de aici.

Mă privește nedumerit.

– Dar ți-am ucis prietena.

– Nu mai e prietena mea, spun. Dacă nu plecăm acum, vei fi arestat. Mașina e furată?

Dă din cap afirmativ.

– Deci te vor acuza și de furt, și de crimă. Vrei să-ți petreci restul vieții după gratii?

Neagă vehement.

– Atunci trebuie să plecăm de aici. Cum te cheamă?

– Dave, spune.

– Eu sunt Debbie, îi răspund.

Apoi îl apuc de braț și-l trag de lângă Precious. Acum suntem doar noi doi, eu și el, alergând cât ne țin picioarele. Habar n-am încotro. Dar alături de Dave mă simt în siguranță.

PARTEA A TREIA

NEWS ALERT, ANGLIA FREE PRESS

DE EMMA LOUISE BUNTING

Înmormântarea bărbatului care a devenit cunoscut drept cel mai mare ucigaș de copii din Marea Britanie a avut loc printr-o ceremonie privată.

David Hunter, în vârstă de cincizeci și cinci de ani, cel care a recunoscut că a provocat moartea a patruzeci de copii pe parcursul a patru decenii, a fost incinerat ieri, a confirmat purtătorul de cuvânt al poliției. Se crede că familia sa n-a avut niciun amestec.

Treizeci și două dintre cele patruzeci de cadavre ascunse în valize în depozitul lui Hunter au fost identificate, dar ancheta e în plină desfășurare.

Potrivit cercetărilor efectuate săptămâna trecută, Hunter s-a sinucis în urma unei confruntări cu nora sa, Mia, în vârstă de treizeci și doi de ani, care i-a dat în vileag crimele. Bărbatul și-a secționat artera carotidă cu un cuțit de vânătoare.

Conform rapoartelor, Hunter susținea că suferă de cancer în stadiu final, însă, în urma autopsiei, s-a demonstrat că era vorba despre un ulcer gastric, afecțiune ce putea fi tratată.

CAPITOLUL 52

MIA, CINCI LUNI MAI TÂRZIU, 2020

Inspir adânc în timp ce mă apropii de casa lui Debbie. După atâtea luni de absență, simpla vedere a acestui loc mă umple de teamă. În ciuda eforturilor mele, nu reușesc să-mi amintesc niciun moment plăcut petrecut aici. Și să știu c-am trăit sub același acoperiș cu Dave, un om capabil de o asemenea cruzime, mă face să-l detest de o mie de ori mai mult.

Nu înțeleg cum Debbie a fost în stare să se întoarcă în această casă după ce poliția i-a înmânat cheile. Eu n-aș mai fi pus niciodată piciorul aici dacă eram în locul ei. I-am spus lui Finn că am o reținere în a-l lăsa pe Sonny s-o viziteze. Însă el a insistat să-mi amintească că, în cele cinci luni pe care criminaliștii le-au petrecut inspectând fiecare cotlon al proprietății, n-au dat peste niciun cadavru și nici n-au găsit dovezi că vreunul dintre cele patruzeci de trupuri a fost vreodată acolo. Cu toate astea, sunt neliniștită.

Aleea din fața casei nu mai e vizibilă, din cauza noilor porți montate. Însă, din acest unghi, mai pot fi zărite pietrișul de dedesubt și urmele fine de arsură în locul unde cei ce au vrut să se răzbune au incendiat duba lui Dave.

Ultima dată când am dat ochii cu Debbie a fost la secția de poliție, la două zile după ce el s-a sinucis în fața mea. Pentru o femeie cu problemele ei de sănătate, s-a dovedit destul de agilă când a sărit pe mine, lovindu-mă

cu picioarele și bastonul până când un ofițer de poliție a imobilizat-o și a închis-o într-o celulă.

— L-ai ucis! a strigat ea. Tu l-ai ucis! Târfă criminală!

Inspectorul Mark Goodwin m-a și întrebat după aceea dacă vreau să depun plângere împotriva ei pentru vătămare corporală gravă, dar am refuzat. Oricât aș urî-o, îmi dau seama că Debbie are nevoie să dea vina pe cineva pentru moartea lui Dave, chiar dacă el e singurul vinovat. Au trecut cinci luni, dar părerea ei despre mine nu s-a schimbat. Întotdeauna va fi vina mea. Debbie n-a luat în calcul că Dave a preferat să se sinucidă în loc să-și mărturisească public crimele.

Sonny vorbește singur și molfăie o girafă de cauciuc, concepută pentru copiii cărora le cresc dinții, în timp ce eu îi car scaunul de mașină. Are un an și și-a petrecut mai mult timp cu părinții despărțiți decât împreună, dar, deși mă întristează acest lucru, știu că așa e cel mai bine. Relația dintre mine și Finn nu mai funcționează. Ne-am jucat de-a familia fericită câteva ore în ziua de Crăciun, de dragul lui Sonny, dar, imediat ce s-a terminat, ne-am întors la noua viață.

Am ajuns, îi trimit un mesaj lui Finn, iar câteva momente mai târziu, porțile cele noi se dau în lături și-și face apariția pe alee. Mă îndepărtez de mașină și iau geanta lui Sonny. E plină cu mâncare și alte lucrușoare precum scutece și haine de schimb.

Pentru o clipă, îl privesc pe Finn ca în prima seară în care ne-am întâlnit în barul din Londra. „Doamne, ce chipeș e!" Pe atunci era într-o relație cu Emma, de care, așa cum s-a demonstrat ulterior, nu s-a despărțit niciodată. Acum sunt din nou, oficial, împreună. De câteva săptămâni, locuiește cu ea și fiica lor, o reconciliere pe care am prezis-o de mult, dar care doare mai ceva ca un croșeu în plină față. Îmi prinde privirea stăruitoare.

— Ești bine? mă întreabă.

Îmi feresc privirea și încuviințez.

— I-am schimbat scutecul acum o oră, iar mâncarea pentru prânz și cină e în recipientele albastre Tupperware. Încerc să-i reduc somnul de dimineață până când va merge la creșă. Așa că nu-l lăsa să doarmă prea mult.

— La ce oră trebuie să-l aduc?

— Săptămâna asta încep noul serviciu, așa că pe la 17.45, dacă trenul nu are întârziere, zic întinzându-i o ramură de măslin. Poți să rămâi și să-i faci baie, dacă vrei.

— Mi-ar plăcea, dar de data asta nu pot, spune, iar asta se traduce prin „am alte angajamente, cu cealaltă familie".

Uneori îl urăsc pentru ce ne-a făcut, iar alteori am impresia că sunt cea mai norocoasă femeie de pe pământ pentru că am scăpat în sfârșit de familia asta.

— Ce face Chloe? îl întreb.

— E bine, răspunde.

— Și Emma?

— E alături de mine.

Și eu m-am străduit să fac asta după moartea lui Dave, dar ăsta e motivul pentru care eu și Finn ne-am despărțit. Nu m-am putut preface că-mi pare rău pentru un om care a ucis atât de mulți copii, chiar dacă era tatăl soțului meu și Finn suferea. Mi-a fost imposibil și amândoi eram conștienți de acest lucru.

— Cum se simte Debbie?

— Se căznește din răsputeri să se împace cu ideea, răspunde. Dar nu face prea multe să se ajute singură. Știi cât de încăpățânați pot fi părinții.

Știu, pentru că mă gândesc iar la ai mei, care, cu excepția zilei de Crăciun, au refuzat categoric să-l lase

pe Finn să calce dincolo de pragul casei lor. În cele din urmă, s-au întors în Anglia, la o zi după moartea lui Dave. A fost exact la țanc. Au pus repede lucrurile în mișcare și au închiriat o locuință pentru noi, la câțiva kilometri de aici, suficient de departe să nu dau nas în nas cu Debbie, dar suficient de aproape ca Sonny să-și vadă tatăl. Nicio clipă nu m-am gândit că la treizeci de ani o să fiu o mamă singură și o să mă bazez pe ai mei să-mi pună un acoperiș deasupra capului, însă asta a fost soarta pe care mi-au hărăzit-o zarurile.

Nu-mi fac griji, fiindcă lucrurile nu vor rămâne așa pentru totdeauna. Și, sinceră să fiu, chiar îmi place să fiu părinte.

— Presupun că Debbie încă dă vina pe mine pentru tot ce s-a întâmplat.

Îmi înalț privirea spre fereastra dormitorului ei, în timp ce el își pleacă privirea spre converșii cu care e încălțat. „Ți i-am cumpărat de ziua ta", îmi trece prin minte. „De fapt, eu ți-am cumpărat majoritatea hainelor pe care le porți. Mă întreb dacă Emma știe asta."

Într-un final dă din cap.

— Și nu crezi că e nedreaptă?

Încuviințează iar. Mă întreb dacă mi-a luat apărarea în fața ei sau dacă a rămas la fel de lipit de fustele mamei ca până acum.

— Nu ești vinovată pentru faptele tatei, spune în cele din urmă.

— Tu cum faci față situației?

— Știi tu, răspunde, dar n-am habar.

Imediat după tragicul eveniment, n-am mai vorbit aproape deloc despre Dave. Dar încă mă interesează cum reușește Finn să gestioneze lucrurile. Se întinde spre fiul său și-l sărută pe creștet, punând brusc capăt conversației.

– Îmi promiți ceva? îl întreb înainte să plece. Promite-mi c-o să ceri ajutorul cuiva care înțelege.

– Nu-mi amintesc ca tu să fi făcut asta după ce s-a născut Sonny.

– Dar am cerut ajutorul până la urmă. Trebuie să vorbești cu cineva, cu un psihoterapeut, care să te ajute să faci față situației.

– Nu cred că există prea mulți psihoterapeuți ai căror tați să fie criminali în serie.

– Știi ce-am vrut să spun.

Dă din umeri.

– O am pe Emma. Ea mă înțelege.

Nu-mi dau seama dacă e o aluzie intenționată sau accidentală. Oricum ar fi, mă doare, dar nu la fel de tare ca altădată.

– Dar tu? Mai mergi la psihoterapie?

Dau din cap. N-am de gând să-i dezvălui în cine altcineva mai am încredere.

Ne luăm la revedere și urc înapoi în mașină. Îl urmăresc cum aruncă pe umăr rucsacul lui Sonny și pornește cu el spre casă. Când porțile se închid, îmi dau seama de un lucru. De fiecare dată când ne despărțim, vărs o lacrimă sau două pentru tot ce-am pierdut. Dar nu și astăzi. Astăzi sunt ciudat de optimistă.

CAPITOLUL 53

DEBBIE

Uită-te la ea cum flirtează fără pic de rușine cu fiul meu, de parcă ar avea miere pe buze, când de fapt picură numai venin. Îmi dau seama că-l vrea înapoi după cum se joacă cu părul și-și înclină capul spre el, toată numai ochi și urechi. E obraznic de cochetă și simt că mi se face rău. La fel de bine putea să stea în mijlocul străzii cu chiloții în vine. Insistă să rămână în viața noastră mai ceva ca o gripă afurisită, ce nu se mai vindecă. Sper doar că Finn e destul de tare să vadă dincolo de fandoselile ei.

Stau nemișcată în dreptul ferestrei, pitită în dosul obloanelor din lemn, în dormitorul pe care l-am împărțit cu soțul meu, și o privesc. Nu suport să dorm singură aici, așa că-mi petrec majoritatea nopților într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeți. Pe un raft din această cameră e o fotografie înrămată cu mine și Dave, singura din ziua nunții noastre și singura pe care o mai am cu bunicii mei. Vreau s-o iau de acolo și s-o sfărâm de perete. În schimb, strâng pumnii cât de tare îmi permite trupul slăbit de boală și, deși sunt singură, îmi reprim dorința de a țipa din toți rărunchii. Sentimentele mele față de soțul meu se modifică de la o zi la alta. Absența lui mă doare profund, dar în acest moment îl urăsc, pentru că m-a abandonat.

„De ce s-a sinucis, când ar fi putut foarte simplu s-o omoare pe Mia?" Îmi tot pun întrebarea asta. A ținut-o prizonieră într-un depozit despre existența căruia doar eu și el știam. Trupul ei neînsuflețit n-ar fi fost găsit niciodată. Ar fi putut scăpa basma curată. Atunci de ce și-a

sacrificat viața pentru ea? La ce se gândea? A murit ca să mă salveze pe mine, așa cum a spus întotdeauna că va face, sau a fost un mijloc prin care să mă forțeze să mă opresc? Ultima mea victimă a fost băiatul din lanul de grâu, acum doi ani, dar, pentru că am convenit să nu mai discutăm despre treburile mele, Dave nu trebuia să afle. În încercarea de a o salva pe Mia și de a mă proteja pe mine, a distrus totul.

Luni întregi după moartea lui, m-am plimbat ca o bezmetică prin camera de hotel unde am fost forțată să stau, încercând să-mi imaginez ultimele lui clipe și ce i-a spus Mia ca să-l determine să recurgă la un asemenea gest extrem. Am citit în nenumărate rânduri declarația pe care a dat-o la poliție, dar nu cred un cuvințel. Balivernele alea despre cancer... dovedesc doar că minte ca să ascundă ce s-a întâmplat în realitate în acel depozit. Dar faptul că nu știu adevărul mă macină. N-o pot întreba, în primul rând, pentru că minte și, în al doilea rând, pentru că nu pot suporta să mă aflu în aceeași cameră cu ea. Dac-aș fi dat ochii cu ea, aș fi găsit o cale s-o ucid cu mâinile goale pentru ce mi-a făcut.

Oricât m-aș strădui, nu mi-l pot aminti pe Dave în ultima zi în care am fost împreună. Nu-mi amintesc hainele pe care le purta, dacă m-a sărutat la plecare, ce a mâncat la micul-dejun sau conversația pe care am avut-o. N-am avut ocazia să mi-l întipăresc în memorie și să revăd imaginea oricând îmi doresc. Da, am petrecut zeci de ani împreună, dar niciodată nu l-am legat de un loc sau de un anumit moment. Și o urăsc pe Mia pentru că m-a privat de această ocazie.

Scot telefonul din buzunar și mă uit la ultimul mesaj pe care mi l-a trimis Dave, cu câteva clipe înainte să moară. E plin de greșeli din cauza dislexiei, dar știu de ce l-a trimis. Știa că va fi descoperit de poliție și că va

contribui la exonerarea mea din anchetă. Nici nu mai e nevoie să-l citesc, l-am învățat pe dinafară.

Drraga mea Debbie. Îmi pare foarte reău. N-am vrut să rănesc pe nimeni. Dar acum nu mai am de ales. Mi-am petrecut întreaga viață având grijă de voi, așa că lasă-mă să fac acest 1 lucruu ca săă vă protejez pe tine și pe Finnii mei. Tee rog, iartă-mă. D. x

Dacă Dave ar fi găsit curajul să-și imagineze cum ar arăta lumea fără Mia! Dar el era mult mai sensibil decât mine. După ce victimele părinților mei au fost găsite în pod, s-a temut că cineva ar putea face legătura cu mine. A început să bea din ce în ce mai mult, să mănânce mai puțin, pierzând mult în greutate. Cu toate astea, mi-a fost mai ușor să închid ochii decât să-l confrunt. N-am spus nimic. Mi-aș dori să pot da timpul înapoi.

Din când în când, Mia își înalță privirea spre cer. Inițial cred că a zărit drona nenorocită a vreunui jurnalist, însă apoi îmi dau seama că se uită în direcția mea, simte c-o urmăresc. Sunt sigură că vrea s-o văd cu Finn, târfulița!

În cele din urmă, se întoarce la mașină și se îndepărtează. Ce n-aș da să fie strivită chiar acum sub roțile unui camion care rulează cu viteză! Nu ne-am mai întâlnit de luni întregi, dar încă stau cu ochii pe ea. Mai des decât și-ar putea imagina vreodată.

Finn încearcă din răsputeri să mă convingă că sinuciderea lui Dave n-a fost din vina ei, dar niciodată n-o să văd lucrurile în această lumină. Din cauza Miei sunt văduvă, împroșcată cu vorbe de ocară de fiecare dată când ies din casă; tot din cauza ei, dubița lui Dave a fost incendiată pe aleea din fața casei, iar boala mea s-a agravat atât de rău, încât nici nu-mi pot lua nepoții în brațe fără să-mi fie teamă c-o să-mi pierd echilibrul și-o să-i scap. Spălatul și îmbrăcatul îmi iau din ce în ce mai mult timp, iar durerea constantă din picioare se extinde și spre mușchii

spatelui. Doctorul spune că probabil stresul mi-a afectat iremediabil mobilitatea.

Mia e vinovată pentru tot.

Îmi amintesc cum îi priveam vara trecută pe ea și pe Sonny stând pe gazon. Cred că el avea doar câteva săptămâni și stăteau întinși pe pătura de picnic din tartan, la adăpostul unei umbrele. Mia avea încă mâna în ghips. Chiar și atunci, doar se juca de-a mama. Se mulțumea să-l hrănească și să-l schimbe, dar nu făcea niciunul dintre gesturile grăitoare, ce n-au nevoie de cuvinte: să-i dezmierde obrăjorii, să-i șteargă nasul, să se joace cu degețelele lui – gesturi mărunte care dezvăluie dragostea unei mame pentru copilul ei. A fost și rămâne la fel de rece ca o iarnă polară. Slavă Domnului că remarc trăsăturile lui Finn când mă uit la Sonny! Dac-ar fi semănat cu ea, ar fi fost o tortură să fiu în preajma lui. Nici nu mi-a permis să petrec alături de nepotul meu primul lui Crăciun, pentru că a insistat să-l sărbătorească acasă cu părinții ei. Abia dacă-l cunoșteau pe băiat!

Inspectorul ăla pe care Finn nu-l place m-a întrebat dacă vreau să-mi fie restituite probele confiscate de poliție, inclusiv cutiile din garaj. Ei habar n-au că Dave a sortat și a distrus toate lucrurile incriminatoare după ce camerele de supraveghere din interior au surprins prima incursiune a Miei în garaj.

Mia a făcut multe supoziții eronate. A scotocit printr-o cutie plină cu manuale școlare vechi și deteriorate de apă, dintre care doar primele două, de deasupra, îi aparțineau lui Dave, restul fiind ale mele, aduse de bunicul din casa părinților mei. A presupus că toate erau ale lui Dave, neștiind că o inundație a șters numele de pe ele. Apoi, punând lucrurile cap la cap, a fost ferm convinsă că scrisul lui de mână se potrivește cu cel de pe plintă, când, de fapt, era al meu. Deși nu sunt dislexică, ca Dave, educația

la domiciliu făcută de tata s-a concentrat mai mult pe artă decât pe noțiuni de bază precum caligrafia.

Dacă mi-aș fi amintit să acord mai multă atenție acestui aspect, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar atât de multe s-au petrecut în acele două zile – mă gândeam că mama și tata o să mă ucidă, am încercat s-o salvez pe Precious, apoi am crezut că am ucis-o, apoi l-am întâlnit pe Dave și mi-am reînceput viața alături de bunicii mei –, încât nu-i de mirare c-am uitat.

Totuși cea mai mare greșeală a lui Dave a fost că a uitat valiza cu facturi ascunsă în rezervorul de petrol. Dacă ar fi distrus conținutul, Mia n-ar fi descoperit niciodată depozitul. În cele din urmă, toți dăm socoteală pentru faptele noastre, într-un fel sau altul.

Finn mi-a spus că starea psihică a Miei s-a îmbunătățit. A mers la psihoterapie pentru depresia postnatală și a fost diagnosticată și cu tulburare de stres posttraumatic, afecțiunea la modă pe care toate vedetele o folosesc drept scuză ca să-și justifice comportamentul destrăbălat. Îl poate duce de nas pe fiul meu și pe psihoterapeutul ei idiot, dar pe mine nu mă păcălește. E clar ce pune la cale. Nu poți fi înțepat de un scorpion fără să iei în calcul că te poate ucide. Născocește tot felul de probleme ca să fie compătimită.

Fiul meu și Emma au fost dintotdeauna mult mai apropiați. Însă vor avea nevoie de ajutorul meu, dacă vor rămâne împreună. Îl cunosc pe Finn mai bine decât se cunoaște el însuși și îmi dau seama când nu pune suflet în ceva. Mă tem că se rezumă doar la a parcurge niște pași prestabiliți în ceea ce o privește pe Emma. Trebuie să aibă răbdare și să-i acorde timp, iar în cele din urmă va observa intervenția mea. Ea e ascultătoare, devotată și maleabilă. Alte relații s-au construit pe un fundament mult mai subțire.

Micuța Chloe nu a pus niciodată întrebări despre intrarea mea în viața ei și s-a adaptat foarte ușor. Cu toate astea, sunt conștientă că suntem încă străine una față de cealaltă. Am pierdut patru ani de stat împreună și nu cred că vom putea recupera timpul pierdut.

Un curent de aer provocat de deschiderea ușii de la intrare îmi mângâie ceafa și, pentru o secundă, îmi imaginez că e răsuflarea lui Dave. Apoi îi simt brațele înconjurându-mi talia, buzele gâdilându-mi urechea, șoptindu-mi că mă iubește și că, în ciuda faptelor mele, sunt o persoană bună. Furia pe care am simțit-o astăzi pentru el începe să se disipeze. Dar știu că mâine va reveni. Întotdeauna revine.

Chicotelile lui Sonny reverberează prin casă – unul dintre momentele rare când zâmbesc. Îmi croiesc drum afară din dormitor și mă gândesc iar cât sunt de norocoasă că-l am, având în vedere circumstanțele venirii sale pe lume.

Singurul meu regret – cu excepția faptului că din cauza mea a dispărut George – e că i-am scuturat scara Miei ca să-i distrag atenția și să nu-l mai preseze pe Finn să deschidă valizele. Descoperirea a fost o surpriză imensă și pentru mine și m-am panicat.

Când am descoperit că acea casă era scoasă la licitație, am știut că trebuie s-o cumpărăm. Finn habar n-are că am locuit acolo o vreme. Planul era ca Dave s-o renoveze și s-o vindem pentru profit. Urma să eliminăm toate secretele ce zăceau sub acel acoperiș, pe măsură ce le descopeream. Dar, când Mia a făcut atâta tam-tam că vrea casa pentru ea și Finn, n-am avut încotro și i-am lăsat s-o cumpere. Oricum, cu Dave ca director de șantier, am fi putut sta cu ochii pe ea. Totuși habar n-aveam de camera secretă din pod. Iar când am văzut valizele în interior, am știut instantaneu ce conțin.

Dacă Mia și Finn n-ar fi fost acolo, l-aș fi putut avertiza pe Dave și am fi reușit să le mutăm în altă parte. Însă ei erau acolo și m-am panicat. Să scutur scara a fost singura idee care mi-a trecut prin minte ca s-o determin pe Mia să coboare. În schimb, ea și-a pierdut echilibrul și a căzut.

M-aș fi putut ierta dacă-l răneam pe Sonny ca să-mi salvez familia? Mi-am pus de multe ori întrebarea asta și de fiecare dată răspunsul e același – da. În acel moment, era doar un conglomerat de celule neclare, pixelate, pe ecranul unui ecograf. O simplă imagine imprimată pe hârtie. Nu-l ținusem în brațe, nu-i ștersesem lacrimile, nu urmărisem cum își dezvoltă personalitatea și nu ajunsesem să-l iubesc. Acum că e o ființă în carne și oase, care respiră, aș face orice e necesar ca să-l protejez, întocmai cum am făcut și pentru Finn.

Absolut orice. Chiar dacă asta înseamnă să-l salvez de Mia. N-o mai las să-i ia de lângă mine pe cei pe care îi iubesc.

FRAGMENT DIN DOCUMENTARUL *I MARRIED A SERIAL KILLER*[5], DE PE AMAZON PRIME

INTERVIU CU PSIHOLOGUL EMILY DICKS

Mai există o victimă în această poveste cumplită, de care se pare că uităm cu toții – Debbie Hunter. Bărbatul pe care îl iubea și alături de care și-a petrecut mai bine de patruzeci de ani din viață s-a sinucis, abandonând-o în fața oprobriului public manifestat în presă la nivel mondial și pe rețelele sociale. E puțin probabil ca Debbie sau fiul lor, Finn, să scape de moștenirea pe care le-a lăsat-o.

Însă adevăratul motiv de rușine e faptul că această femeie – acest personaj tragic –, deși a trăit sub același acoperiș cu el, nu a știut de ce e capabil.

Bănuiesc că ea suferă de o tulburare psihică numită *folie à deux*. E o psihoză ce se manifestă în cazul oamenilor cu legături emoționale puternice, care presupune ca o credință iluzorie să fie transmisă de la o persoană la alta. De când s-au cunoscut, la o vârstă fragedă, Dave a început s-o influențeze, făcând-o pe această femeie naivă să creadă că sunt un cuplu normal. Obediența ei i-a alimentat dorința de control. Tot ce-și dorea să facă – tot ce a antrenat-o el să facă – era să-l susțină necondiționat în toate activitățile sale, inclusiv să-și deschidă propria afacere. Chiar dacă ea era responsabilă de conturile lui, nu s-a întrebat niciodată de ce n-a câștigat niciunul dintre contractele pentru care mergea la întâlniri în afara

5 „M-am măritat cu un criminal în serie" (n. tr.).

localității, mințind-o că e vorba despre serviciu, când, de fapt, el răpea și ucidea copii. I-a acceptat deplasările fără să crâcnească, doar pentru că a fost învățată să nu fie suspicioasă.

Un exemplu bine cunoscut al acestui tip de comportament îl veți găsi la dr. Harold Shipman și la soția sa, Primrose. Ea s-a încăpățânat să nu creadă nimic negativ despre soțul ei sau despre cele 200 de omoruri pe care acela le-a comis.

Debbie pretinde că acceptă că răposatul ei soț este de vină pentru lucrurile de care e acuzat, dar, la fel ca doamna Shipman, și-a petrecut întreaga viață fiind incapabilă să vadă defectele bărbatului. Cel mai probabil, e numai gura de ea în privința asta. Cu toate acestea, cred c-ar trebui să fie compătimită, nicidecum pusă la stâlpul infamiei.

CAPITOLUL 54

FINN

Mama coboară agale scările când mă aude jucându-mă cucu-bau cu Sonny. Afișează o mină surprinsă când își vede nepotul, prefăcându-se că nu m-a urmărit cât am vorbit cu Mia la poartă. Nu deschid subiectul, fiindcă e ca o mitralieră încărcată, gata să scuipe gloanțe de fiecare dată când pomenesc numele soției mele. Chiar dacă mama a obținut ce-a vrut și sunt iar cu Emma, încă e îngrijorată că mă voi împăca cu Mia la un moment dat. Din cauza asta, tot insistă că eu și Emma ar trebui să mai facem un copil, întrebându-mă de fiecare dată când am de gând să bag divorț.

Sonny chicotește iar, fluturându-și energic mânuțele dolofane când își zărește bunica. E singurul care o poate înveseli când se scufundă în oceanul de amărăciune, iar în ultima vreme s-a întâmplat destul de des. N-o condamn. Întreaga ei viață a fost distrusă și l-a pierdut pe singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată. Deși nimic din toată tărășenia asta nu e din vina Miei, familia noastră a făcut implozie din cauza acțiunilor ei.

Oricât de mult aș iubi-o, mi-aș fi dorit să lase lucrurile așa cum erau. Dacă nu și-ar fi băgat nasul, aș fi avut încă un tată, iar Sonny, un bunic, și n-am fi fost cea mai disprețuită familie din țară. Însă, spre deosebire de mama, eu nu mă gândesc prea mult la cele întâmplate. Tata a luat propriile decizii și să aruncăm vina în cârca Miei nu va schimba absolut nimic. Prin urmare, ca să pot merge mai departe, am lăsat-o baltă.

O întreb pe mama dacă vrea să-l ia în brațe pe Sonny, dar ea scutură din cap. Bănuiesc că durerile provocate de scleroză o chinuie rău astăzi. Forțele îi slăbesc cu fiecare zi care trece, iar situația asta o face să se simtă stânjenită. Nu mai poate merge nici măcar prin casă fără să se sprijine în baston și vorbește împleticit. E slabă ca un creion, pentru că nu mănâncă suficient, și e palidă, fiindcă refuză să iasă la soare. Își petrece tot timpul închisă în casă, holbându-se în gol la televizor, fără să acorde atenție cu adevărat vreunui lucru. Se stinge sub ochii mei, captivă în această casă.

Ultima dată când a ieșit în lume, am fost nevoit s-o salvez dintr-un supermarket Tesco după ce un grup de oameni revoltați au început să arunce cu fructe în ea, strigând că e „ucigașă de copii". A fost hărțuită la bancă și în mașină, în timp ce aștepta la semafor. Deși am rugat-o să nu meargă, a insistat să participe la ancheta publică despre crimele tatei, unde o mulțime furioasă, formată din rudele copiilor uciși, i-a aruncat injurii la fiecare pas. Chiar și majoritatea mesajelor pe care le primește clocotesc de ură.

— Ți-e foame, puiule? îl întreabă mama pe Sonny.

Desfac fermoarul compartimentului principal al rucsacului pe care mi l-a dat Mia și scot din el recipientele cu mâncare.

— N-o să mănânce porcăriile astea procesate, pufnește mama, iar după ce îl așez în scaunul cu măsuță din bucătărie, se duce la frigider, scoate o caserolă mică cu pui gătit în casă, o încălzește la microunde, apoi se așază la masa din bucătărie și-l ajută să ia mâncarea în linguriță.

Puțin mai devreme, Mia m-a întrebat cum mă simt și mi-a sugerat să stau de vorbă cu un psihoterapeut, așa cum a făcut și ea. I-am spus că o am pe Emma, dar e doar pe jumătate adevărat, fiindcă nu pot vorbi cu

ea despre viața mea care s-a dus pe apa sâmbetei. Sunt lucruri despre care nu pot spune nimănui. Și nu ar fi corect să mă descarc în fața Emmei. Deja e vinovată prin asociere, pentru că trăiește împreună cu fiul lui Dave Hunter. Părinții de la școală o evită, iar Chloe nu mai e invitată la petrecerile aniversare. De curând a împlinit cinci ani și ne tot întreabă dacă suntem siguri că bunicul e mort, pentru că o fată din clasa ei i-a spus că obișnuia să mănânce copii. Mi se rupe sufletul să văd cât e de speriată. Cel puțin Sonny e încă prea mic ca să-și dea seama că am devenit niște paria ai societății.

N-am de gând să mint – mi-e extrem de dor de Mia. Însă relația noastră a ajuns într-un impas și amândoi am convenit că s-au petrecut prea multe între noi ca să mai putem rămâne împreună. Și pentru că mă zbat de unul singur, pentru că am nevoie de chipuri familiare în jur, m-am întors la Emma. Sunt un ticălos egoist pentru că mă folosesc de ea în felul ăsta, dar probabil și ea procedează întocmai. Poate că trebuie neapărat să facă parte dintr-un cuplu ca să se simtă întreagă. Sau poate că mă iubește atât de mult, încât ar închide ochii la orice aș face. Într-o zi ar trebui să-mi testez teoria.

Am încercat să mă dau la fund de când acuzațiile împotriva tatei au devenit știri internaționale, dar e aproape imposibil, de când paparazzii au campat în fața ușii de la intrare și mă fotografiază în timp ce lucrez. Mi-am pierdut jumătate din contracte și mă gândesc serios să plec să lucrez o perioadă în Arabia Saudită. Amicul unui prieten mi-a spus că mă poate angaja într-un complex nou de hoteluri. Nu vreau s-o las singură pe mama, nici să-mi părăsesc copiii, dar oportunitățile sunt din ce în ce mai reduse aici.

Mă uit la Sonny și mă întreb: dacă aș pleca, aș rezista fără el șase luni? E atât de fericit și lipsit de griji, în scăunelul lui, cu resturile de mâncare din caserola

mamei mânjindu-i degețelele și obrăjorii. Habar n-am ce-i voi povesti despre bunicul lui când va fi destul de mare să priceapă. Însă, dacă nu-i voi spune eu, altcineva îi va istorisi.

Tot ce-mi doresc e să se bucure de copilărie cât mai mult posibil și să nu-i fie distrusă inocența. Nu vreau să crească la fel ca mine.

CAPITOLUL 55

MIA

Când ajung în cele din urmă, inspectorul Mark Goodwin e deja așezat la una dintre mesele de pe terasa cafenelei din incinta centrului comercial. E ziua lui liberă și s-a îmbrăcat lejer, cu un tricou alb, un hanorac gri, blugi negri, strâmți, și o pereche de adidași. Arată bine. De fiecare dată când ne întâlnim și e îmbrăcat în haine civile, mă ia prin surprindere. Parcă aș fi o școlăriță care dă întâmplător peste un profesor în weekend. Ai tendința să uiți că și oamenii ca el au o viață în afara serviciului, fără uniformă.

— Bună! mă întâmpină zâmbind și se ridică în picioare.

Ne pupăm reciproc pe obraz și-i inspir parfumul. Finn se dă mereu cu spray de corp Linx, ca un adolescent în călduri. Dar Mark folosește apă de colonie și sesizez imediat izul lemnos al cedrului și aroma salviei în aftershave. Preț de o clipă, nu mă îndur să mă desprind de el.

— Îmi pare rău c-am întârziat, îi răspund, iar el face un gest cu mâna, invitându-mă să iau loc.

În centrul mesei se află un ceainic, două cești și un ulcior cu lapte. A comandat și două porții de clătite, amintindu-și că am o slăbiciune pentru dulciuri. Mă simt flatată.

— Nu l-ai adus și pe Sonny astăzi? întreabă, turnându-ne fiecăruia câte o ceașcă de ceai.

Îmi fixez atenția asupra mâinilor lui. Din cauza serviciului, palmele lui Finn sunt aspre, pline de bătături și cu unghiile murdare. Dar ale lui Mark sunt curate și fine și îmi trece fulgerător prin minte că aș vrea să le simt moliciunea pe piele.

— L-am lăsat cu bunicii, îi spun.

— Ah, eram nerăbdător să-l revăd.

Deschide geanta de poștaș pe care o are la picioare și scoate ceva din ea, după care îl așază pe masă.

— Nu e nimic special, adaugă înroșindu-se. E un tractor de jucărie, pentru că data trecută mi-ai spus cât de mult îi plac.

— E foarte drăguț din partea ta.

Un freamăt domol și destul de plăcut ia naștere înăuntrul meu și mă întreb de ce naiba Mark e încă singur. Și Lorna s-a întrebat același lucru, când i-am povestit despre întâlnirile noastre. M-a sfătuit să trec la atac, pentru că e clar că Mark e interesat de mine. Ideea mă ispitește, dar nu pot să mă arunc cu capul înainte într-o relație nouă, înainte să mă asigur că am dat-o uitării complet pe cea veche – adică pe Finn. Oricum, sunt sigură că sunt pe drumul cel bun.

— Te simți ciudat când nu-l ai pe Sonny cu tine? continuă el. Știu cum e senzația atunci când îmi duc băiatul înapoi la mama lui, după ce am petrecut weekendul împreună. Mi se face foarte dor de el.

— Încerc să mă obișnuiesc. Are deja un an și nu-l pot lua peste tot cu mine, mai ales că fac naveta de două ori pe săptămână la Londra, pentru serviciu.

Dă din cap înțelegător.

— Acum doi ani, luasem în calcul să cer un transfer la Met, doar pentru experiență. Dar nu-mi place să fac

naveta în fiecare zi, plus că salariul meu nu e atât de mare cât să-mi permit o locuință decentă acolo.

– Nu mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit viața din Londra, recunosc. Însă e foarte diferit de cum era înainte. Multe dintre prietenele mele sunt încă singure și, chiar dacă și eu sunt acum, îl am pe Sonny, un motiv pentru care să mă întorc acasă. Nu mai simt nevoia să ies seara în oraș, să beau și să fiu ținta ocheadelor curioase ale unor străini.

– Încă se mai întâmplă asta?

– Da, chiar și acum. La patru mese în spatele tău, o femeie în vârstă se tot uită în direcția noastră. Ne privește chiar acum, zic, apoi îi întorc privirea aceleia și-i fac semn cu mâna, moment în care ea se îmbujorează și-și coboară ochii în ceașcă. Totuși situația asta nu va continua la nesfârșit, sunt sigură. Acum că înmormântarea și ancheta lui Dave s-au încheiat, trebuie doar să depășim obstacolul pe care presa ni-l pune în cale ca oamenii să nu uite cine sunt. Sau, dacă nu vor uita, cel puțin să se obișnuiască cu prezența mea.

– Asta-i o gândire sănătoasă.

– Crede-mă, am avut nevoie de multe ședințe de psihoterapie înainte să ajung la concluzia asta. Când am crezut c-o să mă ucidă, nu m-am putut gândi decât că n-o să-mi mai văd vreodată fiul. Și mi-am jurat că, dacă totuși, printr-un miracol, supraviețuiesc, o să fiu o mamă mai bună. Trebuie să-i mulțumesc lui Dave că m-a făcut să-mi asum responsabilitatea pentru depresia postnatală. Totuși recunosc că diagnosticul de stres posttraumatic m-a luat prin surprindere. Dar presupun că are sens, după câte s-au întâmplat în ultimul an.

– Ești un părinte grozav.

E plăcut să aud asta. Ne avântăm asupra clătitelor, tăindu-le în bucăți mici. Cu excepția Lornei și a

psihoterapeutului meu, care e plătit să mă asculte când mă lamentez, Mark e singurul om cu care pot vorbi liber atunci când am nevoie să pălăvrăgesc vrute și nevrute, să mă văicăresc sau să mă plâng cuiva cât de nedrept e faptul că viața mi-a fost întoarsă cu susul în jos. Pe măsură ce-mi revin, momentele în care am nevoie să fac asta devin tot mai rare.

Mă gândesc că, indiferent ce se întâmplă între noi, e vorba de mult mai mult decât suntem amândoi dispuși să recunoaștem. Îi trimit mesaje pe WhatsApp pe numărul lui privat, iar uneori, înainte de culcare, discutăm pe FaceTime. Nu e nimic sexual între noi, dar nu pot nega că nu mi-a trecut prin minte și această posibilitate. În ultima vreme, chiar din ce în ce mai des. N-am întrecut niciodată măsura, dar, cu fiecare întâlnire, încetul cu-ncetul ne apropiem tot mai mult.

Mark pare întruchiparea bărbatului perfect, însă ceva mă reține. Și despre Finn am crezut la fel, deci poate că nu pot avea încredere în propria judecată. De fiecare dată când punem ceașca jos pe masă, degetele noastre mai înaintează câțiva milimetri, până se ating. Și rămân unite.

Acum discutăm despre viața lui. Weekendul trecut a fost într-o drumeție cu bicicleta în Penini, apoi și-a petrecut restul săptămânii cu fiul lui. Într-una dintre întâlniri, mi-a mărturisit că la începutul acestui an și-a pierdut tatăl, singurul părinte rămas, din cauza cancerului și mi-e rușine să recunosc că prima mea reacție, în tăcere, a fost de mulțumire, pentru că, dacă lucrurile ar merge mai departe între noi, n-ar mai trebui să am de-a face cu socri nebuni. Gândul ăsta egoist îmi amintește de câte eforturi mai am de făcut până să mă debarasez definitiv de tot ce s-a-ntâmplat.

— Trebuie să discutăm despre ceva, spune Mark, pironindu-mi privirea.

Inima îmi tresare ca unei adolescente îndrăgostite. Oare o să mă invite la o întâlnire adevărată?

– OK, răspund.

– E vorba despre ancheta socrului tău.

„Of", oftez în sinea mea. „Asta înseamnă să-ți faci speranțe deșarte."

– E ceva în mărturisirea lui care e cusut cu ață albă și nu-mi dă pace.

– Ce anume?

– Păi, de fapt, totul. Chiar dacă mărturisirea pe care ți-a făcut-o și pe care ne-ai împărtășit-o este adevărată – și nu mă îndoiesc nicio clipă de onestitatea ta –, totuși nu recunoaște explicit ce a făcut.

Scoate din geantă o copie a declarației pe care am dat-o la poliție. Mă reazem de spătarul scaunului. Pentru serviciu ne-am întâlnit astăzi?

– Nu înțeleg, răspund. I-ați găsit ADN-ul peste tot prin depozit.

– Dar nu și pe valize, haine ori folia în care erau împachetate. Toate amprentele au fost șterse. Nici măcar în cazul victimelor mai recente nu am identificat amprente, fibre sau rămășițe de ADN. Conform declarației tale, Hunter a spus: „Vreau să știi că îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Nu așa trebuia să se termine. Am făcut multe lucruri de care nu sunt mândru", e corect?

– Îhî!

– N-a precizat ce anume regretă?

– Mark, e evident. Se referea la cele patruzeci de cadavre din depozit. Și cum rămâne cu mesajul de adio pe care i l-a trimis lui Debbie înainte să se sinucidă?

– Repet, n-a recunoscut nicio clipă că a comis vreo crimă. Ai spus că a devenit agitat când l-ai întrebat de ce

ținta lui erau copiii, dacă i-a abuzat, iar chiar tu ai zis că ți-a răspuns: „Nu i-aș face asta unui copil."

Fruntea mi se încrețește de nedumerire.

— Sună de parcă te îndoiești de spusele mele.

— Nu, nicidecum. Zeci de ani a scăpat neobservat. N-a existat niciun martor ocular, nicio descriere, n-a fost raportat niciun număr de înmatriculare al mașinii, n-a fost niciodată surprins de vreo cameră de supraveghere, cu toate că acei copii au fost răpiți ziua în amiaza mare și din locuri publice. Și-a acoperit foarte bine urmele. Prin urmare, de ce ar fi șters toate amprentele de pe valize și haine, dar n-ar fi curățat și depozitul? Mă tem că mărturisiea lui nu e întregul adevăr.

— Atunci ce e?

— O diversiune. Încât să ne abată atenția de la ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Cine mai e de acord cu tine?

— Încă n-am spus nimic nimănui despre dubiile mele. Dar ești sigură că n-a spus și altceva relevant?

Îmi încrucișez mâinile la piept.

— Sunt sigură. Am fost acolo, singură, în acea încăpere. I se citea vinovăția în fiecare trăsătură a feței. Poate că nu mi-a oferit amănunte sau nu mi-a răspuns la întrebări, dar, în felul lui, și-a ușurat conștiința înainte să se sinucidă. Dac-ai fi fost acolo, ai fi înțeles exact ce vreau să spun.

— Gândește-te din nou, gândește-te la acel moment. Un cuvânt, o replică, ceva spus într-o doară, ceva neînsemnat, care ți-a venit în minte mai târziu și pe care nu l-ai considerat demn să-l treci în declarație.

— Nu e nimic.

— Închide ochii, poate te ajută să-ți amintești discuția din depozit.

– Nu, Mark. Nu vreau s-o fac, spun cu iritare crescândă. Am făcut asta când am dat declarația la poliție, apoi iar, la ședințele de psihoterapie. Habar n-ai de câte ori am rememorat acel moment, când tot ce vedeam în fața ochilor era Dave tăindu-și gâtul. Și iartă-mă dacă nu vreau să-mi imaginez iar că sunt legată și înconjurată de zeci de cadavre ale unor copii, în timp ce mă aflu într-o ceainărie nenorocită.

E conștient c-a întins prea mult coarda.

– Îmi pare rău! spune. N-am vrut să te supăr.

– Ghinion, ai reușit. Nu pricep, de vreme ce superiorii tăi au închis cazul și, în urma anchetei, Dave a fost declarat criminal în serie, de ce nu e suficient pentru tine. Te simți vinovat că nu i-ai cercetat mai devreme trecutul? Despre asta e vorba?

– Nu, nici pomeneală.

– Atunci despre ce e vorba?

– Nu pot explica. E un instinct. Ceva nu se leagă.

Împing ceașca deoparte și mă ridic de la masă.

– E o idee proastă, Mark, spun, simțindu-mă ca o proastă. Eu și tu..., orice se întâmplă aici... Trebuie să plec!

– Nu, te rog, Mia, nu pleca, protestează el. Nu în felul ăsta.

Las tractorul de jucărie pe masă și nu mă mai sinchisesc nici să-l privesc, în timp ce părăsesc cafeneaua și mă îndrept spre holul principal. Îl ignor pe bărbatul în scaun cu rotile care arată cu degetul spre mine, șoptindu-i ceva soției. Afară, urc în mașină și trântesc portiera.

„Cum îndrăznește?", gândesc. „N-are nici cea mai vagă idee cât de departe am ajuns și câte am sacrificat ca să ajung până aici, iar acum mă interoghează de parcă aș fi vinovată?"

Dau muzica tare, bag în marșarier și intru pe strada principală, accelerând, ca să mă îndepărtez cât mai repede de Mark și de vârtejul gândurilor care-mi iau mintea cu asalt.

Nu funcționează. Adevărul e că, ascultându-l pe Mark citind declarația pe care am dat-o la poliție cu luni în urmă, înțeleg într-un fel de ce are suspiciuni. Să fi fost mărturisirea unui psihopat sau divagațiile unui sinucigaș? Mark are dreptate: Dave n-a spus niciodată că e vinovat. Dar oricum existau suficiente dovezi împotriva lui, fără să fie nevoie să rostească cu voce tare cuvintele „am ucis copiii”.

— La dracu'! urlu și izbesc atât de tare cu pumnii în volan, încât nimeresc din greșeală claxonul.

Tocmai când începusem să cred că zăresc luminița de la capătul tunelului, mă trezesc orbecăind iar prin întunericul dens ca smoala.

FRAGMENT PRELUAT DIN SERIALUL *TRUE CRIME DETECTIVE* DE PE YOUTUBE, REALIZAT DE CAROLINE MITCHELL CAZUL COPIILOR DIN POD – PARTEA 2/3

Salutare, oameni buni! Sunt Caroline Mitchell. Am experiență ca detectiv de poliție și scriu thrillere, iar astăzi vă prezint în continuare teoriile mele cu privire la cazul nerezolvat al copiilor din pod.

În episodul anterior, v-am pus la curent cu evenimentele incredibile ce au urmat după ce au fost descoperite cele șapte victime în pod și cele două cadavre ce aparțin foștilor proprietari ai casei. Până în momentul de față, crimele au rămas nerezolvate. Astăzi, vă voi împărtăși teoria mea despre ceea ce s-a întâmplat cu Kenneth și Moira Kilgour, ale căror schelete au fost recuperate dintr-un mormânt rudimentar, săpat în grădina proprietății, la patruzeci de ani după ce au fost uciși și decapitați.

Cei doi au locuit în oraș aproape douăzeci de ani. Vecinii i-au descris ca fiind amabili, dar rezervați. Nimeni nu-și aduce aminte să fi văzut vreun copil sau o altă rudă care să-i viziteze. La jumătatea anilor 1970, când starea lor de sănătate era precară, a doua familie, un cuplu tânăr cu doi copii, s-a mutat în casă cu ei. La scurt timp după aceea, familia Kilgour n-a mai fost văzută niciodată. Având în vedere

vârsta înaintată și sănătatea șubredă, dispariția lor n-a trezit suspiciuni în comunitate; s-a presupus că s-au mutat într-o casă mai mică sau într-un azil.

Însă, în urma cercetărilor pe care le-am făcut, am aflat că nu e primul cuplu de bătrâni care dispare în circumstanțe suspecte. Am petrecut ore în șir scotocind printre cazurile nerezolvate și am scos la iveală altele similare, în număr destul de mare, care preced dispariția soților Kilgour. De fiecare dată, cei care au dispărut erau în vârstă, bolnavi, locuiau pe proprietăți mari și aveau foarte puține sau nicio rudă care să-i viziteze. Niciunul n-a mai fost văzut vreodată, iar decesele lor nu au fost înregistrate. Mai mult decât atât, de fiecare dată, o familie cu patru membri le-a ocupat locuința și, în ciuda absenței proprietarilor, conturile bancare au fost golite treptat, până când n-a mai rămas nimic.

Cred că cucii din cuibul familiei Kilgour nu sunt responsabili doar pentru uciderea celor șapte copiii descoperiți în podul casei, ci și pentru moartea a cel puțin 12 adulți. Unele dintre trupuri nu au fost încă descoperite.

La începutul anilor 1980, familia misterioasă care migra din casă în casă a dispărut și ea. Probabil că nu vom afla niciodată cine erau, de ce au încetat să ucidă sau ce anume li s-a întâmplat. Însă, din propria experiență, astfel de oameni nu se opresc din a ucide din proprie inițiativă. În episodul următor, vom discuta despre posibilele scenarii ce au condus la dispariția lor și la sfârșitul unei epoci a terorii.

CAPITOLUL 56

DEBBIE

Alarma pe care am setat-o îmi amintește că e timpul să iau medicamentele. Înghit câteva tablete pe care le-am strecurat mai devreme în buzunar. Mă sforțez să-mi întind degetele de la mâini și de la picioare, dar sunt țepene, rigide ca niște gheare încovoiate. Mă uit la ceas și-mi dau seama că în scurt timp va sosi musafirul meu: singura lumină din întuneric. Nu-l pot lăsa să mă vadă în halul ăsta, cu ochii umflați, cu buzele crăpate, abia ținându-mă pe picioare. Poate că puțin aer curat mă va ajuta să alung norii de furtună care-mi înnegurează cerul.

Cu bastonul într-o mână, mă plimb agale prin grădină. Acum că Finn a schimbat gardul ce înconjoară proprietatea cu unul din lemn, înalt de 2,5 m, mă simt în siguranță, la adăpost. Mă ține închisă ca într-o colivie, dar mă protejează de restul lumii. În exteriorul coconului protector pe care mi-l oferă, sunt *persona non grata*, abandonată de toți vecinii și prietenii, fără excepție. Iar numele meu e prea pătat ca să-mi fac alții noi.

Toată viața am încercat să rămân în umbră, dar sinuciderea lui Dave m-a aruncat fără veste în lumina reflectoarelor. Acum voi fi judecată pentru totdeauna, mereu un sac de box pentru străinii de care mă feresc. N-am voie să fiu o văduvă îndurerată, fiindcă nu pot fi văzută că plâng moartea unui criminal de copii. Nici nu pot fi fericită că a murit, pentru că voi fi considerată o ființă fără suflet. Și, dacă mă comport ca și cum nimic nu

s-ar fi întâmplat, voi fi condamnată pentru nepăsarea de care dau dovadă.

Eu și Finn am încercat să facem o declarație publică, prin care să ne exprimăm uimirea, dar și că acceptăm adevărul în privința faptelor lui Dave. Am vorbit despre durerea pe care o simțim pentru familiile celor uciși. Dar n-a contat prea mult pentru opinia publică. Știu c-am făcut ce trebuia adăugând la dosar acel document redactat cu grijă, dar mă întristează când mă gândesc că nimeni nu-l va cunoaște pe Dave așa cum îl știm eu și Finn.

Uneori mă întreb cum ar fi arătat viața mea dacă nu l-aș fi întâlnit niciodată pe Dave. Ne-ar fi adus soarta împreună în alt mod? Mereu ne-am privit ca pe două suflete rătăcite, predestinate să fie împreună. Dar, într-o altă viață, probabil că relația noastră nu ar fi fost întemeiată pe o minciună. Am profitat de vinovăția pe care o simțea pentru rănile fatale pe care i le provocase lui Precious Johnson ca să fim împreună, promițându-i că voi păstra secretul. Același instinct care m-a avertizat că voi muri de mâna părinților mei în acea casă mi-a spus că Dave era la fel de afectat ca mine și că mă va salva.

Am stat treji în acea primă noapte împreună, pe punctul de a intra într-o lume complet nouă, împărtășindu-ne impresii despre cea veche, pe care o lăsam în urmă. Ne-am ascuns în dosul ușii închise de la bârlogul de drogangii în care a fost nevoit să crească singur. Toată noaptea am pândit prin crăpăturile din ușa dormitorului siluetele fantomatice care pluteau pe holuri, de parcă ar fi bântuit coridoarele unui hotel pentru strigoi.

Nu m-a judecat deloc când i-am mărturisit ce m-au obligat părinții mei să fac și despre rolul pe care l-am jucat în dispariția lui George. Dave m-a îndemnat să-mi caut bunicii. În ziua următoare m-am înființat în fața ușii lor, așteptând să mă alunge sau să-mi spună că am

o imaginație bogată, atunci când le-am povestit despre viața pe care am dus-o alături de fiul lor, tatăl meu. Însă nu mi-au pus nicio clipă cuvintele la îndoială, iar pentru asta o să le fiu veșnic recunoscătoare. Încă mai simt mirosul de trandafir al parfumului cu care era dată bunica când m-a strâns la piept și mi-a spus că sunt în siguranță, pe când m-a instalat în noul meu dormitor. Încă mai simt greutatea plăpumii groase cu care m-a învelit în acea noapte și îmi amintesc că am observat că ușile de la camere nu aveau zăvoare pe partea exterioară.

Tot în acea noapte l-am zărit și pe Dave stând sub un felinar, pe partea opusă a drumului. Și acum îmi tresare inima, gândindu-mă că a vrut să se asigure că sunt în siguranță, protejându-mă în felul lui.

Chiar și mulți ani mai târziu, când a aflat că am mai multe în comun cu părinții mei decât simpla moștenire genetică, n-a încetat să mă protejeze. Ura faptul că ucideam, a încercat să discute cu mine, m-a implorat să renunț, temându-se că voi fi prinsă și va rămâne iar singur. Pentru o vreme, am încercat să-i respect doleanțele. Însă nevoia de a-i apăra pe cei vulnerabili a învins dorința de a ne păstra relația. A înțeles că mă va pierde definitiv dacă nu mă acceptă așa cum sunt. Numai că n-a vrut să știe nimic despre ceea ce făceam.

După ce am fugit de acasă, bunicii mei s-au certat în dosul ușilor închise cu privire la ce ar trebui să facă ca să mă ajute. Ei n-au priceput că nu simțeam nimic pentru copiii pe care mama și tata îi răneau. Probabil că bunicul a avut ceva bănuieli, pentru că a insistat să cerem ajutor specializat. Însă bunica s-a opus vehement.

— Dacă spune vreun cuvânt greșit despre vechea ei viață, ar putea s-o ia de lângă noi, l-a avertizat ea. Deborah are nevoie de stabilitate și iubire. Părinții ei au traumatizat-o destul.

Eram îngrijorată că ai mei ar putea apărea la ușa noastră sau la școală și să mă târască cu forța acasă. Dar, când săptămânile s-au transformat în luni, iar ei nu și-au făcut apariția, am tras concluzia că și-au mutat cuibul în altă parte. A fost o binecuvântare amestecată, un melanj între recunoștință și un sentiment de abandon. Am așteptat până după moartea bunicului, ani mai târziu, și am întrebat-o pe bunica, într-o clipă de luciditate survenită în ceața densă provocată de demență, de ce n-au venit după mine.

— N-au avut ocazia, mi-a răspuns ea, înainte să-mi dezvăluie că bunicul, împreună cu un grup de prieteni foarte apropiați, se asigurase că părinții mei nu vor mai face niciodată rău vreunui copil.

Bunicul l-a mituit pe îngrijitorul unui crematoriu să deschidă după program și s-a descotorosit de trupurile lor.

— Dar tata era fiul tău, am spus.

— Aveam o datorie. Noi l-am adus pe lumea asta, așa că era responsabilitatea noastră să-l trimitem pe cealaltă.

O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz, pierzându-se în cutele adânci ce-i brăzdau chipul. M-am întrebat câte dintre acele riduri apăruseră din cauza tatei. Mi-am dat seama că, alături de bunicii și părinții mei, făceam parte din a treia generație de ucigași.

Nu pot decât să presupun că tot bunicul s-a descotorosit și de rulotă, de casetele video și de aparatul de fotografiat, ascunzând cele șapte valize pline cu cadavre în dosul unui zid de cărămidă pe care l-a construit în pod. Probabil că oamenii lui de legătură de la crematoriu n-au putut fi mituiți să incinereze atâția copii. Însă, în ciuda acestui fapt, am învățat mai multe despre necesitatea unei busole morale în timpul petrecut cu bunicii decât de

la mama și tata. Ei mi-au demonstrat că și oamenii buni, ca ei – *ca mine* –, pot ucide, dacă sunt la ananghie.

După ce bunica a murit, cu o lună înainte să împlinesc douăzeci și unu de ani, am dat peste documentele de proprietate ale depozitului și peste actele companiei de import ale familiei Kilgour. De-a lungul anilor, am vizitat depozitul, împrumutând când și când o valiză goală, pe care o returnam plină. Dave mă putea citi ca pe o carte deschisă și știa întotdeauna, fără să mă ia la întrebări, când umpleam încă o valiză. După care se ducea la depozit și curăța fiecare cadavru și fiecare articol de îmbrăcăminte cu meticulozitatea unui antreprenor de pompe funebre, înainte să le aranjeze pe rafturi. E o sarcină imposibilă să găsești patruzeci de locuri diferite unde să îngropi cadavrele fără să existe pericolul de a fi descoperite. De aceea, prin simplul fapt că le-am păstrat pe toate laolaltă, într-un loc izolat, am eliminat un risc enorm.

Îmi sună telefonul, iar pe ecran apare imaginea unui chip transmisă de camera de supraveghere de la poartă. Inima mi se strânge când văd cine e. Deschid ușa, mă dau cu puțin ruj, îmi aranjez părul și inspir adânc.

Aștept cu înfrigurare aceste vizite clandestine, singurul lucru bun din tot dezastrul pe care l-a creat Mia. Și le aștept cu mai multă nerăbdare decât ar putea bănui cineva vreodată.

CAPITOLUL 57

MIA

Spre marea mea frustrare, trenul cu care călătoresc de la Londra spre Leighton Buzzard are iar întârziere. De patruzeci de minute sunt strivită de fereastră mai ceva ca o sardină în conservă, chiar dacă am loc. Iar experiența îmi spune că nu ne vom mișca prea curând, având în vedere că mecanicul ne-a avertizat mai devreme că întârzierea e provocată de o defecțiune la cablurile electrice. Nu știu cât timp voi mai fi nevoită să fac naveta, pentru că, dacă se dovedește că zvonurile sunt adevărate și pandemia de COVID continuă să ia amploare, atunci s-ar putea să lucrez de acasă pentru o vreme, dacă se va institui carantina generală.

Îi trimit un mesaj mamei s-o întreb dacă îi poate face ea baie lui Sonny, să-i dea o gustare și să-l pună la somn, pentru că nu voi ajunge la timp. Îmi răspunde că da și-mi trimite un emoji cu un bebeluș. Mi-a plăcut să-i văd pe mama și tata petrecând timp cu el în ultimele luni. Sper că Sonny e mai apropiat de ei decât mine. Poate că n-au absolvit cursul „cum să fii un părinte iubitor", dar excelează la capitolul „bunici". Poate că încearcă să compenseze greșelile pe care le-au făcut cu mine fiind mult mai atenți cu nepotul lor. De multe ori m-am întrebat dacă ar trebui să discut cu ei despre amintirile pe care le am din copilăria mea solitară, dar nu sunt sigură c-ar fi o idee înțeleaptă. Sunt alături de mine acum și asta e tot ce contează.

Femeia de lângă mine continuă să-mi citească mesajele. Are impresia că e subtilă, dar îi surprind reflexia în geamul vagonului. Nu-mi dau seama dacă face asta pentru că m-a recunoscut sau pentru că e plictisită și are nevoie să-și țină mintea ocupată din cauza așteptării aparent interminabile. Abia când vâr telefonul înapoi în poșetă închide ochii și adoarme.

Înlocuiesc telefonul cu iPadul și deschid aplicația pentru notițe. În fruntea unei liste lungi de mementouri și ciorne de la serviciu se află un document în care sunt scrise numele câtorva dintre cele patruzeci de victime descoperite în depozitul lui Dave. Aproape toți copiii au fost identificați. Unii au fost mai ușor de identificat decât alții, grație numelor cusute pe hainele de școală și testelor ADN făcute membrilor familiei. Alții au fost identificați în urma unor anunțuri publice în care sute de rude ale copiilor dispăruți și-au oferit ADN-ul pentru testare.

De la ultima ieșire la cafea, am interacționat foarte puțin cu Mark. Mi-a scris de câteva ori, în săptămânile ce au urmat, cerându-și iertare că a pus la îndoială acuratețea declarației pe care am dat-o poliției. Răspunsurile mele au fost scurte și concise. E de părere că m-a jignit și, da, la început chiar m-a scos din sărite. Însă situația neclară dintre noi mi-a amintit că, mai înainte de toate, trebuie să-și facă meseria. Dacă sunt sinceră cu mine, mi-e rușine că m-am gândit că ne-ar putea uni altceva în afară de rolurile de victimă și ofițer de legătură.

Însă stânjeneala nu m-a împiedicat să mă gândesc la ceea ce a spus. De atunci, m-am gândit de sute de ori la conversația cu Dave, întrebându-mă dacă nu cumva mi-a scăpat ceva; dacă există vreo informație esențială pe care am trecut-o cu vederea fără să-mi dau seama ori pe care n-am izbutit s-o rețin. La urma urmelor, au fost multe de procesat și digerat în acel depozit, într-un timp foarte scurt.

Am recitit de mai multe ori declarația pe care am dat-o în calitate de martor, iar Mark are dreptate – în ciuda dovezilor zdrobitoare, Dave nu a recunoscut niciodată că e un criminal.

– Nu e nevoie ca un câine să latre ca să știi ce e, mi-a răspuns tata când i-am povestit.

Dar gândul că Dave n-a mărturisit concret în confesiunea pe care mi-a făcut-o nu-mi dă pace.

Mai e ceva ce mă nedumerește. Două cazuri din document nu se potrivesc cu tiparul celorlalte răpiri. Un băiat și o fată, frate și soră, au dispărut în februarie 1990; Tanya, o fetiță în vârstă de patru ani, și William, fratele ei de numai o lună. Glisez cu degetele pe ecran, să-mi aduc aminte de povestea lor sfâșietoare, și recitesc un articol dintr-un ziar pe care l-am pus deoparte. Ambii copii se aflau în grădina casei când au fost răpiți. Mama lor i-a lăsat singuri afară, în timp ce s-a dus în casă să-i pregătească un biberon cu lapte lui William, iar când s-a întors, cinci minute mai târziu, poarta era deschisă, căruciorul gol și ambii copii, de negăsit. Polițiștii și patrulele de căutare, alcătuite din oameni din cartier, au făcut cercetări săptămâni la rând, dar n-au dat de nicio urmă. Îmi amintesc că am urmărit un documentar despre acest caz pe YouTube înainte să-l nasc pe Sonny și m-a speriat de moarte. Oricum, cu o săptămână în urmă, corpul Tanyei a fost identificat ca fiind una dintre victimele din valize, dar William n-a fost găsit printre cadavre. Asta a fost singura dată când Dave s-a abătut de la tipar. Cu toate că poliția a afirmat că ar putea exista cadavre ascunse și în locații alternative, până acum n-a fost găsit niciunul.

Îmi amintesc că Dave își respecta cu sfințenie tabieturile. Zi de zi, mânca aceleași alimente, bea întotdeauna aceeași marcă de bere și de burbon; uneltele sale erau aranjate în șopron fiecare la locul ei, chiar a însemnat cu un marker ca să știe unde să le așeze, nu lăsa niciodată rezervorul de benzină al dubiței să scadă sub jumătate și

tundea gazonul în fiecare săptămână, în aceeași zi, indiferent dacă era soare sau ploua cu găleata. Valizele – inclusiv cele goale – erau perfect aliniate, la distanță egală una de cealaltă, cu precizia unui vitrinier. Dave nu agrea schimbarea. Deci de ce să-l ascundă pe unul dintre frați în depozit și pe celălalt în altă parte?

Asta îmi aduce aminte de ceva ce a spus Dave..., un amănunt din declarația mea care îmi revine cu claritate în minte, de parcă el ar sta lângă mine și mi-ar murmura la ureche.

Scutur din cap, să-mi limpezesc gândurile. Nu, e ridicol. E o idee stupidă, nu-i așa? Nu-i așa? Dar e posibil. Chiar e posibil.

Gândurile absurde care îmi vuiesc prin cap mă fac să cad la loc pe scaun atât de brusc, încât tot rândul se zgâlțâie și o trezesc pe doamna adormită lângă mine. Nu reușesc să-mi prind iPadul și cade sub scaun. Mă căznesc să-l ridic, folosindu-mă de degetele de la mâini și picioare, și cumva apăs pe ecran și deschid un album foto. Conține poze din timpul lucrărilor de renovare a casei.

Ultimul fișier e un clip. Știu după copertă despre ce e vorba, înainte să-l deschid. Nu l-am vizionat până acum. Dar astăzi înclinația mea masochistă mă împinge să apăs pe butonul „play" și să retrăiesc încă o dată momentul în care am descoperit valizele din pod. Revăd că atunci, după câteva minute, am simțit că leșin, iar picioarele au început să-mi tremure, moment în care am scăpat telefonul pe marginea trapei de la pod. Însă nu mi-am dat seama că telefonul a continuat să înregistreze, iar acum, pentru prima dată, vizionez ce a înregistrat din noul unghi. Sub noi, o zăresc pe Debbie, cu o fracțiune de secundă înainte să cad de pe scară. Pare că scutură scara. Nu, rectific, nu pare, chiar o scutură.

Revăd imaginile de mai multe ori, să mă asigur că ochii nu mă înșală, dar nici nu se pune problema. Din cauza ei am căzut.

CAPITOLUL 58

MIA

— Bună, spune Finn și-și dă jos masca de pânză, apoi o așază pe bancă împreună cu haina.

Ca pe vremuri, se apropie și-și înclină capul să mă sărute pe buze. Apoi se oprește brusc, amintindu-și că tocmai am ieșit de sub restricțiile impuse de carantina națională. La fel de important e și faptul că nu mai formăm un cuplu și nici prieteni nu suntem, prin urmare, ne aflăm pe un teren neutru. Așa că gestul său e nepotrivit, din tot soiul de motive.

Se așază lângă mine, pe o bancă din parcul de vizavi de Canalul Grand Union. Mă întreabă cum mă simt, iar eu îi răspund că sunt bine, cu toate că nu e deloc adevărat. Sunt atât de agitată, încât simt nevoia să mă îndepărtez de el chiar acum. Dar îmi reprim impulsul de a fugi și încerc să sparg gheața, povestindu-i câteva giumbușlucuri pe care Sonny le-a făcut de dimineață și care l-au amuzat pe tata. Mă întreabă despre părinții mei, dar eu nu-i întorc favoarea, nu întreb despre Debbie. Nu în seara asta.

Încerc să-mi dau seama cum ar trebui să încep discuția importantă pe care trebuie s-o avem. Încă de când i-am trimis mesaj și l-am rugat să ne întâlnim, m-am străduit să-mi construiesc un scenariu în minte, ca să știu ce să spun, dar mă tot perpelesc cum să aduc vorba. Trebuie doar să încep.

— Sunt câteva chestiuni despre care trebuie să discutăm, spun în cele din urmă.

— Ce s-a întâmplat?

Bat ritmic cu piciorul în piciorul băncii. Ambele lucruri despre care trebuie să vorbim sunt la fel de importante și nu știu cu care să încep.

— Am găsit ceva în telefon, spun cu voce joasă. E vorba despre ceva ce a făcut mama ta.

— Ce anume?

Înclin telefonul spre el și apăs pe buton. Când se termină, la o secundă după ce Debbie scutură scara, el apasă iar pe redare.

— Ai văzut-o, nu-i așa? întreb plină de speranță.

— Dacă ai de gând să spui ceea ce cred eu c-o să spui, atunci... nu, te înșeli.

— Am căzut pentru că ea a clătinat scara.

Chipul lui e străbătut de o grimasă, apoi închide ochii.

— Se clătina deja, iar ea a încercat s-o stabilizeze.

— Păi, n-a făcut o treabă prea bună, pentru că, o clipă mai târziu, eu și Sonny am fost la un pas de moarte.

— Chiar crezi c-a vrut să vă rănească intenționat pe tine și pe Sonny?

— Nu știu de ce e capabilă familia ta, îi răspund fără să gândesc.

Preț de o secundă, pare rănit pentru că l-am băgat în aceeași oală.

— Mai e ceva, adaug și inspir adânc. E legat de tatăl tău și de ceea ce mi-a spus în acea după-amiază în depozit.

Se apleacă înainte.

— Dar deja mi-ai povestit tot, nu-i așa?

Încuviințez.

— Atunci...?

— M-am întâlnit cu Mark Goodwin recent.

— A început să-ți dea târcoale? zice pe un ton mușcător.

Fac abstracție de disprețul nedisimulat. Odată, a fost cât pe ce să-i spun lui Finn că eu și Mark am ieșit de câteva ori la cafea, doar ca să-i demonstrez că și viața mea, la fel ca a lui, merge înainte. Însă mi-am pus opreliște la gură, hotărându-mă până la urmă să nu-i zic, de teamă c-ar putea crede că vreau să-l fac gelos.

— Am discutat despre declarația pe care am dat-o, îi spun. Și mi-a subliniat faptul că Dave nu mi-a mărturisit explicit că el a ucis copii.

— N-a fost nevoit s-o facă.

— Nu, dar...

— Atunci de ce răscolești cenușa?

— Te-ai gândit că s-ar putea ca nu el să fie vinovatul? Sau că n-a acționat pe cont propriu? Că a încercat să protejeze pe cineva?

— Pe cine?

— Habar n-am.

— Mia, despre ce e vorba, de fapt?

Bat mai repede cu piciorul în bancă.

— Deci?

— Tatăl tău a mai spus ceva, ce nu are sens. Mi-a zis: „Am lăsat-o pe Debbie să păstreze copilul pe care și l-a dorit întotdeauna."

Fac o pauză, așteptând să priceapă.

— Și? întreabă el.

— Nu crezi că e o replică bizară? Ce crezi c-ar putea însemna?

— Nu știu, poate a vrut să spună că nu și-a dorit să aibă copii, ca să nu-i rănească și pe ei. Dar, după ce mama

a rămas însărcinată, și-a dat seama că nu are de ce să-și facă griji. Nu m-a atins niciodată, nici măcar cu un deget.

Sună plauzibil, însă sunt sigură că nu la asta se referea Dave.

– Legistul i-a analizat sângele, adaugă el. Avea de trei ori mai mult alcool în organism decât limita permisă la volan. Pur și simplu, nu era treaz.

– Finn, amândoi știm că era rezistent la alcool și îți garantez că nu era deloc beat. Știa exact ce spune.

Tonul îi devine glacial.

– Dar tu ce vrei să zici, de fapt? E clar că ai ceva pe suflet care te apasă.

Îmi așez mâna peste a lui.

– Dac-a vrut să spună că tu nu ești fiul lor biologic și că ai intrat în familie în alt fel?

Finn pufnește în râs.

– Ai înnebunit?

Ezit.

– I-am cerut lui Mark să facă un test ADN, ca să vedem dacă sunteți rude.

Își smucește mâna, ferindu-se de atingerea mea.

– Ce-ai făcut?

– Mi-a spus că, din punct de vedere legal, nu are voie s-o facă, pentru că nu e relevant pentru caz.

– Bine! La ce naiba te-ai gândit? Credeai că n-aș fi știut dacă n-am fi fost...

– Așa că am planificat eu însămi două teste.

Rămâne cu gura căscată, maxilarul căzându-i aidoma unui personaj de desene animate uluit. Număr secundele până descifrează sensul vorbelor mele. Trec șapte. Câte una pentru fiecare valiză.

– Ce ai făcut mai exact?

— Am strâns probe pentru un test ADN în locul tău. Am intrat în casa lui Debbie când era cu Sonny afară și am luat niște fire de păr rămase pe lama de ras a tatălui tău și câteva dintr-o șapcă a ta de baseball. Apoi am folosit o rolă pentru scame să culeg fire de păr de pe hainele din șifonierul lui Debbie.

Acum, când mărturisesc cu voce tare cât de departe am mers, îmi dau seama cât de nebunesc sună totul.

Finn rămâne înmărmurit.

— Nu-mi vine să cred, spune într-un final.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată atât de șocat de faptele mele, de când i-am spus că sunt însărcinată.

— Și ai primit rezultatul? întreabă.

Aprob cu o înclinare a capului și scot din poșetă un plic alb, pe care-l așez pe bancă. Se holbează la el ca un bărbat al cărui trecut și viitor sunt pe cale să se ciocnească violent.

CAPITOLUL 59

FINN

Ce dracu' a făcut? Capul mi se învârte, iar mâinile îmi tremură, și asta înainte să ridic plicul de pe bancă. Mi-a făcut un test ADN fără știrea mea. O privesc cu profundă neîncredere: de ce ar vrea să mă facă să trec prin așa ceva? Chiar mă urăște atât de tare? Abia am reușit să mă împac cu sinuciderea tatei, iar acum îmi spune că s-ar putea nici să nu fim rude? Nici cu mama? Credeam că psihoterapia și antidepresivele au ajutat-o să-și vină în fire. Dar, după ce am auzit în seara asta, îmi dau seama că starea ei e mai gravă ca oricând. Delirează. Împing plicul înapoi spre ea.

— Nu, spun. N-am nici cea mai vagă idee de ce Goodwin ți-a împuiat capul cu tâmpeniile astea.

— Nu sunt tâmpenii, îți jur, spune cu un calm imperturbabil și mai că-mi vine s-o cred.

Ar trebui să-i arăt compasiune, dar nu pot. În schimb, îmi doresc să fiu nesimțit și s-o rănesc la fel de tare cum m-a rănit ea pe mine.

— Nu ți-a ajuns că mi-ai dezbinat familia? mârâi. Ce urmează? Ai de gând să-mi spui că Sonny nu e fiul meu? O să încerci s-o întorci pe Emma împotriva mea? Și pe Chloe? Uite, îmi pare sincer rău pentru ce ți-am făcut și pentru calvarul prin care te-a făcut tata să treci. Dar nu te va ajuta la nimic să mă ataci.

Scoate altceva din poșetă și mă îndepărtez repede de ea, apoi îmi dau seama că e doar un pachet de

șervețele. Mi-l întinde. Abia când simt umezeala sărată în colțul gurii, îmi dau seama că plâng. Îmi șterg lacrimile cu mâneca. Rămânem amândoi nemișcați, privindu-ne tăcuți în ochi. Ea e liniștită, mai liniștită decât îmi amintesc s-o fi văzut vreodată. Sunt disperat să-mi spună că e doar o farsă meschină, că se înșală. În schimb, simt cum un abis se cască înăuntrul meu. E calmă, pentru că știe ce conține acel plic. Mă aplec și-l trag spre mine. În interior sunt două coli A4, cu textul „Helix Labs" și un grafic imprimate în antet. Încep să citesc.

„În urma comparării profilurilor ADN ale lui Finn Hunter și Dave Hunter, a rezultat că ipoteza conform căreia David Hunter este tatăl biologic al lui Finn Hunter nu are fundament. Pe baza rezultatelor obținute în urma analizei locilor ADN enumerați în datele tehnice, probabilitatea de paternitate este 0%. Testul a fost efectuat în baza informațiilor furnizate de către client."

Pe cealaltă foaie scrie exact același lucru, doar că e vorba despre mama. Ambele hârtii conțin atenționarea: „Identitatea donatorului de probe și lanțul de custodie al probelor nu pot fi garantate, prin urmare, rezultatele nu sunt admise în instanță."

— Vezi? spun. Zice aici că rezultatele nu sunt admise în instanță, deci până și ei știu că nu sunt concludente.

În timp ce rostesc cuvintele, sunt conștient că mă agăț de un fir de ață, pentru că doar asta am la îndemână.

— Mark spune c-ar putea fi o dovadă suficientă ca ei să efectueze un test de control, prin care să compare ADN-ul tău cu cel al familiei unui băiat dispărut în 1990, spune Mia imperturbabilă, refuzând să răspundă focului cu foc.

— I-ai spus lui Goodwin despre rezultate?

— Ieri, când le-am primit. N-am știut la cine altcineva să apelez.

— Și băiatul?

— A dispărut în același timp cu sora lui.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Mia își mută privirea spre o barcă care se deplasează lent pe canal. Știu care e răspunsul înainte să-i dea glas.

— Era într-una dintre valizele din depozitul tatălui tău. Însă trupul băiatului n-a fost găsit.

Îmi arată articolul din ziar despre dispariția a doi frați. William Brown, ca și mine, avea ochii negri și părul închis la culoare, trăsături pe care nu le-am moștenit de la niciunul dintre părinți. Remarc data articolului și fac un calcul: băiatul a dispărut când avea doar o lună.

— Și tu crezi...

Glasul mi se frânge. Nu vreau s-o spun cu voce tare.

— Nu știu ce să cred.

Dar ea știe și încearcă să mă menajeze. Crede c-am fost luat de Dave de la altă familie și crescut ca și cum aș fi fost copilul lui. Nu știu de unde să încep ca să-mi fac ordine în gânduri. Dacă toate astea sunt adevărate..., eu... eu... Nici nu pot să mă gândesc la asta.

— Când am făcut fertilizarea *in vitro*, mama ta mi-a spus cât de greu i-a fost să rămână însărcinată, adaugă Mia. Dacă, de fapt, n-au reușit niciodată? Dacă n-au putut să conceapă un copil, iar Dave te-a luat de la altă familie?

— Adică vrei să insinuezi că tata s-a întors într-o zi de la lucru cu un copil în brațe și i-a spus mamei „uite ce-am găsit, acum e al nostru!" și mama nici măcar n-a clipit? E ridicol.

— Nu știu ce s-a întâmplat. Dar, dacă tu ești William Brown, înseamnă că Debbie e complice la o crimă. Și, dacă chiar e adevărat, atunci știe mai multe despre omorurile comise de Dave decât dă de înțeles.

Am nevoie de spațiu să procesez ce mi-a spus, dar nu vrea să tacă.

— Nu te-ai întrebat de ce, cu excepția amprentelor prelevate din depozit, polițiștii nu găsesc nicio altă legătură între Dave și copiii răpiți și uciși?

— Mia, murmur.

— Însă nu-mi dau seama care e legătura dintre Dave și cadavrele găsite în casa noastră ori scheletele din grădină. De ce a scris „Îi voi salva din pod"? Sau poate că a fost închis acolo și a scăpat la un moment dat?

— Mia, spun un pic mai tare, dar tot nu mă aude.

— Mă tot gândesc că mama ta știe mult mai multe decât e dispusă să recunoască.

Nu vreau să mai aud nimic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tacă-ți fleanca! strig, lovind cu pumnii în bancă, în timp ce sar în picioare.

Fața i se înroșește, iar două femei de la câteva bănci distanță se holbează la mine.

— Ți-am ascultat punctul de vedere. Sau ai de gând să-mi dezvălui alt mijloc prin care să-mi distrugi viața?

Ea nu răspunde, iar orice aș mai avea de spus despre mama sau tata mi se blochează în gât.

— Lasă-mă naibii în pace, spun în cele din urmă. Pentru că nu știu cât din toate astea, pe ei, pe tine, mai pot îndura.

Îmi pescuiesc haina și masca de pe bancă, apoi plec și-o las singură.

CAPITOLUL 60

DEBBIE

Nu mă pot opri din plâns. Lacrimile mele sunt o combinație toxică între furia și dezamăgirea provocate de evenimentele la care tocmai am fost martoră. Măcar în seara asta frustrarea și mânia mea nu sunt îndreptate spre Dave. Finn e ținta lor. L-am sunat mai devreme, să-l întreb dacă poate veni să mă ajute să mut o comodă din dormitorul pe care l-am împărțit cu Dave în camera de oaspeți. Și mi-am dat seama că ascunde ceva în clipa în care mi-a răspuns că e ocupat să iasă cu prietenii.

Așa că mi-am ascultat instinctul și mi-am urmărit fiul, iar acum stau în mașina parcată între canal și parcul în care el și Mia au avut o întâlnire secretă. I-am privit de la distanță cum s-au apropiat unul de celălalt, ținându-se de mână fără pic de rușine. Apoi mi s-a părut că au rămas înlănțuiți o veșnicie, probabil ea amintindu-i de vremurile bune și încercând să-l convingă că le e mai bine împreună decât despărțiți. L-am văzut ștergându-se la ochi. Probabil i-a spus ceva care l-a întristat sau l-a făcut să se simtă vinovat. Iar el a căzut în cursă.

Au plecat separat – mai întâi el, apoi ea. Mi se frânge inima pentru Emma, că e tratată iar în felul ăsta. Rămân pe loc, cu mâinile încleștate pe volan, fiindcă nu pot conduce în starea asta. Sunt complet devastată. Cât de prost poate fi să pună botul la minciunile pe care i le toarnă Mia cu nemiluita? I-a ucis tatăl, pentru numele lui Dumnezeu! Poate că n-a murit de mâna ei, dar, cu siguranță, limba ei ascuțită a fost cauza. Gândul că ea și

Finn s-ar putea împăca mă face să vomit. Ei, împreună! Ea îl întoarce împotriva mea cu vorbe și fapte viclene, mă îndepărtează din viața lor, din viața nepotului meu... E prea mult.

Bietul meu băiețel! Îmi fac griji în permanență pentru Sonny. Ieri, după-amiază, Finn m-a rugat să am grijă de el, iar când i-am schimbat scutecul, am fost îngrozită de iritația roșie și strălucitoare dintre fese. Era numai carne vie și aproape sângera. Dacă ar fi fost singurul semn de nepăsare, atunci poate l-aș fi interpretat ca pe o mică neglijență. Dar, când l-am cântărit pe cântarul de bucătărie și am verificat rezultatele online, am văzut că nu are greutatea majorității celor de vârsta lui. Mia îl înfometează. Cât despre vânătăile de pe piciorușe, nimic nu mă va convinge că se datorează căzăturilor normale pentru că învață să meargă. Mia nu poate îndeplini nici măcar sarcinile elementare pe care le are o mamă: să-și țină copilul în siguranță, hrănit și curat.

Am încercat să vorbesc cu Finn despre toate astea, dar e orb. În seara asta, îmi doresc foarte mult să nu-l cred vinovat și să sper că rațiunea a învins, că i-a respins avansurile, dar cum aș putea, având în vedere ce-am văzut?

A ținut existența lui Chloe secretă de mine, iar acum mă minte cu privire la Mia. Nu pot avea încredere că știe ce e mai bine pentru el. Mia nu poate continua să distrugă viețile oamenilor fără să fie pedepsită. Trebuie să plătească cu vârf și-ndesat pentru tot ce a făcut și va face în continuare, dacă nu va fi oprită.

Încerc să-mi liniștesc vacarmul asurzitor din minte, evocând tablourile favorite dintre cele patruzeci pe care le-am creat în diferite locații din țară, pe parcursul a zeci de ani. Am așezat valizele în pădure, în depozite, sub poduri, scăldate în lumina apusului, acoperite de zăpadă, pe plaje pustii și pe malul lacurilor. În cele din urmă, amintirile deosebite îmi domolesc furia.

Fără surle și trâmbițe, se întâmplă ceva neașteptat. O idee îmi încolțește în minte, lent și tăcut, la fel ca un animal care se trezește din hibernare. Presupun că renunțasem la ea după ultima mea crimă. Dar mi-a revenit în minte, pentru că simt un impuls, nu *o nevoie*, să iau problema în propriile mâini. Trebuie să redobândesc controlul asupra mea și a celor din jur. Trebuie să-mi îndeplinesc menirea de a-i ajuta pe cei care nu se pot ajuta singuri. Pentru prima dată, o să intervin în propria familie, fiindcă nu putem continua să ne învârtim în acest cerc vicios. Nu-mi va fi ușor, dar e necesar ca Finn să învețe pe calea dificilă că voi face orice – absolut orice - să-l protejez. El a fost întotdeauna pe primul loc, indiferent de circumstanțe.

Apuc telefonul din buzunarul de pe portieră și sun la un număr pe care nu am considerat necesar până acum să-l formez. Persoana răspunde după trei tonuri. Și nu trebuie să mă prefac că plâng ca interlocutorul să vadă cât sunt de supărată.

FRAGMENT EXTRAS DIN INTERVIUL CU HÅVARD HALVORSEN, PROPRIETARUL CAFENELEI DIN REVESAND, PUBLICAT ÎN ZIARUL NORVEGIAN *AFTENPOSTEN*

Am știut despre cine e vorba înainte ca vestea să se răspândească. Nu e un oraș mare, așa că majoritatea locuitorilor se cunosc între ei, cel puțin din vedere. Veneau aici cel puțin o dată pe săptămână, să-și facă provizii de alimente, apoi plecau cu barca acasă. Dacă te uitai la ei, nu remarcai nimic neobișnuit și părea că se simt în largul lor unul în compania celuilalt. Erau prietenoși cu restul clienților și niciunul dintre noi n-a avut motive să creadă că e ceva în neregulă cu ce păreau. Nu pot să cred că cineva i-ar face așa ceva unei alte ființe umane. O cruzime de neconceput.

CAPITOLUL 61

MIA

Degetele mari de la mâini mă dor, pentru că le-am frecat într-un ritm maniacal de arătătoare. E un tic nervos pe care îl am de când eram copil, însă în ultima vreme e tot mai rău. Neliniștea și surescitarea au fost stările mele generale în ultimul an, așa că mă mir că mai am amprente.

O durere de cap crâncenă m-a ținut trează o bună parte din noapte și nici în această după-amiază nu vrea să se domolească. Imaginea cadavrului înghesuit în acea valiză din pod îmi apărea înaintea ochilor cu o regularitate înfiorătoare, în fiecare dimineață și în fiecare seară, înainte să merg la culcare. Acum nu-mi iese din minte imaginea lui Dave tăindu-și beregata. Îmi amintesc sângele care a împroșcat valiza de pe podea, cum a rămas în picioare o veșnicie, înainte să se prăbușească în genunchi. Îmi amintesc mâna pe care și-o încleștase în jurul gâtului și groaza din privire când și-a dat seama că sfârșitul e iminent. Încă îmi răsună în urechi horcăielile lui disperate și țipetele mele, în timp ce-l priveam murind.

Liz, psihoterapeuta mea, mi-a spus că totul face parte din stresul posttraumatic și mi-a dat câteva strategii de a face față, pe care să le folosesc când mă simt copleșită. Faptul că sunt conștientă de prezent și de ceea ce mă înconjoară îmi poate distrage atenția de la trecut și tot ce mă deranjează.

Totuși stafia lui Dave nu se dă bătută prea ușor și profită de această după-amiază și de faptul că abia m-am trezit ca să-și facă apariția pentru a doua oară în această

zi. Sonny doarme în camera lui, așa că profit de răgazul de liniște și închid iarăși ochii, adulmecând aroma friptu- rii de vită și a budincii Yorkshire care se gătesc în cuptor, de unde mirosul ajunge până în dormitor, la etaj. În cele din urmă, Dave se întoarce în cutia lui și închid capacul. Cel puțin pentru moment. Fiindcă găsește întotdeauna o portiță de scăpare.

— Ce părere ai despre rețeta cu fasole și quinoa? mă întreabă mama când îmi fac apariția în bucătărie.

Îmi arată o pagină din cartea de bucate a lui Joe Wicks cu rețete pentru copii, din care se revarsă o gră- madă de *post-it*-uri. E foarte încântată de ea.

— Sunt sigură că lui Sonny îi va plăcea.

S-a obișnuit deja cu înțărcatul, la fel ca un bobocel de rață care a învățat să înoate de unul singur, iar până acum a mâncat cu poftă tot ce i-am dat. Răsună soneria, iar mama merge să deschidă, apoi se întoarce tunând și fulgerând.

— El e, mârâie printre dinți și știu că se referă la Finn.

A reușit să-l ierte, deși cu mare greutate, pentru că m-a înșelat, dar refuză categoric să-i rostească numele de când s-a mutat cu Emma.

— L-am lăsat să aștepte afară, lângă coșul de gunoi, acolo unde-i e locul. Îi place să recicleze, nu-i așa?

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că e o aluzie deloc subtilă la împăcarea lui cu Emma.

În această seară, Sonny va dormi prima dată cu tatăl lui. Vreau să petreacă timp cu Finn, dar nu acasă la Debbie și cu condiția strictă ca ea să nu se apropie de el. Așa că mi-am călcat pe suflet și i-am permis să stea la Emma. Acum că știu că Debbie l-a mințit pe Finn cu privire la cine îi sunt părinții, nu mai am încredere în ea nici cât negru sub unghie, fiindcă habar n-am ce altceva mai ascunde – cum ar fi faptul că știa despre crimele comise de Dave

– sau de ce mai e capabilă. Până nu-mi dau seama dacă e de încredere, Sonny nu va sta în preajma ei.

Nu mi-a fost prea greu să-l conving pe Finn, ceea ce spune multe. I-a zis că Sonny are varicelă și că, având în vedere sănătatea ei șubredă, ar putea face zona zoster dacă stă în preajma lui. Dar vrăjeala asta nu va ține prea mult; la un moment dat, va fi forțat să-i spună adevărul. Iar reacția ei nu mai e problema mea.

În cele două săptămâni ce s-au scurs de când ne-am întâlnit în parcul de lângă canal, eu și Finn am comunicat doar prin mesaje, toate conversațiile noastre fiind legate de Sonny. În ciuda eforturilor mele, el a refuzat să discutăm despre altceva în afară de fiul nostru. Probabil c-am mers prea departe cerând testele ADN, însă eu, una, mi-aș dori să aflu dacă am fost mințită toată viața cu privire la originile mele. Cel puțin, știu că nu el e William Brown, copilul răpit. Am vorbit cu Mark despre rezultatul testului ADN, iar el a făcut rost de certificatul de naștere al lui Finn. William s-a născut cu două zile înaintea lui, într-un alt spital, la 160 de kilometri distanță. Deci misterul părinților biologici ai lui Finn rămâne neelucidat – la fel și de ce numele de familie al lui Dave și Debbie e trecut pe certificatul lui de naștere.

Îmi înfășor brațele în jurul trupului în timp ce mă apropii de ușă. Durerea de cap nu-mi permite să mă cert iar cu el.

Din clipa în care ne-am privit, am știut că ceva nu e în regulă. E nebărbierit, părul îi e lins pe spate, prins într-o coadă ciufulită la ceafă, iar cearcăne vineții îi înconjoară ochii. Arată la fel de extenuat ca mine în timpul depresiei postnatale.

— Intră, îl invit în seră și închid ușile duble în urma noastră.

O geantă burdușită îi atârnă pe umăr. Desface catarama și scoate la lumină câteva agende legate în piele, cu anul scos în relief și literele DH – inițialele lui

Dave – scrise cu auriu pe fiecare copertă. Le împrăștie pe măsuța de cafea.

— Sunt agendele pe care tata le folosea să-și noteze întâlnirile de la începutul anilor 1980 încoace, începe el. Își nota fiecare întâlnire la care mergea, când participa la licitații pentru contracte.

— Cum de nu le-au luat polițiștii când au cercetat casa?

— Probabil au omis, spune el, dar nu-mi oferă mai multe detalii cu privire la locul în care le-a găsit. Uită-te în interior.

Frunzăresc paginile. Majoritatea sunt goale, dar unele sunt acoperite cu însemnări: locul și ora la care Dave avea programate întâlnirile, numele persoanei de contact de la fiecare companie și data la care presupunea c-o să revină. De fiecare filă, a capsat o pagină A4 cu informații oficiale, o ofertă preliminară și semnătura lui.

— Nu e semnătura lui, spune Finn. E aproape la fel, dar nu e identică. Și una din zece companii pe care le-a vizitat nu există. Le-am verificat pe toate cele enumerate aici. În fiecare zi în care trebuia să fie la una dintre companiile astea fictive, un copil a dispărut. Inclusiv acel băiat din Ipswich, William, și sora lui.

Mintea mea lucrează frenetic să asimileze noile informații.

— Mark spune că tu și William v-ați născut la două zile distanță, zic într-o doară.

Aștept să se burzuluiască din nou la mine, pentru că am discutat iarăși cu Mark despre el. În schimb, nu reacționează și se apucă să răsfoiască o agendă din 1990, apoi alte câteva. Toate sunt goale, până când, brusc, însemnările reapar.

— N-au mai avut loc întâlniri și nici n-au mai dispărut copii timp de cinci ani de la nașterea mea, spune el. Niciunul dintre cei patruzeci de copii n-a dispărut în

perioada asta. Și uită-te la semnătura de aici. Scrie „D.R. Hunter".

– De la ce vine?

– Tata nu avea al doilea prenume. Însă mama, da. E Ruth. Deborah Ruth Hunter. A greșit. Și-a folosit propriile inițiale, în loc de ale lui. Pe agende e trecut numele tatei, dar ea le-a scris. Nu tata a călătorit din oraș în oraș, ci ea. Ea îi ținea socotelile, nu-i așa? Ea a făcut însemnările în agende. *Aceste* agende.

Îmi acopăr gura cu palmele, șocată.

– Vrei să spui că Debbie, nu Dave, a fost cea care... care...

Nu reușesc să-mi termin propoziția, dar el își dă seama ce-mi trece prin minte. Clatină din cap, dar cuvintele îi contrazic gestul.

– Nu știu, Mia. Pur și simplu, nu știu. Mă străduiesc din răsputeri să pricep ceva din toată încurcătura asta.

– I-ai spus despre testul ADN?

– Nu, nu i-am spus nimic. Am avut nevoie de timp să mă obișnuiesc cu ideea mai întâi.

Ne răsucim brusc, când mama intră fără să ciocănească. Prezența lui în casă o irită.

– De ce mai e aici? mă întreabă ea. Ar face bine să nu te supere.

– Nu mă supără. Avem câteva lucruri de pus la punct. Ai putea, te rog, să-l trezești pe Sonny?

– Sonny? repetă nedumerită. Nu e aici.

– E sus, doarme. L-a scos tata la plimbare?

– Nu, Debbie a venit acum o oră, în timp ce dormeai, și a spus că-l ia pe Sonny în locul lui Finn.

Înțepenesc, iar mușchii mi se contractă, în timp ce mă încrunt la Finn.

– Ți-am spus foarte clar că nu vreau să se apropie de el. De ce ai trimis-o aici?

Chipul îi devine livid.

– N-am trimis-o, răspunde el.

CAPITOLUL 62

DEBBIE

Împing cu grijă căruciorul lui Sonny, sforțându-mă să înaintez printre pietrele colțuroase și buruienile cu tulpini groase ce acoperă cărarea. Mă împiedic de câteva ori, cât pe ce să cad, dar mă redresez repede. În cele din urmă, ajungem la destinație și mă așez. Apa de ploaie care s-a adunat pe bancă mi se îmbibă în materialul pantalonilor, udându-mă până la piele. Dar nu-mi pasă.

Nepotul meu molfăie de zor o girafă de cauciuc, care se presupune c-ar trebui să calmeze gingiile inflamate ale bebelușilor. El are nevoie de săruri minerale sau de unguent, nu de ifosele unei mame care habar n-are cum să fie părinte. Își scoate jucăria din gură și o flutură în mână, oferindu-mi un zâmbet izvorât din adâncul inimii, ce-i însenineaază chipul perfect și sincer.

— Nana, gângurește el. Nanananananana.

Mi se rupe inima de cât de frumos e, așa cum stă acolo, privindu-mă cu ochișori mari și inocenți. Am impresia că am călătorit în timp și-l am înaintea mea pe Finn când era mic. Și, la fel ca pe Finn, vreau să-l păstrez pe Sonny pentru totdeauna așa, fără cusur, emanând bucurie, scrutând cu ochi curioși zona și pe toți cei din jur. Însă nu e cu putință, fiindcă, dacă nu intervin acum, Mia îl va corupe și pe el așa cum face cu toți bărbații din viața ei. Eu sunt singura persoană care-l poate salva pe Sonny de văduva neagră.

Pietrele funerare din curtea bisericii în care ne aflăm sunt vechi de secole, atât de erodate de intemperii și de trecerea timpului, încât numele gravate pe ele sunt indescifrabile. Suntem înconjurați de ziduri cenușii din piatră și de ruinele unei mici capele care a ars în anii 1980. Am cercetat acest loc cu ani în urmă, ca o potențială locație pentru unul dintre copiii mei, dar, fiind la doar douăzeci de minute de mers cu mașina depărtare de casă, era prea aproape ca să mă simt în siguranță.

Câteva momente, ploaia s-a oprit, dar acum stropi mari cad iar din cer, așa că-i trag nepotului meu până sub bărbie fermoarul costumașului impermeabil și-i pun gluga pe cap. Ne continuăm drumul până în celălalt capăt al cimitirului, unde ne adăpostim sub coviltirul format din ramurile pletoase ale unei sălcii. Așez o pungă de plastic pe jos, îl scot pe Sonny din cărucior și ne lăsăm amândoi pe ea. Localizez o movilă de pământ ușor înălțată. Sub ea se află urna ce conține cenușa lui Dave. Eu și Finn am îngropat-o aici după ce a fost incinerat. La sfatul poliției, n-am participat la înmormântarea lui, de teamă să nu apărem iarăși prin ziare. Dacă fiul meu s-a mai întors la mormântul tatălui său, nu mi-a zis nimic.

Până când nu voi avea certitudinea că Finn îmi spune adevărul, o să pornesc de la presupunerea că tot ce-i iese pe gură e o minciună, precum atunci când mi-a spus că Sonny are varicelă și nu-l pot vedea. Am urmărit-o pe cealaltă bunică cum îl plimba prin Sainsbury până când am prins un unghi suficient de bun și i-am observat pielea curată.

— N-o să mi te ia, îi spun lui Sonny acum. N-o să las pe nimeni să te ia de lângă mine.

Mi-am adus nepotul aici de câteva ori, fără să știe nimeni, ca să-i aducem buchete de flori bunicului său. I-am povestit totul despre Dave, ca să știe ce om minunat era. Sunt conștientă că Sonny nu mă înțelege, dar e

important să afle cine a fost cu adevărat bunicul lui, nicidecum monstrul pe care lumea are impresia, greșită, că-l cunoaște.

Îl iubesc așa cum nimeni altcineva nu l-a iubit și nu-l va iubi vreodată. Dar acum îmi dau seama în ce război lăuntric l-a aruncat dragostea mea. A făcut sacrificiul suprem pentru mine și merită să se odihnească în pace.

Fac un pas îndărăt și-l privesc pe Sonny cum atinge cu vârful degețelelor solul reavăn, udat de ploaie, apoi își vâră mânuța în noroi și chicotește fericit în timp ce aruncă bulgări de pământ în jur. Râd și plâng în același timp, întipărindu-mi în minte imaginea singurei persoane din această lume care nu m-a dezamăgit. În timp ce memorez tabloul cu Sonny sub copac, el își întoarce capul spre mine, verificând dacă mai sunt prin zonă, oferindu-mi încrederea lui deplină. Preț de-o clipă, am impresia că știe că ne aflăm aici ca să-l salvez de un tată laș și de o mamă sclifosită, care ține cont doar de propriile interese.

Închid ochii, iar chipul lui Sonny e la fel de viu și de clar ca atunci când îi am deschiși. O căldură binefăcătoare mi se răspândește prin vene, de parcă aș fi ieșit iar la soare, după ani întregi de captivitate într-un sloi de gheață. Mă simt de parcă am renăscut.

Știu că voi reveni asupra acestei amintiri de multe ori în puținii ani care mi-au mai rămas de trăit, mai ales atunci când boala necruțătoare îmi va răpi totul, mai puțin amintirile.

Din punct de vedere fizic, e un efort imens, dar reușesc să-l ridic pe Sonny, să-l țin aproape, cu capul lipit de pieptul meu.

— Îmi pare rău! îi șoptesc la ureche și-l strâng îndelung, mai tare ca oricând, pentru că e ultima oară când îl țin în brațe.

CAPITOLUL 63

MIA

Apăs pe buton să cobor geamul mașinii, încât aerul rece să-mi mângâie obrajii care-mi dogoresc.

Am gâtul uscat ca iasca și, fără să-mi pese ce conține, deschid termosul metalic din suportul pentru pahare din duba lui Finn. Nu știu dacă răul de mașină, durerea de cap sau frica îmi provoacă greață. Oricum, nici nu contează, pentru că sunt nevoită, câteva momente mai târziu, să-mi scot capul pe geam și să vomit pe șoseaua pe care gonim.

— Vrei să trag pe dreapta? mă întreabă Finn.

— Nu, nu, spun și mai iau o înghițitură din termos, plimbând prin gură lichidul carbogazos ca să-mi clătesc gustul amar de pe limbă. Cât mai avem de mers?

— Încă cinci minute.

— Și crezi că sunt acolo?

— Acasă nu era nimeni, ăsta e singurul loc la care mă pot gândi.

Mai devreme mi-a povestit despre ceremonia informală pe care au organizat-o el și Debbie după ce personalul de la pompele funebre le-a trimis cenușa lui Dave. Dimineață devreme, departe de ochii curioșilor, înarmați cu o cazma, au săpat o groapă sub un copac, în incinta unui cimitir uitat de lume, unde au îngropat urna cu cenușa lui Dave. Există o oarecare logică în alegerea de a vizita mormântul acum, dar pare puțin probabil să-i găsim pe Debbie și Sonny acolo.

Sunt îngrozită, dar și furioasă. Mă disprețuiesc, pentru că, cu excepția lui Finn, nu le-am spus nici părinților mei, nici lui Mark sau oricui altcuiva că din cauza lui Debbie am căzut de pe scară. Dacă n-aș fi păstrat tăcerea, Sonny ar fi fost acum cu noi, acasă, nu Dumnezeu știe pe unde, cu bunica lui psihopată.

— Ce ne facem dacă l-a rănit? spun.

— N-ar face așa ceva, răspunde Finn, dar tonul lui încrezător nu mă liniștește.

— N-ai de unde să știi. Dacă ai dreptate, atunci a ucis patruzeci de copii și și-a lăsat soțul să ia toată vina asupra lui. E capabilă de orice.

— Cu Sonny e diferit: e nepotul ei.

— Pe care a încercat să-l ucidă încă din pântece, strig indignată. Sigur mă crezi acum? În plus, nu e nepotul ei, nu-i așa? Nu din punct de vedere biologic. Dacă intențiile ei sunt curate, atunci de ce a mințit că tu ai trimis-o după el?

Calcă accelerația drept răspuns. E la fel de îngrozit ca mine. Parcurgem restul drumului într-o tăcere încordată, fiecare rugându-se ca Sonny să fie teafăr și temându-se de ce e mai rău. Finn e mult prea concentrat asupra virajelor de pe drumul de țară ca să observe telefonul din mâna mea stângă și faptul că scriu agitată un mesaj.

— Aici e, spune Finn, arătând cu degetul spre ruinele bisericii din față.

Frânează brusc și, înainte ca mașina să se oprească, deschid portiera și alerg spre porțile descuiate.

Cimitirul ocupă o suprafață extinsă, iar terenul e năpădit de vegetație, peisajul sălbatic amintindu-mi de prima dată când ne-am vizitat casa de coșmar. Nu zăresc nimic din cauza gardurilor vii stufoase, a ierbii, buruienilor înalte și a copacilor care se întind cât vezi cu ochii. Nu-i pot vedea pe Sonny sau pe Debbie.

– Unde sunt? strig panicată.

– Pe-aici, spune Finn și pornesc în fugă după el.

La marginea cimitirului, sub o salcie pletoasă, o găsesc pe Debbie așezată pe o bancă, iar lângă ea, căruciorul lui Sonny acoperit cu o prelată ca să-l protejeze de ploaie. Răsuflu ușurată pentru prima dată de când am plecat de-acasă astăzi, eliberând tot aerul din plămâni.

– Mamă, strigă Finn, dar cuvântul sună ciudat ieșind din gura lui.

Amândoi știm că nu se mai potrivește. Nu cred că l-a auzit, așa c-o strig pe nume. De data asta se întoarce.

E prima dată când ne reîntâlnim după altercația de la secția de poliție și rămân uimită de înfățișarea ei. Părul, cândva blond, e pe jumătate sur, nu e machiată, iar chipul îi e brăzdat de riduri adânci, făcând-o să pară mult mai bătrână. S-a împuținat la trup și are umerii căzuți în față. Își poartă suferința ca pe o haină.

Când înaintez, ridică bastonul deasupra capului, gata să se năpustească asupra mea, dacă îndrăznesc să mă apropii prea mult. Brațul îi tremură incontrolabil, iar arma cu care mă amenință e de-a dreptul caraghioasă. Nu-mi pasă dacă mă lovește; vreau doar să-mi țin iar în brațe copilul. În orice caz, Finn m-a prins de braț, ținându-mă în loc.

— Îmi vreau fiul înapoi, spun hotărâtă.

— De ce, ce crezi c-o să-i fac?

— Am aflat tot, Debbie, spun. Știm ce le-ai făcut copiilor asemenea lui.

— Ce tot îndrugă acolo? îl întreabă pe Finn.

Asist neputincioasă la strădaniile lui de a spune ceva, dar nu scoate niciun sunet, e copleșit. Minciunile ei au secătuit și ultimul strop de vlagă din acest bărbat. Nu știe cu ce să înceapă, așa că îl ajut.

— Știm că tu ai răpit copiii, nu Dave. Ți-am găsit însemnările.

— Despre ce naiba vorbești?

— Gata cu minciunile, Debbie! În toți acești ani, tu ai fost criminala. Ai făcut o greșeală. Ți-ai trecut inițialele pe prima pagină a uneia dintre agende.

— Chiar ai de gând s-o lași să vorbească așa cu mama ta? îl întreabă pe Finn. Unde ți-e coloana vertebrală?

— Și știm că nu ești mama lui, mă rățoiesc la ea.

Cuvintele rămân suspendate între noi câteva clipe.

— Finn nu e fiul tău.

Această acuzație o deranjează mai mult decât prima, ceea ce mă ia prin surprindere.

— Ce... ce spui...? Firește că e fiul meu, se bâlbâie ea.

— A făcut un test ADN și nu e înrudit nici cu tine, nici cu Dave.

Culoarea îi fuge din obraji. Se uită din nou spre Finn, iar expresia împietrită de pe chipul lui îi confirmă că a aflat adevărul.

Într-un final, el izbutește să vorbească.

— Cine sunt?

Acum Debbie rămâne fără cuvinte.

— S-a... s-a... s-a întâmplat pur și simplu. Totul... *totul*. S-a întâmplat pur și simplu.

— Nimic din toate astea nu „s-a întâmplat pur și simplu", răspunde el. Tot ce ai notat în acele agende a fost planificat și păstrat cu mare atenție, fiecare oraș, fiecare zi în care a dispărut un copil. Totul a fost premeditat. Ești mult prea meticuloasă ca să lași lucrurile „la voia întâmplării". Ai făcut cercetări înainte. Cine sunt eu?

CAPITOLUL 64

DEBBIE

„Știe, știe, știe." Cea mai cumplită temere a mea s-a adeverit. Toți acești ani de prefăcătorie au luat sfârșit fără niciun avertisment.

Am presupus – și am sperat – că Finn va ghici că suntem aici, însă asta nu e conversația la care mă așteptam și pe care am repetat-o. N-am pregătit nicio minciună credibilă cu care să-l îmbrobodesc. Când era mic și cădea de pe bicicletă, îl alinam cu o îmbrățișare și o mângâiere pe creștet. Acum, în fața mea, stă același băiețel care suferă, dar acum eu sunt pricina durerii lui și nu-l mai pot împăca. Și încă n-a aflat cel mai rău lucru.

Adevărul despre părinții lui Finn e opera ei, îmi dau seama din privirea îngâmfată și satisfăcută pe care mi-o aruncă când îmi spune că știe tot. Finn nu și-ar fi pus niciodată la îndoială rădăcinile, cu atât mai puțin nu s-ar fi gândit să facă un test ADN din proprie inițiativă. Vreau să mă năpustesc asupra ei și s-o lovesc, dar e o adevărată tortură și să țin bastonul ăsta deasupra capului. Blestemați fie târfa aia și corpul meu care cedează!

— Cine sunt? repetă Finn.

— Tu... tu ești... numele tău e... a fost... William Brown.

Se încruntă, iar el și Mia se privesc câteva secunde. Dacă nu mă înșel, numele nu le e întru totul străin.

— Nu se poate, spune, răsucindu-se iar cu fața spre mine. M-am născut înaintea lui.

— Certificatul de naștere nu-ți aparține.

— Atunci al cui e?

Nu vreau să vorbesc despre asta, chiar nu vreau. Dar n-am încotro. Finn a deschis supapa și nu pot face nimic să împiedic tot aerul să iasă.

— Finn Hunter a fost copilul meu biologic. A murit cu o lună înainte să te găsesc pe tine.

Dacă închid strâns ochii, încă mai pot simți cum trupul fiului meu se răcește încet în brațele mele, înainte ca Dave să mi-l ia.

— Am suferit multe avorturi spontane înainte de nașterea lui, iar cu fiecare am ajuns tot mai aproape de buza prăpastiei. Cu fiecare sarcină pierdută, impactul emoțional era tot mai mare, la fel și durerea. Apoi s-a întâmplat un miracol. Am reușit să ajungem la termen cu un băiețel frumos și minunat. Ne-am îndrăgostit imediat de fiecare oscior din trupușorul lui, când a fost smuls de lângă noi, trei zile mai târziu. Am presupus că a murit în somn, fiindcă nu exista nicio altă explicație logică. Dar n-am declarat niciodată moartea lui și nici n-am spus altcuiva. Niciunul dintre noi nu avea încredere în autorități. Am fost convinsă că o să dea vina pe mine că am făcut ceva greșit și apoi o să facă legătura cu valizele din depozit. Tatăl tău abia înregistrase nașterea lui Finn, dar niciunul nu s-a îndurat să-i înregistreze și decesul.

Săptămâni întregi, n-am știut dacă vin sau plec. Nu le-am răspuns prietenilor care îmi lăsaseră mesaje pe robotul telefonului ca să vadă dacă am născut deja. Stăteam în pat, agățându-mă disperată de Dave și implorându-l să mi-l aducă înapoi pe scumpul meu Finn. Când am acceptat, în cele din urmă, că nu va avea loc niciun miracol, singura modalitate prin care puteam să-mi revin puțin a fost să fac ceea ce știam cel mai bine. Nu mi-am

putut salva propriul copil, dar îl puteam salva pe al altcuiva din această lume crudă și pizmașă.

Îmi amintesc acea zi de parcă ar fi fost ieri. Am scăpat de Dave și am condus până în Ipswich, un orășel pe care îl vizitasem o singură dată, dar încă nu alesesem un copil pe care să-l salvez. M-am apropiat de o mamă tânără și chinuită, care împingea un cărucior vechi și deteriorat cu un bebeluș în el. La câțiva pași în urma ei, aidoma unei umbre, mergea o fetiță, cu talpa unuia dintre pantofii sport desprinsă, fluturând în spatele ei, și cu tricoul nespălat și murdar. În răstimpuri, mama își răsucea capul și striga la ea să se miște mai repede.

Mai târziu, mama a intrat într-un supermarket, iar fetița a fost lăsată să-și supravegheze fratele mai mic. Nu voi uita niciodată cât de mătăsoase îi erau buclele negre când am trecut pe lângă ea și le-am atins ușor cu degetele. Însă erau prea mulți oameni în jur ca s-o pot ajuta.

Îmi dreg vocea.

— Mi-ai atras atenția din cărucior, mă adresez direct lui Finn. Aveai ochii mari și negri și un smoc de păr des, castaniu. Apoi m-ai privit în ochi și m-am simțit mai împlinită. Ne aparțineam unul celuilalt.

— Dar nu eram al tău, spune Finn încet.

— Mesajul pe care Dave i l-a trimis lui Debbie, cel care a fost citit la anchetă, intervine Mia, adresându-i-se lui Finn. Scria ceva de genul: „Lasă-mă să fac acest ultim lucru pentru a te proteja pe tine și pe Finnii mei." „Finnii", la plural, nu „Finn al meu". Am presupus că a fost o greșeală de tastare, dar cred că se referea la tine și la copilul pe care l-au pierdut.

— V-am urmărit până acasă, adaug. Am stat ascunsă pe aleea din spatele casei. Erați toți trei în grădină, dar femeia aia vă ignora pe amândoi, în timp ce fuma și citea o revistă. Apoi s-a ridicat și a intrat în casă,

lăsându-vă singuri. A fost un semn. M-am strecurat înăuntru și v-am luat în brațe. Fetița era destul de mare ca să-și dea seama că ce se întâmpla nu era în regulă. I-am spus că sunt o prietenă de-a mamei voastre și am întrebat-o dacă vrea să ne jucăm de-a v-ați ascunselea; suferea atât de mult din cauza lipsei afecțiunii, încât a acceptat imediat. Așa că am alergat toți trei spre mașina pe care o parcasem lângă un șir de garaje. Și am plecat de acolo cu voi doi înăuntru.

Pe sub haină, zăresc pieptul lui Finn urcând și coborând cu repeziciune. Se agață de fiecare cuvânt care-mi iese din gură. Mia îl privește și ea cu atenție. Mă enervează când îl ia de mână și-și împletește degetele cu ale lui. El n-o îndepărtează, ceea ce îmi sporește iritarea. Am făcut ce trebuia. Curând va plăti pentru tot.

— Ce s-a întâmplat cu sora lui Finn? întreabă Mia.

— Mi-am dus treaba la bun sfârșit și m-am întors acasă cu noul meu fiu, înfășat într-un pled și culcat în spațiul pentru picioare din dreptul locului pasagerului. Nu m-am îndoit nicio clipă că eram mama de care Finn avea nevoie.

— Dar avea deja o mamă, spune Mia.

— I-am oferit o viață mult mai bună decât i-ar fi putut oferi ea vreodată, răbufnesc. Sau decât i-ai fi putut oferi tu, o soție de două parale.

Mia îmi ignoră cuvintele pline de venin.

— Și Dave n-a pus întrebări când ai venit acasă cu un copil?

— Firește că da.

— Dar a fost de acord să te lase să-l păstrezi?

— Mă iubea. Ar fi făcut orice pentru mine.

N-o să uit niciodată fața soțului meu când a venit de la serviciu în acea seară și m-a găsit în dormitor legănând

un copil pe care nu-l mai văzuse niciodată. În prima fază, n-a înțeles nimic din ce vedea.

– Ce-ai făcut? m-a întrebat în cele din urmă.

L-am pus la curent cu evenimentele de peste zi, inclusiv cu ce s-a ales de sora lui Finn. A mormăit cuvântul „nu" de mai multe ori, apoi a plecat în liniște din dormitor. La ceva timp după aceea, l-am găsit pe holul apartamentului în care locuiam. Se sprijinea de perete, cu fruntea presată de zid.

– Nu știu dacă mai pot suporta așa ceva, a spus și și-a ciupit puntea nasului.

Deznădejdea lui m-a speriat. Îl împinsesem la limită. Nu puteam trăi fără Dave, dar nici nu puteam renunța la copilul care avea atâta nevoie de mine. Îmi fusese deja răpit un copil, n-aveam de gând să permit să-mi fie luat și al doilea.

– Nu-ți cer altceva decât să-l iubești și să-i fii tată, i-am spus.

– Dar l-ai răpit! a strigat la mine. Poliția va porni în căutarea lui. O să apară peste tot la știri. O să fim arestați! Și dacă vor descoperi...

Ca de fiecare dată, nu putea vorbi cu voce tare despre activitățile mele.

– N-au niciun motiv să creadă că băiatul e la noi, l-am asigurat. Ne aflăm la câteva sute de kilometri distanță de locul în care a dispărut. Îl putem face să fie al nostru. O să le spun prietenilor noștri că n-am mai ținut legătura cu ei de când s-a născut pentru că sufăr de melancolie după naștere. Nu va fi deloc greu. Avem deja un certificat de naștere.

Dave și-a răsucit capul brusc spre mine.

– Poftim?

Furia lui m-a luat pe nepregătite, dar am insistat.

— Îl putem folosi pe al lui Finn. Nimeni nu va afla.

— Nu poți să ne înlocuiești copilul cu altul!

— Nu asta vreau să fac.

— Ba da! Nu știi nimic despre băiatul ăsta. Ce-i place și ce nu; dacă are ceva probleme medicale; cât de des doarme și ce mănâncă. Cum îl cheamă? Câți ani are? La ce e alergic?

— Nu știu.

— Pentru că nu e fiul nostru și nu va fi niciodată. Dacă știi cum e să pierzi un copil, atunci știi și prin ce trece mama lui acum. O să încercăm să mai facem un copil.

— Nu. Pierderea lui Finn aproape m-a distrus. M-a distrus. Nu vreau să mai trec prin așa ceva încă o dată.

— Am fi putut să adoptăm.

— Zău?! Și să avem străini care să ne răscolească trecutul și să-și bage nasul unde nu le fierbe oala? Băiețelul ăsta e ultima noastră șansă să avem o familie. Și sunt sigură că, dacă îl salvez pe el, nu va mai trebui să salvez alți copii vreodată.

Acea afirmație l-a oprit pe Dave din tirada lui; sugestia că această schimbare ar putea pune capăt acțiunilor soției sale pe care le acceptase până la urmă, deși cu reticență, dar pe care nu le înțelesese niciodată cu adevărat.

— Doar de el am nevoie ca să umplu golul din inima mea, am continuat. O să vezi. Te rog, nu mi-l lua. Te implor!

Vocea Miei mă readuce în prezent.

— Dave te-a ajutat să-i răpești și să-i ucizi sau doar ascundea cadavrele?

— Am lucrat singură, îi răspund.

N-a fost mereu așa, dar nu e nevoie să afle asta.

– Dar știa ce pui la cale? insistă ea.

– Nu vorbeam despre asta.

– Nu înseamnă că nu știa. Ar fi putut să te oprească în orice moment.

„Ah, femeia asta. Femeia asta."

– Am văzut cum te-ai comportat cu fiul meu, nu mă aștept să pricepi cum funcționează o căsnicie, îi spun. Singura crimă pe care a comis-o Dave a fost că m-a iubit prea mult și a făcut totul ca să mă protejeze.

– Nu, n-a fost singura lui crimă. Nici pe departe.

Mă uit la fiul meu, sperând că n-o să mă dezamăgească încă o dată, lăsând animozitatea Miei să-i întunece judecata.

– Înțeleg că felul în care ai intrat în familia noastră nu e firesc, îi spun. Dar mă cunoști, Finn. Sunt mama ta. Te iubesc cu toată ființa mea, de parcă eu ți-am dat viață. N-o lăsa pe Mia să te întărâte împotriva mea.

Se lasă liniștea și parcă trece o eternitate înainte să vorbească. Își alege cuvintele cu mare grijă.

– Dar nu tu mi-ai dat viață, nu-i așa? Altcineva a făcut-o. Iar tu m-ai smuls de lângă ea și mi-ai ucis sora.

– Toată viața l-ai manipulat, spune Mia. Dar astăzi se termină totul.

– Nu, scuip printre dinții încleștați. Se termină când spun eu.

Știu deja, înainte să înceapă partea a doua din poveste, că e tot pentru binele nostru. Pot simți gustul otrăvii de pe limbă în timp ce arăt spre Mia.

– Crezi că eu sunt manipulatoarea aici? Atunci aruncă o privire în oglindă. V-am urmărit pe amândoi făcând măgării pe la spatele meu, punându-vă nevoile mai presus de cele ale lui Sonny. El n-are nevoie de o

mamă ca tine, Mia, și, deși mă doare s-o spun, nici tu nu-l meriți, Finn.

Scutură din cap.

— Nu ne merită pe niciunul dintre noi, răspunde el.

Îmi privesc fiul pentru ultima dată și sper că nu m-am înșelat oferindu-i încă o șansă să-și dea seama la ce dă cu piciorul pentru ea. Pentru că urmează să piardă tot în următoarele câteva minute. Îmi pregătesc lovitura de grație.

— Știi, Mia, există o întrebare pe care nu mi-ai pus-o încă.

— Care? întreabă ea.

— Când am ucis ultima dată.

— Și?

— Și ce? Răspund. Întreabă-mă?

Oftează.

— Când ai ucis ultima dată?

Dintr-odată, furtuna dinăuntrul meu se liniștește. Furia, frustrarea, șocul, supărarea, dorința și ranchiuna, toate se evaporă în cele câteva secunde cât îmi ia să răsucesc căruciorul lui Sonny cu fața spre ei.

CAPITOLUL 65

FINN

Mă holbez îndelung la căruciorul lui Sonny înainte să-mi dau seama.

E gol.

Nu e nimic sub prelata de plastic care ar trebui să-mi apere fiul de ploaie. Băiețelul meu nu e acolo.

— Unde e? întreabă Mia, găsindu-și prima cuvintele. Unde e Sonny?

Un rânjet straniu se întinde pe chipul mamei, unul pe care nu l-am mai văzut de când eram copil. Parcă altcineva îi controlează expresiile faciale și mă cutremur fără voie, un fior de gheață străbătându-mă din creștet până-n tălpi.

— A plecat, spune mama cu nonșalanță.

— Unde a plecat? întreb.

— L-am salvat.

— De cine? continui.

— De ea, spune. De tine.

— N-are niciun sens ce spui. Unde e fiul meu?

— Îmi pare rău, Finn, e prea târziu.

— Despre ce vorbește?

Degetele Miei nu se mai înlănțuie cu ale mele, ci mi se înfășoară în jurul brațului.

— Știi prea bine ce vreau să spun, îi zice mama Miei. Întorcându-l pe Finn împotriva mea, mi-ai luat cea mai de preț comoară. Ți-am plătit cu aceeași monedă.

— Despre ce vorbește, Finn? Ce naiba vrea să spună?

Fac un pas înspre mama, simțind cum un nou val de groază, mai puternic și mai intens, mă cotropește. Sunt derutat și speriat, iar ghicitorile ei mă scot din sărite.

— Unde e Sonny?

Îmi aruncă zâmbetul acela care-mi îngheța sângele în vine când eram mic și care mă înspăimântă și acum.

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta, spune ea. E vina amândurora. Nu vă potriviți deloc, nu puteam să stau cu mâinile în sân, să văd cum vă împăcați și distrugeți viața acelui băiețel inocent. Îl iubesc prea mult.

— Dar nu ne-am împăcat, spune Mia.

— Mincinoaso, urlă mama. Nu mă lua de proastă. Văd lucruri, știu lucruri. Spui asta doar ca să-ți zic unde e Sonny.

— Nu-i adevărat, spune Mia exasperată.

Lacrimile îi curg șiroaie pe obraji, iar mucii i se scurg din nas. Ploaia îi întinde eye-linerul, mânjindu-i chipul.

— Debbie, îți dau cuvântul de onoare!

— Onoarea ta valorează la fel de puțin ca minciunile tale.

— Nu dau nici măcar o ceapă degerată pe ce crezi despre mine. Vreau doar să știu unde e Sonny.

— De ce ți-aș spune? De ce ai impresia c-aș mișca un deget să-ți ușurez situația? Sau, dacă contează, să-ți alin suferința pe care o vei simți pentru tot restul vieții? Și, crede-mă, Mia, o să doară. O să doară mai tare ca orice altceva.

Nu mai rezist. Mă arunc spre mama și o prind de umeri osoși, zgâlțâind-o ca pe o păpușă de cârpe.

– Dacă mă iubești așa cum susții, spune-mi unde e!

– Îmi pare rău, Finn, spune, iar cuvintele îi ies întretăiate din cauză că o strâng de gât. Dar e prea târziu.

Își întoarce capul și-și ațintește privirea la câțiva metri mai încolo, unde am îngropat cenușa tatei. Abia atunci observ. Un teanc de haine de bebeluș, frumos împachetate și învelite într-o pungă de plastic, așezată pe pământul jilav.

CAPITOLUL 66

MIA

Finn se răsucește spre mine, iar în ochii lui căscați de groază citesc o neîncredere profundă, așa cum n-am mai văzut niciodată în privirea lui. Îmi acopăr gura cu palma, de parcă aș vrea să înăbuș țipătul sfâșietor care mi se oprește în gât. „N-ar fi făcut asta", gândesc. „N-ar fi rănit pe cineva pe care îl iubește atât de mult."

Eu și Finn alergăm spre mormanul de haine și cădem în genunchi lângă el, să deschidem punga. Înăuntru dăm peste o pereche de pantaloni kaki, un pulover cu dinozauri, o vestă albă și șosete albastre cu personaje din desene animate. Sunt hăinuțele în care l-am îmbrăcat pe Sonny în această după-amiază, înainte să-l ia Debbie.

Ne trecem hainele de la unul la altul, amândoi sperând ca celălalt să spună că ne-am înșelat, iar astea nu sunt ale lui. Îmi îngrop nasul în ele, încercând să simt mirosul fiului meu.

— Copilul meu! strig. Ce a făcut cu copilul meu?!

Mă întorc spre Finn și-i apuc în pumni șnururile hanoracului care-i atârnă în față, trăgându-l mai aproape.

— Unde e copilul meu?!

Îmi înfig degetele în mușchii antebrațelor lui, disperată să mă liniștească și să-mi spună că nici măcar monstrul lui de mamă nu i-ar putea face una ca asta unui bebeluș.

Totuși expresia întipărită pe chipul lui îmi dă de înțeles că Finn a acceptat cu mult înainte de acest moment că Debbie e capabilă de orice.

Îmi iau mâinile de pe el și-mi rotesc privirea în jurul cimitirului. Dacă l-a îngropat aici, ar putea fi oriunde. Dar s-ar putea să fie încă în viață, fiindcă nu a trecut mult timp. Un petec de pământ din apropiere îmi atrage atenția. Buruienile au fost smulse și pare să fi fost curățat recent. Îmi folosesc unghiile să scurm pământul. O simt că se îndreaptă spre noi. Simt că-și ațintește ochii asupra mea. Îi simt cuvintele pline de cruzime, în timp ce scormonesc solul umed, mutând pământul cu pumnii, pătrunzând cât de adânc îmi permit vârfurile degetelor, până când, deodată, dau de ceva.

— Ajută-mă! îi strig lui Finn, săpând frenetic, până îmi dau seama ce am găsit.

E o urnă, probabil cea care conține cenușa lui Dave.

Caut un alt loc în care să sap, oriunde, smulgând smocuri de iarbă și ignorând înțepăturile ciulinilor care-mi zgârie degetele, apoi repet acțiunea fără încetare în diferite locuri. Fac pauză doar cât să-mi șterg lacrimile, mânjindu-mi obrajii cu noroi. Nu știu dacă să fiu îngrozită sau ușurată că nu găsesc nimic. Brusc, îmi dau seama că fac asta de una singură și că Finn nu mă ajută. Mă răsucesc, să strig iar la el, dar Finn se ridică în picioare, cu șuvițe ude, desprinse din cocul din creștet, atârnându-i în dezordine în jurul feței.

Apoi, într-o clipită, se aruncă asupra mamei sale. Amândoi cad la pământ, el cu mâinile încleștate în jurul gâtului ei subțire, strângând-o până rămâne fără aer, în timp ce ea își agită disperată membrele pe pietriș. Ăsta e un Finn pe care nu-l cunosc, un bărbat care acționează din impuls, fără să gândească. Într-un fel, îmi doresc cu ardoare s-o stranguleze, să-i curme viața așa cum ar sufla

într-o lumânare. Dar ea e singura care ne-ar putea spune unde e Sonny.

— Finn, nu! strig, dar nu mă aude.

În schimb, continuă s-o zgâlțâie, izbind-o cu capul de prundiș.

Gura lui e aproape de urechea ei și-i spune ceva, dar vorbește mult prea încet ca să-i deslușesc cuvintele.

— Finn! continui să-i strig numele și-l trag de umăr, străduindu-mă să-l îndepărtez de ea, însă el se ține tare.

Are de gând s-o ucidă.

CAPITOLUL 67

DEBBIE

Stau întinsă pe jos, chinuindu-mă să respir, în timp ce mâinile lui Finn îmi strâng gâtul ca într-o menghină. Vederea mi-e încețoșată și sunt amețită din cauza loviturilor repetate la cap. Chiar dacă n-o să mă sugrume, mă îndoiesc că voi putea respira, strivită sub greutatea lui, așa cum stă călare pe mine.

Instinctul îmi strigă să gâfâi după aer și să-i apuc brațele ca să-l împing de pe mine. Dar lupt împotriva impulsului, nu împotriva fiului meu. Nu vreau să se oprească. Vreau să mor. Vreau să fiu cu Dave al meu, cât mai departe de această lume. Vreau pace. Vreau liniște; vreau să fiu îngropată sub salcie, sub o pătură groasă de pământ, alături de soțul meu.

Mă uit în ochii lui Finn în timp ce mă sufocă. Îi citesc în privire dorința de a mă ucide. Înșelăciunea a triumfat. Nu vrea altceva decât să-mi curme viața pentru ce le-am făcut lui, Miei și lui Sonny. Și cine-l poate condamna? Asta e ceea ce merit. Dar și ei la fel. Fiind blândă cu Sonny, am fost obligată să fiu nemiloasă cu ei.

— Finn, nu! strigă Mia și-mi doresc să tacă.

Măcar o dată, ar face bine să stea în banca ei și să nu se mai amestece, ca lucrurile să se termine exact așa cum trebuie și cum am intenționat.

Știu cât îi va lua, pentru că am experiență. Poate că va dura puțin mai mult cu un adult decât cu un copil, dar, dacă Finn continuă să aplice aceeași presiune pe gâtul

meu, o să leșin curând, după care totul se va încheia în mai puțin de un minut.

— Asta ți-ai dorit întotdeauna, nu-i așa? îmi șuieră Finn la ureche. O nouă generație de ucigași în familie.

Nu pot, fizic, să-i răspund. Are dreptate însă. Indiferent de felul în care mi-a făcut inima să sângereze și de cum am ajuns în această situație, Finn e cea mai mare realizare a mea. Crima de lângă canal a fost mult timp primul meu omor. Pentru Dave, l-am lovit în cap pe Justin Powell.

El mi l-a arătat pe Justin într-un centru comercial într-o sâmbătă, cu câteva săptămâni înainte să-mi pun planul în aplicare. La îndemnul meu, Dave s-a întors la școală, dar era cu mult în urma colegilor săi mai vârstnici. O profesoară nouă, tânără, i-a observat scrisul de mână și dificultățile de citire și, în urma unor teste, a fost diagnosticat cu o tulburare de învățare, rar discutată pe vremea aceea, numită dislexie. O descoperire interesantă și uimitoare.

Firește, afecțiunea lui Dave nu i-a împiedicat pe Powell și pe gașca lui să-i facă zile fripte. De ce ar îngădui ca un lucru atât de neînsemnat să le strice distracția? Au continuat până în punctul în care Dave, atunci când mi l-a arătat, era la un pas să renunțe iar la școală.

Nu puteam permite una ca asta. *N-am vrut* să permit așa ceva. La mai puțin de o săptămână, prinzându-l pe Powell singur, fără martori, am considerat că era prilejul perfect să-i asigur protecție băiatului pe care-l iubeam.

Câteva săptămâni mai târziu, Dave a găsit în ghiozdanul meu insigna metalică care se rostogolise pe faleză din jacheta băiatului. Am reacționat la fel ca o pasăre de pradă când am ridicat suvenirul strălucitor, pe care era scris numele lui Powell și titlul de prefect-șef. Am fost mult prea încordată ca să născocesc o minciună

convingătoare, urmărind cum Dave își tot schimba expresia feței, trecând de la curiozitate la nedumerire, apoi la șoc, când și-a dat seama de ce sunt capabilă.

M-am așteptat ca acela să fie sfârșitul relației noastre. În schimb, m-a tras la pieptul lui, m-a îmbrățișat strâns și nu mi-a mai dat drumul până în ziua în care Mia l-a ucis.

Câțiva ani mai târziu, ajutasem deja șase copii să aibă parte de o viață mai bună, când Dave a găsit actele de proprietate ale depozitului familiei Kilgour, pe care le descoperisem printre lucrurile bunicilor mei decedați, și a aflat ce conținea. Am presupus că bunicul le luase din casa părinților mei, împreună cu manualele mele și tot ce mă lega de acel loc. Am negat, susținând că nu știu absolut nimic, dar el mă putea citi ca pe o carte deschisă. Fără să-mi spună, s-a dus la depozit și a deschis câteva dintre valizele pe care le luasem goale și le returnasem pline. Spre groaza lui, a aflat că Justin nu era un caz izolat.

Am stat încuiați în apartament zile în șir, încercând să-i explic ce anume m-a împins să-i ucid pe acei copii. Bineînțeles, a făcut tot posibilul să mă lămurească cât de greșite îmi erau faptele. Însă mi-am păstrat convingerea de nestrămutat că am făcut ce trebuia. Am salvat copii ca Dave, ca mine, copii predestinați să cadă în gropi adânci, din care să nu mai iasă niciodată. Mă cutremur când mă gândesc ce s-ar fi întâmplat cu noi doi dacă nu ne-am fi întâlnit.

Deși n-a fost niciodată de acord, în cele din urmă a trebuit să accepte cât de hotărâtă și împătimită eram. Avea nevoie de mine și mă iubea prea mult ca să mă dea pe mâna poliției. Îi arătasem cât de loială sunt, ucigând pentru el și tăinuind ceea ce-i făcuse (adică ceea ce credea că-i făcuse) lui Precious. Știa că-i voi fi alături întotdeauna. Atunci am știut că nu pot nicicum să-l fac să nu

mă mai iubească. Și-ar fi dat viața pentru mine. Și a fost un om de cuvânt.

Zeci de ani, i-am promis, în schimbul tăcerii sale, că nu-mi voi asuma riscuri inutile și că nu voi discuta cu el despre ce făcusem. Că nu voi mai ceda impulsului de a comite o crimă. Însă doar am luat-o încetișor, m-am opus instinctului cât am putut, apoi îmi întipăream în memorie imaginile și le așezam trupurile acolo unde nimeni nu le-ar fi găsit vreodată, în siguranță, în depozitul despre existența căruia doar noi doi știam.

În timp ce încerc să inspir un firicel cât de firav de aer, îmi imaginez zâmbetul cu care mă va întâmpina Dave când ne vom reîntâlni, după ce Finn mă va ucide. Corpul mi se înmoaie, iar întunericul mă înghite. Mi-am trăit bine viața, iar acum se apropie deznodământul.

„Dragostea mea", șoptesc pentru mine. „În curând vom fi iar împreună."

PARTEA A PATRA

DOI ANI MAI TÂRZIU

CAPITOLUL 68

MIA, 2022

Un montaj video alcătuit din clipuri familiare rulează pe mai multe ecrane amplasate pe perete, când un asistent de platou tânăr își face apariția.

– Succes, dragă! îmi urează Lorna și mă îmbrățișează virtual de la celălalt capăt al apelului video.

Mi-ar fi plăcut să fie aici cu mine, astăzi, ca să mă încurajeze, însă restricțiile impuse de pandemia de COVID-19 încă se aplică în acest studio de televiziune, chiar dacă am ieșit din ceea ce sperăm să fie ultima carantină generală. Asistentul, cu mască de protecție, mă conduce din camera verde, de-a lungul a două coridoare, prin niște uși duble, direct în studioul principal. Pe drum, zăresc și alte ecrane. Pe ele rulează imagini cu Sonny, cu mine și Finn, apoi cu Dave și, la coadă, cu *ea*. Știu despre ce e vorba, fără să trebuiască să ascult ce spune naratorul în surdină.

Cei doi prezentatori ai matinalului așteaptă în spatele pupitrului, răsucindu-se spre ușă când intru. Ne-am mai întâlnit de câteva ori și, ca de fiecare dată, mă întâmpină cu zâmbete călduroase și compătimitoare. Kylie Pentelow, unul dintre prezentatori, se întinde să-mi atingă mâna, dar se retrage, amintindu-și de distanța de doi metri impusă.

– Mă bucur să te revăd, spune ea cu o sinceritate nedisimulată.

— Și revenim în cinci... patru..., zice o persoană pe care n-o pot zări în spatele zidului de camere. Apoi ridică o mână, să numere pe mutește ultimele trei secunde. Bob Gadsby, coprezentator alături de Kylie, citește de pe un prompter fixat sub una dintre camere, explicându-le telespectatorilor de ce sunt prezentă în emisiunea de astăzi.

— Bine ai venit, Mia, ne bucurăm să te avem alături de noi în această zi, despre care știm că are un puternic impact emoțional, începe el.

— Mulțumesc, răspund.

— Astăzi se împlinesc doi ani de când ai aflat că soacra ta, Debbie Hunter, acum faimoasa ucigașă de copii, e responsabilă și pentru dispariția fiului tău, Sonny. Ai colaborat cu specialiștii din poliție care se ocupă cu desenarea portretelor-robot, pentru a crea o imagine a lui Sonny care să-l înfățișeze așa cum crezi că ar arăta acum.

— Da.

Cu coada ochiului, zăresc pe un ecran imaginea unui băiat pe care-l cunosc și nu prea, în egală măsură. Recunosc ochii și buzele fiului meu, dar are părul mai lung, toți dinții și nu mai are obrajii bucălați.

— Așa cred specialiștii c-ar putea arăta Sonny acum, la vârsta de trei ani. Și îi rog pe toți cei care cred că-l recunosc să sune la numărul afișat pe ecran.

— Ne poți reaminti ce s-a întâmplat în ziua în care a dispărut? întreabă Kylie.

Așa cum procedez de fiecare dată când fac apeluri publice ca acesta, răspund din inerție și le povestesc evenimentele din ziua în care lumea mea a fost sfărâmată în bucăți. Singura parte despre care nu vorbesc e referitoare la Finn sufocându-și mama. Asta o păstrăm doar pentru noi.

— Și de atunci, continuă Kylie, n-ai nicio idee despre ce s-ar fi putut întâmpla cu Sonny?

– Nu. Ancheta continuă, iar cercetările sunt în toi.

– Spune-ne cum ai făcut față situației în zilele ce au urmat dispariției lui Sonny, fiindcă nu reușim să ne imaginăm suferința prin care ai trecut.

– E greu de explicat în cuvinte, spun. Am avut impresia că am fost sfâșiată în jumătate. O parte din mine jelește în continuare o pierdere incomensurabilă, dar, în același timp, îmi păstrez speranța că el e în viață. Și că apeluri ca acesta îl vor aduce acasă.

– Potrivit unui articol publicat în ediția de ieri a *Daily Mail*, spune Bob, polițiștii cercetează și grupările care fac trafic cu minori, în eventualitatea în care Sonny ar fi fost vândut peste graniță.

Un fior de gheață îmi cuprinde pieptul și umerii, gândindu-mă la această posibilitate cumplită.

– Dar tu ce crezi că i s-ar fi putut întâmpla?

– Cel mai bun scenariu la care mă pot gândi e că Debbie l-a dat altcuiva, ca să ne pedepsească, și că e crescut de cineva care-l iubește, răspund. Chiar dacă mi se frânge inima, cel puțin asta înseamnă că e în viață, pe undeva. Însă, având în vedere tot ce cunoaștem despre crimele anterioare ale lui Debbie, există șanse mari ca el să fie mort. Nu s-a confirmat nicicum că cineva l-ar mai fi văzut de când a dispărut, iar poliția nu are nicio dovadă care să ne indice dacă trăiește sau nu.

Lacrimile îmi șiroiesc pe față și încerc să mi le șterg cu degetele, dar cineva din spatele camerelor de filmat îmi întinde o cutie cu șervețele.

– Data trecută când ai fost în platou, spune Kylie, ne-ai povestit că, până la pronunțarea divorțului, nu ai mai vorbit cu fostul tău soț, Finn. Relația dintre voi a rămas aceeași?

Îmi amintesc în tăcere de ultima dată când eu și Finn am fost în același loc împreună, la patru luni după

evenimentele din acea după-amiază. Părinții mei au creat un scut protector în jurul meu când m-am întâlnit în grădină cu Finn, care s-a așezat la câțiva metri de noi, împreună cu noul ofițer de legătură, pentru că a refuzat categoric să mai colaboreze cu Mark. Chiar și de la acea distanță puteam simți, în răsuflarea și în hainele lui Finn, izul acru al alcoolului și ne-am certat pentru că m-a acuzat că am avut o aventură cu Mark. Am fost foarte furioasă pe el. Ultimul lucru la care îmi stătea mintea era o relație, când fiul meu nu era de găsit.

Retrospectiv, îmi dau seama că Finn își ieșise din pepeni, suferința și furia pe care le simțea contopindu-se într-un singur sentiment devastator. A pierdut tot – fiul, mama, tatăl și chiar și identitatea. Picătura care a umplut paharul a fost destrămarea relației cu Emma, fiindcă ea n-a mai putut face față și altor dezvăluiri despre familia sa ciudată. S-a despărțit de el, permițându-i să-și vadă fiica doar în intervalele de timp stabilite în instanță. Perioada de carantină generală și-a petrecut-o de unul singur. Oricât de vinovată m-am simțit din cauza asta, nu puteam adăuga la povara pe care o duceam pe umeri și problemele și vinovăția lui Finn. De fiecare dată când eram în preajma lui, nu-l puteam vedea decât ca pe fiul femeii care mi-a răpit copilul. Simt repulsie față de el, chiar dacă nu e vina lui. Întotdeauna m-am simțit vinovată că l-am abandonat, dar a trebuit să mă pun pe mine pe primul loc.

— Acum suntem în relații mai bune, îi răspund lui Kylie. Ținem legătura prin mesaje atunci când e vorba despre investigație. Sper ca într-o zi să redevenim prieteni.

— E posibil să te întorci la viața de zi cu zi după toate prin câte ai trecut? mă întreabă Bob.

— Nu mai știu cum arată o viață obișnuită, dar caut mijloace să supraviețuiesc. Am fost nevoită să renunț la slujba în PR, pentru că presa era mai interesată de mine

decât de clienții mei. Așa că mi-am folosit cunoștințele în marketing și despre persoanele dispărute și am fondat un ONG. Informăm autoritățile din întreaga țară despre cazuri nerezolvate în care sunt implicați copii dispăruți, care, în opinia noastră, merită investigate îndeaproape. Există mii de părinți ai căror copii lipsesc de mai mult timp decât Sonny. Prin urmare, dacă pot folosi ceva din ce am învățat până acum ca să-i ajut, nu stau deoparte.

– Ce părere ai acum despre Debbie Hunter, Mia? mă întreabă Bob. S-a schimbat ceva?

Mă gândesc la ochii ei îngustați, ca de șarpe, pe care i-a fixat asupra mea, în timp ce observa cum revelația despre faptele ei mârșave mă izbește în plin. Nu mai rămăsese nimic uman în ea, orice alt sentiment fiind înlocuit de răutate pură.

– Nu, nu s-a schimbat nimic, spun. Încă mai cred că e un monstru.

– O vei putea ierta vreodată?

– Mi-aș dori să fiu un om mai bun și să spun că da, dar, până nu voi afla unde e Sonny sau ce i s-a întâmplat, n-o voi putea ierta.

Nu suport gândul că încă trăiește.

– Ai mai avut vreun contact cu Debbie?

– Doar prin intermediul avocaților ei. Și refuză în continuare să vorbească despre ce a făcut.

– Ce i-ai transmite acum lui Debbie, dacă s-ar uita la emisiune?

– I-aș cere să ne dea fiul înapoi. Ne-a pedepsit destul. Vrem doar să-l aducem înapoi acasă.

EXTRAS DIN RAPORTUL POLIȚIEI: DECLARAȚIA LUI TRACY FENTON, MARTOR OCULAR, FOSTĂ PACIENTĂ A SPITALULUI DE PSIHIATRIE BROADMOOR

Hunter este ținută separat de ceilalți pacienți, într-o secție pentru persoane vulnerabile, din cauza a ceea ce a făcut și a bolii de care suferă. Când a fost înjunghiată, era condusă afară din salonul său, pentru recreere. Mă întorceam cu căruciorul pentru mâncare din camera gardienilor, când o altă pacientă a trecut în goană pe lângă mine, a apucat un cuțit de pe o tavă, apoi l-a implântat în Hunter. Cu toate că gardianul care o însoțea a intervenit prompt, Hunter fusese deja tăiată pe față și înjunghiată în umăr și-n braț. Era plină de sânge, dar n-a țipat sau altceva. Nici măcar n-a încercat să riposteze; zăcea pur și simplu acolo, în voia sorții. Am întrebat în stânga și-n dreapta și se pare că cea care a atacat-o era înrudită cu unul dintre copiii uciși de ea. Așa că nu e de învinovățit, nu-i așa? Ar fi trebuit să i se acorde o medalie, nu să fie acuzată de tentativă de crimă.

CAPITOLUL 69

DEBBIE

De obicei mă transform într-un pachet de nervi până la venirea lui. Însă astăzi sunt ciudat de liniștită. Mi-au mărit doza de medicamente și mi-au prescris calmante, iar cele două, combinate, îmi dau o ușoară senzație de amețeală. Sunt nerăbdătoare ca vizitatorul meu să-mi vadă pansamentul ce-mi acoperă rana de pe față. Voi avea grijă să menționez în conversație și rănile care nu sunt vizibile, cele de sub tricou și de sub atela care-mi acoperă brațul.

Habar n-am cine a fost agresoarea mea; a fost internată cu două zile înainte să mă atace. De atunci, am auzit cum că nepoata ei a fost unul dintre copiii pe care i-am salvat la începutul anilor 2000, ceea ce explică de ce îmi poartă pică. Numai de-ar fi depus la fel de mult efort s-o protejeze pe acea fată, cum a depus s-o răzbune! Ar trebui să-mi mulțumească.

Îmi pipăi rănile bandajate. Sunt cinci în total – patru tăieturi superficiale și una ceva mai adâncă, pe braț. Atacatoarea m-a crestat și pe față, cât pe ce să-mi scoată ochiul. Tăietura a fost cusută, dar m-au avertizat c-o să-mi rămână cicatrice. Cu timpul, aș putea recurge la operații estetice, dar ce rost ar avea? Asistentele care m-au oblojit au spus că sunt norocoasă că încă trăiesc, pentru că lama mi-ar fi putut tăia artera carotidă și să sângerez până la moarte, la fel ca Dave al meu. Nu cu mult timp în urmă aș fi fost entuziasmată de un asemenea deznodământ.

Când am fost adusă pentru prima dată în secția securizată a spitalului de psihiatrie, am încercat să mă împotrivesc din răsputeri efectului medicamentelor cu care mă îndopau. Stresul meu s-a manifestat prin torente de abuzuri fizice și verbale îndreptate împotriva gardienilor, asistentelor și, uneori, a altor pacienți. Deseori am fost sedată, pentru că nu mă mai puteam controla. Dar, de când simptomele sclerozei s-au agravat și sunt nevoită să iau medicamente ca să fac față chiar și unei zile bune, nu mai reprezint o amenințare pentru nimeni. Nu mai sunt supărată că sunt în viață.

Acum am pentru ce trăi.

Scrutez împrejurimile să mă asigur că niciunul dintre gardienii ce stau de pază la intrarea în sala de vizite nu se uită în direcția mea și tresar când apăs pe rana bandajată de pe obraz. Mizez pe câteva picături de sânge care să mi se prelingă printre copci și să se imprime în țesătura bandajului, încât să-mi evidențieze rana. Degetele îmi tremură incontrolabil din cauza sclerozei. În ultima vreme, trupul mi-e mai slăbit ca niciodată și mă trudesc să mă deplasez dintr-un loc într-altul fără ajutorul unui gardian. Mă bâlbâi din ce în ce mai des, de parcă aș fi beată, și mă cutremur când mă gândesc cum voi fi peste un an.

Un puhoi de oameni intră în sala de vizite când ușile se deschid. Pandemia de COVID-19 a decalat orele de vizită, astfel încât doar cinci dintre noi, pacienții „cu risc ridicat de securitate", avem voie să intrăm aici deodată, păstrând distanța. Mă aplec înainte în scaunul de plastic, ațintindu-mi privirea spre ușă până ce dau cu ochii de Finn. Fluturii din stomac încep să dea din aripi când se apropie de mine. Față de ultima dată când l-am văzut, s-a tuns scurt și chiar îi stă bine. A încărunțit la tâmple, iar ridurile de la coada ochilor i s-au adâncit. Sper că se odihnește suficient.

Mă ridic nesigură în picioare și mă apropii de el, nădăjduind să mă îmbrățișeze. Se așază, păstrând

o distanță de două brațe, fără să-mi ofere vreun contact fizic. Mâinile îi rămân țepene pe lângă corp. Sper că această vizită va fi diferită de celelalte. Apoi îmi amintesc că nu e cu putință. La naiba cu COVID-ul!

– Trebuia să vii săptămâna trecută, spun, cu vocea încă răgușită din cauza leziunilor permanente pe care mi le-a provocat când m-a strangulat. Trebuie să respecți înțelegerea. Știi ce se întâmplă în caz contrar.

– Am fost ocupat.

– Cu ce?

Își fixează privirea pe atela cu care mi-e legat brațul și-mi duc mâna la bandajul de pe obraz, dorindu-mi să fie îmbibat de sânge.

– Te doare?

– Acum nu, deși atunci m-a durut. Femeia care m-a atacat e nebună.

– Nu sunteți toți nebuni aici? răspunde, iar eu mă prefac că râd.

– Mi-ai virat banii în cont? îl întreb.

– Nu.

– Oh! Voiam să-mi comand biscuiți de la M&S, din aceia de care îi cumpăram tatălui tău. Ți-i amintești, cei cu merișoare și bucăți de ciocolată albă?

Am uitat că Finn nu e dispus să stăm la taclale despre asemenea fleacuri.

– Când o să virezi banii?

Ridică nepăsător din umeri.

– Finn, face parte din înțelegere.

– Lucrurile se schimbă.

– Mia știe că ești aici? îl întreb și simt că numele ei mi se blochează în gât.

El clatină din cap și abia dacă îmi pot stăpâni încântarea.

— Bine. Probabil că e mai bine să nu afle, spun și mă bucur enorm că încă mai are secrete față de ea. Cum merge cu serviciul?

— Afacerea a căzut.

— Când?

— Cu câteva luni în urmă.

Am impresia că am înțeles greșit, dar expresia de pe chipul lui mă lămurește că am auzit bine.

— Și nu te-ai gândit să-mi spui?

Îmi azvârle o privire de parcă mi-ar spune „sunt multe lucruri pe care nu le știi", ceea ce mă enervează.

— Ce s-a întâmplat? continui.

— Ce crezi că s-a întâmplat? Să ai un părinte care ucide copii e un mijloc ideal prin care să distrugi o afacere. Acum fac tot soiul de munci dubioase, până când o să găsesc altceva de lucru.

— Erai destul de priceput la tâmplărie la școală, nu-i așa? Mi-ai făcut acel frumos opritor pentru ușă și suportul pentru chei. Te-ai putea reprofila ca tâmplar.

Finn își plimbă ochii prin încăpere, în căutarea unui punct de care să se agațe ca să nu fie nevoit să mă privească. Nu-i place când îi depăn povești din copilăria lui. Asta e cea mai grea parte a faptului că sunt aici: sunt singură, nu-i am pe Dave sau pe Finn alături. N-am pe nimeni cu care să rememorez amintiri. N-am pe nimeni căruia să-i împărtășesc câte o amintire de mult uitată și reînviată. N-am pe nimeni care să mă îmbrățișeze. Pe nimeni care să mă iubească.

— Ce face Chloe?

— E bine.

— Îmi arăți o poză cu ea?

— Știi prea bine că n-am voie să aduc telefonul aici.

— Am uitat. Ai putea să tipărești la imprimantă câteva și să mi le aduci data viitoare, îi sugerez.

Mă privește cu o căutătură stranie și mă străduiesc să-i descifrez expresia.

– Sau, și mai bine, ai putea s-o aduci într-una din zile să mă vadă.

– Glumești, nu-i așa?

– Deloc. Dacă îți faci griji de reacția Emmei, nu trebuie să-i spui.

Se uită la mine de parcă n-am toate țiglele pe casă. Și apoi îmi pică fisa.

– Ah, e vorba de *Sonny*, spun triumfătoare, de parcă tocmai aș fi dat răspunsul corect la concursul *The Chase*.

Finn închide ochii și scutură din cap.

– Nu, e din cauză că ești o psihopată nenorocită care a ucis patruzeci de copii, și-a făcut nepotul să dispară și-și petrece restul vieții în spatele gratiilor, într-un ospiciu.

Duritatea din tonul lui nu e întru totul justificată, dar nu pot să contrazic faptele.

— Măcar am voie să te văd, adaug. Nu ți-ai abandona mama, nu-i așa?

— Omiți cu bună știre faptul că eu vreau să te abandonez și că tu nu ești mama mea, nu-i așa, Debbie? zice, iar faptul că mi se adresează astfel taie mai adânc decât cuțitul cu care am fost înjunghiată. Noi doi nu suntem o familie, Chloe și Sonny sunt familia mea – la fel, Lorraine.

Acest nume necunoscut mă prinde cu garda jos.

— Lorraine? repet. Cine e Lorraine?

— Mama mea.

— Eu sunt mama ta.

— Nu, tu ești femeia care m-a răpit și m-a mințit toată viața. Lorraine e cea care m-a născut.

Inspir cu dificultate.

— Te-ai întâlnit cu ea?

Îmi confirmă cu o înclinare a capului.

— Pari surprinsă. De ce n-aș vrea s-o cunosc? Nu a renunțat de bunăvoie la mine.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum un an și jumătate.

— Și eu aflu abia acum?

— Nu m-ai întrebat.

Furia mi se întețește atât de repede, încât mă ia și pe mine prin surprindere. Vreau să vorbesc, dar de pe buze îmi ies doar niște bolboroseli neinteligibile. Înghit în sec și încerc iar.

— Te-am salvat de existența îngrozitoare pe care o duceai lângă ea și ți-am oferit una mai bună, protestez. N-ai fi ajuns cine ești astăzi dacă nu eram eu. Ți-am oferit tot ce-a fost mai bun. Te-am învățat tot ce știi.

Se apropie de mine și vorbește încet, dar apăsat.

— Ce fel de mamă își învață fiul cum să ucidă?

Nu sunt sigură ce răspuns așteaptă de la mine. Era adolescent când am încetat să mai lucrăm împreună. Știu că el a ales să se oprească, dar nu e corect să-mi arunce asta în față și să-mi spună cât de greșit a fost ce-am făcut împreună.

— Mă învoiai de la școală ca să te însoțesc în excursiile tale, continuă. M-ai învățat ce copii să aleg, cum să mă apropii de ei, ce să spun, cum să-i ademenesc la mașină... Aveam doar opt ani când te-am ajutat s-o răpești pe fetița din Leicester. *Doar opt ani*. Ce fel de mamă își încurajează copilul să facă așa ceva, Debbie?

— Încetează să-mi mai spui Debbie, strig, iar tonul ridicat atrage atenția celorlalți pacienți.

Un gardian mă avertizează printr-un gest cu mâna să vorbesc mai încet, așa că mă forțez să mă stăpânesc.

— Nu te-am *obligat* să faci nimic. Aveai paisprezece ani când m-ai însoțit ultima oară. Erai aproape un adult, nu un copilaș ușor de influențat.

– Te-am însoțit pentru că am crezut că așa trebuie, pentru că tu erai mama mea. M-ai manipulat să cred că îi salvam pe toți acei copii.

Nu pricep de ce Finn vrea să mă rănească intenționat în asemenea hal. Știu că nu sunt ca alte mame, știu că uneori am fost autoritară. Dar l-am iubit din toată inima.

– Te-am încurajat să faci asta ca să devenim mai apropiați unul de celălalt. Ai fost singura persoană din întreaga lume căreia i-am împărtășit secretele mele până în cele mai mici detalii, pentru că am avut încredere deplină în tine, ți-am încredințat viața mea. Poate că întotdeauna m-am temut c-o să crești și o să-ți dai seama că suntem două persoane complet diferite, fiindcă nu eu te-am născut. Asta a fost modul prin care m-am asigurat că vom rămâne uniți.

– Să rămânem uniți? râde el. De ce nu m-ai învățat să înot, să merg pe bicicletă, să desenez, să pictez, să joc tenis, să grădinăresc? De ce nu ne-am uitat la filme Disney împreună ori să cultivăm legume, să coacem prăjituri, să jucăm jocuri de societate? Așa se consolidează o legătură, nicidecum arătându-mi cum să pliez cadavrul unui copil într-o valiză. Petrecând timp împreună, așa cum fac cu Lorraine, așa se consolidează o legătură.

– Cât de des te vezi cu ea?

– Destul de des. Și am și o soră, în afară de cea pe care ai omorât-o tu. Gemma. E cu cinci ani mai mică decât mine. Suntem apropiați.

– Suficient de apropiați ca să-i spui ce ești cu adevărat?

Îmi ignoră cuvintele.

– Ele sunt familia mea acum. Și Mia, firește.

Când îi aud numele, am impresia că cineva zgârie cu unghiile pe o tablă.

Am văzut interviul pe care l-a dat luna trecută la emisiunea aia de dimineață, asigurându-se că are mai

mult de cincisprezece minute de faimă. Încă se bucură de atenție.

— Căsnicia noastră n-a supraviețuit supliciului prin care ne-ai făcut să trecem. Cu toate astea, o să fii încântată să afli c-am găsit o cale prin care să facem iar parte unul din viața celuilalt.

Un gust acru îmi urcă pe gât, umplându-mi gura. Înghit în sec.

— Ți-am spus că nu vreau să te mai vezi cu ea.

— N-ai niciun drept să-mi spui ce să fac.

— Oh, zău?

Fac o pauză înainte să continui, ca vorbele mele să aibă mai multă greutate.

— Ești un bărbat slab în preajma acelei femei, Finn, întotdeauna ai fost. Și pun pariu că se delectează încercând să te întoarcă împotriva mea.

— Poftim? râde iar. Tu ești cea care ne-a răpit fiul și încă dai vina pe Mia că mă întoarce împotriva ta? Ascultă ce spui. Tu ești singura responsabilă pentru toate rahaturile care ți se întâmplă aici. Chiar dacă Dave nu a ucis pe nimeni cu mâna lui, e la fel de vinovat, pentru că nu te-a oprit. Îmi spui că sunt slab în preajma Miei, dar el era *de-a dreptul jalnic* în preajma ta.

— Finn! exclam. Cum poți spune asta?

— Asta e adevărul. Și-a lăsat soția să-l manipuleze ca să aducă acasă un bebeluș furat, pe care să-l crească drept copilul lor. De ce n-a făcut nimic când a observat că valizele din depozit se umpleau? De ce nu s-a întrebat niciodată unde mergeam și de ce nu mi s-a permis să vorbesc cu el despre unde am fost sau ce am făcut? Câte vieți ar fi putut salva, câte familii ar fi putut împiedica să fie distruse! Dar n-a făcut nimic din toate astea, doar pentru că a vrut să te protejeze?

Plasturele care-mi ține fix bandajul pe obraz se mișcă când îmi încleștez maxilarul.

— Dar tu? întreb. Mare parte a vieții tale ai știut cu ce mă îndeletnicesc. Dacă erai atât de supărat, de ce n-ai luat tu măsuri în ceea ce mă privește?

— Am luat. Am dat poliției însemnările tale.

— Dar nu pentru că nu erai de acord cu faptele mele. Când ai aflat că te-am ales...

— Răpit, nu ales.

— Ai vrut să te răzbuni.

— La ce dracu' te așteptai?

— Să fii loial familiei tale. Știai unde am ascuns agendele, folosindu-mă de numele tatălui tău – agende *pe care el m-a lăsat să le păstrez*, ca să mă protejeze, în cazul în care aș fi fost prinsă. Ar fi trebuit să-i onorezi memoria și să le lași acolo unde erau, nu să le predai poliției.

— Să-l onorez? Nu există onoare în familia asta.

— Toți mințim ca să-i protejăm pe cei pe care îi iubim, iar tu ai făcut la fel cu Mia. E nevoie să-ți reamintesc de Emma și Chloe? Sau de faptul că tatăl tău ți-a explicat care e legătura mea cu acea casă, după ce ai găsit valizele, și tot ai ales să nu-i spui?

— Am mințit-o pentru că o iubeam. Tu minți pentru că nu știi să faci altceva. Însă nu am de gând să mai îndur prea mult asta.

— N-ai de ales. Ai nevoie de mine.

— Nu, nu am. Și asta a fost ultima vizită pe care ți-o fac.

Se lasă pe spate, rezemându-se de spătar, cu brațele încrucișate la piept, de parcă ar crede ceea ce spune.

— Ba nu.

— Te înșeli.

— Dacă n-o să mă vizitezi în continuare, mă asigur că nu mai primești nicio fotografie cu Sonny.

CAPITOLUL 70

GEORGE LEWIS, NORVEGIA, CU DOI ANI ȘI JUMĂTATE ÎN URMĂ

N-am recunoscut-o pe sora mea, Debbie, când am văzut-o prima dată la televizor.

Se spune că niciun om nu e o insulă, dar eu da. Nu am televizor, telefon sau conexiune la internet. Așa că, în momentul în care sinuciderea unui bărbat despre care se credea că a ucis patruzeci de copii a devenit știre internațională, n-am aflat nimic timp de câteva săptămâni.

Mă aflam într-un bar din Norvegia continentală, savurând al doilea *akvavit*, recompensă pentru că terminasem cumpărăturile săptămânale – lucrurile de strictă necesitate –, când mi-a atras atenția televizorul de pe perete. Pe ecran rulau imagini cu o femeie care era escortată afară din secția de poliție, sprijinindu-se în baston, spre o mașină care aștepta în față. Mai mult decât povestea, conformația ei firavă și postura cocoșată mi-au atras atenția. Umerii rotunjiți și încruntătura ce i-a cutat fruntea când, preț de câteva clipe, a privit direct în obiectivul camerei de filmat mi-au dat fiori pe șira spinării, chipul ei amintindu-mi instantaneu de mama. Dar, când numele Debbie Hunter și cel al orașului Leighton Buzzard au apărut pe ecran, inima aproape a încetat să-mi mai bată. Numele ei de botez și ultimul loc în care am locuit în Anglia erau o coincidență prea mare ca s-o pot ignora.

Mi-am scos degrabă telefonul, un dispozitiv banal, dar cu posibilitatea de a mă conecta la internet, și mi-am

petrecut restul dimineții punându-mă la curent cu povestea cadavrelor descoperite într-una dintre casele în care am locuit în copilărie și a crimelor atroce comise de soțul lui Debbie.

Cea mai mare parte a existenței mele m-am chinuit să îngrop părinții și pe Debbie în străfundul minții. Singura cale de a merge înainte era să nu mai privesc niciodată înapoi. Și acum, dintr-odată, iat-o: sora pe care am iubit-o, dar de care m-am înstrăinat timp de patruzeci de ani, e captivă în mijlocul furtunii. În ciuda distanței, legătura dintre noi a ieșit iar la lumină, la fel de trainică ca întotdeauna. Am simțit instantaneu nevoia s-o protejez.

M-am urcat în barca cu motor și m-am întors pe insula situată la zece minute, la sud-est, de coastă. După ce mi-am făcut bagajele, m-am întors pe continent, am ancorat la doc și m-am îmbarcat pe traulerul unui prieten, până pe coasta scoțiană. De acolo am închiriat o mașină și am condus nouă ore până în orașul natal, din care fugisem.

Nu mi-a fost deloc greu să fac rost de adresa lui Debbie, numai că, în seara în care am ajuns, o mână de jurnaliști și fotografi zăboveau încă în fața casei. M-am gândit cum trebuie să fi fost pentru ea să locuiască aici, când povestea a atins punctul culminant. Am așteptat până la lăsarea întunericului, când majoritatea ziariștilor au plecat. N-am vrut ca cei rămași să mă prindă ciocănind la ușa ei și să mă tragă de limbă, așa că am sărit peste garduri și m-am furișat prin curtea vecinilor. Pitit într-un tufiș din fundul curții, am zărit-o în salon stând de vorbă cu un bărbat și am presupus că era fiul despre care citisem. Abia când și acela a plecat m-am încumetat să mă apropii de casă, emoționat, cu inima bubuindu-mi în gât. Când a dat cu ochii de mine, un străin în curtea ei, a dat să se îndepărteze zorită, apucându-și ferm bastonul într-o mână.

— Debbie! am strigat.

— Nu vorbesc cu presa, așa că nu îndrăzni să te apropii, a strigat fără să-și întoarcă privirea. Lasă-mă în pace sau chem poliția.

— Sunt George, am răspuns, iar ea a întors capul, dar a continuat să înainteze. Fratele tău.

S-a oprit în loc și m-a cântărit din creștet până-n tălpi, păstrând distanța.

— De unde ai aflat de George? Ziarele nu pomenesc nimic despre el. Cine ți-a spus de el?

— Nu mi-a spus nimeni. Eu sunt George.

— George e mort, a spus fără șovăire.

— Asta ți-au spus mama și tata? Nu sunt mort, sunt chiar aici, în fața ta.

— Taci! Am angajat detectivi particulari care au încercat să-l găsească.

— Atunci n-au căutat unde trebuie, Debbie. Ani întregi am lucrat ca fermier în Scoția, apoi ca pescar pe un trauler în Scandinavia. În cele din urmă, mi-am cumpărat o casă lângă Store Brattholmen, în Norvegia, unde locuiesc de douăzeci de ani.

Am rămas amândoi încremeniți, pierzând noțiunea timpului, înainte ca ea să rupă tăcerea.

— Nu vorbești ca George, a spus ezitând.

N-am fost în stare decât să ridic din umeri.

— Sunt o corcitură, i-am răspuns. Am locuit mult timp în nordul Europei, de unde am prins tot felul de accente. Dar îți jur, sunt George. Întreabă-mă orice despre copilăria noastră.

A făcut o pauză, apoi mi-a pus o întrebare la care doar noi doi cunoșteam răspunsul.

– Cine a fost ultimul copil pe care l-ai adus acasă înainte să dispari?

– Martin Hamilton, am răspuns fără să stau pe gânduri. Nu m-am putut ierta niciodată pentru ce i-au făcut.

Din cauza morții lui nu mi-am făcut niciodată un prieten adevărat, crezând că sunt un pericol pentru oricine se apropie prea mult de mine. Amintirea chipului său e la fel de vie, chiar și acum, în memoria mea.

– Nici eu, a șoptit ea, dându-și seama că spun adevărul.

Picioarele au început să-i tremure, dar, înainte să ajung la ea, s-a prăbușit în genunchi, și-a acoperit gura cu palma și a început să plângă cu sughițuri. M-am dus lângă ea și am luat-o în brațe, rămânând mult timp pe jos, înlănțuiți.

– De ce nu te-ai întors după mine? m-a întrebat hohotind.

– Îți jur c-am vrut s-o fac, dar n-am avut de ales, am fost nevoit să plec, am răspuns. Tata mi-a spus că te omoară dacă mă mai întorc vreodată. Dacă nu te-am putut proteja fiindu-ți alături, a trebuit să te apăr stând la distanță.

În cele din urmă, am intrat în casă și i-am povestit tot ce s-a petrecut în noaptea în care am dispărut din viața ei. Mi-am amintit cum m-am trezit în camera de oaspeți, doar în prezența tatei. Mi-a spus că, dacă nu fac liniște și nu mă bag în valiza de lângă el, nu are nicio vină pentru ce va face mama.

– Are crize pe care nu le pot controla, mi-a mărturisit. Trebuie să pleci în noaptea asta.

M-am supus fără să crâcnesc. Purtând doar hainele de pe mine, fără alte bunuri asupra mea, am fost înghesuit în valiză, târât în jos pe scări și băgat în portbagajul

mașinii. Tata a condus până la gară și mi-a cumpărat un bilet spre Glasgow, unde urma să mă întâlnesc cu o veche cunoștință a lui. Am făcut cum mi s-a spus, i-am explicat lui Debbie, iar de acolo am fost trimis să locuiesc și să muncesc în Hebrides, la ferma unui prieten al tatei.

— Mi s-a spus să-mi însușesc repede graiul locului și am fost avertizat că, dacă spun cuiva, mai ales poliției, cine sunt, tata avea să mă găsească și să mă omoare personal. Aveam paisprezece ani și nu eram suficient de copt la minte ca să-i pun la îndoială amenințarea.

— Te-am căutat în disperare, a spus Debbie. Te rog să mă crezi, niciodată n-am vrut să renunț la tine.

— Știu, te cred.

I-am povestit mai multe despre viața pe care am dus-o, cum, la douăzeci de ani, am renunțat să fiu fermier ca să devin pescar, lucrând pe un trauler, găsindu-mi în cele din urmă un cămin în Suedia, apoi în Norvegia. I-am povestit cum, câțiva ani buni, am umblat brambura dintr-un oraș într-altul, fără să mă stabilesc într-un loc anume, preferând să mă întovărășesc doar cu mine însumi. Și cum, într-un final, am strâns destui bani ca să-mi cumpăr propria insulă. Nu m-am căsătorit niciodată și nici n-am avut copii.

La rândul ei, mi-a povestit cum a trăit cu frica în sân că părinții noștri o vor ucide, cum a fugit și a început o viață nouă alături de bunicii pe care niciunul nu-i cunoșteam. M-am simțit ușurat când mi-a dat vestea că mama și tata au murit. Sper doar că s-au chinuit și au suferit până și-au dat ultima suflare.

Debbie mi-a mărturisit că, la scurt timp după ce s-a măritat cu Dave, a descoperit că și el are o latură întunecată și crudă, o rămășiță a educației proaste de care avusese parte. De multe ori reacționa violent față de ea, însă a crezut că-l poate ajuta să se schimbe. Au încercat să-și

întemeieze o familie, dar n-au putut să conceapă un copil, iar medicii i-au informat că e infertil. A început să bea și i-a transformat viața într-un iad. Însă totul s-a schimbat în momentul în care, într-o zi, a apărut la ușa casei lor cu un băiețel în brațe.

– Nu mi-a spus unde l-a găsit, ci doar că din acea zi e al nostru, a spus ea. L-am implorat să-l ducă înapoi, explicându-i câte belele ne-ar putea aduce dacă se află, dar a refuzat. Mi-a spus că acel copil ne-ar putea ajuta să ne clădim o familie adevărată. Mi-a spus că e conștient că a fost un soț îngrozitor, dar că poate fi un tată mai bun. Însă, dacă nu eram de acord ca băiețelul să rămână cu noi, a zis că mai bine „se descotorosea" de el decât să-l dea înapoi familiei. Și chiar am crezut că e în stare s-o facă. N-aș fi putut trăi cu moartea unui copil nevinovat pe conștiință, așa că, în ciuda faptului că știam că facem o mare greșeală, am acceptat.

Abia mulți ani mai târziu, după ce s-a descoperit ce se afla în depozit, și-a dat seama că Dave o ucisese și pe sora lui Finn.

— N-am vrut să cred că el e responsabil pentru moartea tuturor acelor copii, a suspinat ea. Însă, în adâncul sufletului, am știut că tot ce mi-au dezvăluit polițiștii era adevărat. Și numai din vina mea.

— De ce ar fi vina ta? am întrebat-o.

— Am fost soția lui. Știam prea bine cât de crud și manipulator poate fi. Ar fi trebuit să bănuiesc de ce e în stare. În schimb, mi-am îngropat capul în nisip, ca mariajul să funcționeze și să-i construiesc un cămin sigur lui Finn. Dacă aș fi putut apela la ajutorul tău! Dacă te-ai fi întors mai devreme, m-ai fi putut proteja așa cum ai făcut-o în copilărie, iar situația ar fi fost complet diferită pentru mine. Pentru amândoi.

Nu m-am simţit niciodată atât de vinovat. Debbie n-a intenţionat să mă facă să mă simt aşa, dar remuşcările m-au cotropit brusc, năucindu-mă. Am luat-o în braţe şi am strâns-o la piept mai tare decât atunci când eram doar doi copii speriaţi şi ne ascundeam de mama, în speranţa că furia ei clocotitoare se va domoli, devenind inofensivă precum un simplu fuior de aburi. Debbie era la fel de delicată ca atunci. Şi mi-am jurat să nu mai dezamăgesc niciodată acest suflet frumos, aşa cum au făcut-o mulţi alţii – inclusiv eu – înainte.

CAPITOLUL 71

DEBBIE, 2022

Finn se zgâiește la mine, însă nu zăbovesc prea mult asupra expresiei ce-i înăsprește trăsăturile. Ochii îmi alunecă spre mâinile lui. De obicei, pe parcursul întrevederilor noastre lunare, are pumnii încleștați, antebrațele încordate și privirea mai dură decât oțelul. Limbajul trupului său transmite furie și dispreț față de lucrurile pe care le-am făcut.

Astăzi însă pare relaxat. Nu mai are pumnii strânși, ci își ține palmele lipite de suprafața de tablă a mesei dintre noi, semn că ascunde ceva. Deocamdată, mă prefac că nu observ schimbarea din atitudinea sa.

Preț de-o clipă, îmi trece prin minte că n-ar trebui să mă aflu aici, c-ar trebui să fiu moartă de mult. Însă n-am luat în calcul faptul că Mia se va amesteca în viața mea pentru ultima oară. În drum spre cimitir, i-a trimis un mesaj inspectorului Goodwin, cerându-i ajutorul, și, la scurt timp după ce mi-am pierdut cunoștința, acela și-a făcut apariția însoțit de o echipă de agenți, care l-au tras pe Finn de pe mine. Goodwin m-a resuscitat, făcându-mi respirație gură la gură, și, din clipa în care m-a readus în simțiri, nu trece o zi fără să-l blestem în gând.

Mai târziu, după ce m-am împăcat cu noile conjuncturi ce-mi dictează cum să-mi trăiesc viața, am găsit un mijloc prin care să-mi țin fiul aproape. În schimbul vizitelor lunare pe care mi le face, îl răsplătesc cu câte o fotografie nou-nouță cu Sonny. Poza e făcută, în fiecare lună, după venirea sa și îi e trimisă printr-un mesaj anonim. Cu condiția strictă să nu informeze poliția sau pe Mia de

înțelegerea noastră. Ea trebuie să creadă că fiul ei e, cel mai probabil, mort. Dacă aș avea și cea mai mică bănuială că altcineva ar fi aflat că Sonny e în viață, cu un singur apel m-aș asigura că nimeni nu-l va mai vedea vreodată. Finn n-a avut de-ales decât să accepte. Chiar și cu sorții împotriva mea, tot am reușit să-mi manipulez băiatul. În felul ăsta, el va rămâne alături de mine cât îmi va fi dat să mai trăiesc.

— Sănătatea mea e din ce în ce mai șubredă, Finn, continui. Iau atâtea medicamente, încât îmi zornăie în stomac când mă mișc. Dumnezeu știe ce se va alege de mine anul viitor, pe vremea asta!

— Vrei să fii compătimită? întreabă el. Nu ți-ai ales bine omul.

— Nu. Dar, când voi muri, Sonny se va întoarce acasă. Nicio zi mai devreme. Până atunci, trebuie să mă vizitezi în continuare.

Finn încuviințează și-și încrucișează mâinile la piept. Un zâmbet ce nu i se oglindește și-n ochi i se lățește pe chip. Expresia lui mă neliniștește și devin conștientă că am gura uscată.

— Nu e nevoie să aștept până mori ca să-mi revăd fiul, răspunde.

— Ce te face să spui asta?

Se uită prin cameră, asigurându-se că nu ne vede și nu ne aude nimeni. Ridică încet mâneca jachetei, dând la iveală un ceas cu cadran mare ce îi acoperă încheietura. Numai că nu poartă un singur ceas. Îl face pe primul să alunece ușor pe braț, arătându-mi că mai poartă unul. Dedesubt e un smartwatch, iar, din poziția în care stau, pot zări afișajul digital. Își mișcă degetele de la cealaltă mână abia perceptibil pe masă, apoi atinge ecranul.

O imagine încețoșată apare pe ecran, apoi, treptat, se limpezește. Recunosc chipul și simt cum lumea se năruie în jurul meu.

CAPITOLUL 72

GEORGE LEWIS, NORVEGIA, CU TREI SĂPTĂMÂNI ÎN URMĂ

În această dimineață, marea e agitată, stropindu-ne fețele și blana câinelui, în timp ce barca taie valurile înspumate. Vântul mușcător îmi pătrunde în oase, făcându-mă să dârdâi, însă hohotele de râs ale micuțului mă încălzesc pe interior. E greu să rămâi impasibil și să nu râzi la chicotelile lui molipsitoare. Timp de doi ani, el a fost toată lumea mea. Și trebuie să-i mulțumesc surorii mele pentru acest dar neprețuit.

Îmi amintesc cum am stat toată noaptea și am discutat cu Debbie, când ne-am reîntâlnit după atâția ani. La mijirea zorilor, am plecat pe unde am venit, strecurându-mă prin curtea vecinilor, departe de ziariștii care urmau să se instaleze iar la pândă. Am început să ne întâlnim regulat. În fiecare seară, după ce fiul ei se întorcea la iubita lui, apăream eu. Finn nu știe că mama lui are un frate, iar Debbie a insistat să rămână așa. Oricât de bucuros aș fi fost să-mi cunosc singurul nepot, i-am respectat dorința de a nu amesteca cele două lumi în care a trăit, cel puțin pentru moment. În cele din urmă, m-am înapoiat pe insula din Norvegia, dar, de-ndată ce am aranjat să fie instalată o antenă telefonică, am ținut legătura cu sora mea, vorbind odată la câteva zile și trimițându-ne regulat mesaje. Ea a umplut golul din existența mea pe care n-am vrut niciodată să accept că-l simțeam. Ea e trecutul, prezentul și, acum, viitorul meu.

Îmi doream atât de mult ca Debbie să vină și să vadă unde m-am stabilit și să aibă parte în sfârșit de pacea sufletească pe care o merită. Dar deja complicațiile bolii de care suferă o împiedicau să călătorească, iar starea ei se înrăutățea cu fiecare zi. De altfel, se codea să-și părăsească locuința pentru o perioadă îndelungată. În ciuda căsniciei nefericite și a soțului psihopat, cărămizile și mortarul acelea au rămas o fortăreață între zidurile căreia se simte în siguranță.

În schimb, am mers eu regulat s-o vizitez. Nu aveam pașaport, dar prietenii și cunoștințele mele de pe traulere m-au ajutat să intru și să ies clandestin din Scoția, fără să fiu luat la întrebări.

Pe parcursul lunilor, eu și Debbie am devenit din ce în ce mai apropiați, poate chiar mai apropiați decât în copilărie. Am fi făcut orice unul pentru celălalt. Iar apoi am primit apelul care mi-a dat viața peste cap.

— Trebuie neapărat să te văd, mi-a spus ea, cu glasul înecat în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat îngrijorat.

— E vorba de Finn.

— E bine?

— Nu, nu e bine și-mi fac griji pentru nepotul meu.

M-am îmbarcat pe primul vapor spre Fraserburgh pe care l-am putut găsi, apoi am condus până în Milton Keynes, unde m-am întâlnit în taină cu Debbie, în parcarea unui hotel. Au podidit-o lacrimile în timp ce-mi povestea tot ce aflase despre Finn – a dat peste niște agende ținute ascunse zeci de ani de către Dave, care dezvăluiau că Finn știuse de la bun început despre crimele tatălui său, ba chiar îl însoțise la răpiri și asistase la ucideri.

— Ești întru totul sigură? am întrebat-o, cutremurându-mă de groază.

— Sunt sigură. N-am vrut să recunosc niciodată, dar am știut că și el are o latură întunecată la fel ca tatăl lui. Are tendința să fie violent; am fost martoră când l-a pălmuit pe Sonny, iar când am sărit să-l apăr, m-a lovit și pe mine. Chiar și așa, nicio clipă nu mi-a trecut prin minte c-ar fi putut fi părtaș la crimele odioase ale lui Dave. E numai vina mea.

— Firește că nu e vina ta.

— Ba da, George. N-am fost deloc mama de care avea nevoie. Am încercat din răsputeri să mă apropii de el, dar, cu fiecare pas pe care-l făceam, Dave îl îndepărta și mai mult de mine. De parcă l-ar fi vrut doar pentru el. Și acum pricep de ce. Ce o să mă fac?

— Ce-ar fi trebuit să facem și noi cu părinții noștri – să mergem la poliție. Să le spunem totul.

— Dar nu pot. Ce-o să se aleagă de Sonny, dacă tatăl lui o să fie aruncat în închisoare? Problemele psihice ale Miei se înrăutățesc. Îți amintești cum era mama? Și ea e la fel – ba e depresivă, ba e paranoică sau furioasă, așa că nu am încredere în ea să-l crească. Nu mai are alte rude în viață care să-l ia și să aibă grijă de el. Aș face-o eu, dar uită-te în ce hal am ajuns. Îmi e din ce în ce mai greu să am grijă de mine, altminteri de un copil mic. În plus, aș fi arestată și acuzată de complicitate, pentru că am știut că Finn a fost răpit de la părinții biologici și nu mi-am denunțat soțul. N-aș supraviețui în închisoare, sunt mult prea fragilă.

— Aș putea vorbi eu cu Finn. Să-l fac să-și vină în fire.

— Nu, te rog să nu faci asta. Ai aproape șaizeci de ani, iar el are jumătate din vârsta ta și e mult mai puternic. Nu vreau să-ți facă și ție rău.

— Atunci cum să te ajut?

— Ai putea să rămâi lângă mine până îmi dau seama cum să aranjez lucrurile? Să te știu aproape, după toți acești ani petrecuți fără tine, ar putea fi un ajutor enorm.

— Bineînțeles, i-am răspuns și am strâns-o tare în brațe.

Încă o dată, inima mi-a sângerat pentru sora mea.

M-am cazat la un hotel din apropiere și am așteptat să-mi dea un semn. După trei zile lungi, nesfârșite, mi-a scris să ne întâlnim într-o oră, atașând și o hartă. Era cu Sonny într-un cimitir. Între Finn și soția lui se iscase un scandal monstru, ce degenerase în violență. Debbie luase copilul și-l ținuse în siguranță, iar când am ajuns, era aproape isterică.

— N-am știut la cine să apelez, a spus ea. Trebuie să-l iau de lângă ei. Mi-e frică de ce s-ar putea întâmpla dacă n-o fac. Îți amintești cum a fost pentru noi să creștem într-un mediu toxic. Dar, dacă iau legătura cu polițiștii, ei vor chema asistența socială și n-aș putea îndura să-l văd pe Sonny dat în plasament.

O idee mi-a fulgerat prin minte.

— Vino în Norvegia cu mine, am spus. Amândoi. Dacă plecăm acum, am putea prinde un vapor la primele ore ale dimineții. Trimite-le un mesaj Miei și lui Finn și spune-le că-l iei pentru câteva zile, până se mai liniștesc apele. Spune-le că vor avea un răgaz să-și rezolve treburile.

— Oh, George, mi-aș dori să pot, dar nu sunt suficient de întremată.

— O să am eu grijă de tine. O să am grijă de amândoi.

— Chiar și călătoria cu feribotul m-ar schilodi, a spus și și-a șters ochii umezi. Dar îl poți lua doar pe Sonny.

— Eu? Doar pe el?

— Da, a spus și a încuviințat din cap.

— Dar nu pot. E ca și cum l-aș răpi.

— Sonny e un băiețel minunat și inteligent, care are nevoie de cineva care să-l îngrijească și să-i ofere un cămin sigur în care să crească. Din tot ce mi-ai povestit despre insula ta, pare un colțișor de rai.

— Habar n-am cum să cresc un copil.

— Ai avut grijă de mine înainte să pleci. Vei învăța pe parcurs tot ce trebuie să faci. Și, după cum ai spus, va fi doar pentru câteva zile.

— Debbie, e prea mult.

— Mai știi cât de îngrozitor a fost să trăim în casa aia cu mama? N-am vrut să-ți spun, dar, după ce ai plecat, situația s-a agravat. A devenit de o sută de ori mai rea. Violența fizică era la ordinea zilei și... Of, Doamne, e așa greu s-o spun cu voce tare... Mi-au *făcut lucruri*, George. Lucruri oribile, de nedescris, și, fără tine acolo, am fost nevoită să înfrunt totul de una singură. Nu ți-am cerut nimic niciodată, dar acum am nevoie de tine așa cum aveam atunci. Nepotul tău are nevoie de tine. L-am schimbat de hainele cu care a venit, iar în compartimentul de sub cărucior e o geantă cu mâncare, scutece și haine pentru câteva zile. Ar trebui să-ți ajungă până te întorci acasă.

Am continuat să născocesc tot felul de scuze, încercând să-i explic de ce nu-l puteam lua cu mine pe copil. Însă Debbie încasase lovitură după lovitură pentru că o neglijasem în toți acești ani. Am fost un laș și am preferat să nu înfrunt trecutul, prea slab ca să mă întorc și s-o salvez din acea casă. Nu-i puteam întoarce iar spatele – și nici acestui copilaș. Așa că, în cele din urmă, am fost de acord. Ea m-a îmbrățișat, și-a sărutat nepotul și mi l-a așezat în brațe.

– Să nu încerci să iei legătura cu mine, a spus ea. O să te contactez eu, când va fi sigur pentru el să revină acasă.

La zeci de ani după ce am fost scos ilegal din țară, istoria se repeta, doar că de data asta eu eram contrabandistul.

În următoarele câteva zile, insula pe care locuiam ca un pustnic a devenit un cămin pentru două persoane – pentru mine și un copil pe care nu-l cunoșteam absolut deloc. Spre îngrijorarea mea crescândă, Debbie a întârziat să sune și nici eu n-am contactat-o, conform instrucțiunilor ei. Nu puteam decât să presupun că situația s-a înrăutățit. Între timp, eu și Sonny ne descurcam împreună, eu înțelegând treptat ce anume îl nemulțumea, el învățând să nu țipe de fiecare dată când mă apropiam.

Într-o altă călătorie pe continent, am aflat că familia de care mă înstrăinasem era iar pe prima pagină a ziarelor. Fiori de gheață mi-au luat corpul cu asalt când am citit într-un ziar că Debbie fusese acum acuzată de înfăptuirea celor patruzeci de crime, de care, inițial, fusese învinuit soțul ei. Am crezut c-o să mi se facă rău. Ea n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Ce e în neregulă cu autoritățile de acolo? De ce ar fi crezut că ea a făcut asta? Nu avea sens, până ce nu am analizat mai bine situația. Sora mea frumoasă, dulce și grijulie s-a sacrificat de dragul fiului răpit, pe care-l iubea mai presus de orice. Recunoscându-și vinovăția, se asigura că suspiciunile n-o să planeze niciodată asupra lui Finn. Ar fi preferat să sufere ea decât fiul ei. Debbie era un părinte excepțional.

M-am plimbat de colo-colo, gândindu-mă ce să fac în continuare. Am luat serios în considerare să mă întorc în Anglia și să le spun polițiștilor tot ce știu: că sora mea era o victimă, nu un ucigaș. Dar ar fi fost în favoarea lui Sonny? Ce s-ar întâmpla cu el atunci? Conștiința nu m-a lăsat să i-l dau înapoi Miei, o mamă care, aparent, semăna

foarte bine cu a noastră. În cele din urmă, am decis să pun nevoile lui Sonny pe primul loc și să-l ocrotesc, să-l țin în siguranță, alături de mine.

Câteva săptămâni mai târziu, Debbie a reușit să mă sune de pe telefonul introdus pe șestache al altui pacient, din spitalul de psihiatrie unde era internată. Mi-a explicat de ce a luat vina asupra ei – s-a dovedit a fi motivul la care mă gândisem deja. Mi-a spus că nu-l pot aduce pe Sonny acasă nici măcar după ce boala ei necruțătoare ar fi răpus-o.

Chiar și așa, a continuat să pună nevoile lui Finn mai presus de ale ei. Mi-a cerut să-i trimit câte o fotografie cu Sonny în fiecare lună, apoi să distrug telefoanele de unică folosință pe care le foloseam ca să nu fiu depistat. Am făcut așa cum mi-a cerut, iar eu și Sonny, căruia i-am schimbat numele în Andreas, pentru a nu trezi suspiciuni în călătoriile pe continent, ne-am continuat viața împreună, departe de nebunia de acasă.

N-am mai vorbit cu Debbie de mult timp, dar încă are încredere în mine că voi face ceea ce trebuie pentru el și că nu-l voi dezamăgi niciodată, așa cum am făcut cu ea.

Mâine e ziua mea de naștere, iar eu și Andreas vom sărbători cu tort și ceai la cafeneaua din oraș. Ducem o viață simplă pe insulă: desenăm, pictăm, navigăm, vânăm, avem parte de aventuri și explorăm continentul alături de Oscar, câinele pe care i l-am luat. Am devenit tatăl pe care eu nu l-am avut și pe care el îl merită.

Vorbește fluent atât în norvegiană, cât și în engleză și facem de trei ori pe săptămână naveta spre grădinița de pe continent, pentru că îmi dau seama că trebuie să-și petreacă timpul și în compania celor de vârsta lui, nu doar cu mine. E un băiețel de trei ani fericit și durduliu și, deși știe că sunt unchiul lui, alege să mă strige *papa*, la fel cum își strigă tații toți cei din grupa lui. Într-o bună zi, va dori să afle de unde se trage și atunci fie îl voi minți, ca să

nu-l rănesc, fie îi voi spune tot adevărul. Nu m-am gândit încă pe ce drum să apuc.

Orice lucru, oricât de neînsemnat, banal, pe care îl face mă umple de mândrie, ca acum, când crede că el controlează cârma bărcii, ghidându-ne spre continent. Atâţia ani m-am temut că, dacă aş avea propria familie, aş dezlănţui în mine vreo genă moştenită de la părinţi. Dar, acum că-i sunt cuiva ca un tată, sunt cât se poate de sigur că nu semăn cu ei. Andreas e la fel ca mine şi Debbie, iar noi suntem oameni buni. Mă aplec înainte şi-l pup pe creştet.

— Pentru ce-a fost asta? mă întreabă.

— Ca să nu uiţi cât de mult te iubesc, spun, iar el radiază de fericire.

Mai târziu, cât timp Andreas e la grădiniţă, mă întorc pe insulă. Casa noastră se profilează la orizont, dar la chei e deja o barcă ancorată. Nu primesc musafiri prea des, iar pe măsură ce mă apropii, recunosc una dintre bărcile pe care Bjarne Johansen le închiriază turiştilor.

Habar n-am cine e musafirul nepoftit, dar am un presentiment de rău augur legat de această vizită.

CAPITOLUL 73

DEBBIE, 2022

Primele câteva imagini ce apar pe ecranul ceasului lui Finn sunt cu dragul și blândul meu frate, care înaintează cu părul ciufulit de vânt, privind dincolo de obiectivul camerei. Are fruntea încrețită, la fel ca atunci când eram copii, semn că ceva îl tulbură. Ceva la care se uită îl face să nu se simtă în largul lui. Treptat, îmi dau seama că persoana din spatele obiectivului e cauza stânjenelii sale.

E Finn.

I-a luat doi ani, dar, în cele din urmă, fiul meu a izbutit să-i dea de urmă lui George.

Finn bate iar cu degetele în ecran, iar următoarea imagine care apare îl înfățișează pe George stând întins pe o suprafață albă, din lemn, cu capul într-o parte, ochii deschiși și dâre de sânge pe față. Dau să-mi astup gura cu mâna, dar nu sunt suficient de rapidă, încât să-mi înăbuș suspinul zgomotos. În cele din urmă, îmi arată un clip de câteva secunde, prin care reușește să-mi zdrobească inima, și așa fragilă.

— Cum...

Nu e nevoie să-mi duc propoziția până la capăt. Nu vreau să știu de ce și de unde.

— El nu gândea ca noi, nu-i așa? spune Finn. N-a fost la fel de precaut ca mine sau ca tine. În cei doi ani în care m-a tachinat, trimițându-mi poze cu fiul meu, a lăsat câte o frântură de informație, ici-colo, pierdută în fundal. O parte din plăcuța de înmatriculare a unei mașini, sigla

unui magazin, o antenă radio în depărtare, un deal cu o formă neobișnuită... Există o mulțime de detectivi amatori pe Twitter dispuși să ajute un străin să elucideze o enigmă. După aceea, a fost suficient să merg în orașul respectiv și să pun câteva întrebări. N-a fost deloc greu de găsit.

— Unde e Sonny acum?

— Tot ce trebuie să știi e că, pentru prima dată, eu dețin controlul deplin asupra vieții mele. Nu tu. Iar după ziua de azi, n-o să mă mai vezi și n-o să mai auzi niciodată de mine.

Totul se năruie în jurul meu și nu știu ce să fac să pun capăt distrugerii. Sunt înfierbântată, nu gândesc limpede, iar în vâltoarea momentului, trec la atac, scoțând pe gură primul lucru care-mi trece prin cap.

— O să spun poliției cum m-ai ajutat să-i răpesc pe acei copii. O să le povestesc cum am lucrat împreună. După asta, n-o să-i mai vezi niciodată pe Sonny și pe Chloe.

Pufnește în râs.

— Zău? întreabă. Și cine crezi c-o să te asculte? La o săptămână de la începerea procesului, ai pledat vinovată pe motiv de nebunie. Iar acum ești închisă într-un nenorocit de ospiciu. Cine o să te creadă pe tine, în locul meu?

— Atunci o să le scriu Miei și Emmei, ca să le mărturisesc tot.

— Chiar te invit. O să-ți trimit chiar și un carnet și un pix. Ele știu că ești o mincinoasă și că ai lăsat lumea să creadă că Dave e vinovatul. Iar acum că l-am găsit pe Sonny, o să creadă că e un alt vicleșug ca să te răzbuni.

La naiba! De ce l-am amenințat? N-am făcut decât să-l întărât și să-l îndepărtez și mai mult. N-aș fi niciodată în stare să-mi arunc fiul în groapa cu lei. Dar mă doare că

mă abandonează de bunăvoie, așa cum m-a tot amenințat că va face.

– Te rog, Finn, vino să mă vezi în continuare, îl implor. Ești tot ce mi-a mai rămas. Nici nu trebuie să vii în fiecare lună. Doar de câteva ori pe an, ce zici?

Mă întind să-l ating, dar se trage înapoi.

Se ridică în picioare și simt cum o spaimă profundă, așa cum n-am mai simțit vreodată, mă cuprinde, paralizându-mă. Îmi dau seama că niciodată n-am fost nevoită să mi-l întipăresc în minte pe Finn. Niciodată nu m-am îndoit de faptul că va fi alături de mine pentru totdeauna. Acum, îl măsor din cap până-n picioare, cu ochi panicați, încercând să rețin fiecare amănunt din înfățișarea bărbatului de-acum, pe care îl iubesc, și din băiatul de altădată, din pricina căruia am suferit. Se uită la mine, însă legătura pe care am simțit-o în prima zi în care ne-am întâlnit nu mai există.

Mă ustură ochii de parcă am nisip în ei, din cauza intensității cu care mă holbez. Doar un blocaj mintal mă împiedică să-l încadrez și am disperată nevoie de această imagine, înainte ca boala să-mi răpească tot, mai puțin amintirile. Dar Finn intuiește ce vreau să fac și se întoarce.

— Oprește-te! țip. Trebuie să te încadrez!

Nu înțelege ce vreau să spun.

— Rămas-bun, Debbie! spune într-o doară și-mi întoarce spatele, ignorându-mă cu ușurința cu care ignori o persoană care-ți întinde cutia zornăitoare pentru donații.

— Întoarce-te! îl rog. Doar pentru o clipă. Întoarce-te, Finn!

— Mă cheamă William, spune fără să se întoarcă. Numele pe care mi l-a dat adevărata mea familie.

Pleacă pe aceeași ușă pe care a venit, iar ochii îmi rămân lipiți de ceafa lui. Această imagine mi s-a întipărit acum în memorie, dar n-o vreau. O să tot revin asupra ei, dar nu vreau, pentru că e îngrozitor. Las scaunul să mă înghită, în timp ce corpul meu se chircește, cuprins de spasme agonizante.

Gardianul care m-a condus până aici se apropie de mine, mă ia de braț și încerc să mă ridic, dar picioarele îmi cedează, iar el nu e destul de rapid încât să mă prindă. Aterizez cu fața în jos, izbindu-mă cu obrazul rănit de podeaua tare. Copcile mi se rup, iar sângele cald împroașcă dușumeaua rece. Aud voci în jurul meu, dar nu pricep ce spun, pentru că singurul lucru la care mă pot gândi e că l-am pierdut pe Finn. S-a dus pentru totdeauna și-mi doresc să dispar și eu.

CAPITOLUL 74

MIA, CU DOUĂ SĂPTĂMÂNI ȘI JUMĂTATE ÎN URMĂ

Finn mă așteaptă la intrarea uneia dintre secțiile spitalului Gaustand din Oslo.

Mult prea nerăbdătoare ca să facem schimb de amabilități, îl asaltez cu un val de întrebări.

– Unde e Sonny? E teafăr? Ce-au spus doctorii? L-a rănit cumva ticălosul ăla?

– E teafăr, e sănătos, a fost bine îngrijit, dar e confuz, îmi răspunde Finn.

Îi urmăresc cu atenție fiecare trăsătură a chipului, ca să-mi dau seama dacă ascunde ceva, dar nu descopăr nimic.

– Când pot să-l văd? Vreau să-l văd acum.

– Psihiatrul a spus că putem să-l vedem abia după-amiază.

– Mai sunt câteva ore bune până atunci, protestez. Am luat primul zbor ca să fiu lângă el cât mai repede posibil.

Încep să plâng, iar Finn mă ia în brațe, lipindu-mă de pieptul lui. O senzație familiară mă învăluie, mă simt în siguranță. Mă simt bine.

Aseară m-a sunat să-mi dea vestea. Trecuse un an de când nu-i mai auzisem vocea.

– Sunt în Norvegia, mi-a spus. L-am găsit pe Sonny. Trebuie să vii imediat aici.

Am presupus că e beat. De când Sonny a dispărut, n-a trecut o zi în care să nu se îmbete. Așa tată, așa fiu; amândoi împinși în brațele acestui viciu de aceeași femeie.

— Finn, spui numai aiureli, i-am răspuns. Sună-mă când te dezmeticești.

— Mia, ascultă-mă cu atenție! *L-am găsit*. Sunt la un spital din Oslo, unde a fost adus de polițiști. Primul lucru pe care l-au făcut a fost un test ADN, care a confirmat că e fiul nostru.

Am încremenit, incapabilă să înțeleg ce spune sau să reacționez. Mă holbam la mama, clătinând din cap și repetând ca o moară stricată aceleași cuvinte.

— Sonny... e în viață.

Mama mi-a luat telefonul din mână și a vorbit cu Finn. Abia când a început să plângă cu sughițuri am putut accepta că nu era un vis.

Băiatul meu trăiește.

Noaptea trecută, nu m-am putut gândi să dorm. L-am tot sunat pe Finn, să mă țină la curent cu situația, până s-a deschis aeroportul. El a recunoscut că, timp de doi ani, a primit mesaje anonime cu fotografii cu Sonny, numai că n-a putut să-mi spună sau să dea de știre poliției, de teamă ca fiul nostru să nu dispară de-a binelea. Nu mi-a venit să cred că m-a mințit iar și că de data asta mi-a ascuns un lucru de o mie de ori mai important decât o aventură. Mi-a venit să urlu la el, să țip, să-l înjur, să-l fac cu ou și cu oțet. În timp ce aproape mi-am ieșit din minți, imaginându-mi tot ce era mai rău, el avea o fărâmă de liniște, știind că Sonny trăiește. Dar m-am abținut. Nu era momentul să-l trag la răspundere și, să fim serioși, eu cum aș fi procedat dacă eram în locul lui?

Mi-a explicat cum, după ce i-a luat urma răpitorului lui Sonny până în Norvegia, acolo a aflat că acela locuia pe o insulă, însă bărbatul fugise fără fiul nostru. Prin urmare, Finn s-a întors pe continent și l-a denunțat la poliție. Fiind un oraș mic, au știut imediat cine era bărbatul și

i-au confirmat că avea un băiețel pe nume Andreas, ale cărui semnalmente se potriveau cu descrierea lui Sonny, și că băiatul mergea la o grădiniță din zonă.

L-au interogat pe Finn și au luat legătura cu omologii lor britanici, pentru a verifica validitatea plângerii. Iar când a sosit rezultatul testului ADN făcut pe repede înainte, atât tatăl, cât și fiul au fost duși separat la Oslo, unde specialiștii au încercat să afle ce s-a întâmplat cu el în ultimii ani.

Acum, în afara spitalului, Finn mă avertizează că, atunci când vom merge să-l vedem, nu trebuie să ne așteptăm la miracole. Avea doar un an și două luni când a fost răpit și e puțin probabil să-și amintească mare lucru sau poate chiar nimic. Nu va fi același Sonny pe care l-am pierdut.

— Mi-a luat atâta timp să mă apropii de el, iar tu spui că nici măcar nu-și va aminti cine suntem? îl întreb.

— E o posibilitate. Trebuie să avem mare grijă, Mia. Nu putem merge acolo și să ne așteptăm ca băiețelul nostru iubitor să ne sară în brațe, strigându-ne „mama" și „tata". A dus o viață complet diferită, departe de noi, timp de doi ani. Prin urmare, trebuie să ținem cont de sfaturile pe care ni le-a dat psihiatrul.

— Și dacă ne urăște? îl întreb. Dacă omul ăla i-a spus că nu-l iubim și că l-am dat de bunăvoie? Dumnezeu știe ce crede despre noi!

— Atunci o să rezolvăm lucrurile împreună. Chiar dacă va dura săptămâni, luni sau ani, îi vom arăta cât de mult îl iubim. E încă un băiețel. În cele din urmă, își va reveni.

Sper ca Finn să aibă dreptate. Nu vreau să mă gândesc la ce e mai rău, dar nu mă pot abține, cele mai negre gânduri gonindu-mi prin minte; dacă Sonny a fost abuzat fizic, sexual sau mintal? Cât de rău a dus-o pe insula aia, în compania unui străin? Lipsa acestor informații mă sfâșie pe dinăuntru. Finn îmi simte zbuciumul lăuntric

și mă îmbrățișează iar, apoi mă conduce spre o cafenea. Comand doar o cafea neagră, pentru că sunt mult prea agitată ca să mănânc sau, dacă mănânc, să nu vărs.

O voce firavă și nesuferită din capul meu, folosind timbrul lui Debbie, mă întreabă dacă merit să-l am iar pe Sonny în viața mea. Se presupune că părinții trebuie să-și ocrotească copiii. Eu și tatăl lui am eșuat să îndeplinim această sarcină esențială. Înainte să dispară, depresia postnatală a intervenit între noi, apoi obsesia de a descoperi adevărul despre Dave, apoi Debbie. Câte dintre evenimentele cumplite ce au avut loc nu le-am provocat chiar eu, abătând asupra noastră o furtună nimicitoare?

— Vrei să-ți arăt niște poze cu el? mă întreabă Finn.

Încuviințez, iar el scoate telefonul din buzunar și-mi arată fotografiile ce i-au fost trimise în ultimii doi ani. Îl văd pe Sonny ridicând în aer un pește agățat în undiță, purtând o vestă de salvare într-o barcă cu motor, mergând cu încredere pe coasta abruptă a unui deal, suflând într-o ceașcă aburindă într-o cafenea. Lacrimile mi se rostogolesc necontenit pe obraji, când remarc cum a crescut fiul meu lună de lună, în ciuda valului de ușurare care mă inundă când îmi dau seama că a fost totuși fericit.

— Îmi pare atât de rău că nu ți-am spus despre fotografii, spune Finn. Dar amândoi știm de ce e capabilă Debbie. N-am avut niciun dubiu că va tăia orice legătură cu el, dacă spun cuiva. Cel puțin, așa am avut o șansă.

Încă nu știu dacă-l pot ierta, pentru că am fost supusă celei mai crunte torturi, dar îi înțeleg raționamentul. Important e că voi fi curând împreună cu fiul meu.

— Cum era insula pe care locuiau?

— Era chiar frumoasă. Locuiau într-o casă veche de piatră. Când m-am uitat înăuntru, am observat că aveau un șemineu, două dormitoare, o bucătărie și o baie. Era curățenie. Peste tot erau împrăștiate jucării, iar rafturile erau garnisite cu alimente. Afară am găsit undițe și o barcă. Au comparat urmele de ADN lăsate în casă cu cele

ale lui Debbie şi, aşa cum am spus, se pare că sunt rude. Probabil frate şi soră. Nu mi-a pomenit niciodată de el.

– Nu era acasă când ai ajuns acolo?

– Nu.

– Dar barca lui era acolo?

– Da

– Atunci cum a plecat de pe insulă?

– Când am ajuns în Store Brattholmen, le-am arătat localnicilor poze cu Sonny, iar ei l-au identificat drept Andreas şi mi-au spus unde locuiau el şi bărbatul despre care au presupus că îi era tată. Probabil că cineva i-a dat de ştire că am întrebat de el şi l-a luat cu barca.

Când îmi povesteşte partea asta, e prima dată, de când ne-am reîntâlnit, când nu mă priveşte în ochi. Mă întreb dacă e întregul adevăr. Dar, înainte să insist să-mi spună mai multe, două femei purtând halate şi jachete se apropie de noi şi se prezintă ca făcând parte din echipa de doctori care se ocupă de îngrijirea lui Sonny. Se oferă să ne ducă să-l vedem.

În timp ce ne aşezăm în sala de şedinţe, inima îmi bate atât de tare, încât am impresia că ceilalţi o pot auzi. Ne repetă ce i-au spus şi lui Finn mai devreme, şi anume că trebuie să intrăm fără aşteptări prea mari. La scurt timp după aceea, le urmăm într-o sală de vizionare, de unde îl urmărim pe Sonny în camera de joacă, împingând maşinuţele pe mochetă. Lângă el stă întins un terier micuţ, care moţăie.

În ciuda faptului că am văzut pozele pe care mi le-a arătat Finn, mi-e greu să-l asociez pe băiatul din faţă cu bebeluşul meu pierdut. Era doar un prichindel, iar acum merge şi vorbeşte. Nu-mi mai pot reţine lacrimile, aşa că le las să-mi şiroiască pe faţă, plângând pentru tot ce-am pierdut.

– Andreas a reacţionat bine la schimbările survenite, dar nu e de mirare că încă e confuz, ne explică, într-o

engleză fluentă, unul dintre psihiatri. A întrebat de mai multe ori de „papa", dar mă tem că nu e vorba despre tine, Finn. Știe că bărbatul care a avut grijă de el nu era, de fapt, tatăl lui, dar e evident că a existat o legătură bazată pe încredere între ei, pentru că ne-a mărturisit că el a ales să-l strige așa. A insistat să păstreze câinele cu el și, chiar dacă e împotriva regulamentului spitalului, am fost de acord să facem o excepție, pentru un caz special. Dar, în general, pare a fi un copil sănătos tun, care a fost iubit și îngrijit.

Începe să mă furnice pielea când aud asta. Bineînțeles că sunt ușurată că n-a fost victima vreunui abuz, dar mă doare să aflu că altcineva a făcut ceea ce ar fi trebuit să fac eu. Îl urăsc pe acel om pentru că l-a luat de lângă noi, dar sunt incredibil de norocoasă să-l am înapoi teafăr. Multe dintre familiile pe care le ajut la serviciu nu primesc a doua șansă.

— Pentru început, puteți intra să-l salutați. Prezentați-vă cu prenumele și așteptați să vă invite să vă jucați cu el. Dacă nu vrea, așezați-vă și mulțumiți-vă să-l priviți. Știu că va fi dificil să nu-l luați în brațe sau să nu-i spuneți că sunteți părinții lui, dar, dacă facem pași mici acum, va fi de folos pe termen lung.

— Bine, confirmă Finn. Putem face asta.

— Sunteți pregătiți? ne întreabă psihiatra și simt cum sângele mi se urcă la cap atât de repede, încât am impresia c-o să leșin.

Dar trebuie să fiu puternică. Nu-mi voi mai dezamăgi niciodată fiul.

Fac schimb de priviri cu Finn și încuviințăm la unison. Fără să rostim vreun cuvânt, ne împletim degetele. Vrem să fim uniți prima dată când fiul nostru o să ne revadă. Va fi un nou început pentru toți.

FRAGMENT DIN MANUSCRISUL INCOMPLET AL CĂRȚII *COPIII DIN POD* – „DIN VIAȚA FAMILIEI INFAMEI UCIGAȘE DE COPII DIN MAREA BRITANIE”

DE AALIYAH ANDERSON

Se cunosc foarte puține informații despre trecutul lui Deborah Hunter (născută Lewis), cu excepția faptului că, până în 1980, a locuit o perioadă îndelungată în casa de pe High Street nr. 45. După o absență de patruzeci de ani, în care n-a mai vizitat deloc proprietatea, amprentele ei, prelevate după ce a fost arestată, au fost comparate cu cele lăsate în casă când era copil, calitatea acestora din urmă fiind îmbunătățită prin intermediul substanțelor chimice. Cu toate acestea, amprentele ei nu au fost găsite pe valizele din pod sau în depozit. În ciuda faptului că în certificatul ei de naștere apar numele părinților, Samuel și Alice Lewis, n-a fost înregistrată nicio cerere de angajare pentru niciunul dintre ei. La fel, niciun certificat de deces n-a fost emis pe numele lor. Totuși poliția presupune că sunt morți.

Se crede că Debbie n-a fost singurul copil al familiei Lewis, aceștia având și un fiu, pe George Lewis, al cărui certificat de naștere nu a fost înregistrat, de asemenea, nu figurează în

evidențele niciunei școli și nu posedă un număr de asigurare națională (putem doar specula în privința motivului). Nu se știe când și-a părăsit familia sau unde a plecat, ci doar că și-a făcut apariția în Norvegia, în urmă cu aproximativ douăzeci de ani. De când a fost făcută publică răpirea nepotului său Sonny, și acesta a dispărut fără urmă.

Finn Hunter, născut William Brown, a respins vehement toate încercările de a i se lua un interviu pentru această carte, însă ies la iveală numeroase întrebări cu privire la rolul pe care acesta l-a avut în dispariția bruscă a lui George Lewis. Într-o declarație dată poliției, Finn a afirmat că locuința era pustie când a ajuns pe insulă, chiar dacă barca aceluia era ancorată la chei. Așadar, cum a reușit George să părăsească insula, în condițiile în care nimeni n-a recunoscut până acum că l-ar fi transportat cu barca, iar distanța e prea mare ca să fi înotat?

Putem pune temei pe mărturisirile lui Finn? Anterior, a fost prezentat în mod public drept un bărbat infidel, care și-a înșelat soția, având o aventură cu fosta iubită. E posibil să nu fi fost întru totul cinstit cu privire la evenimentele ce au avut loc în acea zi pe insulă? Registrele pentru vizitatori ale spitalului de psihiatrie în care e internată mama lui confirmă că Finn a vizitat-o de douăzeci și trei de ori, în decurs de doi ani. Să fi știut mai multe despre răpirea lui Sonny decât a dat de înțeles? Să fi fost implicat? Câte secrete despre familia sa mai ascunde?*

* În privința acestor întrebări trebuie consultat un avocat specializat în calomnii.

EPILOG

FINN, 2023

Probabil eram cu mintea în altă parte, fiindcă n-am auzit semnalul sonor ce anunța începerea buletinului de știri. De obicei opresc radioul imediat ce-l aud.

– Casa în care au fost descoperite cadavrele a șapte copii uciși urmează să fie demolată mâine, anunță crainicul. Proprietatea din satul Stewkbury, Bedfordshire, ce aparține fiului prolificei criminale în serie din Marea Britanie, Debbie Hunter, va fi transformată într-un parc...

Îl închid. Nu vreau să mai ascult niciun cuvințel. De când l-am găsit pe Sonny, nu mai urmăresc știrile și nici nu mai citesc ziarele. Presa nu ne-a cruțat deloc, după ce Debbie a fost condamnată și nici după ce ne-am adus fiul înapoi acasă. Am refuzat sumele uriașe de bani ce ne-au fost oferite pentru interviuri și contracte de cărți, pentru că ne dorim intimitate și vrem ca băiatul nostru să se bucure de o oarecare viață normală. Din fericire, interesul începe să scadă.

Mia a spus aseară că s-a răzgândit și vrea să vadă cum e demolată casa. M-a întrebat dacă vreau s-o însoțesc, dar am refuzat și m-am oferit, în schimb, să am grijă de Sonny. N-a părut surprinsă, dând din cap înțelegătoare, de parcă se aștepta să spun „nu". Poate că pe ea ar ajuta-o să pună punct acestui capitol, odată pentru totdeauna, dar pentru mine nu s-ar schimba absolut nimic. Cu cât va ajunge mai repede locul ăla un morman de moloz, cu atât mai bine. Odată ce consiliul ne-a făcut o

ofertă pentru teren, am acceptat fără să clipim. Am pierdut o grămadă de bani cumpărând și renovând casa, dar niciunuia nu-i mai pasă. Vrem doar să ne descotorosim de ea.

Mă gândesc la ziua în care am descoperit valizele din pod. Am știut imediat că Debbie are o legătură cu acea casă. Cel puțin așa se explică de ce a fost atât de dornică s-o cumpere ea, arătându-se reticentă când, în schimb, am licitat noi. Însă n-am apucat să discut cu ea sau cu tata despre asta, pentru că, după ce Mia a căzut de pe scară, sănătatea ei și a lui Sonny au fost prioritatea mea.

Am fost al naibii de furios când tata mi-a mărturisit că, într-adevăr, ea a locuit acolo când era copil și că mi-au ascuns asta luni întregi. Cu câțiva ani în urmă, îmi spusese despre faptele părinților ei, dar a jurat că nu știa că acolo sus erau cadavre. Totuși trebuie să fi bănuit că locul ăla ascundea ceva, altfel de ce ar mai fi vrut să aibă de-a face cu el? Probabil bănuia că există schelete în dulap, dar nu și în pod. Instantaneu, m-am simțit târât fără voie într-o lume pe care o respinsesem în adolescență.

Iar când i-am povestit tatei, a știut exact la ce anume mă refer. A fost confirmarea faptului că știa în ce mă implicase mama. În acel moment, tot respectul pe care îl aveam pentru el s-a evaporat. Dac-ar fi vrut, m-ar fi putut salva de ea. În schimb, a preferat să se prefacă orb la tot ce se întâmpla în jur.

Sistemul de navigație prin satelit al mașinii mă informează că mai am 30 de kilometri până la casa pe care am văzut-o pe Rightmove și pe care urmează s-o vizionez, în Buckinghamshire. E veche de șaizeci de ani și are nevoie de o renovare completă, dar nici pe departe la fel de complexă ca cealaltă. Pot face eu însumi o mare parte din treabă. Curtea e suficient de mare ca Sonny și Chloe să se joace când vin să mă viziteze și m-am asigurat că Sonny are un petec de pământ unde să-și cultive propriile

legume. Eu și Mia nu avem nicio înclinație spre grădinărit, așa că bănuiesc că a prins drag de această îndeletnicire cât a stat în Norvegia. Dacă aș reuși s-o conving pe Mia că asta e casa perfectă pentru familia noastră, poate c-ar fi de acord s-o luăm de la capăt.

Telefonul bipăie – vorbind de lup. O să citesc mesajul mai târziu. Suntem în relații bune acum. Mult mai bune decât am fost de ani întregi. Ne-a luat mult să ajungem în punctul ăsta și încă sunt lucruri pentru care nu mă va ierta niciodată, cum ar fi aventura cu Emma și Chloe. Dar a găsit o cale să accepte asta, așa că am de gând să-i recâștig încrederea și să nu mai stric totul iar.

Cu toate astea, faptul că nu i-am spus, în tot acel timp, că Sonny trăiește va fi întotdeauna o prăpastie adâncă între noi. A înțeles de ce am procedat astfel, dar, oricum ar fi, am lăsat-o timp de doi ani să creadă că e mort. În locul ei, și eu aș fi reacționat la fel. Susține că, dacă aș fi anunțat poliția, l-ar fi găsit mai devreme. Dar eu o cunosc pe Debbie. Dacă ar fi avut chiar și cea mai mică bănuială că am spus cuiva, s-ar fi ținut de cuvânt și nu mi-aș mai fi văzut niciodată fiul. Odată ce Mia va înțelege asta, sunt sigur că va mai acorda o șansă relației noastre. Ca să folosesc unul dintre cuvintele ei de specialist în PR, i-am promis „transparență absolută" de acum înainte. Ei bine, transparență în limite rezonabile. N-o pot lăsa să afle chiar tot, nu-i așa?

Eu și Emma vorbim doar prin intermediul avocaților, dar cel puțin o pot vedea pe Chloe la fiecare două weekenduri. E o fetiță dulce, pe care Sonny o adoră și de care Mia s-a atașat. A fost ideea Miei ca ea și Emma să se cunoască în persoană. Au fost două ore dificile, a recunoscut Mia mai apoi, și nu s-au despărțit fiind cele mai bune prietene, dar cel puțin au fost politicoase una cu cealaltă. Am surprins-o pe Mia trimițându-i o poză Emmei cu Sonny și Chloe la grădina zoologică Whipsnade, ceea ce

a fost drăguț. Emma are o nouă relație, mi-a spus Chloe. Tipul lucrează în domeniul finanțelor și pare că se poartă frumos cu ea. Merită pe cineva mult mai bun decât mine. Amândouă merită. Dar, dacă o rănește pe vreuna dintre ele, mă voi asigura că e ultimul lucru pe care-l face.

Sonny continuă să facă psihoterapie. După pandemia de COVID, programările au fost date peste cap, dar în sfârșit am reușit să găsim un psiholog, iar acela spune că Sonny se descurcă bine să asimileze povestea cu răpirea și întoarcerea acasă, probabil mult mai bine decât mine și Mia. Încă îmi amintesc prima dată când l-am văzut în acea cameră de spital și cum ne-a zâmbit când ne-a văzut intrând. „Ne recunoaște!", am gândit atunci și am vrut să mă reped la el și să-l strâng în brațe, ca să recuperez cei doi ani pierduți. Dar, când i-a zâmbit unei asistente în același fel, am înțeles. Așa e el. Un băiețel politicos. Nu-mi place că nu ne putem asuma niciun merit pentru asta.

Am procedat întocmai cum ne-au îndrumat specialiștii, n-am pus presiune pe el și l-am lăsat să vină la noi când a fost pregătit, ne-am jucat împreună. Am rămas în Norvegia încă douăsprezece zile, câștigându-i treptat încrederea, până a fost pregătit să vină cu noi acasă. Cu o zi înainte să ne întoarcem în Anglia, ne-a întrebat dacă putem să-l ducem pe insula pe care a numit-o casă timp de doi ani. Ne-am învoit cu greu.

Toți am fost tăcuți în timpul drumului cu barca, escortați de poliție, și în ora pe care am petrecut-o acolo. Andreas, așa cum am fost sfătuiți să-i spunem atunci, ne-a arătat casa și locurile lui preferate de pescuit. Dar s-a întristat când s-a gândit că nu-l va mai vedea niciodată pe „papa". Detest faptul că a considerat pe altcineva ca fiind tatăl lui și chiar și acum cuvântul „papa" mă scoate din sărite.

Însă trebuie să recunosc că insula e un loc frumos pentru un copil. În timp ce scrutam apa întunecată, mă întrebam cât de departe au purtat valurile trupul neînsuflețit al unchiului meu, George, sau dacă zăcea încă pe fundul mării, tras în adâncuri de pietroaiele pe care i le-am legat cu frânghii de mâini și de picioare. Și-a recăpătat cunoștința în timpul plimbării cu barca, dar nu am înțeles ce m-a tot rugat, din cauza călușului pe care i-l îndesasem în gură. Nu prea mi-a păsat de ce avea de spus, așa că l-am azvârlit peste bord, trimițându-l spre mormânt fără să-mi iau adio.

De când mi-am cunoscut familia biologică, am o idee despre cum trebuie să se simtă Sonny. Mia nu are nicio sursă de inspirație în acest sens, așa că îi e mai greu. E plină de remușcări și se luptă continuu cu vinovăția, încă din zilele în care suferea de depresie postnatală. Dar n-a clacat niciodată în fața lui Sonny, nici măcar o dată. Dintre noi doi, ea e cea puternică.

S-au scurs paisprezece luni, iar Sonny mai păstrează încă câte ceva din timpul petrecut cu George. Sesizez ciudatul accent norvegian în felul în care pronunță anumite cuvinte. A petrecut mai mult timp afară, în natură, decât noi și ne bate mereu la cap să-l ducem în drumeții sau cu bicicleta pe munte. Urmează să împlinească cinci ani și e un izvor nesecat de energie. Uneori ne străduim din răsputeri să ținem pasul cu el. Dar nu uităm niciodată cât suntem de norocoși că-l avem.

Deviez de la ruta pe care mi-o indică GPS-ul și părăsesc autostrada, îndreptându-mă spre un complex comercial din afara orașului. Pe drum, îmi amintesc de mesajul vocal pe care l-am primit ieri. De fiecare dată când îmi sună telefonul, iar pe ecran apare un număr necunoscut, presupun că e personalul de la spitalul Broadmoor care vrea să mă anunțe că Debbie a murit. M-am ținut de cuvânt și am refuzat să mai am de-a face cu ea. Recent,

am primit un mesaj vocal și sunt sigur că era de la ea, dar mi-a fost cu neputință să pricep ce spunea. Probabil că boala ei s-a agravat atât de mult, încât, atunci când vorbește, abia dacă poți desluși câte un cuvânt. Devine captivă în ea însăși și merită fiecare clipă pe care o trăiește în acest iad.

Mia m-a întrebat odată cum o să mă simt când o să moară. Ușurat? Da. O să-mi pară rău? Nu chiar. O să-mi fie dor de ea? Nu. O s-o iert vreodată pentru că m-a implicat în faptele ei când eram copil? Categoric, nu. M-a îndepărtat de familia mea biologică, de copilărie și de o viață normală.

Am sucit problema pe toate părțile, de-a lungul anilor, și încă nu-mi dau seama ce era în mintea ei când mă lua la câte o crimă. Uneori mă ruga s-o însoțesc în urmărirea puștilor pe care îi alegea și eu trebuia să-i ademenesc la mașină. Trebuia s-o ajut să-i înghesuie în valize, să pregătesc locul unde urmau să fie așezate, apoi s-o privesc în timp ce intra într-o stare de transă, holbându-se la ele hipnotizată.

Însă nu mi-a permis niciodată să-i văd murind. Mă punea să stau pe scaunul de lângă șofer, cu ochii fixați pe torpedou, singurul sunet fiind scârțâitul pielii pe bancheta din spate, în timp ce se zbăteau să scape din încleștarea fatală.

Probabil că nu voia să-mi împărtășească ritualul sau, în felul ei ciudat, a încercat să protejeze ce-mi mai rămăsese din inocență, interzicându-mi să iau parte la deznodământul misiunii noastre. Sau poate că era rușinată că nu se putea controla.

Nu pot să vă spun cum și în cel fel, dar întotdeauna am fost conștient că ceea ce făceam era greșit. Niciodată n-am fost atât de dornic s-o însoțesc în excursiile ei pe cât era ea de încântată să mă ia, însă am mers, pentru că întotdeauna facem ce ne cer părinții. La fel ca

ea însă, eram convins că facem un lucru bun, ajutându-i pe toți acei copii să scape de copilăria lor de rahat. Dar, pe măsură ce am înaintat în vârstă, mi-am dat seama că se amăgea singură, crezând că o face pentru ei, când, de fapt, totul era pentru ea. N-am mai vrut să fac parte din planurile ei mârșave. N-am denunțat-o pentru că, în ciuda a tot, era o mamă bună. Nu trecea o zi fără să-mi spună cât de mult mă iubește.

Ulterior, m-am întrebat dacă a continuat să ucidă, dar n-am chestionat-o niciodată în această privință. Presupun că n-am vrut să știu. Nu l-am întrebat nici pe tata. La fel ca el, mi-am băgat capul în nisip ca un struț. După ce a fost diagnosticată cu scleroză laterală amiotrofă, am presupus că starea fizică nu-i va mai permite să omoare. Abia dacă putea ridica o cană la buze, darămite să-și înfășoare mâinile în jurul gâtului unui copil și să-l sugrume.

Doar petrecând timp cu Lorraine, mama mea biologică, mi-am dat seama ce viață diferită aș fi putut avea. Nu neapărat cea mai bună, dar, cel puțin, una normală. Lorraine nu e perfectă și, dacă mi-aș putea alege mama, ea n-ar fi nicidecum în fruntea listei. Dar ea nu are pretenții de la mine și, cel mai important, nu mă manipulează.

Ne întâlnim o dată la două luni – nu atât de des cât i-am spus lui Debbie. Știu că Lorraine ar vrea să ne vedem mai des, dar mie nu-mi surâde ideea; în plus, nu mai pun nicio mamă pe primul loc. E lipicioasă, dar așa suntem și eu și Mia cu Sonny, nu vrem să-l scăpăm nicio clipă din ochi, și cred că la fel e și Lorraine, acum că m-a regăsit. Cu sora mea mai mică, Gemma, am rupt orice legătură după ce a vândut unui ziar povestea și câteva poze cu noi doi.

Opresc mașina într-o fundătură și parchez lângă un semn pe care scrie „Depozitare și păstrare – prețuri competitive". Iau valiza din spatele dubei; cântărește puțin. Știu cine se află în interior, așa că n-a fost nevoie

s-o deschid, când am dezgropat-o din cimitirul în care a zăcut singură zeci de ani, până ce Dave i s-a alăturat. În interior e trupul fratelui meu, adevăratul Finn. În cealaltă mână am hainele lui, perfect conservate, un costumaș și o pălăriuță albastră, împachetate în folie de plastic. Debbie mi-a spus că sunt hainele pe care le purta în noaptea în care a murit. Nu pot să nu mă gândesc că moartea a fost o cale de scăpare binevenită pentru el.

Mi-a dezvăluit printr-o scrisoare unde-l pot găsi. Cimitirul n-a mai fost folosit oficial de mai bine de cincizeci de ani și, pentru că nu mai sunt rude în viață care să se opună, va fi transformat într-un nou complex rezidențial. Debbie m-a implorat să-l mut și în cele din urmă am fost de acord că merită mai mult decât un mormânt nemarcat sau să fie betonat. Cu două zile în urmă, am dezgropat valiza, hainele și urna cu cenușa lui Dave și le-am adus aici, unde se pot odihni în pace, departe de influența lui Debbie.

Geamul din spate al mașinii se lasă în jos.

— Pot să vin cu tine, tati? mă întreabă Sonny.

— Bine, dar nu putem zăbovi prea mult, spun și-i desfac centurile de la scaunul pentru mașină, apoi îl ajut să iasă.

La rândul lui, mă ajută să car valiza.

Atunci când ne-am mutat în anexă, în urmă cu ceva timp, eu și Mia am închiriat un container în zonă, ca să ne depozităm toate lucrurile. Mia habar n-are că n-am renunțat la el. Introduc codul de securitate pe tastatura îngustă, iar ușa se ridică. Aprind neoanele fluorescente și închid ușa în urma noastră. Îmi iau răgaz să cuprind cu privirea rafturile pe care le-am montat aici. Pe ele sunt așezate vreo douăsprezece valize: valizele goale din depozitul în care a murit Dave și pe care poliția mi le-a returnat. Mia nu știe nimic despre ele.

Sau că deja am umplut două.

La trei luni după ce l-am înnecat pe George, am înfăptuit prima crimă de unul singur pe teritoriul țării; am ucis-o pe Aaliyah Anderson, o scriitoare și jurnalistă independentă, care nu contenea să ne hărțuiască. Mi-am amintit de apelul ei referitor la boilerul stricat, din urmă cu câțiva ani. La început a fost politicoasă, cerându-ne ajutorul pentru cartea pe care intenționa s-o scrie despre Dave și Debbie. Eu și Mia am refuzat-o. Apoi a început să devină insistentă, să le bată la ușă Miei și Emmei, să le abordeze în drum spre școală, amenințându-le fără perdea că nu le va prezenta într-o lumină bună dacă refuză să vorbească cu ea. Nici măcar scrisoarea din partea avocatului nostru, prin care o amenința cu un ordin de restricție, n-a avut sorți de izbândă. Când și-a făcut apariția la ușa mea, m-a găsit singur. De data asta, am invitat-o să intre.

Cu o săptămână în urmă, am umplut a doua valiză cu trupul Lornei Holmes, prietena Miei. Eram în sufrageria părinților Miei și mă jucam cu Sonny, când le-am auzit vorbind în bucătărie. Lorna încerca s-o convingă pe Mia, a cărei hotărâre se clătina, să nu-mi mai acorde o șansă, pentru că va fi doar o chestiune de timp până s-o înșel, s-o mint sau s-o rănesc iar. I-a spus că i-ar fi mult mai bine alături de inspectorul ăla, Goodwin, ceea ce m-a surprins, fiindcă, atunci când am întrebat-o, Mia mi-a spus ferm că nu mai ține legătura cu el.

La scurt timp, am confruntat-o pe Lorna, încercând s-o fac să se răzgândească. A jurat că, chiar dac-ar fi să fie ultimul lucru pe care l-ar fi făcut, va încerca din toate puterile să mă țină departe de Mia. Nu mi-am propus asta, dar mi-am pierdut cumpătul, așa că amenințările fățișe au fost cu adevărat ultimul lucru pe care l-a făcut. Acum e dată dispărută oficial, iar părinții ei și ai Miei sunt îngrijorați pentru siguranța ei, din cauza poveștii

cu anorexia și autovătămarea. Nimic rău însă nu i se mai poate întâmpla, având în vedere că e tranșată și îngrămădită într-o valiză.

A treia urmează să fie umplută și cred că știu cui îi va fi destinată. Am instalat o aplicație „incognito" pe telefonul Miei care-mi permite să citesc pe dispozitivul meu toate mesajele pe care le trimite sau pe care le primește. Șarpele ăla de Goodwin încă îi dă târcoale, dând clar de înțeles că interesul lui pentru Mia depășește limita profesională. Nu i-a refuzat flirturile, nici nu i-a spus să se ducă naibii. E clar că e atrasă de el, iar asta mă îngrijorează. Am depus prea multe eforturi să-mi recâștig soția ca să se pună el în calea mea. Am adresa lui și, dacă va fi nevoie, îi voi face o vizită.

— Poți să le deschizi, tati? îmi cere Sonny, arătând cu degetul spre cele trei valize izolate la capătul raftului.

— Doar una, suntem presați de timp, spun și apăs cu grijă pe mecanismul încuietorii, introduc combinația și trag de clapete până se deschide.

O pun pe podea, iar el ridică cu nerăbdare capacul, de parcă ar deschide un cadou de Crăciun. În interior sunt patru cranii omenești, care aparțin proprietarilor mai multor case în care a locuit Debbie și pe care părinții ei i-au ucis. De fiecare dată când îl aduc aici și i le arăt, e la fel de fascinat de ele.

— Și astea erau în interiorul capetelor oamenilor? întreabă el uimit, pentru a mia oară.

Ridică unul și-l ține în lumină.

— Da.

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat cu ei.

— Au fost oameni răi, care au făcut lucruri îngrozitoare, iar bunicii tăi s-au asigurat că n-o vor mai face iar.

— Au fost la fel de răi ca Scar din *Regele leu*?

– Da.

– Sau ca Hans din *Regatul de gheață*?

– Au fost mult mai răi decât Hans.

– Oh, uau, au fost chiar malefici.

– Și ce le facem oamenilor malefici?

– Îi pedepsim, răspunde entuziasmat.

Eram doar cu câțiva ani mai mare decât el când am devenit fascinat de forma, mărimea și textura celor douăsprezece cranii, atent păstrate în aceste valize și în alte câteva. Le-am găsit din întâmplare, ascunse în cutiile din garajul părinților. Dar, când am întrebat-o pe Debbie cui îi aparțin, ea nu m-a mințit, așa cum am făcut eu cu Sonny, spunându-i că aparțin unor oameni răi. Mi-a spus cruntul adevăr, dar m-a avertizat să nu spun nimănui, nici prietenilor, nici profesorilor sau lui Dave.

Mă jucam ore în șir cu ele, le vorbeam, mă prefăceam că sunt profesor, iar ele, elevii, le puneam ochelari de soare sau pălării și le înfofoleam în fulare, să nu le fie frig. Nu l-am întrebat niciodată pe tata dacă știa despre existența lor sau dacă reprezentau un alt lucru pe care a preferat să-l ignore doar ca să aibă o viață tihnită.

Mă uit la ceas – e timpul să plecăm. Îl ajut pe Sonny să împacheteze craniile și-i spun că ne vom întoarce curând, cu condiția să nu spună nimănui, mai ales mamei. I-am spus că trebuie să rămână secretul nostru și că, dacă Mia ar afla, va fi trimis iar în Norvegia și nu vom mai putea trăi împreună, ca o familie. Urăște gândul că s-ar putea întâmpla așa ceva.

Cobor ușa, o blochez, apoi ne îndreptăm spre dubă. Urmez ruta indicată de GPS-ul mașinii, îndreptându-ne spre, posibil, noastră nouă locuință. Îmi amintesc de mesajul pe care mi l-a trimis Mia mai devreme.

Știu că e o prostie, dar nu uita să verifici podul.

Sunt sigur că totul va fi în regulă, îi răspund.

Îmi trimite mesaj înapoi imediat. *Finn, fă-mi pe plac.*

Bineînțeles. Te iubesc!

Îmi răspunde cu o față zâmbitoare și un X. Nu e chiar *și eu te iubesc*, dar o voi convinge, în cele din urmă, să-mi mai acorde o șansă.

— N-ar trebui să conduci și să trimiți mesaje în același timp, spune Sonny.

— Scuze, zic și las telefonul deoparte. Ai dreptate, hai să mergem să vedem casa, da?

— Daa, chiuie el.

— Și să nu uiți să-i povestești mamei cât de mult ți-a plăcut și că-ți dorești să locuim acolo toți, împreună, da?

— Da.

— Vorbesc serios, Sonny. E foarte important.

— Dacă o cumpărăm, pot să-mi iau alt câine?

— Asta depinde doar de tine și de cât de repede o convingi pe mami. Nu te sfii să plângi, dacă e nevoie.

Îmi amintesc de Oscar, câinele pe care l-am adus acasă din Norvegia. Sonny a avut inima frântă când a crezut că, câteva săptămâni mai târziu, câinele a scăpat din curtea bunicilor săi și, exact așa cum ne așteptam, a dat fuga la noi să-i alinăm suferința. Nimeni nu știe că eu am luat câinele și l-am priponit bine de un copac într-o pădure, la câțiva kilometri de aici. Am văzut pe un grup de Facebook că cineva l-a găsit și l-a luat acasă. Știu că n-a fost vina câinelui, dar îl avea de la George, nu de la noi. De fiecare dată când plimbam, hrăneam sau mângâiam acel animal, îmi aduceam aminte de anii pe care Sonny i-a petrecut fără părinții lui. Toți trebuie să uităm cât mai curând acea perioadă scurtă din viața lui.

îl mângâi pe creștet.

– Tati, se alintă el și îmi dau seama că e prima zi, de când a venit acasă, în care mi-a spus „tati", și nu *papa*.

Îl iubesc pe acest copil mai mult decât orice pe lume, mai mult decât pe Chloe. Probabil că din cauză că am fost atât de mult timp despărțiți nu mai suport să stau la distanță de el nici măcar o noapte. Sau poate că-mi doresc să avem relația pe care eu n-am avut-o niciodată cu Dave.

Totuși un lucru e cert. N-am de gând să-l manipulez așa cum a făcut Debbie cu mine. Am de gând să-l învăț cum să fie propriul stăpân, să-și urmeze propriul drum și să se protejeze de orice obstacol îi apare în cale. Voi interveni doar dacă va fi în pericol și voi face tot ce e necesar ca să-l apăr, întocmai cum ar proceda orice părinte bun. Nu-l voi mai dezamăgi niciodată.

Sunt încă legat de Debbie și așa va fi mereu, în ciuda faptului că nu sunt fiul ei biologic. Voi păstra tăcerea, n-o să spun nimănui că o frântură din ea se agață de latura mea întunecată, influențându-mi deciziile. Singurul lucru pentru care trebuie să-i mulțumesc e că m-a învățat să ucid fără să am remușcări. Când ai un motiv întemeiat să ucizi, o faci fără să te mustre conștiința. M-am simțit vinovat pentru copiii pe care am ajutat-o să-i prindă, dar nu și pentru viețile pe care le-am curmat de atunci. Lecțiile pe care mi le-a dat și modul în care m-a educat mă vor ajuta să-l protejez pe Sonny. Dar jur că nu-l voi implica în planurile mele, așa cum a făcut Debbie cu mine.

Nu până ce nu va fi suficient de mare. Până nu va fi pregătit.

Mulţumiri

Acesta este al nouălea roman al meu şi primul a cărui idee principală mi-a venit într-un vis. (Nu cred că v-aţi dori să aflaţi ce e în mintea mea nici în cele mai senine clipe, darămite noaptea, pe întuneric.) Îmi amintesc că m-am trezit în jurul orei unu dimineaţa şi am dictat pe telefon cât de mult mi-am putut aminti, încercând să nu-mi trezesc soţul. Subconştientul meu s-a oprit la valizele din pod, după care a trebuit să conturez conştient restul poveştii.

În capul listei de persoane cărora le adresez mulţumiri se află John Russell, pentru că a încercat să-i ţină pe Elliot şi Oscar departe de biroul meu în timp ce scriam. Uneori, strădaniile eşuau şi se terminau cu ei trei jucându-se cu figurinele din animaţia *Locomotiva Thomas*, în timp ce eu stăteam cu spatele la ei, scriind despre cadavre mutilate, înghesuite în valize.

Mulţi oameni m-au ajutat cu această carte. Aş dori să mulţumesc *CSI*, autoarei Kate Bendelow şi lui Christopher Allen de la *GL Law*. De asemenea, recunoştinţa mea se îndreaptă spre Benjamin P. Swift şi dr. Katherine Broughan, Jo Richardson, Mark Williams, spre fostul meu editor, Jack Butler, odihnească-se în pace (nu e mort, doar lucrează la altă editură), Victoria Haslam şi David „Interstiţial" Downing, Sadie Mayne, Gemma Wain şi spre toţi membrii echipei Thomas & Mercer, precum şi spre Amazon, inclusiv spre Nicole Wagner şi Eoin Purcell. Vă mulţumesc pentru susţinerea nemărginită acordată pentru fiecare dintre romanele mele.

Îi mulțumesc mamei mele, Pamela Marrs, pentru sprijinul constant, „reginei știrilor" Kylie Pentelow, lui Darren O'Sullivan, Louise Beech, Carole Watson, Wendy Clarke, Emma Louise Bunting, Mark Fearn, Bob Gadsby-Fowler, Rosemary „Mama" Wallace, Denise Stevenson, Michael Bartowski, Kate Thurston, Caroline Mitchell și Gabby Gibson. De asemenea, îți mulțumesc, Mark Goodwin, poreclit „domnul cap de ananas", pentru că m-ai lăsat să-ți împrumut numele. Îmi pare rău că idila cu Mia nu a avut sorți de izbândă. Și, ca de fiecare dată, îi mulțumesc lui Tracy Fanton, pentru una dintre cele mai frumoase camee pe care le-a făcut.

Le mulțumesc foarte mult vechiului meu coleg de la Chron, Richard Edmondson, și lui Sergio Di Rienzo, pentru ajutorul incomensurabil pe care mi l-au oferit conducându-mă la locul unei crime. Orice eroare procedurală existentă în această carte îmi aparține.

Ca să construiesc unele dintre personaje și trăirile lor, am citit *Love as Always, Mum*, de Mae West, fiica lui Fred și Rosemary West.

Ca întotdeauna, le mulțumesc bloggerilor, utilizatorilor de Twitter și Instagram, tiktokerilor, utilizatorilor de Facebook și SnapChat, pentru că au vorbit despre cărțile mele.

Și, nu în ultimul rând, le mulțumesc cititorilor mei fideli. Voi, suflete întunecate, ați rămas alături de mine timp de zece ani și pentru asta vă mulțumesc din adâncul inimii mele reci și nemiloase.